

KIM N;UMEN

ANNO
DRACULA

"Izvanredan brak političke satire, melodramatičnog zapleta,
gotičkog horora i alternativne istorije. Ovo ne smete propustiti."

THE INDEPENDENT

Naslov originala :

Kim Newman: Anno Dracula

ANNO DRAKULA

Kim Njumen

Stivu Džonsu, mamutskom knjižaru vampira

„Mi Sekelji imamo puno pravo na gordost, jer u našim venama teče krv brojnih junačkih rasa koje su se borile, kao što se lav bori, za prevlast. Ovde, u kazanu evropskih naroda, ovo ugarsko pleme proseklo je sebi put sa Islanda, zadojeno ratničkim duhom nasleđenim od Tora i Vodina, duhom koji su njihovi mahniti jurišnici na tako krvav način ispoljili u primorskim zemljama Evrope, kao i Afrike i Azije, da su tamošnji narodi mislili da su se sami vukodlaci okomili na njih. I ovde su se, kada su došli, borili poput Huna, čija je ratna pomama projurila prostranstvima kao živi oganj, tako da je živalj na izdisaju verovao da u njihovim venama teče krv onih drevnih veštica, koje su se, pošto su ih proterali iz Skitije, parile sa đavolima u pustinji. Kakve budale! Koji su đavo ili veštica bili ravni Atili, čija je krv u ovim venama? Zar je onda čudo što smo bili pobednička rasa i što smo bih gordi; što smo, kada su Mađari, Lombardi, Avari, Bugari i Turci u hiljadama preplavili naše granice, uspeli da ih odbijemo? Zar je čudo što nas je Arpad, kada je sa svojim legijama pregazio mađarsku zemlju, zatekao ovde kada je stigao do granice? A kada je mađarska bujica nastavila da se valja na istok, mađarski osvajači su Sekelje proglasili za rod i od tada nam je povereno da branimo granicu sa Turcima; jeste i više od toga, večna dužnost čuvanja granica, jer, kao što Turci kažu, 'voda spava, ali neprijatelj uvek bdi'. Ko je, u Četiri Nacije, sa više radosti primao 'krvavi mač' nego mi, ili se, na njegov ratni zov, brže okupljao oko stega Kraljevog? Kada je izbrisana ona grdna bruka moga naroda, sramota Kasove, gde je vlaške i mađarske zastave pregazio barjak polumeseca, zar nije upravo jedan moj sunarodnik kao vojvoda prešao Dunav i potukao Turke na njihovoj zemlji? Još jedan Drakula! Eh, kamo sreće da njegov bezvredni brat, pošto je ovaj pao, nije prodao svoj narod Turcima i doneo mu sramotu ropstva!... I kasnije, kada smo, posle bitke kod Mohača, zbacili mađarski jaram, mi potomci Drakule bili smo među vođama, jer naš duh nikada nije trpeo okove. Ali, mladi moj gospodine, Sekelji - i Drakula kao krv njihovoga srca, njihov mozak i njihov mač - mogu se

podičiti prošlošću koju oni gljivični izraštaji Habzburzi i Romanovi nikada neće dostići. Ali ratni dani su prošli. Krv je, u ovo vreme nečasnoga mira, suviše dragocena tvar, a slava velikih naroda postala je bajka koja se pripoveda."

Grof Drakula

„Proučavao sam, nebrojeno puta otkako su došli u moje ruke, sve zapise o ovom čudovištu i što sam više saznavao, veća mi se činila potreba da ga jednostavno zatrem. U njima se svuda mogu naći znaci njegovog napretka; ne samo moći, već i svesti o njoj. Prema onome što sam saznao iz istraživanja mojeg prijatelja Arminijusa iz Budimpešte, za života je to zaista bio izuzetan čovek. Vojnik, državnik i alhemičar - ovo poslednje je u njegovo vreme bio najviši stepen naučnog obrazovanja. Imao je moćan mozak, saznavne sposobnosti bez premca i srce koje nije znalo za strah ili milost. Usudio se čak da pohađa Skolomantiju i u njegovo doba nije bilo oblasti znanja koju nije upoznao. Moram da priznam: njegove umne sposobnosti preživele su fizičku smrt, mada se čini da mu sećanja nisu potpuno sačuvana. U nekim misaonim sferama bio je i još je, samo dete; ali to dete raste i neke od tih stvari koje su u početku bile detinje sada su zrelog uzrasta. On sada eksperimentiše i to radi dobro; da mu se mi nismo našli na putu već bi bio - *a možda će i biti, ako ne uspemo* - otac i začetnik novog poretka stvari, čiji će put morati da vodi kroz Smrt, a ne kroz Život."

Dr Abraham Van Helsing

1. U MAGLI

Dnevnik doktora Sjuarda (zabeležen na fonografu)

17. septembar

Sinoćni porođaj bio je lakši od prethodnih. Mnogo lakši od onog prošle nedelje. Možda je istina da sa praksom i strpljenjem sve postaje lakše. Mada nikada lako. Nikada... lako.

Oprostite mi: teško je očuvati neprekinut tok misli, a ovaj čudesni uređaj ne zna za milost. Ne mogu da precrtam prebrzo zapisane reči, ili da otcepim neuspelu stranu. Cilindar se okreće, igla grebe i moje buncanje ostaje zauvek utisnuto u nemilosrdni vosak. Čudesni uređaji, baš kao i čudesni melemi, imaju nepredvidive sporedne efekte. U dvadesetom veku, nova sredstva ovekovečenja ljudske misli mogu da izazovu pravu lavinu bezvrednih digresija. *Brevis esse laboro*, rekao bi Horacije. Pouzdajem se da umem da iznesem istoriju bolesti. Ovo će zanimati potomstvo. Za sada, radim *in camera* i cilindre sa prethodnim ispovestima čuvam na skrivenom mestu. Kako stvari stoje, moj život i sloboda bili bi ugroženi kada bi javnost saznala sadržaj ovih dnevnika. Voleo bih, međutim, da moji motivi i metodi jednog dana budu obelodanjeni i obrazloženi.

Ali, da pređem na stvar.

Subjekt: žena, po izgledu između dvadeset i trideset godina. Nedavno umrla, rekao bih. Zanimanje: očigledno. Mesto smrti: ulica Čiksend. Na kraju Brik Lejna, naspram ulice Flauer i Din. Čas: malo posle pet *ante meridiem*.

Lutao sam čitav sat uzbrdo, kroz maglu gustu kao ugrušano mleko. Magla je najzgodnija za moj noćni rad. Što čovek manje vidi od onoga u šta se ovaj grad u poslednjih godinu dana pretvorio, to bolje. Kao i mnogi drugi, navikao sam se da spavam danju a radim noću. Moje spavanje je uglavnom dremež; čini

mi se da već godinama nisam osetio blagoslov istinskog sna. Sati tame za mene su sada sati aktivnosti. Naravno, ovde u Vajtčepelu doba dana malo toga menja.

U ulici Čiksend nalazi se jedna od onih prokletih plavih ploča; na zgradi broj 197, jednom od Grofovih skrovišta. Tu leži šest sanduka punih zemlje kojima su on i Van Helsing sujeverno i, pokazalo se, sasvim neopravdano, pripisivali toliku važnost. Lord Godalming je trebalo da ih uništi, ali, kao i u mnogim drugim stvarima, moj plemeniti prijatelj je i ovaj put pokazao da nije dorastao zadatku. Stajao sam ispod ploče, ne uspevajući da razaznam šta na njoj piše, razmišljajući o našim neuspesima, kada je mrtva devojkica zatražila moju pažnju.

„Gospodine“, pozvala je. „Gossssspodine...“

Kada sam se okrenuo, uklonila je perje sa grla. Njen vrat i grudi bili su beli kao magla. Živa žena bi se tresla od zime. Stajala je ispod stepeništa koje je vodilo do vrata na prvom spratu iznad kojih je gorela svetiljka sa crvenim senilom. Iza nje, u prugastoj senci stepeništa, bila su još jedna vrata, do polovine utonula ispod nivoa pločnika. Ni na jednom od prozora na zgradi, niti na onima u bližoj okolini, nije bilo svetlosti. Nalazili smo se na ostrvu vidnosti usred mora tmine.

Prešao sam ulicu, prosecajući čizmama žute kanale u niskom prekrivaču magle. U blizini nije bilo nikoga. Čuo sam ljude koji su prolazili, ali smo nas dvoje bili odeljeni od njih. Znao sam da će prva koplja zore uskoro oterati i poslednje novorođene sa ulica. Po merilima njene vrste, mrtva devojkica je dobrano zabrazdila u noć. Opasno zabrazdila. Njena potreba za novcem, ili žed, mora da su bile izuzetno jake.

„Kakav naočit gospodin“, zagugutala je, mašući šakom ispred sebe, kidajući ostrim noktima povesmo magle.

Napregnuo sam se da joj razaznam lice i bio sam nagrađen utiskom neuhranjene lepote. Bila je malo nagnula glavu posmatrajući me i sa belog

obraza joj je padalo krilo kose crne kao ugalj. U njenim crno-crvenim očima videla se zainteresovanost i glad. Kao i nekakva polusvesna osmehnutost, na granici podsmeha. Taj pogled je svojstven ženama, bile one na ulici ih ne. Kada je Lusi - u mojem svetom sećanju gospođica Vestenra - odbijala moju prošnju, u očima joj se iskrio sličan izraz.

„... i to u ovaj čas, kada zora samo što nije svanula.”

Nije bila Engleskinja. Prema njenom akcentu, rekao bih da je po rođenju bila Nemica ih Austrijanka. Nagoveštaj 'k' i 't' u 'kospotin' i 'ovaj' koje je zvučalo gotovo kao 'ofaj'. London princa mladoženje, od Bakingemske palate do Baks Roa, postao je slivnik Evrope, zagašen otpadom dvadesetak država.

„Hajde, dođite i poljubite me, gospodine.”

Na trenutak sam ostao da stojim, zagledan u nju. Bila je zaista lepa životinjica, drugačija. Njena sjajna kosa bila je kratko podšišana i lakirana gotovo u kineskom stilu, uobličena poput štitnika za obraze na rimskom šlemu. U toj magli, njene crvene usne činile su se crne. Kao i svi oni, smešila se suviše olako, pokazujući zašiljene biserne zube. Oko nje je lebdeo oblak jeftinog parfema, otužno sladak da bi prikrio zadah.

Ulice su prljave, otvorene kloake poroka. Na njima svuda mrtvi.

Devojka se melodično nasmejala, zvukom koji kao da je potekao iz nekakvog mehanizma i mahnula mi da priđem bliže, još više uklopivši ofucano perje sa ramena. Njen smeh me je ponovo podsetio na Lusi. Na Lusi dok je bila živa, a ne na onu pijavici sličnu stvar koju smo upokojili na groblju Kinsted. Pre tri godine, kada je još samo Van Helsing verovao...

„Zar mi nećete pokloniti poljupčić?” pevušila je. „Samo jedan poljupčić.”

Napućila je usne u oblik srca. Njeni nokti dodirnuli su mi obraz, a zatim i jagodice prstiju. Oboje smo bih hladni; moje lice maska od leda, njeni prsti igle koje su ubadale kroz zaleđenu kožu.

„Šta te je dovelo do ovoga?” upitao sam.

„Dobra sreća i velikodušna gospoda.“

„Jesam li i ja velikodušni gospodin?“ upitao sam, stežući skalpel u džepu pantalona.

„O da, jedan od velikodušnijih. Ja to znam.“

Pritisnuo sam instrument pljoštimice uz nogu i osetio hladnoću srebra kroz topli štof.

„Imam imelu“, rekla je mrtva devojka, izvadiвши grančicu iz korseta. Podigla ju je iznad glave. „Poljubac?“ upitala je. „Tražim samo peni za poljubac.“

„Rano je za Božić.“

„Ali za poljubac nikad nije.“

Zatresla je grančicom i bobice su zazvonile kao tihi praporci. Spustio sam hladan poljubac na njene crno-crvene usne i izvadio nož, držeći ga ispod kaputa. Kroz rukavicu sam osećao britkost sečiva. Obraz joj je bio hladan uz moje lice.

Naučio sam, posle onoga prošle nedelje, u ulici Hamberi - Čepmenove, kako su novine objavile da se zvala, Eni ili En - da posao obavim hitro i precizno. Grlo. Srce. Želudac. A onda fik glavu. To okončava stvar. Čisto srebro i čista savest. Van Helsing, zaslepljen predanjem i simbolizmom, uvek je pominjao srce, ali može bilo koji od vitalnih organa. Najlakše je pogoditi bubrege.

Pre nego što sam izašao postarao sam se da uradim sve šta treba da budem spreman. Sat i po sam samo sedeo, da bih sebi dao vremena da ponovo osetim bol. Renfild je mrtav - istinski mrtav - ali taj ludak mi je ostavio tragove zuba na desnoj ruci. Polukrug dubokih ugriza već je više puta uhvatio kraste, ali nikada nije zarastao. Sa Čepmenovom sam bio tup od laudanuma koji sam uzeo i ne tako precizan kao što je trebalo da budem. Pokušaj da naučim da sečem levom rukom nije pomogao. Promašio sam glavnu arteriju i ta stvar je imala dovoljno

vremena da vrisne. Bojim se da sam izgubio kontrolu i postao kasapin, a trebalo je da budem hirurg.

Sinoć je bilo bolje. Devojka se tvrdoglavo držala života, ali je moj dar ipak bio prihvaćen. Na kraju joj je zapravo laknulo, pošto je dobila priliku da joj duša bude spasena. Srebro se ovih dana teško nabavlja. Novac se kuje od zlata i bakra. U vreme kada su menjali novac skupljao sam parice od tri penija, a žrtvovao sam i majčin svečani servis. Instrumente sam imao još od vremena kada sam radio na Purflitu. Sečiva su sada optočena, čelično jezgro unutar smrtonosnog srebra. Ovaj put sam odabrao skalpel za obdukciju. Prigodno je, čini mi se, upotrebiti oruđe predviđeno za čeprkanje po leševima.

Mrtva devojka me je pozvala u svoj dovratak i zalepršala dignutom suknjom oko vitkih belih nogu. Polako sam joj otkopčao bluzu. Moji prsti, vreli od bola, bili su nespretni.

„Vaša ruka?”

Podigao sam čvornovatu cepanicu u rukavici i pokušao da se osmehnem. Poljubila je zgrčene zglobove moje šake, a ja iskoristih priliku da izvučem drugu ruku ispod kaputa, čvrsto stežući skalpel.

„Stara rana”, rekao sam. „Nije to ništa.”

Osmehnula se i u tom trenutku sam joj prešao srebrnim sečivom preko vrata, čvrsto pritiskajući palcem, duboko zasecajući u to devičanski belo, mrtvo meso. Raširila je oči u šoku - srebro nanosi bol - a zatim ispustila dubok, otegnut uzdah. Tanki mlazovi krvi bili su kao kiša na prozorskom staklu, šarajući joj po koži iznad ključnih kostiju. Iz ugla njenih usana spustila se jedna jedina, crvena suza.

„Lusi”, oslovio sam je, prisećajući se...

Prihvatio sam devojku u naručje, zaklanjajući je telom od pogleda prolaznika i kliznuo skalpelom kroz korset, u srce. Osetio sam kako je zadrhtala i beživotno se opustila. Znao sam, međutim, da mrtvi umeju da budu žilavi i

postarao se da uradim posao do kraja. Položio sam je u tamni zdenac do vratka i dovršio porođaj. U njoj je bilo malo kivi; činilo se da se to veče nije napila. Pošto sam joj rasekao korset, bez poteškoća iskidavši jeftini materijal, razotkrio sam probodeno srce, uklonio utrobu iz mezenterijuma, razmotao metar debelog creva i izvadio bubrege i deo materice. Potom sam proširio prvobitni rez. Ogolivši kičmu, ljuljao sam olabavljenu glavu napred-nazad dok vratni pršljenovi nisu konačno popustili.

2. ŽENEVJEV

Buka je doprla do nje, u tamu. Bubnjanje. Uporni, neprekidni udarci. Dobovanje mesa i kosti po drvetu.

U snovima, Ženevjev se vratila u detinjstvo, u Francusku Kralja Pauka, *la Pucelle* i čudovišta Žila. Dok je još bila tople krvi, lekareva, a ne Šandanjakova kći. Pre preobražaja, pre Mračnog Poljupca...

Prešla je jezikom preko zuba, prekrivenih skramom od spavanja. U ustima joj je bio ukus sopstvene krvi, gadan i blago uzbuđujući.

U snu, buku je proizvodio malj koji je tukao po kraju prelomljene močuge. Engleski kapetan je dotukao njenog oca u tami kao leptira, prikucavši Šandanjaka za okrvavljenu zemlju. Bila je to jedna od inače bezazlenijih čarki u Stogodišnjem Ratu. Varvarsko vreme, za koje se nadala da je zauvek upokojeno.

Bubnjanje nije prestajalo. Otvorila je oči i pokušala da izoštri pogled na musavom staklu svetlarnika. Sunce još nije bilo sasvim zašlo. Snove tada sprao seka i ona se sasvim razbudi, kao da joj je neko pljusnuo u lice bokal ledene vode.

Udarci prestadoše. „*Mademoiselle Didone*“, pozva neko. To nije bio direktor - obično odgovoran za hitne pozive koji su je budili iz sna - ali je prepoznala glas. „Otvorite. Skotland Jard.“

Uspravila se u sedeći položaj i čaršav joj skliznu u krilo. Spavala je na podu, u donjem vešu, na ćebetu prostrtom preko grubih greda.

„Srebrni Nož je ponovo ubio.“

Počivala je u svojoj radnoj sobi u Tojnbi Holu. Bilo je to mesto bezbedno kao i svako drugo da se na njemu provede onih nekoliko dana svakog meseca kada bi je uhvatila obamrlost i primorala je da zaspi snom pokojnika. Pošto se nalazila na samom vrhu zgrade, soba je imala samo maleni svetlarnik, a vrata su

se zaključavala iznutra. Bila je jednako dobra kao mrtvački sanduci i grobnice koje su koristili krvni srodnici princa mladoženje.

Oglasila se stenjanjem i dobovanje prestade. Pročistila je grlo. Posle više dana mirovanja, telo joj je zakrekalo kada ga je protegnula. Oblak zakloni sunce i bol na trenutak uminu. Ustala je u tami i provukla prste kroz kosu. Oblak tada prođe i nju ponovo napusti snaga.

„Madmoazel?”

Dobovanje ponovo započe. Mladi su uvek nestrpljivi. I sama je nekada bila takva.

Uzela je kineski svileni ogrtač sa kuke na zidu i omotala ga oko sebe. Ne baš najpristojnija odeća da se dočeka gospodin u poseti, ali moraće da posluži. Etikecija, donedavno toliko važna, sada se sve manje poštovala. Na Mejferu se spavalo u sanducima sa zemljom, a na Pel Melu se lovilo u čoporima. Ove godine je malo ko mario za to kako pravila nalažu da treba pozdraviti arhibiskupa.

Dok je pomerala zasun, osećala je da je još u magli sna. Napolju je popodne bilo na umoru; neće biti svoja sve dok je ne okruži noć. Otvorila je vrata. U hodniku je stajao zdepasti novorođeni, u dugačkom kaputu nalik na ogrtač, premećući kuglaški šešir iz ruke u ruku.

„Šta je, Lestrejde, zar ste i vi od one vrste koja čeka da je pozovu da uđe?” upita Ženevjev. „To bi za čoveka vaše struke bilo prilično nezgodno. No dobro, uđite, uđite...”

Pustila je čoveka iz Skotland Jarde u sobu. Iz usta su mu štrčali nepravilni koljački zubi, koje nije uspevao da pokrije retkim brkovima.

Dok je bio tople krvi, imao je pacovsko lice; retka brada samo je upotpunjavala utisak. Uši su mu se promenile, postale visoke i zašiljene. Kao i većina novorođenih iz krvne linije princa mladoženje, još nije bio pronašao svoj

konačni oblik. Nosio je zatamnjene naočari, ali su grimizne tačke iza njih odavale živ i nemiran pogled.

Spustio je šešir na njen sto.

„Sinoć“, počeo je, žurno, „u ulici Čiksend. Prava klanica.“

„Sinoć?“

„Oprostite.“ Udahnuo je, dozvolivši da deo njene pospanosti deluje na njega. „Danas je sedamnaesti. Septembar.“

„Prespavala sam tri dana.“

Ženevjev otvori orman sa odećom i osmotri ono malo haljina koje su visile unutra. Nije baš mogla da se pohvali da ima kostim za svaku priliku. Ali bilo je malo verovatno, kada se uzme sve u obzir, da će je u bliskoj budućnosti Palata pozvati na prijem. Jedini nakit koji je još imala bilo je očevo malo raspeće, a njega je retko nosila, u strahu da ne uznemiri nekog od osetljivih i smušenih novorođenih.

„Smatrao sam da bi bilo najbolje da vas probudim. Svi su nervozni i atmosfera je veoma zapaljiva.“

„Dobro ste učinili“, reče ona. Protrljala je oči ne bi li ih razlepila. Čak su i poslednje krhotine sunčeve svetlosti, propuštene kroz prljavo staklo, bile ledenice zarivene u njeno čelo.

„Kada zađe sunce“, govorio je Lestrej, „nastaće kaos. Mogla bi da se ponovi Krvava Nedelja. Neki pričaju da se Van Helsing vratio.“

„Ta vest bi se dopala princu mladoženji.“

Lestrej odmahnu glavom. „To su bapske priče. Van Helsing je mrtav. Njegova glava je još na kocu.“

„Proverili ste?“

„Palata je uvek pod stražom. Princ mladoženja okružen je svojim Karpaćanima. Naša vrsta nikada ne može da bude previše oprezna. Imamo previše neprijatelja.”

„Naša vrsta?”

„Neumrljih.”

Ženevjev jedva obuzda smeh. „Ja nisam od vaše vrste, inspektore. Vaša krvna linija potiče od Vlada Tepeša, a moja od Šandanjaka. Možemo, u najboljem slučaju, da budemo rođaci.”

Detektiv slegnu ramenima i istovremeno frknu kroz nos. Ženevjev je znala da vampiri Londona slabo mare za poreklo. Bez obzira da li se radilo o trećem, desetom ih dvadesetom kolenu, Vlad Tepeš je svima njima bio otac-u-tami.

„Ko?” upita ona.

„Novorođena po imenu Šen, Lulu, prostitutka sa Komona, kao i one pre nje.”

„To je... četvrta, čini mi se?”

„To niko ne zna tačno da kaže. Lovci na senzacije su iskopali sva nerešena ubistva na Ist Endu u poslednjih trideset godina i položili ih na prag Vajtčepelskog Ubice.”

„Za koliko je slučajeva policija sigurna?”

Lestrejđ frknu. „Pre istrage nećemo biti sigurni čak ni za Šenovu, iako sam spreman da se kladim u penziju da jeste. Upravo dolazim iz mrtvačnice. Svi tragovi su tamo. Osim nje, Eni Čepmen prošle nedelje i Poli Nikols nedelju dana ranije. Oko dva slučaja se lome koplja. Ema Smit i Marta Tabram.”

„Šta vi mislite?”

Lestrejđ je grickao usnu. „Bilo ih je samo tri. Ili, tačnije, tri za koje znamo. Smilovu su napali, opljačkali i isekli zlikovci iz Jaga. Osim toga, bila je i silovana. Tipičan napad nasilničke rulje, ni malo nalik na način na koji radi naš

čovjek. A Tabramova je bila tople krvi. Srebrni Nož se bavi samo nama. Vampirima."

Ženevjev shvati šta je hteo da kaže.

„Taj čovek mrzi", nastavi Lestrej, „i to sa strašću. Ubistva izgledaju kao da su počinjena u pomami, ali u njima istovremeno ima i hladnoće. On ubija na ulici, u tmini. On ne kasapi, već pre secira. A vampire nije lako ubiti. Naš čovek nije običan bezumni. On ima razlog."

Lestrejda su ubistva pogađala lično. Vajtčepelski Ubica je sekao duboko. Novorođeni su bili rastrzani predrasudama, zazirući od krsta zbog narodnog predanja koje se nisu potrudili ni da provere.

„Vest se proširila?"

„Munjevito", reče joj detektiv. „Do sada je već obletela London. Među toplima ima onih koji nas ne vole, *mademoiselle*. Njih ovo veseli. Kada novorođeni izađu, lako može da dođe do pometnje. Predložio sam da se angažuje vojska, ali Voren ne sme da rizikuje. Posle onoga prošle godine..."

Sećala se. Zabrinut zbog javnih nemira posle kraljevskog venčanja, ser Čarls Voren, komesar prestoničke policije, izdao je proglas kojim se zabranjuju politički skupovi na Trafalgar Skveru. Uprkos proglasu, toplokrvni demonstranti okupili su se jednog novembarskog popodneva, držeći govore protiv Krune i nove vlasti. Vilijem Moris i H.M. Hajndmen iz Socijalističke Demokratske Federacije, uz podršku Roberta Kaningema-Grejema, radikalnog člana Parlamenta i Eni Besant iz Nacionalnog Sekularnog Udruženja, izrazili su svoje zalaganje za republiku. Razvila se žestoka, pa čak i nasilna rasprava. Ženevjev je posmatrala zbivanja sa stepeništa Narodnog Muzeja. Nije bila jedini vampir koji je razmišljao o tome da podrži republiku. Nije bilo neophodno da budete toplokrvni da biste Vlada Tepeša smatrali za čudovište. Elinor Marks i sama novorođena, zajedno sa dr. Edvardom Ejvelingom autorka Vampirskog pitanja,

održala je strastan govor, zahtevajući abdikaciju kraljice Viktorije i progon princa mladoženje.

„... ne mogu da kažem da mu zameram. Mada Divizija nije opremljena za suzbijanje nemira. Jard me je poslao da pripretim lokalnim momcima, ali već imamo dovoljno posla hvatajući ubicu da bi se baktali suzbijanjem rulje koja vitla srpovima i kocima. ”

Ženevjev se pitala u koji će voz uskočiti ser Čarls. Komesar, koji je bio vojnik pre nego što je postao policajac da bi zatim postao prevashodno vampir, u novembru je pozvao vojsku. Pre nego što je usplahireni magistrat uspeo uopšte da pročita Proglas o zabrani okupljanja, oficir konjičke garde naredio je svojim ljudima, toplokrvnima i vampirima, da raščiste trg. Posle tog prvog juriša, na gomilu se okomila karpatska garda princa mladoženje, nanoseći više štete zubima i kandžama nego konjanici svojim bajonetima. Bilo je nekoliko mrtvih i mnogo povređenih; potom su usledila suđenja i brojni 'nestanci'. 13. novembar 1887. godine bio je zapamćen kao 'Krvava nedelja'. Ženevjev je provela nedelju dana u Gajevoj Bolnici, negujući lakše ozleđene. Mnogi su je pljuvali, ili odbijali negu od pripadnika njene vrste. Da nije bilo intervencije same kraljice, koja je još uživala dovoljan ugled i ljubav naroda da umiri podanike, Kraljevstvo bi eksplodiralo kao bure baruta.

„A šta je to što bih ja mogla da učinim“, upita Ženevjev, „u korist princa mladoženje?“

Lestrejđ je žvakao brk, svetlucajući zubima, sa krpicama pene na usnama.

„Možda ćete biti potrebni, *mademoiselle*. Utočište će biti pod opsadom. Neki ne žele da budu na ulici dok je ubica na slobodi. Drugi šire paniku i duh pobune, huškajući rulju da uzme zakon u svoje ruke.“

„Ja nisam Florens Najtingejl.“

„Ali imate uticaja...“

„To je istina, zar ne?“

„Želeo bih... najponiznije vas molim... da upotrebite taj uticaj ne biste li smirili duhove. Pre nego što se dogodi nesreća. Pre nego što padnu nove nepotrebne žrtve.“

Ženevjev nije bila imuna na čari društvenog uticaja. Pustila je da joj ogrtač sklizne sa ramena i izazvala potpunu pometnju kod detektiva. Smrt i vaskrsenje nisu ga oslobodili predrasuda njegovog vremena. Lestrejđ se sav povukao iza svojih tamnih naočara dok se ona žurno oblačila, zakopčavajući, reklo bi se, stotine dugmića i kopči na bluzi i haljini boje zelenog stakla veštim pokretima prstiju naoružanih oštrim noktima. Činilo joj se da se kostim iz njenih toplokrvnih dana, jednako složen i nezgrapan kao pun oklop, povampirio da je mori. Kao novorođena, nosila je, sa neizmernim olakšanjem, jednostavne tunike i čakšire koje je Devica Orleanska učinila, ako ne modernim, ono bar društveno prihvatljivim, zaklinjući se da nikada više neće dozvoliti da bude uvezana u sputavajuću zvaničnu haljinu.

Inspektor je bio suviše bled da propisno pocrveni, ali su mu se na obrazima videle mrlje veličine penija i uzrujano je huktao. Kao i mnogi drugi novorođeni, Lestrejđ je izjednačavao njene godine sa njenim licem. Imala je šesnaest godina kada joj je Šandanjak podario Mračni Poljubac. Bila je, dakle, bar deceniju starija od Vlada Tepeša. Dok je on još bio toplokrvni hrišćanski princ, dok je Turcima zakucavao turbane za lobanje i nabijao zemljake na zašiljene kočeve, ona je bila novorođena i učila veštine koje su je učinile najstarijom u svojoj krvnoj liniji. Sa četiri i po veka iza sebe, bilo je teško ne uzrujavati se kada bi je tek vaskrsli mrtvi, još delimično topli, posmatrali kao balavicu.

„Srebrni Nož mora biti razotkriven i zaustavljen“, reče Lestrejđ. „Pre nego što ponovo ubije.“

„Bespogovorno“, složi se Ženevjev. „To zvuči kao slučaj za vašeg slavnog saradnika, detektiva savetnika.“

Osetila je, zahvaljujući izoštenim čulima koja su joj govorila da pada noć, kako se inspektoru sledilo srce.

„Gospodin Holms nije u mogućnosti da istražuje, madmoazel. Imao je nekih nesuglasica sa sadašnjom vlašću.”

„Hoćete da kažete da su ga uklonili, kao tolike druge umne ljude, u one zabrane u Saseks Daunsu. Kako ih ono nazivaju u *Pel Mel Gazeti*, koncentracionim logorima?”

„Duboko žalim zbog njegove kratkovidosti...”

„Gde je on sada? U Đavolovom Jarku?”

Lestrejđ klimnu glavom, gotovo postišeno. U njemu je još bio veliki deo čoveka kakav je nekada bio. Novorođeni su se držali svojih toplokrvnih života kao da se ništa nije promenilo. Koliko će potrajati dok ne postanu kao one vampirske kučke koje je princ mladoženja doveo iz zemlje iza planina, glad na nogama, u bezumnom lovu?

Ženevjev konačno priveza rukave i okrenu se Lestrejđu, malčice raširenih ruku. Bila je to navika iz života bez ogledala, da o svojem izgledu traži mišljenje drugih. Detektiv sa oklevanjem izrazi odobravanje. Ogrnuvši se kabanicom sa kapuljačom, ona izađe iz sobe, a Lestrejđ požuri za njom.

U hodniku su već bile upaljene gasne svetiljke. Iza niza prozora, nepokretna magla se čistila od poslednjih tragova umirućeg sunca. Jedan od prozora bio je otvoren i u hodnik je ulazio svež vazduh. Ženevjev je osećala ukus života u njemu. U sledeća dva ili tri dana moraće da se nahrani. Tako je uvek bilo posle počinka.

„Pretres ubistva Šenove počinje sutra uveče”, reče Lestrejđ, „na Radničkom Institutu. Možda bi bilo najbolje da i vi budete tamo.”

„U redu, ali prvo moram da razgovaram sa upravnikom. Neko će morati privremeno da preuzme moje dužnosti.”

Bili su na stepeništu. Zgrada je počinjala da se budi. Bez obzira na to koliko je princ mladoženja izmenio London, Tojnbi Hol - čiji je osnivač, kao zastupnik pokojnog dobrotvora Arnolda Tojnbija, bio prečasní Semjuel Barnet - i dalje je bio neophodan. Sirotinji su bili potrebni krov nad glavom, hrana, medicinska nega, obrazovanje. Ni novorođeni, kao potencijalni besmrtni proletarijat, u tom pogledu nisu bili ništa bolji od njihove toplokrvne braće i sestara. Utočišta na Ist Endu za mnoge su bila jedini spas. Źenevjev se osećala kao Sizif koji večno gura stenu uzbrdo, gubeći metar za svaku pređenu stopu.

Na dnu stepeništa na prvom spratu sedela je tamnokosa devojčica, sa krpenom lutkom u krilu. Jedna ruka joj je bila sva u sasušenim, kožnatim membranama koje su mlohavo visile ispod nje, a njena odrpana haljinica bila je prosečena da bi omogućila slobodu pokreta. Lili se osmehnu, otkrivši oštre ali nejednake zube.

„Źene“, reče Lili, „vidi...“ Smešeci se, ispružila je koščati ud. Ovaj se izduži, postade još žilaviji; maljave sivo-smeđe membrane se zategnuše. „Vežbala sam sa krilima. Ima da odletim do meseca i nazad.“

Źenevjev skrenu pogled i opazi da Lestrejd, kao i ona, proučava tavanicu. Ponovo se okrenu Lili i kleknu, milujući joj ruku. Debela koža je na dodir bila nekako pogrešna, kao da mišići ispod nje vuku na suprotne strane. Lakat i zglobovi šake nisu radih kako treba. Vlad Tepeš je mogao sa lakoćom da menja oblik, ali novorođeni iz njegove loze nisu podjednako dobro vladali tom veštinom. Mada ih to nije sprečavalo da pokušavaju.

„Doneću ti sira“, reče Lili, „na poklon.“

Źenevjev pomilova Lili po kosi i ustade. Upravnikova vrata bila su otvorena. Ušla je, kucnuvši u prolazu u drvo. Upravnik je sedeo za svojim stolom, dogovarajući raspored časova sa svojim sekretarom Morisonom. Upravnik je bio mladolik i još tople krvi, ali mu je lice bilo izborano, a kosa proseda. Mnogi koji su doživeli vreme promena bili su kao on, stariji od svojih

godina. Lestrejđ uđe za njom. Upravnik pozdravi detektiva. Morison, tihi mladić koji se zanimao za književnost i japansku grafiku, povuče se u senku.

„Džek”, reče ona, „inspektor Lestrejđ želi da sutra prisustvujem isleđenju.”

„Dogodilo se još jedno ubistvo”, reče upravnik i to nije bilo pitanje.

„Jedna novorođena”, reče Lestrejđ. „U ulici Čiksend.”

„Lulu Šen”, dodade Ženevjev.

„Jesmo li je poznavali?”

„Verovatno, ali pod nekim drugim imenom.”

„Artur bi mogao da pogleda u arhivi”, reče upravnik, gledajući u Lestrejđa ali ukazujući na Morisona. „Trebaće vam lični podaci.”

„Je li i ona radila na ulici?” upita Morison.

„Naravno”, reče Ženevjev.

Mladić obori pogled. „Mislim da smo je imali ovde”, reče. „Bila je jedna od onih koje je odbacio But.” Lice mu se iskrivilo kada je pomenuo generalovo ime. Vojska Spasa je nemrtve smatrala izgubljenima za Boga i stoga gorima od običnih pijanaca. Iako tople krvi, Morison nije delio to predubeđenje.

Upravnik je dobio prstima po stolu. Izgledao je, kao i obično, kao da mu svet svom težinom sručio na ramena.

„Hoćeš li moći da me pustiš?” upita Ženevjev.

„Druit može da preuzme tvoje obilaske, ako se vrati sa kriketa, a Artur će da te zameni na predavanjima, čim utvrdimo raspored časova. Ionako te nismo očekivali još noć ili dve.”

„Hvala ti.”

„Nema na čemu. Obaveštavaj me. Događaju se strašne stvari.”

Ženevjev obeća da hoće. „Videću šta mogu da učinim da umirim domaće. Lestrejđ se pribojava ustanka.”

Policajac je izgledao nespokojan i postuđen. Źenevjev se na trenutak oseti nisko zbog toga što je zadirivala novorođenog. Bila je nepravedna prema njemu.

„Možda zaista postoji nešto što mogu da učinim. Porazgovaraću sa nekima od novorođenih devojaka. Predočiću im da budu oprezne i videću da li neka od njih zna nešto o ovome.”

„U redu, Źenevjev. Srećan rad. A vama, Lestrejd, želim prijatno veče.”

„Doktore Sjuarde”, reče detektiv, stavivši šešir, „laku noć.”

3. VEČE

Florens Stoker je diskretno zvonila svojim zvoncem, ali ne da dozove služavku već da privuče pažnju gostiju u salonu. Zvonce nije bilo srebrno, već od aluminijuma. Zveckanje šolja sa čajem i razgovor zamreše. Društvo se okrenu da sasluša domaćicu.

„Očekujemo objavu“, reče Florens, sa tolikim oduševljenjem da joj se u glasu osetilo zapevanje rodnog Klontarfa, obično strogo kontrolisano.

Boregard se odjednom oseti kao osuđenik. Sa Penelopom koja mu se držala za mišicu nije nikako mogao da izbegne sled događaja, ali je situacija odjednom izgledala sasvim drugačije. Već nekoliko meseci bio je na samoj ivici ponora, da bi se sada, vrišteći u sebi, strmoglavio prema nesumnjivo oštrim hridima koje su ga čekale u dubini.

„Penelopa, to jest gospođica Čerčvord“, zamuca on, pošto je pročistio grlo, „učinila mi je čast...“

Svi u salonu su ga smesta shvatili, ali se od njega i dalje očekivalo da to izgovori. Poželeo je gutljaj onog bledog čaja koji je Florens služila u prelepim činijicama, na kineski način.

Nestrpljiva, Penelopa dovrši umesto njega: „Planiramo da se venčamo. Na proleće.“

Obuhvatila ga je vitkom rukom oko mišice i čvrsto stegnula. Kada je bila dete, omiljena rečenica bila joj je 'al' ja 'oću sada.' Boregard je bio siguran da mu je lice zajapureno. Situacija je bila smešna. Teško da je mogao da prođe kao usplahireni momčić. Ovo mu nije bio prvi brak... pre Penelope, bio je oženjen Pamelom, drugom gospođicom Čerčvord, starijom. Ta činjenica sigurno neće proći nezapažena.

„Čarlse“, reče Artur Holmvud, lord Godalming, „moje čestitke.“

Oštro se smešeci, vampir prodrma Boregardovu slobodnu ruku. Boregard je pretpostavljao da je Godalming svestan kostolomne snage svojeg nemrtvog stiska.

Njegova verenica se nađe odvojena od njega, okružena damama. Kejt Rid, koja je zbog svojih naočara i nemarne frizure bila savršena Penelopina poverenica, pomognu joj da sedne i obasu je izrazima divljenja. Korila je prijateljicu zbog toga što joj nije odala tajnu. Penelopa joj uzvratila, medeno zajedljivim tonom, da prestane da se prenemaže. Kao jedna od onih novih žena, Kejt je pisala članke o biciklizmu za *Koještarije* i trenutno je vladalo opšte ushićenje oko nečega što se zvalo pneumatska guma.

Okolo Penelope je vladala pometnja kao da je objavila da je bolesna, ili da očekuje bebu. Pamela, koja mu je uvek bila u mislima kada je bio u Penelopinoj blizini, umrla je na porođaju, krupnih očiju stisnutih od bola. Bilo je to u Džagadriju, sedam godina ranije. Njihovo dete, muško, živelo je samo nedelju dana duže od majke. Boregard nije smatrao vrednim pamćenja to što su ga jedva sprečili da ustreljaju onu budalu od lekara u postaji.

Florens je davala uputstva Besi, svojoj jedinoj preostaloj služavki. Gospođa Stoker poslala tamnooku devojku po nepoznatom zadatku.

Vistler, večito iskeženi slikar Amerikanac, progura se pored Godalminga i šaljivo munu Boregarda u mišicu.

„Za tebe više nema nade, Čarli“, reče, bodući debelom cigarom vazduh ispred Boregardovog lica. „Još jedan dobar čovek pade od dušmanske ruke.“

Boregard uspešno obuzda osmeh. Nije nameravao da objavi veridbu na večernjem skupu kod gospođe Stoker. Otkako se vratio u London, ređe se pojavljivao u društvu. Florens je očuvala svoju ulogu domaćice poznatih i popularnih, iako je pitanje sudbine njenog nestalog supruga ostalo večito da visi u vazduhu. Niko nije bio dovoljno hrabar ili okrutan da pita za Brema, za koga se šušalo da su ga strpali u Đavolju Jarugu pošto se sporečkao sa lordom

kancelarom oko službene cenzure. Samo zahvaljujući intervenciji Henrija Irvinga, Stokerovog poslodavca, Bremova glava nije završila na kocu ispred Palate, pored glave njegovog prijatelja Van Helsinga. Pošto je Penelopa uspela da ga namami da se pojavi na ovom znatno redukovanom skupu, Boregard je počeo da zapaža ko tu sve nedostaje. Osim Godalminga, među zvanicama nije bilo drugih vampira. Mnogi od Florensinih nekadašnjih posetilaca - među njima i sam Irving i njegova najistaknutija dama, neuporediva Elen Teri - bili su se preobratali. Drugi verovatno nisu želeli da ih povezuju čak ni sa govorkanjima o republikanskim osećanjima, iako je domaćica, koja je ohrabivala rasprave na svojim večernjim sedeljkama, često isticala svoju nezainteresovanost za politiku. Floren - čija je neumorna težnja da se okruži daleko pametnijim muškarcima i bar malo manje lepim ženama od nje, Boregarda poprilično nervirala - nikada nije dovodila u pitanje kraljičino pravo da vlada, ne više nego što je dovodila u pitanje pravo Zemlje da se okreće oko Sunca.

Besi se konačno pojavi sa prašnjavom bocom šampanjca. Gosti diskretno odložiše činijice sa čajem i tanjiriće. Florens dade služavki minijturni ključić i ova otvori vitrinu, otkrivši pravu šumu staklenih čaša.

„Moramo da nazdravimo“, insistirala je Florens, „Čarlsu i Penelopi.“

Penelopa se ponovo stvori pored njega, čvrsto ga držeći za ruku, ponosna na svoj ulov.

Boca se obrela u Florensinim rukama. Posmatrala ju je kao da nije sigurna na kom se kraju otvara. U bolja vremena imala je batlera koji je bio zadužen za otvaranje boca. Sada nije znala šta da radi. Godalming joj priskoči u pomoć, krećući se sa tečnom elegancijom koja je bila mešavina brzine i opuštenosti i uze bocu. Nije bio prvi vampir koga je Boregard video, ali su na njemu promene posle preobraćanja bile najuočljivije. Mnogi među novorođenima s mukom su se privikavali na novostečene sposobnosti i ograničenja, ali se njegovo

prevashodstvo, držeći se kao da iza njega stoje generacije uzgajanja, savršeno prilagodilo novom stanju.

„Dozvolite mi“, reče, prebacivši ubrus preko ruke kao konobar.

„Hvala ti, Arte“, procvrkuta Florens. „Tako sam nesposobna...“

On joj se osmehnu krajem usana, ogolivši dugački očnjak, a onda zari nokat u zapušač i lakim pokretom prsta ga izbacila iz boce kao da je piknuo novčić. Iz grlića poteče pena i Godalming počeo da puni čaše koje je Florens podmetala ispod boce. Njegovo prevashodstvo prihvati tihi aplauz prisutnih sa neodoljivim osmejkom. Za jednog mrtvaca, Godalming je doslovno pucao od života. Sve žene u prostoriji bile su očarane vampirom. Boregard nije mogao da ne primeti da ni Penelopa nije bila sasvim pošteđena od toga.

Njegova verenica nije imala mnogo sličnosti sa svojom rođakom. Samo ponekad, kada bi ga iznenadila nekom Pamelinom rečenicom ili gestom, u potpunosti oživljavala uspomenu na njegovu preminulu suprugu. Naravno, bile su tu i usne Čerčvordovih i te oči. Jedanaest godina ranije, kada se prvi put oženio, Penelopi je bilo devet godina. Sećao se pomalo pakosnog deteta u pinafori i sa mornarskim šeširićem, koje se sa toliko veštine poigravalo sa ostatkom porodice da se čitavo domaćinstvo obrtalo oko nje. Pamtio je kako je sedeo na terasi sa Pamelom i posmatrao kako mala Peni muči baštovanovog sina do suza. Njegova buduća nevesta i sada je krila oštar jezik u tim somotskim ustima.

Čaše su bile podeljene. Penelopa je uspela da uzme svoju ne ispuštajući njegovu ruku. Ulov je konačno bio njen i nije imala nameru da mu dozvoli da pobjegne.

Zdravica je, naravno, pala na Godalminga. Diže čašu, sa mehurićima koji zaiskriše na svetlosti i reče: „Za mene je ovo tužan trenutak, jer osećam gubitak. Moj dragi prijatelj Čarls Boregard ponovo me je pobedio. Od ovoga se nikada

neću oporaviti, ali priznajem da je pobjeda pripala boljem. Nadam se da će služiti mojoj najdražoj Peni onako kao dobar suprug."

Boregard, središte svih pogleda, osjeti nelagodnost. Nije voleo da bude u centru pažnje. U njegovom zanimanju nije bilo mudro privlačiti pažnju.

„Za prelepu Penelopu", nazdravi Godalming, „i izvrsnog Čarlsa..."

„Za Penelopu i Čarlsa", začu se odjek.

Penelopa se zakikota kao mačka kada su joj mehurići zagolicali nos, a Boregard potegnu neuobičajeno dugačak gutljaj. Svi ispiše osim Godalminga koji sam odloži čašu na poslužavnik.

" O baš mi je žao,"reče Florens, „potpuno sam zaboravila."

Domaćica ponovo pozva Besi.

„Lord Godalming ne pije šampanjac",objasni ona devojci. Besi shvati i otkopča rukav bluze.

„Hvala ti, Besi",reče Godalming. Uze je za ruku kao da će je poljubiti, a onda je okrenu kao da želi da joj gleda u dlan.

Boregard nije mogao da suspregne laku mučninu, ali niko drugi nije pravio pitanje od toga. Pitao se koliko njih glumi ravnodušnost, a koliko ih je zaista naviknuto na to u šta se Artur Holmvud pretvorio.

„Penelopo, Čarlse",reče Godalming, „pijem u vaše zdravlje..."

Razjapivši vilice široko kao kobra, Godalming tako zagriže u zglob Besine šake, probi joj kožu zašiljenim očnjacima i oliza kap krvi koja se pojavila. Društvo je bilo opčinjeno. Penelopa se pripri bliže uz Boregarda. Pritisnu obraz uz njegovo rame, ali ne skrenu pogled sa Godalminga i služavke. Ili se pravila snažna, ili joj način vampirovog hranjenja zaista nije smetao. Dok je Godalming laptao, Besi poče ošamućeno da se ljulja na nogama. Oči joj zaigraše od nečega između bola i zadovoljstva. Konačno, devojka se tiho obeznani, a Godalming je prihvati u naručje sa veštinom izvežbanog Don Žuana, oslobodivši joj zglob.

„Uvek ovako delujem na žene“, reče on, krvavih zuba, „i to je krajnje nezgodno.“

Pronađe slobodan divan i spusti besvesnu Besi na njega. Devojčina rana nije krvarila. Činilo se da joj Godalming nije previše popio. Boregard pomisli da je to verovatno već radila, pošto se tako mirno prepustila tome. Florens, koja je maločas tako olako ponudila usluge svoje služavke Godalmingu, sede pored Besi i veza joj maramicu oko zgloba. Izvršila je tu operaciju kao da konju vezuje ukrasnu mašnu, nežno ali ne i previše brižno.

Boregard se na trenutak oseti ošamućeno.

„Šta ti je, dragi?“ upita Penelopa, obuhvativši ga rukom oko struka.

„Šampanjac“, slaga on.

„Hoćemo li uvek piti šampanjac?“

„Dokle god budeš htela da ga piješ.“

„Tako si dobar prema meni, Čarlse.“

„Može biti.“

Završivši sa brigom o služavki, Florens je ponovo obletala oko njih.

„Hajde, hajde“, reče, „za to ćete imati vremena napretek posle venčanja. Dotle morate da budete nesebični i podelite sebe sa nama ostalima.“

„Tako je“, reče Godalming. „Za početak, moram da tražim svoje pravo kao poraženi vitez.“

Boregard se zapita na šta ovaj misli. Godalming pokupi maramicom krv sa usana, ali su mu one i dalje bile sjajne, a gornji zubi su imali ružičastu nijansu.

„Poljubac!“ uzviknu Godalming, uzevši Penelopine ruke u svoje. „Zahtevam poljubac od neveste.“

Boregardova šaka, na sreću skrivena od Godalminovog pogleda, stisnu se u pesnicu, kao da prihvata dršku štapa sa mačem. Osećao je opasnost, izvesno kao i onomad u Natalu, kada se crna mamba, najopasniji reptil na planeti našla u

blizini njegove nezaštićene noge. Diskretan rez sečiva odvojio je otrovnu glavu zmije od ostatka tela pre nego što je mogla da mu naudi. Tada je imao dobar razlog da bude zahvalan zbog dobrih živaca; ovaj put , reče sebi, preteruješ.

Godalming privuče Penelopu sebi i ona mu podmetnu obraz. Jedan dug sekund usne ostaše priljubljene uz njeno lice, a onda je oslobodi.

Tada se i ostali, muškarci i žene, sjatiše oko njih da ih ljube. Penelopa je bila doslovno preplavljena odobravanjem. To joj nimalo nije smetalo. Nikada je nije video lepšu, niti sličniju Pameli.

„Čarlse”, reče Kejt Rid, prišavši mu, „znaš... ovaj... čestitam... i sve to. Divne vesti.”

Sirota devojka bila je crvena kao mak, a čelo joj je bilo vlažno od znoja.

„Hvala ti, Kejt.”

Poljubio ju je u obraz, a ona reče 'joj'.

Onda sa osmejkom pokaza prema Penelopi. „Moram da idem, Čarlse. Peni 'oće da...”

Bila je prizvana da vidi basnoslovni prsten na Penelopinom vitkom prstu.

Boregard i Godalming su stajali pored prozora, odvojeno od ostalih. Napolju je mesec već bio visoko na nebu, kao bleđi sjaj iznad magle. Boregard je mogao da vidi ogradu kuće Stokerovih, ali malo toga drugog. Njegova kuća ležala je nešto dalje na Čejn Voku; uskovitlani žuti zid skrivao ju je kao da ne postoji.

„Najiskrenije, Čarlse”, reče Godalming, „želim vam sve najbolje. Ti i Peni morate da budete srećni. Ovo je naređenje.”

„Hvala ti, Arte”

„Potrebni su nam ljudi kao ti”, reče vampir. „Moraš što pre da se preobraetiš. Stvari postaju uzbudljive.”

Ovo pitanje je već bilo na dnevnom redu. Boregard se uzdža od odgovora.

„Peni takođe", bio je uporan Godalming. „Ona je tako lepa. Lepoti ne treba da izbledi. Bio bi to zločin. "

„Razmislićemo o tome "

„Ne čekajte predugo. Godine lete."

Boregard požele neko jače piće od šampanjca. U Godalmingovoj blizini, gotovo da je mogao da oseti ukus daha novorođenog. Priča da vampiri imaju smrdljiv dah bila je neistinita. U vazduhu se, međutim, osećalo nešto, istovremeno slatko i prodorno, a u sredini Godalmingovih zenica povremeno su se pojavljivale crvene tačke nalik na sićušne kapi krvi.

„Penelopa bi volela da imamo porod." Boregard je znao da vampiri ne mogu da rađaju na uobičajeni način.

„Deca?" reče Godalming, fiksirajući Boregarda pogledom. „Ako možeš da živiš večno, deca su svakako suvišna."

Boregard se već osećao nelagodno. Bila je istina da ni sam nije bio siguran želi li decu. Njegovo zanimanje bilo je nesigurno, a posle onoga što se dogodilo Pamelii...

Osećao je umor u glavi, kao da mu Godalming crpi snagu. Neki vampiri su umeli da se hrane bez sisanja krvi, crpeći energiju drugih putem fizičke osmoze.

„Trebaju nam ljudi tvog kova, Čarlse. Imamo priliku da domovinu učinimo snažnom. Za to će biti potrebne sve naše sposobnosti."

Ako je Godalming prethodno imao ikakvu predstavu o umećima koje je Čarls stekao u službi Krune, sada bi bio iznenađen. Posle Indije, služio je u Šangaju, u Međunarodnoj Zoni, a potom i u Egiptu, radeći za lorda Kromera. Novorođeni položi šaku na njegovu mišicu i snažno je stegnu. Boregard je jedva osećao prste.

„U Britaniji nikada neće biti robova", nastavi Godalming, „ali će oni koji ostanu tople krvi biti po prirodi naše sluge, kao što me je maločas naša divna

Besi uslužila. Zato pripazi, jer bi se moglo dogoditi da završiš kao neka vrsta običnog pukovskog vodonoše."

„U Indiji sam znao vodonošu koji je bio bolji čovek od većine ostalih."

Florens mu priteče u pomoć i povede ih među ljude. Vistler je upravo pričao o najnovijim zbivanjima u svojem ratu sa Džonom Raskinom, nemilosrdno ružeći kritičara. Zahvalan što više nije predmet pažnje, Boregard je stajao pored zida i posmatrao slikarevu tačku. Navikao da bude 'zvezda' Florensinih večeri, Vistler je bio očigledno zadovoljan što je pometnja zbog Boregardove objave prošla. Penelopa se bila izgubila negde u gužvi.

Ponovo je imao razloga da se zapila da li je odluka uopšte bila njegova. Bio je žrtva zavere da ga uhvate u ženske mreže, skovane među činijicama kineskog čaja i svilenim maramicama. London kome se vratio u maju mnogo se razlikovao od onog koga je ostavio tri godine ranije. Iznad kamina visila je slika patriotske sadržine: Viktorija, ponovo punačka i mlada i njen brkati, crvenooki mladoženja. Nepoznati autor nije predstavljao pretnju Vistlerovoj popularnosti. Čarls Boregard je služio svojoj kraljici i pretpostavljao je da mu je dužnost da služi i njenom suprugu.

Zvonce je zazvonilo baš kada je Vistler došao do duhovitog zaključka, možda pomalo preslobodnog za preovlađajuće žensku publiku, o davnom poništenju braka njegovog protivnika. Uzrujan zbog ometanja, slikar nastavi svoje izlaganje čim je Florens i sama pomalo ljuta što Besi nije na raspolaganju za tako nedostojnu dužnost, požurila da otvori vrata.

Boregard opazi Penelopu kako sedi u prvim redovima, ljupko se smejući u pretvaranju da razume Vistlerove insinacije. Godalming je stajao iza njene stolice, šaka prekrštenih na leđima, ispod peševa večernjeg sakoa, tako da su mu oštri vrhovi noktiju zatezali materijal. Artur Holmvud više nije bio onaj čovek kojeg je Boregard poznavao pre nego što je otišao iz Engleske. Malo pre njegovog preobraćanja dogodio se skandal. Kao i Brem Stoker, Godalming je

slao na pogrešnu stranu kada je princ mladoženja prvi put došao u London. Sada je morao da dokazuje privrženost novom režimu.

„Čarlse", reče Florens, dovoljno tiho da po drugi put ne omete Vistlera. „Traži te neki čovek. Iz onog tvojeg kluba."

Pruži mu posetnicu. Na njoj nije bilo imena osobe, već samo natpis: DIOGENOV KLUB.

„Ovo je nešto kao poziv", objasni on. „Izvini se Penelopi u moje ime."

„Čarlse...?"

Već je bio u hodniku, a Penelopa je žurila za njim. Uzeo je svoj ogrtač, šešir i štap. Besi još neko vreme neće biti u stanju da obavlja svoje dužnosti. Nadao se, zarad Florensinog dostojanstva, da će služavka biti na raspolaganju gostima kada dođe vreme da se razidu.

„Siguran sam da će Art otpratiti Penelopu kući", reče on, smesta zažalivši zbog ovog predloga. „Ili gospođica Rid "

„Je li nešto ozbiljno? Sigurna sam da nisi baš morao da pođeš ovako rano..."

Glasnik, ćutljiv čovek, čekao ga je na ulici, pored kočije koja je stajala uz pločnik.

„Moje vreme ne pripada uvek meni, Florens." Poljubio joj je ruku. „Zahvaljujem ti na gostoprimstvu i ljubaznosti."

Napustio je dom Stokerovih, zakoračio na pločnik i popeo se u kočiju. Glasnik, koji mu je pridržao vrata, mu se pridruži. Kočijaš je znao njihovo odredište i smesta pokrenu kočiju. Boregard vide Florens kako zatvara vrata i ostavlja mraz napolju. Oko njih se zgusnu magla i on se okrenu od kuće, smestivši se udobnije da ublaži pravilno ljuljanje kočije. Iako poziv iz Diogenovog kluba nije mogao da znači ništa dobro, osećao je olakšanje zbog toga što je napustio Florensin salon i društvo u njemu.

4. PLAVCI IZ TRGOVAČKE ULICE

U policijskoj stanici u Trgovačkoj ulici, Lestrade je upozna sa Frederikom Ejberlinom. Po nalogu doktora Roberta Andersona, pomoćnika komesara i glavnog inspektora Donalda Svonsona, inspektoru Ejberlinu bilo je povereno vođenje istrage najnovijeg slučaja. Pošto je već vodio istragu ubistava Poli Nikols i Eni Čepmen, sa uobičajenom temeljnošću i bez značajnijih rezultata, toplome detektivu je sada na grbači bio i slučaj Lulu Šen, a mogao je da se nada i svim potonjim.

„Ako ikako mogu da pomognem...” ponudi se Ženevjev.

„Poslušaj šta će ti reći, Frede”, reče Lestrej. „Ona je upućena u stvari.”

Iako je bilo očigledno da ne veruje u to, Ejberlin je znao da je uputno biti ućtiv. Kao i Ženevjev, nije shvatao zašto je Lestrej želeo da je uključi u istragu.

„Posmatraj je kao stručnjaka”, reče Lestrej. „Ona poznaje vampire, a ovaj slučaj očigledno vodi do njih.”

Inspektor odmahnu rukom kao da odbacuje ponudu, ali jedan od nekolicine hirurga u sobi - Vilijem Tik, poznatiji kao 'Uspravni Džoni' - klimnu glavom u znak slaganja. Već je imao prilike da razgovara sa Ženevjev posle prvog ubistva i činio se dostojan reputacije čestitog i pametnog čoveka, iako joj njegov ukus u odevanju nije baš išao u prilog.

„Srebrni Nož je definitivno ubica vampira”, primeti Tik, „a ne neki razbojnik koji ubijanjem prikriva pljačku.”

„To ne možemo da tvrdimo”, obrecnu se Ejberlin, „i ne želim da to pročitam u *Policijskoj gazeti*.”

Tik očuta, zadovoljan sopstvenim ubeđenjem da je u pravu. U pomenutom razgovoru sa Ženevjev, narednik je priznao svoje uverenje da Srebrni Nož veruje da mu je naneto neko zlo - ili mu je, još verovatnije, zaista bilo naneto zlo

- od strane Tepeševog nakota. Pošto je imala prilike da nauči za šta je sve njena vrsta sposobna, Ženevjev se slagala sa ovim mišljenjem, ali je znala da opis odgovara tolikima u Londonu da bi bilo uzaludno sastavljati spisak osumnjičenih iz ove teorije.

„Mislim da je narednik Tik u pravu“, reče ona policajcima.

Lestrejđ se složi, ali se Ejberlin samo okrenu da izda naređenje svojem naredniku-ljubimcu, Džordžu Godliju. Ženevjev se osmehnu Tiku i opazi da je ovaj zadrhtao. Kao i većina toplokrvnih, znao je još manje o krvnim linijama, o beskrajnim razlikama i gradacijama među vampirima, nego krvožedni nakot princa mladoženje. Tik je u njoj video vampira... jednakog krvopiji koji je preobratio njegovu kćer, napastvovao njegovu ženu, lišio ga unapređenja i ubio mu prijatelja. Nije znala njegovu priču, ali je pretpostavljala da je njegova teorija plod ličnog iskustva, da je naslutio ubičin motiv zato što je mogao da ga razume.

Ejberlin je proveo dan tako što je za početak ispitao pozornike koji su prvi stigli na mesto zločina, da bi zatim i sam otišao tamo. Nije uspeo da pronađe nikakav trag i još je odbijao da prizna da je Šenova nova žrtva Vajtčepelskog ubice. U kratkoj šetnji od Tojnbi Hola, čuli su raznosače novina kako uzvikuju ime Srebrnog Noža, ali je zvanični stav bio da su samo Čepmenova i Nikolsova dokazano žrtve iste osobe. Brojni drugi nerešeni slučajevi - Šenova koja se sad pridružili Tabramovoj, Smitovoj i mnoštvu bezimenih - koje je štampa povezivala lako su mogli biti potpuno nepovezani slučajevi Srebrni Nož nije bio otkupio sva prava na ubijanje, čak ni na dotičnoj lokaciji.

Lestrejđ i Ejberlin se izdvojiše da se neometano posavetuju. Ejberlin je, verovatno nesvesno, pravio složene pokrete rukama kad god bi mu se učinilo da postoji opasnost da se dodirne sa vampirom. Zapalio je lulu i uzeo da sluša kako Lestrejđ nabraja činjenice na prste. Radilo se o jurisdikcionoj raspravi između Ejberlina, načelnika H odeljenja CID i Lestrejđa. Za uljeza iz Skotland Jarda se

pretpostavljalo da je jedan od doušnika doktora Andersona, koga je Svonson poslao da proverava detektive na terenu, spreman da se nametne kad god treba pokupiti slavu i u pozadini kada nema uspeha. Anderson, Svonson i Lestrejđ bili su Irac, Škot i Englez iz muzičkih vodvilja i Vidon Grosmit ih je kao takve crtao u *Panču*, kako se muvaju po mestu zločina i uništavaju tragove, nervirajući lokalnog policajca koji je po liku donekle podsećao na Freda Ejberlina. Ženevjev se pitala da li se i sama, iako nije mnogo ličila na francusku curu iz istih vodvilja, uklapa u priču. Da li ju je Lestrejđ doveo da bude pomiritelj?

Osvrnula se po prijemnoj sobi, u kojoj je već vladala živost. Vrata su se svakog časa otvarala, puštajući promaju punu magle i sa treskom zatvarala. Napolju je stajalo nekoliko grupa zainteresovanih.

Grupa iz Vojske Spasa, sa krstom Svetog Đorđa, pružala je podršku propovedniku hrišćanskog svetog rata koji je prizivao božju pravdu na vampire, proglašavajući Srebrnog Noža za istinski instrument božje volje. Torkvemadu sa Govorničkog Čoška ometala je nekolicina profesionalnih buntovnika, dugokosih ljudi u pocepanim pantalonama iz različitih socijalističkih i republikanskih partija i rugala mu se grupica ženskih vampira, koje su mu nudile skupe poljupce i brzo preobraćanje. Mnogi novorođeni plaćali su da ih preobrati neka od uličarki, kupujući besmrtnost za šiling.

„Ko je uvaženi gospodin?“ Ženevjev upita Tika.

Narednik proviri da baci pogled na gomilu i zastenja. „Prokleta napast, gospođice. Tvrdi da se zove Džon Jago.“

Jago je bilo ime zloglasne gradske četvrti na gornjem kraju Brik Lejna, džungla dvorištanaca i prenaseljenih sobica. Bio je to svakako najgori osinjak na Istočnoj Strani.

„U svakom slučaju, odande je. Zagovara pakao, opravdavajući i podstičući njihovu želju da proteraju kolac kroz srce neke od uličnih devojaka. Ima već

godinu dana kako se pojavljuje ovde i potpaljuje. Često je pijan i diže galamu, a povremeno ponekog i fizički napadne."

Jago je bio suludi fanatik, ali je u gomili bilo onih koji su ga slušali. Nekoliko godina ranije na isti način bi propovedao protiv Jevreja, Fenijanaca ili nehrišćanskih Kineza. Sada su to bili vampiri.

„Oganj i kolac", galamio je Jago. „Nečastive pijavice, izgnanici Pakla, od krvi nagojeni šljam. Svi oni moraju da budu zatrti, ognjem i kocem. Svi moraju da budu očišćeni."

Propovednik je imao nekoliko ljudi koji su prikupljali priloge u kape. Izgledali su dovoljno grubo da se zamuti linija između prošnje i iznuđivanja.

„Ovome ne manjka sitnine", primeti Tik.

„Dovoljno da posrebri nož za hleb?"

Tik je već promislio o tome. „Petoro hrišćanskih kistaša tvrde da im je u vreme kada je Poli Nikols bila rasporena propovedao svoju sitnu dušu. Kao i u slučaju Eni Čepmen. Kladim se da će isto reći za sinoć.

„Neobično vreme za propoved?"

„Između dva i tri ujutru i pet i šest u drugom slučaju", složi se Tik. „Zgodno upakovano, sa sve voskom i ružičastom mašnicom, zar ne? S druge strane, sada smo svi prinuđeni da budemo noćne ptice."

„Verovatno svake noći ostajete budni do svitanja. Da li biste bili spremni da slušate o Bogu i Slavi u pet ujutru?"

„Kažu da je najmračnije pred svitanje", frknu Tik i dodade, „a ja, lično, Džona Jaga ne bih slušao ni u koje doba dana ili noći. Naročito ne nedeljom."

Tik izađe iz sobe i pomeša se sa svetom, ne bi li osetio raspoloženje u gomili. Ženevjev se zapita da li bi i sama trebalo da se vrati u Hol. Narednik na prijemnom pogleda na sat i daje naređenje da se puste redovni uhapšenici u stanici. Grupa odrpanih muškaraca i žena bi puštena iz ćelija, neznatno treznija

nego što je bila prilikom privođenja. Poređase se, čekajući službeni otpust. Ženevjev je poznavala većinu njih: bilo je mnogo takvih - vampira i toplokrvnih - koji su provodili noći vukući se od zatvorskih ćelija, radničke ambulante i Tojnbi Hola, u stalnoj potrazi za posteljom i besplatnim obrokom.

„Gđice Di”, pozva jedna od žena, „gđice Di...”

Mnogi su imali poteškoća sa izgovaranjem njenog prezimena, 'Didon', pa je zbog toga često upotrebljavala samo početno slovo. Kao i mnogi drugi u Vajtčepelu, imala je više imena po kojima su je znali.

„Keti”, reče ona, da bi pokazala da je prepoznala novorođenu, „jesu li se dobro ponašali prema tebi?”

„Gospocki, gospoj'ce, gospocki”, reče ona, uspijajući se pred narednikom, „ovo mi je k'o druga kuća.”

Keti Edouz nije ništa bolje izgledala kao vampir nego kada je bila tople krvi. Istrošili su je džin i noći provedene na ulici; crveni sjaj u njenim očima i u kosi nisu ublažavali bolesnu boju njene kože ispod debelog sloja pudera. Kao i mnoge druge žene sa ulice, Keti je i dalje prodavala telo za piće. Krv njenih mušterija je verovatno bila jednako zasićena alkoholom kao džin koji je bio uzrok njenog propadanja u vreme dok je još bila toplokrvna. Novorođena uze da doteruje kosu, nameštajući crvenu traku kojom je uklanjala kovrdže sa širokog lica. Na njenoj nadlanici zjapila je otvorena rana.

„Daj da to pogledam, Keti.”

Ženevjev je već imala prilike da vidi takve belege. Novorođeni su morali da budu oprezni. Bili su snažniji od toplokrvnih, ali je njihova hrana često bila nezdrava. Bolest je i dalje predslavljala opasnost; mračni poljubac princa mladoženje, bez obzira na broj posrednika, činio je čudne stvari sa boljkama koje su ljudi prenosili kao nasleđe u svoje nemrtvo stanje.

„Imaš li mnogo ovakvih rana?”

Keti odmahnu glavom, ali je Ženevjev znala da odgovor glasi da. Iz crvene tačke na njenoj nadlanici curila je bistra tečnost. Vlažne mrlje na njenom tesno korsetu svedočile su da ih ima još. Marama joj je bila vezana na neprirodan način, pokrivajući joj vrat i gornji deo grudi. Ženevjev ukloni vunenu maramu i otkri nekoliko svetlucavih, vlažnih rana, osetivši oštri zadah tečnosti koja se cedila iz njih. Nešto nije bilo kako treba, ali se Keti Edouz sujeverno plašila da sazna šta.

„Večeras moraš da dođeš u Hol. Javi se doktoru Sjuardu. On je sposobniji od onih u ambulanti. Sigurna sam da će moći nekako da ti pomogne. Veruj mi.”

„Biću ja dobro, srećo.”

„Neće ako se ne polečiš, Keti.”

Keti pokuša da se nasmeje i otetura na ulicu. Bila joj je otpala potpetica na čizmi i zbog toga je komično šepala. Hodala je uspravne glave, umotana u maramu kao vojvotkinja u krzno i prošla izazivački uvijajući bokovima pored Jagovih krstaša, nastavši u magli.

„Poživeće najviše godinu dana”, primeti narednik, novorođeni sa nečim što je podsećalo na njušku na sredini lica.

Ženevjev odgovori: „Ako budem išta mogla da učinim, neće.”

5. DIOGENOV KLUB

Boregarda su propustili u neugledno predvorje Pel Mela. Dveri ove institucije propuštale su najnedruštvenije ljude u gradu. Spisak članova predstavljao je najveću zbirku ekscentrika, mizantropa, nakaza i umobolnika na slobodi posle Doma Lordova. Predao je rukavice, šešir i štap nemuštom slugi, koji ih poređa na policu u jednoj niši. Dok je uslužno pomagao Boregardu da skine ogrtač, službenik je neprimetno proverio da ovaj ne nosi skriveni revolver ili bodež.

Prividno osnovana radi one vrste pojedinaca koji su čeznuli za životom u raskošnoj izolaciji od ostalih pripadnika društva, ova institucija u neposrednoj blizini Vajthola bila je zapravo mnogo više. Osnovno pravilo bila je apsolutna tišina; oni koji bi se drznuli makar i da mrmljaju u bradu dok rešavaju ukrštene reči bili bi nemilosrdno izbačeni bez povraćaja godišnje članarine. Bilo je dovoljno da zaškripi nedovoljno omekšana koža čizme da član kluba bude kažnjen petogodišnjom zabranom ulaska. Članovi koji su se tu viđali i po šezdeset godina u većini slučajeva uopšte nisu znali ko su oni drugi. Naravno, ovo je bilo sasvim besmisleno i nepraktično. Boregard je često zamišljao šta bi bilo kada bi u čitaonici, recimo, izbio požar: članove kluba koji tvrdoglavo nastavljaju da sede, jer se niko ne usuđuje da digne uzbunu dok se oko njih širi vatra.

Razgovor je bio dozvoljen samo na dva mesta, u Sobi Stranaca, gde su članovi povremeno primali neizbežne goste i u zvučno izolovanom i mnogo ređe posećenom stanu na poslednjem spratu. Te prostorije su bile odvojene za vladajući kabal u klubu, grupu ljudi povezanu, uglavnom na nižim funkcijama, sa vladom Njenog Veličanstva. Pomenuti kabal sastojao se od petorice uvažениh ljudi, koji su se rotacijom smenjivali na mestu predsedavajućeg. Za četrnaest godina koliko je Boregard bio na raspolaganju Diogenovom klubu, kroz grupu je

prošlo devetoro gospode. Kada bi nekome od njih prestalo članstvo i bio diskretno zamenjen, to se uvek dešavalo preko noći.

Dok je čekao da ga prime, na Boregarda su pažljivo motrile nevidljive oči. U vreme fenijanske dinamitaške afere, Ivanu Dragomilof je uspeo da prodre u klub, odlučan da ostvari svoj zavez da će istrebiti čitavu grupu. Pošto ga je portir zaustavio u predvorju, *soi-disant* etičkog ubicu su bešumno zadavili garotom, pazeći da ne povrede mir ili privuku pažnju običnih članova. Minut-dva kasnije - tišinu mesta nikada nije remetilo kuckanje satova - sluga, kao po telepatskoj komandi, podiže ljubičasto uže koje je sprečavalo prilaz neuglednom stepeništu kojim se moglo direktno stići do poslednjeg sprata i klimnu Boregardu glavom.

Penjući se, prisećao se nekoliko pređašnjih prilika kada je bio pozvan pred kabal. Takvi pozivi obično su se završavali putovanjem do nekog udaljenog kutka sveta i podrazumevali poverljive stvari od uticaja na interese Velike Britanije. Boregard je za sebe pretpostavljao da je nešto između diplomate i kurira, iako je povremeno bilo potrebno da bude i istraživač, provalnik, varalica i društveni radnik. Poslove Diogenovog kluba su u spoljnom svetu povremeno nazivali i Velikom Igram. Nevidljive aktivnosti vlade - sprovedene ne u parlamentima ili palatama već u budžacima Bombaja i kockarskim jazbinama Rivijere - pružile su mu raznovrsnu i uzbudljivu karijeru, iako je bila takve prirode da nije mogao da računa da će se u penziji obogatiti objavljivanjem memoara.

I dok je on bio odsutan i igrao Veliku Igru, Vlad Drakula je zauzeo London. Vlaški princ i kralj vampira opčinio je i osvojio Viktoriju, ubedivši je da odbaci udovičku crninu. A onda je izmenio najveću evropsku imperiju po svojem ukusu. Boregard se bio zakleo da će ostati odan osobi kraljice do smrti, ali je verovao da se zakletva odnosila na njegovu sopstvenu smrt.

Tepihom zastrte stepenice nisu nijednom zaškripale. Debeli zidovi nisu propuštali zvuke gradske vreve. Ulazak u dubine Diogenovog kluba podsećao je na iskustvo gubitka sluha.

Velikom Britanijom je sada vladao princ mladoženja, koji je sebi dao i titulu lorda zaštitnika, a njegovo potomstvo ispunjavalo je njegove želje i hirove. Probrana karpatska garda patrolirala je zemljištem Bakingemske palate i krstarila Vest Endom poput svete pošasti. Vojska, mornarica, diplomatsko telo, policija i crkva bili su pod Drakulinom šapom, a novorođeni su u svakoj zgodnoj prilici bih unapređivani da zapovedaju toplokrvnima.

Iako je mnogo toga prividno ostalo isto, promena je bilo svuda: ljudi su nestajali iz javnog i privatnog života, u zabitim delovima zemlje nicali su logori kao što je bila Đavolja Jaruga, a apinat vlasti - tajna policija, iznenadna hapšenja, tiha pogubljenja - bio je takav da ga Boregard nije povezivao sa kraljicom već sa carevima i šahovima. U divljinama Škotske i Irske, republikanske bande igrale su se Robina Huda, a krstovima naoružani čuvari vere oštrili su se da sve novorođene provincijske gradonačelnike žigošu belegom Kainovim.

Na poslednjem odmorištu stepeništa nalazio se čovek sa vojničkim brkovima i vratom jednako debelim kao glava, čak i u civilnoj odeći slika i prilika pešadijskog narednika. Pošto je pretresao Boregarda, stražar otvori poznata zelena vrata, zakoračivši u stranu da ga propusti unutra. Našao se u prostoriji poznatoj i pod imenom 'Zvezdana Komora'¹ pre nego što mu je sinulo: narednik Drevot, čovek pred vratima, bio je vampir, prvi kojeg je video unutar zidova Diogenovog kluba. Na jedan jeziv, beznađem ispunjen trenutak, očekivao je da će, kada mu se oči naviknu na polutamu unutar Zvezdane Komore, ugledati pet naduvenih pijavica, pet užasa sa dugačkim očnjacima,

¹ Srar Chamber – engleski kraljevski sud ili trubunal, ukinut 1641. godine, na zlom glasu zbog tajnih zasedanja bez porote, prestrogih i sumnjivih presuda i upotrebe mučenja radi iznuđivanja priznanja.

zajapurenih od isisane krvi. Ako je i vladajući kabal Diogenovog kluba konačno pao, vekovnoj vladavini živih neumitno se bližio kraj.

„Boregarde“, začu se glas, normalnog tona ali gromoglasan, posle tišine kluba, kao grmljavina. Trenutak njegovog straha prođe i zameni ga blago čuđenje. U odaji nije bilo vampira, ali su se stvari ipak promenile.

„Gospodine predsedniče“, odgovori on.

Protokol je nalagao da se članovi rukovodstva ne oslovljavaju imenom ili zvanjem, ali je Boregard znao da je pred njim ser Mendevil Meservi, navodno penzionisani admiral koji je stekao slavu dvadeset godina ranije, u suzbijanju trgovine robljem na Indijskom Okeanu. Prisutni su bili i Majkroft, pozamašni gospodin koji je bio predsedavajući prilikom Boregardove prethodne posete i Vejverli, čovek očinskog lika za koga je Boregard čuo da je bio lično zaslužan za pad pukovnika Ahmeda Arabija i zauzeće Kaira 1882. godine. Dve stolice za okruglim stolom bile su prazne.

„Nažalost, zatičeš nas okrnjene. Dogodile su se, kao što vidiš, izvesne promene. Diogenov klub nije više ono što je bio.“

„Jeste li za cigaretu?“ upita Vejverli, izvadiвши srebrnu izrezbarenu tabakeru i ponudivši mu je.

Boregard odbi, ali mu Vejverli ipak dobaci tabakeru. Bio je dovoljno brz da je uhvati i u istom pokretu baci nazad. Smešeći se, Vejverli vrati tabakeru u džep na grudima sakoa.

„Čisto srebro“, objasni.

„Nije bilo potrebe za tim“, reče Meservi. „Izvinjavam se. No, proba je uspela.“

„Ja nisam vampir“, reče Boregard, ispruživši neoprljene prste. „To bi bar trebalo da bude očigledno.“

„Lukava je to sorta, Boregarde“, reče Vejverli.

„Imate jednog pred vratima, ako smem da primetim.“

„Drevot je poseban slučaj.“

Boregard je rukovodstvo Diogenovog kluba donedavno smatrao nepopustljivim i večno živim lavovskim srcem Britanije. Sada je i ne prvi put otkako se vratio spolja, bio primoran da prizna sebi koliko se zemlja izmenila.

„Ono je bio dobro obavljen posao u Šangaju, Boregarde“, primeti predsednik. „Elegantno obavljen posao. Kao što smo i očekivali od vas.“

„Hvala vam, gospodine predsedniče.“

„Sačekaćemo koju godinu, verujem, pre nego što oni žuti đavoli iz Si-Fana ponovo dignu glavu.“

„Voleo bih kada bih mogao da delim vaše ubeđenje.“

Meservi mudro klimnu glavom. Zločinački tong bilo je podjednako teško iskoreniti kao i svaki drugi korov.

Ispred Vejverlija je stajala omanja korica sa dokumentima. „Naputovali ste se“, reče. „Avganistan, Meksiko, Transvaal.“

Boregard klimnu glavom, pitajući se šta sledi.

„Više puta ste učinili velike usluge Njenom Veličanstvu. Ovaj put, međutim, potrebni ste nam bliže kući. Mnogo bliže.“

Majkroft, koji je do tog trenutka možda spavao ako bi se sudilo po pažnji koju je poklanjao svemu, sada se nagnu napred. Trenutni predsednik je očigledno bio toliko navikao da ukazuje poštovanje svojem kolegi da se zavalio u naslon stolice i dozvolio mu da preuzme reč.

„Boregarde“, reče Majkroft, jeste li čuli za ubistva u Vajtčepelu? Zločine takozvanog Srebrnog Noža?“

6. PANDORINA KUTIJA

„Šta da se radi?“ uzviknu novorođeni sa visokom kapom. „Kako sprečiti tog zlikovca da ubija naše žene?“

Islednik Vin Bakster ljutito pokuša da održi kontrolu nad istragom. Bio je to pompezan sredovečni političar i Ženevjev je čula da ga ljudi ne vole. Za razliku od sudije Visokog Suda, on nije imao čekić i morao je da treska otvorenim dlanom po drvenom stolu.

„Još jedan ovakav ispad“, reče Bakster, „i biću primoran da ispraznim salu.“

Prgavi neotesanac, koji je verovatno izgledao gladno još dok je bio tople krvi, svali se nazad na klupu. Bio je okružen sličnima sebi. Poznavala je tu vrstu: dugački šalovi, odrpani kaputi, džepovi otekli od knjiga, teške čizme i tanke brade. U Vajtčepelu je bilo svakojakih republikanaca, anarhista, socijalista i buntovnika.

„Hvala vam“, reče islednik ironično, sređujući papire pred sobom. Bundžija ogoli očnjake i nešto promrmlja. Novorođenima se nisu dopadale situacije u kojima su toplokrvni vodili glavnu reč, ali je život u zaziranju od namrštenih veđa službenih moćnika ostavio navike.

Ovo je bio drugi dan istrage. Dan pre toga, Ženevjev je sedela u zadnjim redovima sudnice dok su svedoci davali izjave u vezi prošlosti i kretanja Lulu Šen. Grofica Gešvic, muškobanjasta vampirka koja je tvrdila da je došla sa Lulu iz Nemačke, odala je neke stvari iz devojčine prošlosti: nisku promenjenih imena, sumnjivih poznanstava i pokojnih muževa. Ako je na rođenju dobila ime, niko ga nije znao. Prema telegrafu koji je stigao iz Berlina, nemačka policija još je želela da popriča sa njom o okolnostima u kojima je bio ustreljen jedan od njenih poslednjih muževa. Svi svedoci - uključujući Gešvicovu, koja ju je i

preobratala - očito su bili ili zaljubljeni u Lulu, ili su je bezumno želeli. Bilo je jasno da je novorođena mogla biti jedna od velikih *les Grandes Horizontales* Evrope, ali su je nepromišljenost i zla sreća sveli na jeftinu radodajku u ozloglašanim četvrtima Londona i konačno je suočili sa britkim ljubaznostima Srebrnog Noža.

Za vreme svedočenja, Lestred je neprestano mrmljao o otvaranju Pandorine kutije. Bilo je gotovo izvesno da je jedina veza između Vajtčepelskog Koljača i njegovih žrtava postojala na samom mestu zločina, ali policijska istraga nije mogla da prenebregne mogućnost da se radilo o smišljenom ubijanju određenih žena. Tamo u Trgovačkoj ulici, Ejberlin, Tik i ostali skupljali su i ukrštali autobiografske podatke, sa mnogo više pojedinosti nego što se znalo o velikim državicima, iz života Nikolsove, Čepmenove i Šenove. Ukoliko bi se otkrila makar i jedna nit koja bi ih povezivala, osim činjenice da su sve bile vampirke i prostitutke, ta nit bi mogla da odvede do njihovog ubice.

Pošto se pretres, započet rano popodne, produžio na večer, Bakster se posvetio kretanju Šenove u noći kada je ubijena. Gešvicova, lica crvenog od nedavnog hranjenja, izjavila je da je Lulu napustila njihovo potkrovlje između tri i četiri ujutru. Telo je otkrio pozornik Džordž Niv, patrolirajući svoju smenu malo posle šest. Završivši sa Lulu, verovatno pred očima čitave ulice Čiksend, ubica je ostavio leš na pragu jednog podrumskog stana. U stanu je živela porodica poljskih Jevreja, od kojih je samo najmlađe dete govorilo nešto bar približno engleskom. Svi oni su izjavili, kao što je prevela njihova majuška devojčica posle njihovog živog brbljanja na jidišu, da nisu čuli ništa dok ih pozornik Niv nije probudio tako što im je praktično srušio vrata. Rebeka Kozminski, samouverena govornica, bila je jedini vampir u porodici. Ženevjev je već vidala takve kao ona; Mehse d'Akue, koja je preobratala Šandanjaka, bila je jedna od njih. Rebeka bi mogla da poživi da postane neprikosnoveni matrijarh svojeg proširenog klana, ali nikada neće odrasti.

Lestrejđ se sve vreme ispitivanja vrpeljio, opisujući ga okrutno kao 'komični rasplet'. Bilo bi mu kudikamo drađe da je bio na ulici, prečešljavajući mesto zločina, umesto da sedi na drvenoj klupi napravljenoj za čvrste zadnjice i kratke noge dvanaestogodišnjaka, ali nije smeo prečesto da se zamera Fredu Ejberhnu. Kiselo je saopštio Źenevjev da je Bakster poznat po dugotrajnosti pretresa koje je vodio. Islednikov pristup ogledao se u opsesivnom, da ne kađemo zamornom insistiranju na nevađnim pojedinostima i tvrdoglavoj jednostranosti izvućenih zaključaka. U završnim beleškama o slućaju En Ćepmen, Bakster je izmislio teoriju, na osnovu govorkanja načutih u bolnici Midlseks, da je neki amerićki doktor bio ili ubica ih ubićin poslodavac. Za tog bezimenog lekara, koji se bavio istrađivanjem fiziognomije nemrtvih, šuškaloo se da nudi dvadeset gvineja za sveđe vampirsko srce. Došlo je do kratke živosti u kojoj je Ejberlin pokušo da pronade stranca, ali se ispostavilo da su se vampirska srca, uglavnom donekle oštećena, mogla kupiti za šest penija na crno u mrtvaćnicama.

Bakster je objavio prekid malo pre ponoći i ponovo otvorio pretres ujutru. U međuvremenu su stigli rezultati obdukcije i posao se uglavnom sastojao od saslušanja niza medicinara, koji su se svi bili nagurali u mrtvaćnicu vajtćepelske Radnićke bolnice da pregledaju posmrtno ostatke Lulu Šen.

Prvi je bio doktor Dđordđ Begster Filips, hirurg policijske divizije 11 - dobro poznat u Tojnbi Holu - koji je izvršio preliminarni pregled tela u ulici Ćiksend, a zatim i detaljnu obdukciju. Sve se svelo na proste ćinjenice da je Lulu Šen bilo probodeno srce, izvađena utroba i odsećena glava. Bilo je potrebno mnogo treskanja po stolu da bi se utišao gnev koji je usledio posle ovih ne baš neoćekivanih otkrića.

Po zakonu, pretresi su se odrđžavali na javnim mestima i bili su otvoreni za izveštaće. Posle nekoliko pojavljivanja koje je Źenevjev imala kao svedok u vezi smrtnih slućajeva siromaha u posteljama Tojnbi Holo, znala je da se publika

obično sastojala od dremljivog reportera Centralne novinske agencije i ponekog prijatelja ili rođaka preminulih. Ali je sala za predavanja tog dana bila još više popunjena nego prethodnog i klupe su se svijale od tereta kao da sam Kon Donovan nastupa u revanšu protiv Monaha za titulu u perolakoju. Pored izveštača nagomilanih u prvom redu, Ženevjev je opazila jato istrošenih, uglavnom nemrtvih žena u živopisnim haljinama, izvestan broj dobro obučениh muškaraca, nešto Lestredovih potčinjenih u uniformama i obavezni uzorak lovaca na senzacije, sveštenika i društvenih reformatora.

U sredini prostorije, okružen praznim mestima uprkos manjku prostora, sedeo je dugokosi vampirski ratnik. To nije bio nikakav novorođeni i nosio je uniformu, uključujući i čelični grudni oklop, karpatske garde princa mladoženje, ulepšanu gajtanom ukrašenim fesom. Lice mu je bilo sasušeni beli pergament, ali su mu oči, krvavo crveni obluci usađeni u mrtvu pustoš lica, neprestano poigravale.

„Znate li ko je to?“ upita Lestred.

Znala je. „Kostaki, jedan od starih saboraca Vlada Tepeša.“

„Od te sorte me podilaze žmarci“, primeti novorođeni detektiv. „Mislim na drevne.“

Ženevjev zamalo da se glasno nasmeje. Kostaki je bio mlađi od nje. Uzrok njegovog prisustva sigurno nije bila radoznalost. Palata je bila zainteresovana za Srebrnog Noža.

„U Vajtčepelu ljudi umiru svake noći, na načine koje ni Vlad Tepeš ne bi mogao da smisli, ili žive gore od smrti,“ reče Ženevjev, „ali se London iz godine u godinu ponaša kao da se to dešava negde na Borneu. Daj im, međutim, samo nekoliko krvavih ubistava i nećeš moći da se osvrneš od radoznalaca i požudnih čovekoljubaca.“

„Možda se iz ovoga izrodi i neko dobro“, primeti Lestred.

Doktora Begsteru Filipisu zahvališe i otpustiše ga, a Bakster pozva Henrija Džekila, lekara medicine, doktora građanskog prava, doktora prava i tako dalje. Pedesetogodišnjak dostojanstvenog i glatkog lica, nekada očigledno privlačan muškarac, priđe klupi za svedoke i dade zakletvu.

„Kad god ubiju nekog vampira“, objasni Lestrej, „pojavi se taj Džekil. Nešto mi ne da mira u vezi njega, ako razumete šta hoću da kažem...”

Dotični naučni istraživač, koji za početak uze da iznosi detaljni i anatomski precizni opis sakaćenja, bio je topao samo u tom smislu što nije bio vampir. Doktor Džekil je bio toliko suzdržan da je ostavljao utisak uznemirujućeg nedostatka osećanja za ljudski predmet istrage, ali je ona slušala sa zanimanjem - svakako većim nego što su pokazivali izveštači u prvom redu, koji su se ubijali od zevanja - odgovore koje je Bakster dobijao od njega.

„Nismo još dovoljno saznali o tačnoj prirodi promena u ljudskom metabolizmu koje prate takozvano 'preobraćanje' iz normalnog u nemrtvo stanje. Teško je doći do preciznih podataka, jer nad tom temom kao londonska magla lebdi sujeverje. Moje studije sputavala je ravnodušnost, pa čak i odbojnost zvaničnika, iako se radi o istraživanju od koga bismo svi mogli da imamo koristi. Možda bi čak pomoglo da se u našem društvu izbrišu podele koje su dovele do tragičnih incidenata kao što je smrt ove devojke.”

Anarhisti ponovo počеше da gundaju. Bez podela, njihova stvar više ne bi imala smisla.

„Previše toga u šta verujemo u vezi vampirizma jeste obično predanje“, nastavi doktor Džekil. „Kolac u srce, srebrni srp. Korpus vampira je čudesno otporan, ali se čini da se svaka veća povreda vitalnih organa završava istinskom smrću, kao što je ovde bio slučaj.”

Bakster hmnu i postavi doktoru novo pitanje. „Ubica, dakle, po vašem mišljenju, nije sledio ono što bismo mogli da smatramo standardnim, iz sujeverja proisteklim postupcima jednog ubice vampira?”

„Upravo tako. Želeo bih da ukažem na određene činjenice, makar i samo zato da bih oduzeo argumente neodgovornom izveštavanju.“

Neki od novinara tiho zazviždaše. Crtač u redu ispred Ženevjev vešto je portretisao doktora Džekila za ilustrirani časopis. Dodao mu je olovkom tamne senke ispod očiju da bi ga prikazao kao manje pouzdanog svedoka.

„Kao i u slučaju Nikolsove i Čepmenove, kod Šenove nema tragova prodora drvenog koca ili zašiljene letve. Usta joj nisu bila napunjena čenovima belog luka, mrvicama pričesne nafore ili stranicama nekog svetog štiva. Na i u okolini tela nije pronađeno raspeće ili predmet u obliku krsta. Nakvašenost njene odeće i ostaci vode na njenom licu gotovo sigurno su kondenzacija magle. Malo je verovatno da je telo bilo poprskano svetom vodicom.“

Umetnik, verovatno čovek iz *Policijske gazete*, dočrtao mu je debele obrve i pokušao da izvede da njegova gusta ali besprekorno očešljana kosa izgleda razbarušeno. Na kraju je ustanovio da je preterao u nastojanju da izobličići svoj model i nezadovoljno zašišćavši kroz zube zbog preterane revnosti, ocepio list iz bloka, zgužvao ga u džep i počeo iznova.

Bakster zapisa nekoliko rećenica i nastavi sa ispitivanjem. „Da li vam se čini da je ubica poznavao ljudsku anatomiju, radilo se o vampiru ili ne?“

„Da, isledniče. Razmere povreda govore o nekoj vrsti manijakalnog zanosa, ali same rane - čak bi se moglo reći rezovi - nanesene su sa očiglednim umećem.“

„Srebrni Nož je prokleti doca“, zagalami glavni anarhista.

U sudnici opet zavlada kaos. Anarhisti, među kojima je bio otprilike jednak broj toplokrvnih i vampira, trupkali su čizmama i vikali, a ostali su glasno razgovarali među sobom. Kostaki pogleda okolo i ućutka dva sveštenika hladnim pogledom. Bakster ozledi ruku treskajući po stolu.

Ženevjev primeti čoveka koji je stajao u dnu sudnice, posmatrajućići gužvu sa spokojnim zanimanjem. Dobro odeven, sa ogrćaćem i polucilindrom, mogao

je biti jedan od onih ljubitelja senzacija, ali je u njegovom držanju bilo nekakve svrhe. Nije bio vampir, ali - za razliku od islednika, pa čak i doktora Henrija Džekila - nije ni pokazivao znake da ga uznemirava to što je okružen tolikim brojem nemrtvih. Naslanjao se na crni štap.

„Ko je to?" upita ona Lestrejda.

„Čarls Boregard", reče novorođeni detektiv, izvivši usnu. „Jeste li čuli za Diogenov klub?"

Ona odmahnu glavom.

„Kada kažu 'visoko mesto', to vam je to. Za ovaj slučaj su se zainteresovale krupne zverke, a Boregard je njihov potrčko."

„Upečatljiva pojava."

„Ako vi tako kažete, madmoazel."

Islednik konačno ponovo uspostavi red. Jedan od službenika se u međuvremenu iskrao iz odaje i vratio se sa još šestoricom pozornika, sve novorođenih. Poredali su se uz zidove kao počasna straža. Anarhisti se ponovo vratiše tihom gundanju, jer im je namera očigledno bila da izazovu dovoljno nevolja da nekome zasmetaju, ali ne toliko da im zabeleže imena.

„Ako mi dozvolite, rekao bih nešto o pitanju koje je na posredan način postavio gospodin", reče doktor Džekil, na šta Bakster klimnu glavom. „Poznavanje položaja vitalnih organa ne mora da podrazumeva medicinsko obrazovanje. Ako niste zainteresovani za očuvanje života, kasapin će biti u stanju da izvadi bubrege jednako vešto kao hirurg. Za to vam trebaju samo mirna ruka i oštar nož, a toga u Vajtčpelu ima na pretek."

„Imate li mišljenje o instrumentu koji koristi ubica?"

„Svakako neka vrsta sečiva. Posrebrenog."

Reč izazva kolektivno zadržavanje vazduha kod slušalaca.

„Čelik ili gvožđe ne bi napravili takvu štetu“, objasni doktor Džekil. „Fiziologija vampira je takva da rane nanese običnim oružjem maltene odmah zaceljuju. Tkivo i kost se regenerišu, isto kao kad gušteru izraste nov rep. Srebro ima pogubni efekt na ovaj proces. Vampiru samo srebro može da nanese takvu nepovratnu, fatalnu štetu. U ovom slučaju je gotovo sigurno da narodna mašta, koja je ubici nadenula ime 'Srebrni Nož', nije mogla tačnije da ga opiše.“

„Upoznati ste sa slučajevima Meri En Nikols i Elize Ane Čepmen?“ upita Bakster.

Doktor Džekil klimnu glavom. „Jesam.“

„Jeste li izvukli nekakav zaključak pošto ste uporedili slučajeve?“

„Da. Ova tri ubistva su nesumnjivo delo iste osobe. Radi se o levorukom muškarcu prosečne visine, natprosečne telesne snage...“

„Gospodin Holms bi umeo da kaže devojačko ime njegove majke na osnovu mrve pepela sa njegove cigare“, promrmlja Lestrejđ.

„... i na kraju biti dodao da sam ubeđen, posmatrajući slučaj sa stanovišta jednog alijeniste, da sam ubica nije vampir.“

Anarhista skoči na noge, ali se islednikovi dodatni pozornici nađoše oko njega pre nego što je stigao da otvori usta. Smešeći se za sebe zbog toga što je konačno doveo sudnicu u red, Bakster zabeleži ovo poslednje zapažanje i zahvali se doktoru Džekilu.

Ženevjev opazi da je čovek za koga se raspitivala kod Lestrejđda nestao. Pitala se da li je Boregard zapazio nju kao što je ona njega. Sa njene strane, između njih se uspostavila nekakva veza. Bio je to ili jedno od njenih 'prosvetljenja', ili je prošlo previše vremena otkako se poslednji put hranila. Ne, bila je sigurna da je u pitanju ovo prvo. Čovek iz Diogenovog kluba - šta god je to zaista bilo - bio je na konkretan način povezan sa slučajem Vajtčepelskog Ubice, ali nije mogla ni da nagađa na koji način.

Islednik započe svoje dugotrajno svođenje zaključaka, presudom 'smišljenog ubistva koje je počinila ili su počinile nepoznate osobe', dodavši da je procenjeno da je ubica Lulu Šen ista osoba koja je 31. avgusta ubila Meri En Nikols i 8. septembra, Elizu En Čepmen.

7. PREMIJER

„Jeste li svesni", započe lord Rutven, „da na ovim ostrvima ima ljudi čija je jedina primedba na brak naše voljene kraljice - Viktorije Regine, vladateljke Indije - sa Vladom Drakulom - znanim kao Tepeš, *quondam* princem Vlaške - to što je mladoženja nekada bio, iako ne mogu ni da zamislim kako, rimski katolik?"

Premijer zamaha pismom, prividno slučajno odabranim sa velikih hrpa još neotvorene prepiske kojima je bilo zatrpano nekoliko stolova u prijemnoj prostoriji na Dauning Stritu. Godalming je znao da nije mudro prekidati Rutvena kada bi ga uhvatio jedan od njegovih napada govornosti. Za novorođenog koji je žudeo da bude upućen u tajne drevnih, pomna pažnja posvećena vekovima starom vrsniku bila je dragocen, pa čak i neprocenjiv, instrument saznavanja. Kada je Rutven imao monolog, tomovi drevnih istina otkrivali su davno zaboravljene čarolije moći. Bilo je teško ne podleći snazi njegove ličnosti, ne biti ponet krilima beskonačnog torokanja.

„Ovde imam", nastavi Rutven, „pismo koje je stiglo od jednog beznačajnog udruženja posvećenog bledom sećanju na konstitucionalističkog gnjavatora Voltera Bageliota. Oni učtivo zameraju to što je princ prihvatio zagrljaj anglikanske crkve nepristojno kratko vreme pre nego što je prihvatio zagrljaj kraljičin. Naš korespondent otišao je tako daleko da je nagovestio da Vlad nije bio iskren u svojem odbacivanju rimskog pape i da je sa kardinalom Njumenom kao svojim tajnim ispovednikom, uneo perfidnu pokvarenost Lea Trinaestog u Kraljevsku Kuću. Moj kovrdžavi prijatelju, neke tvrde glave lakše opraštaju žed za krvlju devica nego ispijanje pričesnog vina."

Rutven pocepa pismo na komadiće. Konfete se pridružiše ostacima mnoštva već ismejanih dokumenata na tepihu. Kezio se i teško disao, ali na njegovim mlečno belim obrazima nije bilo traga malopredšnjeg prividnog

uzbuđenja. Godalmingu pade na pamet da su premijerove ljutnje bile lažne, gluma čoveka naviknutog da više oponaša nego doživljava strast. Koračao je dugačkim koracima po sobi, stežući i opuštajući pesnice iza leđa, sivih očiju poput mermera prošaranog finim venama.

„Znate, naš princ je već menjao veru“, primeti Rutven, „i to iz istih razloga. 1473. odrekao se pravoslavlja i pokatoličio se, da bi mogao da se oženi sestrom mađarskog kralja. Taj manevar mu je doneo slobodu posle dvanaest godina koje proveo kao talac na Matijinom dvoru i siguran put do ponovnog osvajanja vlaškog prestola koji je izgubio zbog svoje krvoločne nerazumnosti. To što je četiri sledeća veka ostao privržen Rimu dosta govori o urođenoj tuposti tog čoveka. Ako želite da upoznate samu dušu konzervativizma, ne treba da tražite dalje od Bakingemske palate.“

Premijer se sada više nije obraćao Godalmingu, već portretu na zidu. Profil orlovskog nosa na njemu bio je okrenut prema slici kraljice koja je ukrašavala isti zid. Godalming se samo jednom sreo sa Drakulom; princ mladoženja i lord zaštitnik, tada običan grof koji je putovao pod prezimenom deVil, imao je malo sličnosti sa ponosnim stvorenjem koje je bojom ovekovečio gospodin G. F. Vots.

„Zamislite to čudovište, Godalming. Čučao je četiri stotine godina u onoj njegovoj smrdljivoj ruini od dvorca, planirajući, spletkareći, kunući i škrgućući zubima. Trunući u srednjevokovnom praznoverju. Sisajući krv prostačkih geaka. Trčeći u čoporu sa gorskim zverima, pustošeći, silujuć i kasapeći. Deleći svoja primitivna zadovoljstva sa onim nemrtvim životinjama koje naziva svojim ženama. Menjajući oblik kao neki vukodlački prevarant...“

Iako mu je princ mladoženja lično isposlovaio mesto predsednika vlade, odnosi između drevnih vampira, nastali tokom vekova, nisu se uopšte odlikovali složnošću. U javnosti, Rutven je izražavao očekivanu odanost drevnom koji je bio kralj vampira mnogo vekova pre nego što je postao vladar Velike Britanije.

Nemrtvi su stotinama godina bili nevidljivo kraljevstvo, a onda je princ mladoženja jednim potezom sve to izbrisao i počeo od početka, kao vladar i živih i vampira. Kutven, koji je svoje vekove proveo u putovanju i zadovoljstvima, bio je gurnut na svetlost zajedno sa ostalim drevnima. Neko bi rekao da je hronično osiromašeni plemić - koji je jednom prilikom primetio da bi njegova titula i pustare u Škotskoj bile dovoljne da kupi zemičku kada bih uz njih dodao pola penija - dobro prošao posle promena. Ali njegovo lordstvo, čiji se položaj nije mogao porediti sa Godalmingovim, bio je večiti nezadovoljnik.

„A sad ovaj Drakula zna svog *Bredšoa* napamet i sebe naziva 'modernim'. Umeo bi da vam izrecituje praznične satnice vozova od Sent Pakrasa do Norviča, ali ne veruje da se planeta okrenula od kako je sam bio ubijen. Zna li kako je umro? Prerušio se u Turčina ne bi li izvideo neprijatelja, da bi mu njegovi rođeni ljudi slomili vrat kada je pokušao da se vrati u logor. Seme je već bilo u njemu, posejano od neke budale od *nosferatu* i ispuzao je iz zemlje. On nema oca u tami. Vidite koliko voli rodnu zemlju, spava u njoj kad god može. U njegovoj krvi struji grobna trulež, Godalming. To je bolest koju širi okolo. Pomislite samo koliko ste srećni što ste moje krvi. Ona je čista. Mi ne možemo da se pretvaramo u šišmiše i vukove, sine moj u tami, ali nam bar ne trunu kosti, niti gubimo razum u napadima manijakalne pomame.”

Godalming je verovao da ga je Rutven potražio i pretvorio u vampira samo zato što je bio umešan u nešto što se sada smatralo tajnom zaverom protiv kraljevske ličnosti. Dok je bio tople krvi, Godalming je svojom rukom uništio prvog Drakulinog britanskog potomka. To ga je učinilo izglednim kandidatom za kolac između Van Helsinga i onog advokata Harkera. Hvatala ga je drhtavica kada bi se setio siline udaraca koje su proterale kolac kroz srce njegove voljene Lusi i osećao je otrovnu mržnju prema Holandaninu koji ga je nagovorio na taj drastični čin. Bio je neoprostivo nepromišljen i sada je osećao naglašenu potrebu da se iskupi. Njegovo preobraćanje i to što ga je Rutven prihvatio kao šticećenika, privremeno su mu sačuvali srce, ali je istovremeno bio svestan kapricioznosti i

osvetoljubivosti princa mladoženje. Ako bude želeo da pronađe bezbedno mesto u izmenjenom svetu, moraće da bude oprezan.

„Njegove ideje oblikovale su se za njegovog života“, nastavi Rutven, „kada se zemljom moglo vladati pomoću mača i koca. Propustio je Renesansu, Reformaciju, doba prosvetiteljstva, Francusku revoluciju, uspon obe Amerike i pad Otomanskog carstva. On sada želi da osveti našeg viteškog generala Gordona tako što će poslati čopor krvožednih vampirskih idiota da opustoše Sudan i nabiju na kočeve sve koji se kunu na vernost Mahdiju. Trebalo bi da mu dopustim da to učini. Sasvim bismo lepo živeli bez njegovih karpatskih krvopija koje prazne državnu kasu. Neka stotinu ili dve tih mazgova poseku lukavi Muslimani i ostave ih da se raspadnu na suncu i sve će konobarice na Pikadiliju i u Sohou iz zahvalnosti da istaknu zastavu polumeseca.“

Rutven prođe rukom kroz novu hrpu pisama i podiže vejavicu koja se polako spuštala oko nje. Premijer je izgledao kao da je tek izašao iz puberteta, ali sa hladnim sivim očima i mrtvački bledim licem. Lice mu se ne bi zarumenelo čak ni pošto bi se nahranio. Iako je bio poznavalac krhkih mladih devojaka, za potomke je birao sposobne mlade muškarce od karijere. Svoju novorođenu decu u tami razmeštao je po državnim službama i podsticao konkurenciju među njima. Godalming, koji je zbog porekla bio nenaviknut na plebejske dužnosti ali još nije bio dorastao kabinetskom položaju, trenutno je bio najomiljeniji Rutvenov potomak, koji mu je nezvanično služio kao privatni glasnik i sekretar. Oduvek je bio praktičnog duha, obdaren sposobnošću da razradi pojedinosti najkomplikovanijih planova. Čak mu je Van Helsing poverio da ponese najveći deo tereta organizovanja njegove kampanje.

„A jeste li čuli za njegov najnoviji proglas?“ Rutven podiže svitak službenog pergamenta, vezan skerletnom vrpcom. Svitak se razmota i Godalming ugleda pečat dvorskog sekretara. „Hoće da zapreti šibom onome što naziva 'neprirodnim porokom', pa je objavio da će kazna za upražnjavanje

sodomije od sada biti pogubljenje. Način pogubljenja biće, naravno, star i proveren, nabijanje na kolac."

Godalming ga pogleda preko papira. „Sodomija? Zašto bi to vređalo princa mladoženju?"

„Zaboravljate, Godalming. Drakula ne poseduje toleranciju jednog Engleza. U mladosti je proveo nekoliko godina kao talac kod Turaka i moramo da pretpostavimo da su ga njegovi čuvari s vremena na vreme iskorišćavali. Poznato je, naime, da je njegov brat Radu, zapamćen pod nadimkom 'Lepi', razvio sklonost prema muškim nežnostima. Pošto ga je Radu izdao u jednoj od bezbrojnih porodičnih svađa, princ mladoženja je rešio da zauzme ekstremni stav po pitanju homoseksualnosti."

„To mi se čini kao krajnje nevažna stvar."

Rutven raširi nozdrve. „Vaše razumevanje je ograničeno, Godalming. Razmislite: teško da postoji cenjeni pripadnik plemićkih kuća koji nije, ovom ih onom prilikom, naguzio mladog telegrafistu. Do decembra, Drakula će imati neke veoma uvažene peškire koji klize niz božićnu jelku čiji su vrh ukrasili."

„Zanimljiva slika, gospodine."

Premijer odmahnu rukom na ovu opasku, uhvativši svetlost noktima u obliku dijamanata.

„Trice, Godalming, trice! Naravno, naš vlaški princ, u onom prepredenom mozgu, iza jednog čina možda krije više namera "

„Što znači?"

„Što znači da u ovom gradu živi izvesni novorođeni pesnik, Irac, jednako poznat po svojim ljubavnim sklonostima koliko i po svojem nepreporučljivom poznanstvu sa zemljakom čije se ime ne pamti sa naklonošću. I koji je, usuđujem se da kažem, poznatiji po obema ovim odlikama nego po svojim stihovima. „

„Mislite na Oskara Vajlda?"

„Naravno da mislim na Vajlda.“

„U poslednje vreme ga nešto nema kod gospođe Stoker.“

„Trebalo bi da sledite njegov primer, ako cenite sopstveno srce. Moje okrilje nije neograničeno.“

Godalming ozbiljno klimnu glavom. Imao je svoje razloge da nastavi da pohađa večernje skupove kod Florens Stoker.

„Ovde negde imam izveštaj o aktivnostima gospodina Oskara Vajlda“, reče Rutven, pokazujući prema jednoj od piramida od hartije. „Pribavljen u okviru mojih privatnih interesovanja kao čoveka od pisane reči, sa posebnim zanimanjem za naše najkreativnije umove. Obradovaće vas ako vam kažem da je Vajld sa oduševljenjem prihvatio vampirsko stanje. Njegova omiljena zanimacija trenutno je degustacija krvi mladih muškaraca, koja donekle potiskuje njegove umetničke ambicije i potpuno baca u senku flertovanje sa fabijanskim socijalizmom kojim se, nažalost, zabavljao početkom ove godine.“

„Očigledno je da ste se zainteresovali za njega. Što se mene tiče, oduvek mi je bio zamoran, sa onim njegovim kikotanjem iza dlana da bi prikrio pokvarene zube.“

Rutven se strovali na stolicu i prođe šakom kroz dugačku kosu. Predsednik vlade je bio neka vrsta pomodara, posvećenog ekstravaganciji manžetni i kravata. *Panč* ga je zvao 'totalni murgatrojd'.

„Na pameti nam je užasavajuća mogućnost da Alfred, lord Tenison, zadrži mesto ovenčanog pesnika vekovima i na taj način ih ispuni nepodnošljivom dosadom. Zamislite samo, *Lokslu Hol šest stotina godina kasnije!* Radije bih pio vinsko sirće nego što bih živeo u Engleskoj koja dopušta takvu strahotu. U tom cilju sam tragao za milosrdnijim rešenjem. Da je sudbina htela drugačije, Godalming, odabrao bih da budem pesnik, ali me je ta ista tiranska sudbina, uz neizmernu pomoć princa mladoženje, okovala za stenu birokratije, gde će mi orao politike ključati džigericu.“

Rutven ustade, odluta do polica sa knjigama i ostade tamo, zamišljeno posmatrajući svoje voljene tomove. Premijer je znao napamet dugačke izvode iz poezije Šelija, Bajrona, Kitsa i Kolridža i umeo je recituje Geteova i Šilerova dela na jeziku na kome su nastala. Njegovo trenutno zanimanje bila je francuska književnost i to ona dekadentna, Bodler, de Nerval, Rembo, Rašild, Verlen, Malarme; većinom oni koje bi princ mladoženja sa zadovoljstvom nabio na kolac. Godalming je čuo Rutvena kako izjavljuje kako je jedan navodno skandalozni roman, *A Rebours* od Ž. K. Hismansa, štivo koje bi trebalo staviti pred svakog đaka i da bi on, u idealnom društvu, samo pesnike i slikare prebraćao u vampire. Pričalo se, međutim, da je jedan od simptoma nemrtvog stanja gašenje stvaralačkih sposobnosti. Kao ponosni filistinac koji bi radije držao scene iz lova na zidovima nego što bi posedovao neki od radova Vilijema Morisa, Godalming nikada nije gajio nešto takvo kao što su umetničke sklonosti i zato nije mogao da potvrdi da mu je poznat taj fenomen.

„Ali“, reče premijer, okrenuvši se, „od nas drevnih, ko još poseduje dovoljno mudrosti da bi posredovao između princa Drakule i njegovih podanika, da bi očuvao ovo novo carstvo mrtvih i živih? Onaj bezumnik ser Frensis Vorni, koga smo otpremili u Indiju? Ne bih rekao. Isto tako ne možemo da računamo ni na jednog od naših karpatskih velikana, bio to Jorga, Von Krolok, Majnster, Tesla, Brastov, Miterhaus ili Vulkan. A šta da kažemo za onog rukoljupca Sen Žermena, ili onog prišipetlju Vilanuevu, umišljenog Kolinsa, nedokazanog Vejlanda, klovna Barloua ili ljigavca Divala? Ja naprosto 'znadem šta mi je činit', što bi rekao Škot, 'znadem šta mi je činit'. Kada svedemo račun, ko nam drugi preostaje? Bledi i nezanimljivi Karnštajn, koji još oplakuje svoju nesrećno proburaženu curu? Kad smo već kod toga, šta da kažemo za žene? Bože me sačuvaj žena-vampira! Kakav čopor zapenjenih risica! Lejdi Dukejn i grofica Sara Kenjon su barem Engleskinje, iako obe zajedno nemaju ni uncu mozga. Ali grofica Zaleska iz Rumunije, Edelind Fjonguala iz Irske, grofica Dolingen iz Graca, princeza Asa Vajda iz Moldavije, Elizabet Batori iz Mađarske? Nijedna

od ovih plemićkih kurvica ne bi bila prihvatljiva, rekao bih, kako za princa mladoženju tako i za narod Britanije. To bi bilo kao kada biste poverili posao jednom od onih stvorenja koje je Drakula gurnuo u zapećak da bi se oženio punačkom Viki. Ne. Od svih drevnih, preostajem samo ja. I evo me: lord Rutven, skitnica i veseljak. Englez bez poseda, dugo odsutan iz domovine, pozvan da služi svojoj zemlji. Ko bi ikad pomislio da ću sedeti gde su nekada sedeli Pen i Palmerstoun i Dizraeli? I ko će jednog dana biti moj naslednik? *Apré inoi, le deluge, Godalming.* A posle mene, kišica."

8. MISTERIJA TAKSI-KOČIJE

Boregard je koračao kroz maglu, nastojeći da svari sve što je čuo prilikom isleđenja. Znao je da će morati da sastavi kompletan izveštaj za kabal i da za to mora da sredi činjenice, takve kakve su.

Njegovo lutanje nije bilo nasumično: pošao je ulicom Vajtčepel od Radničkog instituta, skrenuo desno u Grejt Garden a zatim levo u ulicu Čiksend. Dozvolio je sebi da odluta do mesta poslednjeg zločina. Uprkos gustoj magli i strahu od Srebrnog Noža, ulice su bile prepune. Sa približavanjem ponoći, počeli su da se pojavljuju nemrtvi. Krčme i muzičke dvorane bile su jarko osvetljene i pune sveta koji se smejavao i galamio. Ulični prodavci su nudili muziku sa vergla, bočice sa 'ljudskom' krvlju, makaze, kraljevske suvenire. U Starom Montegjuu i živi i nemrtvi kupovali su kestenje pečeno u starim bačvama. Vampiri nisu imali potrebu za čvrstom hranom, ali je bilo teško odreći se navike jedenja. Dečaci su prodavali bogato ilustrovane novine sa tek prikupljenim krvavim pojedinostima iz istrage ubistva Lulu Šen. Na ulicama se šetkalo mnogo više uniformisanih pozornika nego obično, uglavnom novorođenih. Boregard je pretpostavljao da im je naloženo da privedu svaku sumnjivu individuu u okolini Vajtčepela i Spitalfildsa, čime je policija samu sebe uvalila u nebrano grožđe, budući da se taj kraj sastojao od sumnjivih individua.

Sa uličnih orgulja pištala je melodija: 'Uzmi par grimiznih očiju' Gilberta i Salivena, iz komada *Vampiri Venecije* ili: *Snaša, senka i sečivo*. To se činilo prigodno. Snaša - uslovno rečeno - i sečivo su očito bih prisutni, a senku je predstavljao ubica, zaklonjen maglom i krvlju.

Uprkos svedočenju doktora Džekila i Baksterovim zaključcima, Boregard se bavio mišlju da su dotle počinjeni zločini bih delo različitih ruku, ritualna ubistva nalik na davljenje koja su vršili Tagiji u Indiji ili pogubljenja u režiji

Kamore. Razmere kasapljenja bile su suviše ako je ubičin prvenstveni cilj bio da oduzme život. U *Gazeti Pel Mela* su špekulisali da divljaštvo zločina podseća na neke actečke rituale. Boregarda je, sa druge strane, sve to podsećalo na slučajeve u Kini, Egiptu i Siciliji, povezane sa tajnim društvima. Svrha takvih zverstava bila je ne samo u tome da se eliminiše neprijatelj, već i da se pošalje poruka svima koji odluče da stanu na stranu žrtve. Pošto je metropola bila zaista prepuna tajnih društava i njihovih agenata, bilo je sasvim moguće da je neko od udruženja slobodnih zidara preuzelo na sebe krstaški pohod Abrahama Van Helsinga protiv princa mladoženje i njegovog potomstva. Kao agent Diogenovog kluba, Boregard je na neki način i sam bio član jednog od takvih udruženja; vladajući kabal je bio podeljen iznutra, rastrzan između odanosti kraljici i nepoverenja prema lordu zaštitniku.

Oštre oči su već bile zapazile njegovu otmenu odeću, ali su mu se njihovi vlasnici uglavnom sklanjali sa puta. Boregard je bio svestan sata za pojasom i novčanika u džepu na grudima. Na ulici su operisali vešti prsti i oštre kandže. Novorođeni nisu bili žedni samo krvi. Zato je upadljivo mahao štapom, terajući zlo od sebe.

Vampir debelog vrata u ogromnim čizmama ruknu iz budžaka preko puta mesta gde je Lulu bila ubijena, neubedljivo se trudeći da ne izgleda kao pozornik-detektiv postavljen na ulicu za slučaj da se ostvari stara izreka o ubici koji se vraća na mesto zločina. Prostor oko vrata doma Kozminskih već su bili počistih policija i lovci na suvenire. Pokušao je da zamisli poslednje trenutke vampirke. Pošto je monotoniju njegove dužnosti narušila pojava muškarca u ogrtaču sa morbidnim interesovanjima, detektiv napusti svoj položaj. Boregard je već bio pripremio posetnicu. Novorođeni ugleda reči 'Diogenov klub' i odigra neobičnu pantomimu rukama i licem, nešto između pozdrava i režanja, a onda se postavi ispred vrata, zaklonivši telesinom Boregarda od pogleda prolaznika kao što izviđač čuva provalnika.

Stajao je na samom mestu gde je devojka umrla, ali nije osećao ništa osim hladnoće. Psihički medijumi bili su u stanju da pronađu čoveka po nevidljivom ektoplazmatičnom tragu koji je ostao iza njega, na sličan način kao što lovački pas sledi miris, ali nijedan od onih koji su ponudili usluge Metropolitene policiji nije postigao ništa vredno pomena. Niša u kojoj je Srebrni Nož obavio posao bila je suviše mala. Lulu Šen, koja je bila sitne građe, morala je da bude savijena da bi stala na to mesto. Izribani delovi zida od cigala koji su odudarali od čađavog ostatka kao belina kosti unutar rane, nepogrešivo su pokazivali gde su se nalazile mrlje od krvi. Boregard zaključio da od ove sablasne posete neće imati nikakve koristi.

Poželeo je detektivu laku noć i pošao da potraži taksi. U ulici Flauer i Din jedna vampirska uličarka ponudila mu je besmrtnost za uncu ili dve njegove krvi. Dobacio joj je bakrenjak i produžio svojim putem. Koliko dugo će imati snage da odoleva? U trideset petoj, već je osećao da sporije reaguje. Po hladnom vremenu osećao je stare rane. Hoće li mu u pedesetj, ili šezdesetj, odluka da ostane tople krvi do groba izgledati besmisleno, izopačeno? Možda čak i grešno? Da li je odbijanje vampirizma bilo moralni ekvivalent samoubistvu? Njegov otac je umro u pedeset devetj.

Vampirima su živi bili potrebni kao hrana i radna snaga, da bi održavali red u gradu po danu. Već je bilo novorođenih - ovde na Ist Endu, ako ne u salonima Mejfera - koji su gladovali kao što je sirotinja gladovala otkako je sveta. Koliko će vremena proći pre nego što 'očajničke mere' koje je ser Denvers Kerju zagovarao u parlamentu budu ozbiljno razmotrene? Kerju se zalagao za zatvaranje toplokrvnih u torove i to ne samo kriminalaca već i zdravih primeraka, koji bi poslužili kao stoka vampirima na položajima važnim za rukovođenje zemljom. Iz Đavolje Jaruge su stizale priče od kojih se Boregardu ledilo srce. Definicija prestupnika već je bila proširena na veliki broj poštenih muškaraca i žena čiji je jedini zločin bila nesposobnost da se pomire sa novom vlašću.

Posle nekog vremena, našao je taksi i ponudio kočijašu dva florina da ga vrati do Čejn Voka. Kočijaš dodirnu bičem obod šešira. Boregard se udobno smesti iza sklopivih poluvrata. Sa unutrašnjošću postavljenom crvenim somotom nalik na mrtvačke sanduke u izlozima duž ulice Oksford, taksi je svakako bio suviše luksuzno vozilo za četvrt u kojoj su se nalazili. Pitao se da li je dovezao nekog uvaženog posetioca u potrazi za ljubavnim pustolovinama. Zdanja u ovom kraju zadovoljavala su sve ukuse. Žene i dečaci, toplokrvni i vampiri, mogli su se dobiti za nekoliko šilinga. Uličarke poput Poli Nikols i Lulu Šen nudile su se za par bakrenjaka ili malo puštene krvi. Bilo je sasvim moguće da uopšte nije bio iz kraja, da je jedan od kicoša u potrazi za nešto drugačijim zadovoljstvima. U Vajtčepelu ste mogli da dobijete sve, bilo da to platite ili ukradete.

Njegove dužnosti odvele su ga i na gora mesta od ovoga. U Avganistanu je proveo čitave nedelje maskiran u jednookog prosjaka, prateći kretanje ruskog diplomate za koga se sumnjalo da podbunjuje brđanska plemena. Za vreme Burskog ustanka, pregovarao je o primirju sa Amahagerom, čiji je pojam večernje zabave bilo pečenje glava zarobljenika u glinenim loncima. Uprkos tome, bio je donekle iznenađen kada se vratio, posle određenog vremena provedenog napolju, u diskretnom služenju Njenom Veličanstvu i zatekao London preobražen u grad čudniji, opasniji i bizarniji nego ijedan u kome je bio. To više nije bilo srce carstva, već sunder koji upija krv zemlje dok se ne rasprsne.

Točkovi kočije šklopotali su po drumu, uljuljujući ga kao tiho zapljuskivanje talasa ispod broda. Boregardove misli se ponovo vratiše mogućem tajnom udruženju: bilo bi to nešto kao Hermetički Red Kolca, ili Van Helsingovi Prijatelji. U jednoj stvari, zločini nisu ličili na ritualna ubistva: u slučajevima te vrste bilo je važno da postoji prepoznatljiva odlika, potpis, kao pet semenki narandže koje je Ku Kluks Klan slao izdajniku, ili hladna riba ostavljena pored leša Sicilijanaca koji se usprotivio mafiji. Ovde je jedini potpis

bila kontrolisana mahnitost. Ovo je bilo delo ludaka, a ne revolucionara. To nije moglo da spreči ulične političke govornike koji su ometali istragu nazivajući patetična kasapljenja pobedama za stvar toplokrvnih. Mnogim tajnim udruženjima ne bi bilo ispod časti da iskoriste nekog nesrećnog bezumnika, sistematski usmeravajući njegovo ludilo u određenom pravcu kao da nišane oružjem i da ga potom puste na ulicu da obavi svoj krvavi posao.

Mogao je lako da zadrema i pusti da ga kočijaš kucanjem probudi pred vratima njegovog doma, ali mu nešto nije dalo mira. Navikao je da veruje povremenim osećajima nespokojstva. U nekoliko prilika su mu spasli život.

Taksi je sada išao kroz Trgovačku ulicu, na istok umesto na zapad, prema Lajmhausu. Boregard je osećao miris pristaništa. Odlučio je da vidi šta će se dogoditi. Događalo se nešto zanimljivo. Nadao se da se čitava stvar neće svesti na kočijaševu nameru da ga ubije i opljačka.

Oslobodio je dugme na glavi štapa i isukao nekoliko centimetara čelika iz drvenog tela. Mač je sada lako mogao da isklizne ako on to bude hteo. Doduše, bio je to ipak samo čelik.

9. KARPATSKI KVARTET

Na povratku u Hol, Penelopa svrati do krčme preko puta pijace Spitalfilds. Tu su je svi znali, kao i u svim drugim bučnim kućama duž takozvanih Groznih Četvrt Milje. Kao što je pokazala Anđela Bardet-Kouts, nije bilo dovoljno sedeti okružen pobožnim brošurama i sapunom u udobnim crkvenim odajama, čekajući da posrnuli dođu i budu spaseni. Reformator je morao da bude upoznat sa najcrnijim jazbinama gde se lokalo i bludničilo. Naravno, večeri u Deset Zvona u 1888. godini bile su kao sedeljke u čajnim salonima Udruženja Kiselog Testa u poređenju sa nekim od marsejskih bordela 1786. godine, palatama Sankt Petersburga u vreme Katarine Velike, ili zamkom Žila de Rea 1437. godine. Da su njeni ubogi mogli da vide svoju gospojicu Di u pređašnjim vremenima, kada su je prevrati viševjekovnog života bacili u najcrnju bedu, možda bi bili užasnuti. Bilo je vremena kada bi gledala na Poli Nikols i Lulu Šen kao što služavka u kuhinji gleda na vojvotkinju.

Atmosfera u Deset Zvona bila je vruća, zasićena duvanskim dimom, isparenjima piva i puštene krvi. Čim je zakoračila kroz dovratak, očnjaci joj kliznuše iz ležišta u desnima. Stisnula je usta, nastojeći da diše kroz nos. Životinje nagurane iza šanka skičale su i pokušavale da prekinu kožne uzice. Vudbridž, krčmar sa buretom od stomaka, uhvati krmaču za uvo i iskrenu joj glavu: vretenasti otvor slavine zariven u njen vrat bio je začepljen. Iščeprkao je zgrušanu krv i okrenuo ručicu, pustivši gusti mlaz u staklenu kriglu. Natočivši pintu, našali se na slikovitom devonskom narečju sa novorođenim pijačnim nosačem. Ženevjev je itekako dobro poznavala sirovi ukus svinjske krvi. Mogao je da obuzda crvenu žeđ, ali nikako i da je utoli. Proguta pljuvačku. U poslednjih nekoliko noći, nije imala priliku da ostvari kontakte. Posao joj je oduzimao toliko vremena da se hranila retko, a i tada nedovoljno. Iako su joj vekovi dali

neiscrpnu snagu, nije mogla da se iscrpljuje u nedogled. Bili su joj potrebni dobrovoljni partner i ukus krvi u ustima.

Većinu redovnih posetilaca poznavala je, bar po viđenju. Rouz Majlet, toplokrvna prostitutka za koju je Ženevjev verovala da je Lilina majka, sekla je prst perorezom i istakala krv u čašice sa džinom veličine naprstka koje je prodavala za peni. Džordži, Vudbridžov sin sa pomalo zečjom usnom, mladić nežnog lica sa keceljom, trčkarao je između stolova, skupljajući prazne sudove i brišući krugove od čaša. Džoni Tejn, pozornik koji je dežurao prekovremeno otkada je video šta je Srebrni Nož ostavio od Poli Nikols, bio je za stolom u uglu sa još par detektiva, obučen u kaput od tvida preko uniforme. Uobičajeno tvrđenje pazara obavljalo se po grupama: putujući nadničari koji su se nadali promenama na tržištu rada, vojnici i mornari u potrazi za devojkama, novorođeni žedni nečega što nije bila tečna svinjetina.

Za šankom, Ketu Edouz se umiljavala nekom krupnom muškarcu, pritiskajući obraz uz njegovo gromadno rame. Okrenula se od potencijalne mušterije i mahnula Ženevjev. Šaka joj je bila umotana u krpu, iz koje su joj ukočeno štrčali prsti. Da je imala više vremena, Ženevjev bi joj svakako pogledala povredu. Mik Ripper, oštrač noževa koji je važio za najboljeg troprstog džeparoša u Londonu, primakao se Ketinom kavaljem. Prišavši dovoljno blizu da mu vidi lice, ustuknu i brže-bolje gurnu ruke u džepove.

„Bro veče, gospoj'ce Di", reče Džordži. „Navala večeras."

„Vidim", reče ona. „Nadam se da ćemo te videti u Holu, kad ponovo počnu predavanja."

Džordži nije baš izgledao uveren u to, ali se osmehnu. „Ako me tata bude pušt'o uveče. I ako bude bezbedno izlaziti po mraku."

„Gospon Druit će posle nove godine podučavati ujutru, Džordži", reče ona. „Matematiku. Ti si jedan od onih što najviše obećavaju. Nikada nemoj da zaboraviš svoje potencijale."

Momak je imao dara za brojke: mogao je istovremeno da čuva u glavi nizove i zbir tri odvojene porudžbine pića. Taj dar, razvijan na časovima kod Drita, mogao je jednog dana da mu obezbedi posao. Džordži je imao izgleda da nadmaši očev uspeh u društvu i da postane gazda umesto kafanskog momka.

Ženevjev je uzela stočić za sebe i nije poručila piće. Svratila je tek da odloži povratak u Hol. Bila je dužna da izvesti Džeka Sjuarda o istrazi, ali nije još htela da previše razmišlja o poslednjim trenucima Lulu Šen. Za to vreme je harmonikaš kasapio 'Žutu ptičicu', a nekoliko pijanaca na raznim mestima u krčmi pokušavalo je, sa malo uspeha, da se seti svih reči pesme po redosledu.

„Zbogom, ptičice moja žuta“, zapevuši Ženevjev za sebe, „pre ću prkositi zimi, na goljoj grani kraj puta, nego sužanj biti u kavezu od zlata.“

U tom trenutku na vrata nahrupi grupa bučnih pridošlica, unevši sa sobom dah noćnog mraza. Galama u kafani nakratko uminu, a onda postade još veća.

Ketin potencijalni kavaljer okrenu leđa šanku, grubo odgurnuvši novorođenu od sebe. Ova popravi šal oko krastavih ramena i dostojanstveno se udalji na slomljenim potpeticama. Muškarac je bio Kostaki, Karpaćanin koji je prisustvovao istrazi. Trojica koji su ušli bili su njegovi drugari, upečatljivi primerci varvarskog tipa ljudi koje je Vlad Tepeš uvezio iz svoje planinske domovine i puštao da tumaraju Londonom. Prepoznala je Ezelina fon Klatku, Austrijanca sivog lica sa kratko podšišanom kosom i kao mahovina gustom, crnom bradom. Bio je poznat kao krotitelj životinja.

Kostaki i fon Klatka se zagrljše uz škripu grudnih oklopa, režeći pozdrave na nemačkom, odabranom jeziku *Mittel Europaër*-a mešovitog porekla od kojih se sastojala Karpatska garda. Kostaki predstavi ostale i Ženevjev saznade da su druga dvojica Martin Kuda, relativni novorođeni koji još nije ispratio svoj prvi vek i grof Vardalek, ženskasti Mađar zmijskih pokreta koji je imao čin u grupi.

Vudbridž ponudi gardistima da im natoči svinjske krvi, ali ga fon Klatka ućutka pogledom. Ljudi princa mladoženje nisu ljubili životinjsku krv. Grupa je

imala rasklaćen hod koji je Ženevjev povezivala sa Prusima ih Mongolima, univerzalno držanje oficira okupatorske vojske. Karpaćani su se kretali u oblaku sopstvene nadmenosti, jednako prezrivi prema novorođenima i onima tople krvi.

Fon Klatka odabra sto u sredini prostorije i zapilji se u dvojicu mornara sve dok se nisu povukli put šanka, ostavivši svoje kurve za stolom. Vitez otpusti dve devojke, novorođenu i toplokrvnu drolju bez zuba, ali zadrža treću, drčnu Ciganku koja je ponosno nosila ožiljke na vratu.

Karpaćani zauzeše stolice i zavalise se na njih, očigledno u dobrom raspoloženju. Bila su to vanbračna deca Bizmarka i Džeronima: svi su nosili dobro izglancane čizme i teške mačeve, ali su im uniforme bile ukrašene raznolikim predmetima koje su napabirčili tokom godina služenja. Fon Klatka je oko vrata nosio zlatni lanac sa nanizanim grumenjem kože za koje je Ženevjev pretpostavila da su ljudske uši. Kudin šlem je bio zaogrnut vučjom kožom: metalna kupola šlema bila je presvučena glavom vuka, sa vizirom oivičenim zubima, očnim kopcima zašivenim crvenim koncem, dok je gusto krzno padalo do sredine leđa, a rep visio gotovo do poda.

Vardalek je bio neverovatno živopisna pojava, sa jaknom svom od porubaka i našivaka, prekrivenom kaleidoskopskim šarama koje su šljaštile i prelivale se. Lice mu je bilo napuderisano da bi se prikrila koža puna gnojnih bubuljica. Na obrazima su mu bili pantomimičarski krugovi rumenila, a na usnama mu je skerletnim ružem bio iscrtan Kupidonov luk, večito razvučen preko pet centimetara dugačkih očnjaka. Kosa mu je bila nakostrešena i zlatna, pomno oblikovana u lukove i kovrdže i završavala se sa dve tanke pletenice koje su mu visile sa početka vrata kao pacovski repovi. Ovo je bila grofova družina, pratnja na turneji po jazbinama razvrata. Vardalek je bio jedan od onih vampira koji su se hvalisali bliskošću sa princem mladoženjom i dodavao dinastičku vezu onoj drugoj, očiglednoj krvnoj. Već u prvom minutu brbljanja, na najmanji povod, tri puta je pomenuo kraljevsku osobu, svaki put sa izveštačeno

uzgrednim frazama tipa „kao što sam uvek govorio Drakuli...” ili „kao što je naš dragi princ pomenuo pre neko veče...”

Mađar osmotri prostoriju i prsnu u pištavo kikotanje, krijući usta iza tanke šake sa zelenim noktima koja je izvirivala iz eksplozije svilenih nabora kojima su mu se završavali rukavi. Šapnu nešto fon Klatki, koji se krvožedno iskezi i domahnu Vudbridžu.

„Onaj dečko”, reče fon Klatka na nečemu što je podsećalo na engleski, uperivši kandžu u Džordžija. „Koliko tražiš za dečaka?”

Krčmar promrmlja da Džordži nije na prodaju.

„Glupi čoveče, ne razumeš mene”, fon Klatka je bio uporan. „Koliko pare?”

„To mi je sin”, pobuni se Vudbridž.

„Onda bi trebalo da ti bude čast”, zapišta Vardalek. „Što je tvoje punačko štene privuklo pažnju otmene gospode.”

„Ovo je grof Vardalek”, objasni Kuda, koga je Ženevjev okarakterisala kao slinavka u grupi. „Koji je veoma blizak sa princem mladoženjom.”

Samo je Kostaki sedeo bez reči, uvek budnih očiju.

Sada su već svi začutili i pratili šta se događa. Ženevjev je bilo žao što su Tejn i detektivi otišli, ali ove siledžije teško da bi se obazirali na obične policajce.

„Baš sladak momčić”, reče Vardalek, nastojeći da povuče mladića u krilo. Džordži je bio ukočen od užasa, a drevni je imao snažne ruke. Između Kupidonovih lukova usana ispuza dugačak crveni jezik i puznu po Džordžijevom obrazu.

Fon Klatka je u međuvremenu izvadio novčanik debeo kao pita sa mesom. Izvadi i baci oblak novčanica Vudbridžu u lice. Rumeni krčmar posive, a oči mu otežaše od suza.

„Koj' će vam da se bakćete sa malim", javi se Ketu Edouzu, protisnuvši se između fon Klatke i Kude, obrglivši obojicu oko struka. „Vama gospodo treba prava žena, žena koja je 'opremljena'."

Fon Klatka odgurnu Ketu na popločani pod. Kuda pljesnu pajtaša po ramenu. Fon Klatka se zapilji u Kudu i mlađi vampir ustuknu, sa licem poput izduženog belog trougla.

Vardalek se i dalje udvarao Džordžiju, predući na mađarskom nežnosti koje devonširski momčić teško da je mogao da razume. Ketu otpuza do šanka i uspravi se. Na licu su joj bili popucali čirevi i u jedno oko joj je curio gnoj.

„Ekselencije", počeo Vudbridž, „molim vas..."

Kuda ustade i dograbi krčmara. Karpaćanin je bio za stopu niži od mesnatog toplokrvnog muškarca, ali je crvena vatra u njegovim očima jasno govorila da bi mogao da rastrgne Vudbridža i poliže njegove ostatke.

„Kako ti je ime, medeni?" upita Vardalek.

„Dž-Dž-Džordži..."

„Ali, a kako te zovu iz milošte? 'Džordži-bombonica, puding i pitica'?"

Morala je da se umeša. Uzdahnuvši, ustade.

„Bićeš moj puding i pitica", preo je Vardalek, stružući jezikom po Džordžijevom punačkom obrazu.

„Gospodo", reče Ženevjev, „molim vas da ostavite ove ljude da se bave svojim poslom."

Karpaćanin zaprepašćeno začutaše. Vardalekova usta bila su širom otvorena i ona vide da su mu svi zubi osim očnjaka pozelenele ruine.

„Odbi', novorođena", iskezi joj se Kuda. „Ako znaš šta je dobro za tebe."

„Ona nije novorođena", promrmlja Kostaki.

„Ko je ova drska mala osoba?" upita Vardalek. Lizao je suze sa Džordžijevih obraza. „I zašto je još nemrtva iako me je upravo uvredila?"

Kuda pusti Vudbridža i polete prema njoj. Brza kao razljućeni satrap, ona se izvi u stranu i zari mu lakat u rebra dok je prolazio pored nje, odbacivši ga preko prostorije. Vučji šlem mu spade u padu i neko ne sasvim slučajno prosu sud sa splačinama u njega.

„Ja sam Ženevjev *Sandrine de l'Isle Dieudonne*“, objavi ona, „od čiste krvne loze Šandanjakove.“

Ovo je uticalo bar na Kostakija. Uspravio se na stolici, širom otvorivši zakrvavljene oči. Fon Klatka opazi promenjeno držanje svojeg saborca i povuče se iz sukoba, ostavši i sam da sedi tamo gde je bio. Ženevjev je već videla slično ponašanje nekoliko godina ranije u jednom pokeraškom bircuzu u Arizoni, kada je zubar optužen za varanje na kartama rekao trojici krupnih goniča stoke koji su petljali oko revolvera da se zove Holidej. Na licima dvojice goniča pojavio se izraz istovetan sa onim koji su imali fon Klatka i Kostaki. Nije se dovoljno zadržala u Tumbstonu da prisustvuje sahrani trećeg.

Ostalo joj je da se pobrine još samo za grofa Vardaleka.

„Puštaj dečaka“, reče ona, „*novorođeni*.“

U Mađarevim očima zaiskri bes kada je pustio Džordžija i podigao se na noge. Bio je viši od nje i gotovo podjednako star. U njegovim rukama krila se strašna snaga. Narasli nokti mu se pretvorivši u vrhove bodeža, dok je lak na njima pucao i topio se kao puter na tiganju. Prevalio je razdaljinu između njih u treptaju zmijskog oka. Bio je strahovito brz, ali je pripadao bolesnoj lozi Vlada Tepeša. Ženevjevine ruke sunuše i prihvatiše ga za zglobove šaka, zaustavivši nokte-noževе samo par centimetara od njenih očiju.

Vardalek zareža, sa penom koja mu je spirala puder sa obraza, kapljući na našušurene nabore oko njegovog vrata. Dah mu je bio poslovično kužan i zaudarao je na grob. Kao kamen tvrdi mišići uvijali su se poput zmija u njenom zahvatu, ali je uspevala da ga zadrži u stisku. Polako je odmicala njegove ruke

od lica, dižući ih kao da podešava kazaljke nekog ogromnog sata na deset do dva.

Vardalek utvrdi na mađarskom da Ženevjev redovno telesno opšti sa ovcama. Da bi mleko iz njenih grudi otrovalo mačiće koji bi se na njima dojili. Da se među dlakama njenog bezvrednog devičanstva gnezdilo sedam generacija balegara. Ona liznu vazduh i pojača stisak, slušajući kako mu škripe kosti, dopuštajući oštrim vrhovima palaca da zaseku u tanke vene na njegovim zglobovima. U njegovim vodenastim očima rasla je panika.

Tiho, da je samo on čuje, obratila mu se na njegovom maternjem jeziku, iznevši mu svoje mišljenje da su njegovi preci znali samo za ljubav divokoza i svoje čvrsto ubeđenje da je njegov polni organ mlitav kao tek probušeni plik bubonske kuge. Upitala ga je šta đavolu služi kao dupe dok on koristi taj deo đavolje anatomije kao lice.

„Puštaj ga“, reče fon Klatka, ali bez vidne odlučnosti.

„Iščupaj mu to pokvareno srce“, reče neko ko je dobio napad smelosti pošto je video da se neko drugi dohvatio sa Mađarom.

Vardaleku popustiše kolena pošto ga je Ženevjev potiskivala unazad i naniže. Konačno se sruči na pod, ali ga ona još nije puštala. Primorala ga je da se spusti na kolena i on zacvile, gledajući joj odozdo u lice takvim pogledom da se gotovo sažalila na njega. Osetila je suv vazduh na sekutićima i shvatila da joj je lice razvučeno u zversku masku.

Vardalekova glava se savi unazad, a oči mu postadoše oivičene krvlju. Zlatni šlem njegove kose skliznu i otkri jarko crvenu ćelu skrivenu ispod perike. Ženevjev pusti drevnog i ovaj se svali na pod. Kostaki i fon Klatka mu pomogoše da ustane. Kostaki mu je pri tom gotovo nežno popravljao periku na glavi. Kuda je takođe bio na nogama, sa isukanim mačem u ruci. Sečivo odbi svetlost, načinjeno od srebra pomešanog sa gvožđem. Kostaki mu sa gađenjem dade znak da vrati mač u korice.

Vudbridž je držao otvorena vrata, spreman da ih isprati napolje. Džordži odjuri da opere Vardalekovu pljuvačku sa lica. Ženevjev je osećala kako joj se lice opušta u uobičajeni izraz blage lepote i pomirljivo stade u stranu. Pozadinski žagor se ponovo uspostavi a harmonikaš, očigledno vezan za uzak izbor tema, zasvira 'Bila je samo ptica u kavezu zlatnom'.

Fon Klatka izvede Vardaleka na ulicu, a Kuda pođe za njima, vukući prljavi rep za sobom. Kostaki se zadržava da osmotri načinjenu štetu. Pogleda prema mestu gde je fon Klatka razbacao novčanice, pa izvi usne i podsmešljivo frknu. Novac je ispario jednakom brzinom kao što sunder upija proliveno pivo. Ciganka više nije bila tamo gde su se maločas nalazile novčanice. Belina gardistinog lica popuca po linijama kada je promenilo izraz, ali se pukotine odmah isceliše.

„Drevna gospo“, reče Kostaki, pozdravivši je vojnički pre nego što će otići, „moje poštovanje.“

10. PAUCI U MREŽAMA

Nalazio se u Lajmhausu, negde u blizini Basena. Prema Boregardovom iskustvu, loš glas tog kraja bio je sasvim zaslužen. Reka je na ovdašnje muljevite obale svake noći izbacivala više leševa nego što bi ih se Srebrnom Nožu moglo pripisati za tri meseca. Uz mnogo krekanja, škripanja i ljuljanja, kočije se provukoše kroz zalučeni prolaz i ukopaše se u mestu. Kočijaš mora da se savio nadvoje da bi se provukao ispod svoda.

On čvršće stegnu rukohvat mača u štapu. Neko mu otvori vrata i u mraku sinuše crvene oči.

„Izvinite što smo vas skrenuli sa puta, Boregarde“, zaprede svilenkasti glas, muški ali ne i sasvim muževan, „ali verujem da ćete razumeti. Situacija je prilično škakljiva...“

Izašao je iz kočije i našao se na pragu jednog od onih lavirinata uličica u blizini dokova. Magla je bila u pramenovima koji su lebdeli kao trake žute gaze pod vodom. Oko njega je bilo više ljudi. Onaj što mu se obratio bio je Englez, vampir u dobrom kaputu i sa mekim šeširom, lica skrivenog u tami. Stav njegovog tela, rasklaćeno opušten, ukazivao je da se radi o aktivnom sportisti; Boregard pomisli da ne bi dobro prošao kada bi morao da boksuje četiri runde s njim. Ostali su bili Kinezi, glava pognutih u poniznom pozdravu, sa pletenicama na leđima i šakama zavučenim u rukave. Većina su bili toplokrvni, ali je masivni čova pored vrata kočije bio novorođeni, nag do pojasa, sa torzoom šarenim od tetoviranih zmajeva i ravnodušnošću nemrtvih prema hladnoći jeseni.

Englez zakorači napred i mesečina obasja njegovo mladalačko lice. Imao je trepavice kao devojka i Boregard ga prepozna.

„Video sam vas osamdeset pete, kada ste sa šest kugli postigli šest šestica“, reče. „U Madrasu. Kod 'Gospode i igrača!'“

Sportista skromno slegnu ramenima. „Čovek se trudi da odigra najbolje što može, kao što sam oduvek tvrdio."

Boregard je čuo kako pominju ime ovog novorođenog u Zvezdanoj Komori, u vezi sa smelim ali neobičnim krađama dragulja. Pretpostavljao je da je njegovo učešće u otmici potvrda da se zaista radi o počinitelju ovih zločinačkih poduhvata. Boregard je verovao da čak i gospoda treba da se bave nekim poslom i uvek je navijao za Igrače kada su igrali protiv Gospode.

„Ovuda", reče amater-obijač, pokazavši prema vlažnoj površini zida od cigala. Novorođeni Kinez pritisnu ciglu i deo zida se ukloni uvis, otkrivši niski prolaz. „Sagnite se da ne razbijete tintaru. Ove Kineze liju u malim kalupima."

Boregard pođe za novorođenim, koji je bolje video u mraku od njega, sa ostalima iza sebe kao pratnjom. Kad god bi novorođeni pognuo glavu, zmajevi na njegovim lopaticama bi nemo zauralali i zalepršali krilima. Pošli su hodnikom koji je vodio nizbrdo i on shvati da se nalaze ispod nivoa ulice. Sve površine su se vlažno presijavale, a vazduh je bio hladan i kužan: pretpostavljao je da se nalaze blizu reke. Kada su prošli pored jednog otvora iza koga se prigušeno čulo talasanje vode, Boregard se seti bezimernih leševa i pade mu na pamet da je mesto na kome su se nalazili bilo izvor velikog broja njih. Hodnik se proširi i on zaključi da je taj deo lavirinta star vekovima. Na većim ukrštanjima stajali su *objets d'art*, većinom očigledno veoma stari i vredni. Posle mnogo skretanja, spuštanja i vrata, njegovi otmičari postadoše sigurni da nikada ne bi umeo sam da pronađe put na površinu. Bilo mu je drago što su ga potcenili.

Iza zida se nešto oglasi i on se trgnu. Nije umeo da odredi o kakvoj životinji se radi. Novorođeni se okrenu prema zvuku i povuče glavu gusenice od žada. Pred njima se otvoriše vrata i Boregarda uvedoše u poluosvetljeni, bogato opremljeni salon. Prostorija nije imala prozore, već samo kitnjaste kineske paravane. Središnji deo nameštaja bio je veliki radni sto, iza koga je sedeo prastari Kinez. Šaka sa dugačkim, oštrim noktima, na vrhovima zašiljenim kao

bodeži, počivala je na upijaču. U udobnim foteljama poređanim u polukrug oko stola, sedelo je još nekoliko ljudi. Nevidljivo biće koje se glasalo sada utihnu.

Jedan od ljudi okrenu lice prema njemu i žar njegove cigare osvetli ga kao đavolju masku. Bio je vampir, ali je drevni Kinez bio čovek tople krvi.

„Gospodine Čarlse Boregarde“, započe Nebeski, „baš ljubazno od vas što ste pristali da nama bezvrednima i ništavnima ukažete čast svojeg prisustva.“

„Vi ste bili ljubazni kada ste me pozvali.“

Kinez pljesnu rukama i klimnu glavom slugi, Burmancu hladnog lica.

„Uzmite gostu šešir, ogrtač i *štap*“

Boregardu oduzeše pomenute delove garderobe. Kada mu se Burmanac našao dovoljno blizu, Boregard opazi specifičnu minđušu i ritualnu tetovažu na vratu.

„Dakoit?“ upita.

„Imate oštro oko“, potvrdi Kinez.

„Imam nešto malo iskustva sa svetom tajnih udruženja.“

„Znamo da ga imate, gospodine Boregarde. Putevi su nam se ukrstili u tri prilike: u Egiptu, Kašmiru i Šangaju. Koštali ste me izvesnih sitnih neprijatnosti.“

Boregard shvati sa kim razgovara i napregnu se da se osmehne. Pretpostavljao je da je pokojni.

„Primite moje izvinjenje, doktore.“

Kinez se nagnu napred i lice mu se ukaza na svetlosti, a nokti zacaktaše po drvetu. Imao je Šekspirovo čelo i osmeh koji je Boregard mogao da pripíše samo zluradom Sotoni.

„Ne uzrujavajte se“, starac odmahnu na njegovo izvinjenje. „Bile su to sitnice, bez nekog posebnog značaja. U ovom slučaju neću se baviti naplatom ličnih računa.“

Boregard se trudio da ne oda olakšanje. Šta god da je još bio, zločinački mandarin je važio za čoveka od reči. Bila je to osoba koju su zvali 'Đavolski Doktor' ili 'Majstor neobičnih načina umiranja'. Bio je član Saveta sedmorice, vladajućeg kruga Si-Fana, *tonga* čiji se uticaj pružao na sve četiri strane sveta. Majkroft je Nebeskog smatrao jednim od trojice najopasnijih ljudi na svetu.

„Iako moram da kažem“, dodade Kinez, „da se ovaj sastanak odigrao na dalekom Istoku, njegova svrha bi bila kudikamo manje prijatna za vas, a priznaću vam i za mene. Razumete li me?“

Boregard ga je više nego dobro razumeo. Susreli su se pod zastavom primirja, ali će ova biti uklonjena čim Diogenov klub ponovo zatraži od njega da radi protiv Si-Fana.

„Ali ta pitanja u ovom trenutku nisu od interesa za nas.“

Provalnik-amater pojača gasnu svetiljku i lica postaje vidljivija. Stvorenje koje se glasalo iz tame uhvati napad vrištanja i primirilo se tek na blagi pogled Đavolskog Doktora. U jednom uglu prostorije bio je veliki zlatni kavez, koji kao da je bio napravljen za papagaja sa rasponom krila od dva metra, ali je u njemu bio zatvoren dugorepi majmun. Kezio je žute zube usađene u ružičaste desni koje su mu zauzimale dve trećine glave. Kinez je bio čuven po neobičnom izboru kućnih ljubimaca i Boregard bi se podsetio na to kad god je koristio svoju četku za čizme sa drškom optočenom zmijskom kožom.

„Posao“, frknu vampir vojničkog držanja. „Ne zaboravite da je vreme novac...“

„Hiljadu izvinjenja, Pukovniče Moran. Na Istoku se drugačije razmišlja. Ovde, naravno, moramo da se povinujemo vašim zapadnjačkim običajima, žurbi i buci, brzini i industriji.“

Pušač cigare ustade, ispravivši mršavi stas sa koga je visio dugački sako, oko džepova umrljan kredom. Pukovnik se poslušno zavalio u naslon, oborivši oči.

„Moj kolega je poslovan čovek“, objasni on izbacujući dim, „naš kriketaš je diletant, Griffin je naučnik, kapetan Mekhit - koji se, uzgred rečeno, izvinjava - je vojnik, Sajk nastavlja porodični zanat, ja sam matematičar, ali vi, dragi moj Doktore, vi ste umetnik.“

„Profesor mi laska.“

Boregard je već čuo za Profesora, jer je Majkroftov brat, detektiv-savetnik, bio na neki način opsednut njim. Za njega se moglo reći da je najgori Englez koji još nije omastio vešala.

„Sa dvojicom od trojice najopasnijih ljudi na svetu u istoj sobi“, primeti, „moram da se upitam gde je treći.“

„Vidim da vam naša imena i zvanja nisu nepoznata, gospodine Boregarde“, reče Kinez. „Doktor Nikola bio je sprečen da prisustvuje našem malom skupu. Verujem da biste ga mogli pronaći kako istražuje neke potopljene brodove blizu obale Tasmanije. On ne treba više da nas zanima, budući da sledi neke svoje interese.“

Boregard osmotri ostale prisutne, one koje prethodno još nije prepoznao. Griffin je bio albino koji kao da se utapao u okolinu. Sajk je bio muškarac svinjske njuške, topao, nizak, zdepast i brutalan tip. Sa drečavim sakoom i uljem u kosi, izgledao je kao da je zalutao u ovo društvo slavni. Jedino je on bio slika i prilika kriminalca.

„Profesore, ako biste izvoleli da objasnite našem uvaženom gostu...“

„Hvala vam, doktore“, odgovori čovek koga su neki zvali 'Napoleonom zločina'. „Gospodine Boregarde, kao što ste verovatno svesni, nijednog od nas - a pri tom mislim i na vas - ne veže ono što bismo mogli nazvati zajedničkim interesima. Svako od nas ide svojim putem. Ako se ti putevi ukrste... pa, razlozi za to često su neprijatnog karaktera. U poslednje vreme dogodile su se izvesne promene, ali kakvu god bismo ličnu metamorfozu inače mogli da pozdravimo, naša zvanja su u suštini ostala ista. Mi smo, kao što smo oduvek bili, zajednica u

senci. U njoj smo, na neki način, pronašli svoje mesto u društvu. Oprobavamo svoje umne sposobnosti jedni protiv drugih, ali kada izađe sunce povlačimo crtu. Svako od nas ostavlja one druge na miru. Žalosti me što ovo moram da kažem, ali izgleda da je crta prekoračena..."

„Svugdi po Ist Endu policija vrši racije", umeša se Sajk. „Ludi Čarli Voren opet posl'o konjicu na naske. Godine krvavog truda propadoše za jednu noć. Kuće rasturene. Kocka, opijum, cure: ništa više nije sveto. Naš pos'o je pošteno kupljen i plaćen, a prljavi tabanaši nas predoše i pljunuše na sporazum."

„Nemam nikakvih veza sa policijom", reče Boregard.

„Nemojte da nas potcenjujete", reče Boregard. „Kao i svi drugi agenti Diogenovog kluba, ni vi nemate nikakav zvanični položaj. Ali zvanično i praktično nisu iste stvari."

„Ovo ometanje naših poslovnih interesa će se nastaviti", reče Doktor, „sve dok džentlmen poznat pod nadimkom Srebrni Nož bude na slobodi."

Boregard klimnu glavom. „Pretpostavljam da hoće. Uvek postoji mogućnost da se racijama istera ubica."

„On nije jedan od naših", frknu Pukovnik Moran.

„To j' neki ludak, eto koj' je to. Čuj, niki od naske nije cvečka - ako znaš šta mislim - al' ovaj ga prekardaši. Kad kurva mlogo digne glavu, secneš je britvom po licu, a ne preko jebenog grla."

„Koliko ja znam, niko nije ni pominjao da je neko od vas umešan u ubistva."

„Nije u tome stvar, gospodine Boregarde", nastavi Profesor. „Naše podzemno carstvo nalik je na paukovu mrežu. Pruža se širom sveta, ali je njeno središte ovde, u ovom gradu. Ta mreža je gusta i složena i iznenađujuće osetljiva. Ako dovoljno niti bude presečeno, biće oborena. A te niti se ovih dana kidaju nemilice. Mnogo smo pretrpeli otkako je Meri En Nikols ubijena i ta šteta

će se posle svakog novog nedela udvostručiti. Kad god taj ubica udari na društvo, zadaje udarac i nama."

„Moje kurve neće d' iziđu na ulicu dok je on tamo, a to mene udara po džepu. Pos'o mi mlogo trpi."

„Siguran sam da će ga policija uhvatiti. Daju pedeset funti samo za informaciju."

„A mi smo raspisali nagradu od hiljadu gvineja i ništa se nije dogodilo."

„Mani, bre, ono što vele za naske da s' držimo k'o lonci i poklopci. Kad bismo u'vatili tog Srebrnog Noža, skikn'o bi brže neg' što secikesa Irac mož' šljokari d' api buđelar."

„Molim?"

„Gospodine Boregarde", reče Doktor, „naš kolega pokušava da vam saopšti da bismo bili spremni da pridružimo svoje skromne mogućnosti vašoj veoma cenjenoj policiji. Obećavamo da će svako poverljivo saznanje koje dopre do nas - budući da takva saznanja često dolaze do nas - biti direktno prosleđeno vama. Za uzvrat molimo da lični interes po ovom pitanju, za koji znamo da je Diogenovom klubu naloženo da pokaže, bude iskazan u najvećoj mogućoj meri."

Boregard je nastojao da to ne pokaže, ali je bio u najdubljoj prepasti zbog činjenice da su Majstoru neobičnih načina umiranja bile odnekud poznate najstrože tajne rukovodstva kluba. Bilo je, naime, očigledno da je Kinez znao svaku pojedinost onoga što mu je pre samo dva dana bilo saopšteno. A saopštili su mu, između ostalog i to da će proći godine pre nego što se ponovo čuje za Si-Fan.

„Taj prostak nam svima stoji na žulju", reče provalnik-amater, „i najbolje je da mu se pobrkaju lonci i pomrse konci."

„Obećali smo hiljadu gvineja za informaciju", reče Pukovnik, „i još dve hiljade za njegovu prokletu glavu."

„Za razliku od policije, mi nemamo problema sa neiskrenim pojedincima koji dolaze sa lažnim informacijama u nadi da će nas prevariti da im isplatimo nagradu. Takvi pojedinci ne žive dugo u našoj paukovoju mreži. Jesmo li se razumeli, gospodine Boregarde?"

„Da, profesore."

Novorođeni izvi usne u tanak osmejak. Jedan ubica više malo je značio ovim ljudima, ali je pomahnitali višestniki kasapin bio neprijatnost koje su i te kako želeli da se reše.

„A kada Ubica iz Vajtčepela bude uhvaćen?"

„Sve postaje kao što je i bilo", reče Moran.

Doktor mudro klimnu glavom, a Sajk lanu: „Jebeno tačno, drugar."

„Onog trenutka kada naš sporazum prestane da važi", objavi Kinez, „ponovo ćemo zauzeti pređašnje pozicije. Moj vam je savet da se skrasite sa gospođicom Čerčvord i da stvari mojih zemljaka prepustite nekom drugom. Do sada niste baš imali sreće sa ženama i zaslužili ste da proživite koju godinu u miru i veselju."

Boregard zauzda bes koji ga je obuzeo. Pretnjom upućenom Penelopi bila je prekoračena granica.

„Što se mene tiče", reče Profesor, sa sjajem u očima, „nadam se da ću moći da se povučem i prepustim svakodnevno rukovođenje mojom organizacijom pukovniku Moranu. Dobio sam priliku da živim vekovima, što mi daje potrebno vreme da usavršim svoj model vasseljene. Nameravam da se otisnem na putovanje u čistu matematiku, putovanje koje će me odvesti izvan banalnosti prostome geometrije."

Doktor se osmehnu i taj osmeh mu produbi mrežicu bora oko očiju i podiže tanku liniju brkova. Činilo se da samo on ceni Profesorove uzvišene planove. Svi ostali u krugu izgledali su kao da su pojeli pokvarena jaja, dok su

Profesorove oči blistale na pomisao o beskrajno umnožavajućim teoremama, koje se šire da zauzmu čitav svemir.

„Zamislite samo“, reče Profesor, „teorema koja obuhvata sve što postoji.“

„Kočija će vas odvesti do Čejn Voka“, objasni Nebeski. „Ovaj sastanak je završen. Ispunite svoju svrhu i bićete nagrađeni. Ako nas izneverite, posledice... neće biti tako prijatne.“

Pokret ruke bio je znak da Boregard može da ide.

„I pozdravite gospođicu Čerčvord“, reče Moran, opako se cereći. Boregardu se učini da je ovo izazvalo grimasu prezira na Kinezovom poslovično neodgonetljivom licu.

Dok ga je sportista vodio nazad kroz tunele, Boregard se pitao sa koliko će đavola morati da se udruži da bi obavio svoj zadatak. Odupro se porivu da iskaže prkos tako što bi izbio napred i odveo svojeg vodiča da ulaza. Nije se plašio da to izvede, ali je zaključio da bi moglo da mu bude od koristi ako zločinački krug nastavi da ga potcenjuje.

Kada su stigli do površine, već se bližila zora. Sa istoka su klizile prve plavo-sive pruge, a galebovi koji su zašli u kopno prateći Temzu kričali su u potrazi za doručkom.

Kočija je i dalje stajala u dvorištu, sa vozačem ugnežđenim na vrhu kabine i umotanim u crnu ćebad. Boregardov šešir, ogrtač i štap čekali su ga u kabini.

„Dovidence“, reče kriketaš, sa crvenim sjajem u očima. „Vidimo se kod Gospode.“

11. NEVAŽNE STVARI

„Što si se ućutala, Peni?"

„Šta?" trgnula se, prenutu iz ljutih misli. Buka prijema kao da se iznenada pojačala i izoštrila u hor glasova u razgovoru.

Art je izgrdi, glumeći uvređenost. „Penelopo, sve mi se čini da sanjariš. Već neko vreme naprežem svoje jadne duhovne moći ne bih li te zabavio, ali ti nisi čula ni reč. Kada pokušam da budem duhovit, ti promrmljaš 'Ali, sasvim si u pravu' uz dubok uzdah, a kada se potrudim da zauzmem ozbiljniji ton ne bih li stekao tvoju naklonost, ti se učtivo zasmiješ iza lepeze."

Njena predstava bila je upropašćena. Ovo je trebalo da bude njeno prvo javno pojavljivanje sa Čarlsom, prvi izlazak u društvo u svojstvu verene žene. Nedeljama ga je planirala, birala pravu haljinu, odgovarajući korset, najpogodniji društveni događaj, najotmeniji skup zvanica. Zahvaljujući Čarlsovim tajanstvenim gazdama, sada je sve to propalo. Zbog toga je čitavo veče bila van sebe, naprežući se da ne podlegne staroj navici da mršti čelo. Njena guvernanta, madam de la Ružijer, često ju je upozoravala da joj se izraz lica menja kad god vetar promeni pravac; i sada je, motreći svoj odraz u staklu u potrazi za boricama na licu, znala da je matora kvočka bila u pravu.

„U pravu si, Arte", priznade, gušeći unutrašnji gnev koji se javljao kad god stvari nisu išle *po njenom*. „Bila sam odhitala."

„To baš i ne ide u prilog mojoj vampirskoj neodoljivosti."

Kada je pokušao da namesti izraz komične povređenosti, ukazali su mu se vrhovi zuba, nalik na zrna pirinča utisnuta u donju usnu.

Na drugom kraju hotelskog restorana, Florens je bila zanesena razgovorom sa pripitim gospodinom za koga je Penelopa razumela da je kritičar u *Telegrafu*. Florens je trebalo da bude vođa ove male ekspedicije u

neprijateljsku teritoriju - njihova naklonost bila je okrenuta Liceju, a ovo je bio Kriterion - ali je prepustila svoje pristalice njihovoj sudbini. Ovo je bilo tipično za Florens. Oduvek je bila površna i volela, čak i sada, u poodmaklim tridesetim godinama da flertuje. Nikakvo čudo što joj je muž nestao. Baš kao što je Čarls nestao ove večeri.

„Mislila si na Čarlsa?”

Klimnula je glavom, pitajući se ima li istine u pričama o sposobnosti vampira da čitaju misli. Njene misli, priznala je sebi, sada su verovatno bile ispisane krupnim slovima. Moraće da pripazi da joj čelo ostane glatko, da ne bi završila kao sirota Kejt, čije je lice već u dvadeset drugoj bilo istegnuto od smejanja i plakanja.

„Čak i kada te prigrabim na celo veče, Čarls se ispreči između nas. Crk'o dabogda.”

Čarls, koji je večeras trebalo da bude uz nju, poslao je čoveka sa porukom u kojoj se izvinio i poverio Penelopi Florensinom staranju do kraja večeri. Morao je da ode po nekom državnom poslu čijim pojedinostima nije hteo da je zamara. Bilo je to izluđujuće. Ako nije precenila svoju moć ubeđivanja, situacija u Boregardovoj kući će se posle venčanja drastično promeniti.

Haljine su joj bile toliko pritegnute da je jedva disala, a *decolletage* toliko dubok da je čitava površina kože od brade do grudi bila obamrla od hladnoće. Pritom nije znala šta drugo da radi sa lepezom osim da maše ispred lica, jer nije smela da rizikuje da je odloži na stolicu i pruži priliku nekom pripitom klipanu da sedne na nju.

Prvobitni plan bio je da Art bude Florensin pratilac, ali je ovaj bio ostavljen od nje na isti način kao što je Penelopi izneverio verenik i očigledno je osećao obavezu da se lepi za nju u ulozi vatrenog udvarača. Već u dve prilike su im prišli poznanici koji su joj čestitali, da bi zatim pokazali na Artu uz postidujuće:

„a je li ovo taj srećni gospodin?" Lord Godalming je to primao sa iznenađujućom pitomošću.

„Nisam nameravao da loše govorim o Čarlsu, Peni. Oprosti mi."

Art je bio veoma usrdan prema njoj od onog trenutka kada je čuo novost. Nekada je i sam bio veren, sa devojkom koju je Penelopa dobro pamtila, ali je ta priča imala nekakav strašan završetak. Arta je bilo lako razumeti, naročito kada bi ga uporedila sa Čarlsom. Njen verenik bi uvek zastao pre nego što bi je oslovio po imenu. Nikada je nije nazvao Pamelom, ali su oboje sa zebnjom očekivali taj grozni i neizbežni trenutak. Ceo život provela je u senci svoje briljantne rođake, ledeći se u sebi kad god bi je neko nemo poredio sa Pam, svesna da će večito nositi etiketu manje vredne među gospođicama Čerčvord. Ali ona je bila živa, a Pam nije. Sada je bila starija nego Pamela u vreme kada ju je smrt odvojila od njih.

„Možeš biti sigurna da je to što je zadržalo Čarlsa od najveće važnosti. Njegovo ime se možda nikada neće pojaviti na spiskovima, ali je dobro znan u Vajtholu, makar i samo najboljima od najboljih i visoko cenjen."

„Sigurna sam da si i sam značajna osoba, Arte?"

Art slegnu ramenima, zatresavši uvojcima. „Ja sam samo potrčko sa titulom i dobrim manirima."

„Ali, *predsednik vlade...*"

„Ovog meseca sam Rutvenovo mezimče, ali to ne znači mnogo."

Pojavi se Florens, noseći zvaničnu presudu o aktuelnom komadu. Bilo je to nešto što se zvalo *Klarimondin izlazak* popularnog autora *Srebrnog kralja i Svetaca i grešnika*, Henrija. A. Džonsa.

„Gospodin Sala kaže da 'su se oblaci razdvojili, da se ukazao potez plavetnila na dramskim nebesima i da se čini da smo na kraju vremena bez lepote'."

Komad je bio primerak 'zajedljive farse', po kojima je Kriterion bio poznat. Novorođena glavna glumica imala je prošlost, a njen fiktivni otac i muž u stvarnom životu, cinični kraljičin savetnik, trebalo je da upućuje sarkazme direktno publici i na taj način pruži priliku glumcu-upravniku Čarlsu Vindamu da iskaže svoj dar za aforizme. Česta presvlačenja kostima i promene pozadine, selili su likove iz Londona na selo, u Italiju, u ukleti zamak i nazad u London. Pred poslednjeg spuštanja zavese, ljubavnici su se pomirili, grubijani su bili uništeni, bogatstva pravično stečena a tajne razotkrivene bez pogibelji. Samo sat po završetku poslednjeg čina, Penelopa je umela do najsitnijih pojedinosti da opiše heroinine haljine ali nije mogla da se seti imena glumice koja ju je igrala.

„Peni, dušo“, začu se piskavi, prodorni glasić. „Florens, lorde Godalming. Da ste mi živi i zdravi.“

Bila je to Kejt Rid, u neuglednoj haljini, koja je vukla za sobom novorođenog podbulog lica za koga je Penelopa znala da je njen ujak Dijarmid. Kao jedan od starijih članova uredništva Centralne novinske agencije, vodio je brigu o takozvanoj karijeri sirote devojke u petparačkom novinarstvu. Bio ga je glas jednog od najneotesanijih među neotesanima iz Ulice Neotesanijih. Svi osim Penelope smatrali su ga zabavnim i kao takvog uglavnom trpeli u društvu.

Art je napravio sasvim suvišnu predstavu ljubeći Kejtinu žuljevitu ruku i ona se na to zacrvenela kao cvekla. Dijarmid Rid pozdravi Florens podrignuvši na pivo i upita je za zdravlje, što nikako nije bila mudra taktika u slučaju gospođe Stoker, koja je bila uvek spremna da u nedogled opisuje komplikovane boljke. Na svu sreću, ova je progutala drugi mamac i upitala zašto gospodina Rida u poslednje vreme nije bilo na njenim večernjim sedeljkama.

„Veoma nam nedostajete u Čejn Voku, gospodine Rid. Uvek imate tako zanimljive priče o veselim i neveselim zgodama u društvenom životu.“

„Bojim se da sam se u poslednje vreme uglavnom bavio onim neveselim, gospođo Stoker. Mislim na ubistva koja je Srebrni Nož počinio u Vajtčepelu.“

„Strašne stvari“, izbrblja Art.

„Zaista. Ali prava poslastica za publiku. *Zvezda* i *Gazeta* i ostali psi prosto kidišu na to. Agencija nikako da ih dovoljno nahrani. Gutaju gotovo sve što im se dobaci.“

Penelopa nije marila za priče o ubistvima i zločinima. Nije uzimala novine i čitala je samo korisne knjige.

„Gospoj'ce Čečvard“, obrati joj se gospodin Rid, „koliko sam razumeo, ovo je veće za čestitke.“

Osmehnula mu se na takav način da ne pokrene ni jednu crtu na licu.

„De je Čarls?“ upita Kejt, diskretna kao uvek. Neke devojke treba redovno prašiti kao tepihe, pomisli Penelopa.

„Čarls nas je napustio“, reče Art. „Nimalo mudro od njega, po mom mišljenju.“

Penelopa je gorela u sebi, ali se nadala da joj se to ne vidi na licu.

„Čarls Boregard, a?“ reče gospodin Rid. „Pouzdan čovek kad god je gusto, koliko sam čuo. Znao, mogao bih se zakleti da sam ga pre neko veće video u Vajtčepelu, sa nekima od detektiva koji rade na slučaju Srebrnog Noža.“

„To je malo verovatno“, reče Penelopa. Nikada nije bila u Vajtčepelu, kraju u kome su se često događala ubistva. „Ne mogu da zamislim šta bi Čarlsa odvelo u takav kraj.“

„Ne znam“, reče Art. „Diogenov klub ima neobična zanimanja, koja su često vezana za podjednako neobična mesta.“

Penelopa požele da Art nije pomenuo tu instituciju. Gospodin Rid načulji uši i već se spremao da potraži još odgovora na tu temi od Arta kada ih je pojava novog gosta spasla daljih neprijatnosti.

„Pogledajte“, ciknu Florens oduševljeno, „ko se ponovo pojavljuje da nas truje svojom nepopravljivošću. To je Oskar.“

Krupni novorođeni sa obiljem talasaste kose i dobro uhranjenim stasom probijao se prema njima, sa zelenim karanfilom na reveru i rukama u džepovima prugastih pantalona.

„Veče, Vajlde“, reče Art.

Pesnik lanu kratko 'Godalming' u otpozdrav Artu, a onda se ekstravagantno pokloni Florensi, preplavivši je sa toliko šarma da se izvesna količina sama od sebe prelila na Penelopu, pa čak i na Kejt. Gospodin Vajld je navodno u svoje vreme zaprosio Florens, dok je još bila gospođica Baskomb iz Dablina, ali ga je pobedio Brem, onaj čije se ime više nije pominjalo. Penelopa je smatrala kao sasvim moguće da je Vajld prosio više osoba, samo zato da bi mu odbijanje pružilo još prilika da bude duhovito neobičan.

Florens zatraži njegovo mišljenje o *Klarimondinom izlasku*, na šta Vajld primeti da je zahvalan što komad postoji, jer je pogodan da podstakne britkog kritičara, a sebe je očito ubrajao u takve, da podigne još jedan hram genijalnosti na njegovim ruševinama.

„Da li to znači, gospodine Vajlde“, reče Kejt, „da kritičara smatrate uzvišenijim od stvaraoca?“

„Baš tako. Kritika je sama po sebi umetnost. Baš kao što umetničko delo implicira čin kritičkog promišljanja i bez njega se zapravo ne može reći da uopšte postoji, tako i kritika predstavlja stvaralački čin u najvišem smislu te reči. Kritika je, u stvari, podjednako stvaralačka i nezavisna.“

„Nezavisna?“ upita Kejt, očito svesna da priziva poduku.

„Da, nezavisna. Isto kao što je od poročnog i sentimentalnog *ljubakanja* plitkoumne supruge beznačajnog seoskog lekara u blatnjavom seocetu Invil-l-Abaju kod Ruena Flober uspeo da stvori klasično delo i remek-delo književnog stila, tako i pravi kritičar, od tema sa malo ili bez ikakvog značaja, kao što su slike u ovogodišnjoj i svakoj pređašnjoj postavci u Kraljevskoj akademiji, pesme gospodina Luisa Morisa ili komadi gospodina Henrija Artura Džonsa,

ako mu bude zadovoljstvo da na njih usmeri ili protraći svoje misaone moći, može da proizvede dela besprekorna po lepoti i instinktu. Tupost je uvek neodoljivo iskušenje za oštromnost, a glupost večna *Bestia Trionfans* koja priziva mudrost iz njene pećine."

„Ali šta mislite o komadu, Vajlde?" upita gospodin Rid.

Vajld odmahnu rukom i načini grimasu, iskazavši kombinacijom pokreta i izraza mnogo više nego svojim malim govorom, koji je čak i Penelopa ocenila kao skretanje sa teme, iako elegantno izvedeno. Vajld je jednom prilikom objasnio da razložnost predstavlja ružnu naviku koju ne bi trebalo prečesto upražnjavati.

„Lord Rutven, moj pretpostavljeni, vas pozdravlja", reče Art.

Pesniku je gotovo laskalo što je ispao toliko poznat. Već je zaustio da izjavi nešto čudesno duhovito, kada mu se Art nagnu bliže i dodade, glasom koji je bio toliko tih da su samo Penelopa i Art mogli da razaberu šta govori: „i poručuje da ubuduće budete oprezniji kada budete posećivali izvesnu kuću u ulici Klivlend."

Vajld odmeri Arta pogledom koji je iznenada postao mnogo promišljeniji i izbeže da nastavi razgovor na tu temu. Umesto toga, otpratio je Florens da porazgovaraju sa Frenkom Harisom iz *Nedeljne revije*. Posle preobraćenja, gospodinu Harisu su izrasli kozji rogovi koje je Penelopa smatrala veoma otmenim. Kejt požuri za pesnikom, u nadi da će se dovoljno uvući uredniku da joj ovaj objavi članak o emancipaciji žena ih neku sličnu glupost. Ali čak i posvećeni liberal kao što je bio gospodin Haris verovatno bi zaključio da je Kejt suviše žgoljava ribica da bi je zadržao u mreži umesto da je baci nazad u more.

„Pobogu, čoveče, šta ste to rekli što je toliko uzrujalo Vajlda?" upita gospodin Rid, nanjušivši priču. Nozdrve su mu se zaista širile kad god je smatrao da je na tragu nekakvog smeća koje bi moglo da se proturi kao vest.

„Ma, samo neku najnoviju Rutvenovu besmislicu", objasni Art.

Lovac na vesti se zagleda u Arta očima poput šila. Mnogi vampiri imali su prodoran pogled. Na društvenim skupovima često su se mogli zateći kako se nadmeću ko će naterati suparnika da obori pogled, sučeljeni poput losova ukrštenih rogova. Ovaj put je gospodin Rid izgubio okršaj i odlutao po tragu svoje zabludele nećake.

„Bistra cura“, reče Art, klimnuvši glavom za Kejt.

„Fuj“, reče Penelopa, tresući glavom. „Karijera je za devojke koje ne mogu da nađu muža.“

„Mi-jauu.“

„Ponekad mi se čini da se sve događa mimo mene“, požali se ona.

„Ništa zbog čega bi trebalo da zamaraš tu lepu glavicu“, reče on, okrenuvši se ponovo prema njoj.

Art je zagolica ispod brade i podiže joj glavu da bi mogao da je pogleda u oči. Pobjala se da namerava da je poljubi - tu, u javnosti, na oči pola teatarskog Londona - ali on to nije učinio. Samo se nasmejao i trenutak kasnije joj je pustio bradu.

„Bilo bi bolje za Čarlsa da što pre shvati da nije bezbedno da te ostavlja samu, jer bi neko mogao da te ukrade i da te prinese kao devičansku žrtvu bogovima modernog Vavilona.“

Zakikotala se kao što su je učili da radi kad god bi neko rekao nešto što nije sasvim razumela. U dubinama Godalmingovih očiju tinjala je nekakva vatra. Penelopa oseti kako joj se grudima žari tačka vrućine koja se polako širila i zapita se kuda bi ovo moglo da ih odvede.

12. ZORA MRTVIH

Zora je maglu natopila krvlju. Kada je počelo da se pomalja sunce, novorođeni su se razbežali da se sakriju u mrtvačke sanduke i mračne budžake. Ženevjev se vraćala sama u Tojnbi Hol, nimalo uplašena od činjenice da se senke skraćuju. Kao i Vlad Tepeš, bila je dovoljno stara da se ne sasušu na suncu kao osetljiviji novorođeni, ali je živost koju joj je podarila krv tople devojke počela da čili dok se svetlost probijala kroz maglu. Prošla je pored toplog policajca u Trgovačkoj ulici i klimnula mu glavom u pozdrav. Okrenuo joj je leđa i nastavio da patrolira. Osećaj koji joj se ranije javio, da se neko drži tik izvan vidokruga i prati je u korak, sada se vratio; pretpostavljala je da se radi o više ili manje karakterističnoj opseni koju je izazivao kraj kroz koji se kretala.

U poslednjih nekoliko noći provela je više vremena baveći se Srebrnim Nožem nego sopstvenim poslom. Druit i Morison su radili u dve smene, trčeći od mesta do mesta u Holu da se postaraju prvo za one kojima je to bilo najpotrebnije. Iako je prevashodno bio obrazovna institucija, Hol je sve više podsećao na poljsku bolnicu. Pošto su je regrutovali u Dobrovoljačku komisiju, prisustvovala je na toliko bučnih sastanaka da su joj čak i sada reči odzvanjale u ušima, kao muzika onima koji su sedeli suviše blizu orkestra.

Zastala je i oslušnula. Ponovo je osetila da je prate. Njena vampirska čula radila su punom parom i u glavi joj se oblikovala slika nečega u žutoj svili, što se kretalo čudnim, bešumnim skokovima, dugačkih ruku ispruženih ispred sebe kao mesečar. Zagledala se u maglu, ali se odatle nije ništa pojavilo. Možda je pokupila nešto od devojčinih sećanja ili maštarija, nešto što će se izgubiti tek kada joj se njena krv iščisti iz sistema. To joj se već dešavalo.

Džordž Bernard Šo i Beatris Poter držali su govore svuda po gradu, koristeći ubistva da usmere pažnju javnosti na uslove života u Ist Endu. Nijedno od ovo dvoje socijalista nije bilo *nosferatu*, a Šo je pored toga, koliko je

Ženevjev čula, bio povezan i sa Republikanskom strankom. U *Gazeti Pel Mela*, V. T. Stid je vodio kampanji protiv Srebrnog Noža, sličnu njegovim prethodnim krstaškim pohodima protiv prostitucije i dečjeg vampirizma. U odsustvu stvarnog počinitelja, za zločine je optuženo društvo u celini. U Tojnbi Hol se u poslednje vreme slivala tolika količina dobrotvornih priloga da je Druit izjavio da bi bila dobra ideja finansirati ubičine aktivnosti u cilju daljeg prikupljanja sredstava. Uvek ozbiljni Džek Sjuard nije se nasmejao ovom predlogu.

Plakat na zidu dvorišta krčme obećavao je najnoviji iznos nagrade za infomaciju koja bi dovela do hapšenja Srebrnog Noža. Ulicama su krstarile rivalske građanske patrole toplokrvnih i novorođenih, naoružane toljagama i britvama, međusobno se kavžeći i jureći za nedužnim prolaznicima. Otkako su samoorganizovani počeli da maltretiraju sve one koji su došli u Vajtčepel u potrazi za ženama, ulične devojke su se više žalile na manjak mušterija nego na opasnost od ubice. Kurve u Sohou i Kovent Gardenu satirale su se od posla. I likovale zbog krize konkurencije.

Iz jedne uličice začulo se stenjanje. Zatečena, Ženevjev oseti kako joj očnjaci izleću iz desni poput skakavaca. Zakoračila je u polumračnu nišu i ugledala muškarca kako pritiska riđokosu ženu uz zid. Ženevjev je već preletela pola puta do njih, spremna da zaskoči ubicu, kada je videla da je muškarac zapravo vojnik u dugačkom šinjelu. Pantalone su mu bile spuštene do članaka i napadao je ženu karlicom, a ne nožem. Radio je sa očajničkom žustrinom, ali se činilo da ne može da dođe do oduška. Priterana uza zid, sa haljinom prikupljenom oko struka nalik na pojas za spasavanje, žena ga je držala za potiljak, pritiskajući mu lice u perjem zaogrnutu rame.

Kurva je bila zgodna novorođena koju su zvali 'Neli Šargarepa'. Za vreme preobražaja, bila je došla u Hol i Ženevjev joj je pomogla da prebrodi muke, držeći je dok je prolazila kroz napade groznice i dok su joj u vilici rasli novi zubi. Njeno pravo ime bilo je Frensis Kols, ih Kolmen. Kosa joj je sada bila

mного gušća i rasla joj je, u obliku strele, gotovo do samog korena nosa. Na golim mišicama i nadlanicama imala je riđe čekinje kao risica.

Neli Šargarepa lizala je plitke ogrebotine na vratu svoje mušterije. Primetila je Ženevjev ali ničim nije pokazala da ju je prepoznala, već je iskezila tarabu od dugačkih i oštih zuba prema uljezu, lijući krvave suze iz crvenih očiju. Ženevjev se tiho povuče iz budžaka. Novorođena je hrabrila soldata pogrdama, nastojeći da ga navede da konačno potroši svoja četiri penija. „Hajde, kopile“, govorila je, „svrši, svrši...“ Ruka njene mušterije sunu uvis i zgrabi je za kosu, a naleti postadoše još silniji, praćeni stenjanjem.

Našavši se ponovo na ulici, Ženevjev je stala da sačeka da joj se povuku oćnjaci. Ubica ju je načinio jednako nervoznom kao građanske patrole.

Ženevjev je čula priče da je Srebrni Nož obućar sa kožnom keceljom, poljski Jevrej koji vrši obredna ubistva, portugalski stoćar, duh Van Helsinga i Čarlija Pisa. Bio je lekar, crni mag, babica, sveštenik. Posle svake nove glasine neka druga nedužna osoba bila je ųrtvovana rulji. Narednik Tik priveo je toplokrvnog ćizmadųiju po imenu Pajzer ne bi li ga zaštitio pošto je nekome palo na pamet da mu napiše 'Srebrna Čakija' na izlogu radnje. Otkako je Jago, hrišćanski pogromaš, izjavio da ubica moųe neometano da se šeta po kraju i kolje po volji zato što je to u stvari policajac, vampirskog pozornika Dųonasa Mizena uvukli su u jedno dvorište prema ulici Kouk i nabili ga na kolac od drveta za ogrev. Jago je zbog toga i sam završio iza rešetaka, ali je Lestrejd rekao da će uskoro morati da ga oslobode zato što je imao alibi za ćas u kome je stradao Mizen. Ćinilo se da prećasni Dųon Jago ima alibije za svaku priliku.

Prošla je pored ulaza u kome je spavala Lili. Novorođena devojćica bila je sklupćana ispod rita od ćebeta koje je dobila u Holu. Umotavši se da bi se zaštitila od sunćevih zraka, podsećala je na minijaturnu egipatsku mumiju. Njena napola transformisana ruka izgledala je gore nego ranije, sa beskorisnim

krilom koje se protezalo od kuka do udubljenja mišice. Uz lice joj je ležala mačka, sa vratom u detetovim zubima. Životinja je još pokazivala znake života.

Ejberlin i Lestrejđ su ispitali desetine osumnjičenih, ali nisu pronašli dovoljno dokaza da bilo koga od njih zadrže u pritvoru. Ispred policijskih stanica neprestano su stajale grupe međusobno sukobljenih demonstranata. Zatražena je pomoć vidovnjaka kao što su bili Lis i Kamacki. Vajtčepelom su se muvali angažovani privatni detektivi -Martin Hjuit, Maks Karados, August van Disen - nadajući se da će nabasati na nekakav trag. Čak se i uvaženi Hokšo aktivirao iz penzije. Ali njihov priznati vođa čamio je u Đavoljoj Jaruzi i ta činjenica itekako je uticala na moral detektivskog esnafa, tako da sa njihove strane nije bilo nikakvih rezultata. Neki ludak po imenu Kotford uhvaćen je kako se šunja okolo pod crnom minstrelskom maskom, tvrdeći da je preruseni detektiv. Zatvorili su ga u Kolni Heč radi ispitivanja. Džek Sjuard je na to rekao da ludilo može da bude zarazna bolest.

Ženevjev pronađe šiling u torbici i tutnu ga u Lilino ćebe. Novorođena promrmlja nešto u snu, ali se ne probudi. Kraj njih protutnja kočija i ona opazi profil usnulog muškarca u kabini, pod šešikom koji se ljuljao u skladu sa kretanjem kočije. Zaključila je da se to neko vraća kući posle noći u bludu, a onda je prepoznala putnika. Bio je to Boregard, čovek kojega je videla na isleđenju slučaja Lulu Šen, onaj iz Diogenovog kluba. Prema Lestrejđu, njegovo prisustvo svedočilo je o zanimanju najviših krugova. Kraljica, ponovo mlada, javno je izrazila brigu zbog 'tih groznih ubistava', ali se princ Drakula, za koga je Ženevjev pretpostavljala da mu je do života nekoliko uličarki stalo kao do lanjskog snega, nije oglašavao.

Kočija otandrka u maglu. Ponovo je imala osećaj da se tamo nalazi nešto što je posmatra, čekajući priliku da napadne. Osećaj ubrzo uminu.

U njoj je, uz ove slutnje, polako rasla spoznaja, izazvana svešću o nemoći da utiče na postupke nepoznatog manijaka, koliko je taj slučaj zapravo postao

važan. Svi su započinjali svoja izlaganja izjavama da se tu ne radi samo o tri iskasapljene bludnice. Radilo se o Dizraelijeve 'dve nacije', o zabrinjavajućem širenju vampirizma u nižim slojevima društva, o rušenju društvenog poretka, o krhkoj ravnoteži snaga u preobraženoj kraljevini. Ubistva su bila samo varnice, a Britanija je bila kutija sa kremenom.

Provodila je puno vremena sa kurvama - i sama je dovoljno dugo bila izgnanica da bi osetila određeno srodstvo sa njima - i delila je njihova strahovanja. Ove noći, pred zoru, našla je devojkicu u kući gospođe Voren kod Rejven Roa i pustila joj je krv, iz potrebe. Topla Eni ju je nežno držala u zagrljaju i puštala je da joj sisa iz vrata kao da je dojilja. Ženevjev joj je za tu uslugu dala pola krune. Bilo je to više nego što je koštalo, ali je osećala da tako treba. Jedini ukras u Eninoj sobici bila je jeftina kopija slike Vlada Tepeša koji jaše u bitku, a nameštaj se sastojao od umivaonika i široke postelje, sa čaršavima koji su bili oprani toliko puta da su bili tanki poput hartije, a dušek je bio išaran nepravilnim smeđim mrljama.

Posle toliko godina, Ženevjev je trebalo da bude naviknuta na život grabijivice, ali je princ mladoženja sve okrenuo naglavačke i ponovo je osećala stid zbog toga, ne zato što je to morala da radi da bi produžila postojanje već zbog svega što su vampiri, oni iz krvne linije Vlada Tepeša, radili oko nje. Toplu Eni su već nekoliko puta ujeli.

Posledica toga biće da će se jednom preobratiti. Bez pravog oca u tami, moraće sama da traži svoj put i verovatno će završiti istrošena kao Ketu Edouz, istinski mrtva kao Poli Nikols ili slična zveri kao Neli Šargarepa. U glavi joj se mutilo od džina koji je toplokrvna devojkica bila popila. Otuda one halucinacije. Čitav grad joj se činio bolestan.

13. ČUDNE STRASTI

26. septembar

U Holu su jutra obično mirna. Vajtčepel spava između izlaska sunca i onoga što smo zvali vremenom za ručak. Novorođeni su se zavukli u svoje sanduke sa zemljom. Toplokrvni žitelji kraja nikada nisu bili dnevna stvorenja. Rekao sam Morisonu da me niko ne uznemirava i zatvorio se u ovu radnu sobu sa izgovorom da treba da radim. Sređujem papire, rekao sam mu. Nisam lagao. Vođenje beleški je navika. Svi smo to radili. Džonatan Harker, Mina Harker, Van Helsing. Čak je i Lusi, sa svojim prelepim rukopisom i užasnim pravopisom, pisala dugačka pisma. Profesor je strogo vodio računa o dokumentima. Istoriju pišu pobednici; Van Helsing je, preko svojeg prijatelja Stokera, oduvek nameravao da objavljuje. Kao i njegov protivnik, bio je graditelj carstava; zapisi o uspešnom, naučno utemeljenom izlečenju slučaja vampirizma u devetnaestom veku dali bi puni sjaj njegovoj reputaciji. Dogodilo se, međutim, da je princ mladoženja izbrisao našu istoriju: moj dnevnik bio je uništen u požaru u Purflitu, a Van Helsing je ostao zapamćen kao drugi Juda.

On tada još nije bio princ mladoženja, već samo grof Drakula. Slučaj je hteo da udostoji našu malu porodicu svoje pažnje i da potom udara i udara na nas sve dok nas nije uništio i razdvojio. Ovde, pod ključem, čuvam nesređene beleške, isečke i sećanja. Uveren sam da bi bilo neophodno, za potrebu da jednom opravdam svoje postupke, da sredim te prvobitne zapise. Ovo je zadatak koji sam sebi namenio da radim u trenucima zatišja.

Ko sada može da kaže kada je sve počelo? U trenutku Drakuline smrti? Ili njegovog vaskrsenja? Od početka njegovih kolosalnih spletki protiv Velike Britanije? Od Harkerovih jezivih iskustava u Drakulinom zamku? Posle potonuća *Demetora*, čiju je olupinu more izbacilo na obalu kod Vitbija sa mrtvacem privezanim za pramac? Ili, možda, onog časa kada je grof prvi put

video Lusi? Gospođicu Lusi Vestenra. Vestenra. Jedinostveno prezime: značenje mu je Svetlost Zapada. Da, Lusi. Za mene, sve je počelo od nje. Od Lusi Vestenra. Lusi. 24. maja 1885. godine. I dan-danas mi je teško da poverujem da je Džek Sjuard iz tog jutra, dvadesetdevetogodišnjak koga su malo pre toga postavili za upravnika sanatorijuma Purflit, ikada postojao. Vreme pre toga za mene je samo zlatna magla, napola zaboravljeni odlomci dečaćkih pustolovina i medicinskih studija. Imao sam, uveravali su me, izuzetnu karijeru: izučavao sam i posmatrao, putovao, imao uticajne prijatelje. A onda su se stvari iz osnova promenile.

Mislim da nisam bio istinski zaljubljen u Lusi pre nego što je odbila da se uda za mene. Bio sam stigao do tačke u životu kada čovek mora da pronađe životnog saputnika, a ona je jednostavno bila najpogodnija prilika među ženama koje sam poznao. Upoznao nas je Art. Tada još nije bio lord Godalming, već Artur Holmvud. Isprva sam je smatrao prevrtljivom. Čak i lakomislenom. Posle toliko vremena provedenog među bezumnicima koji vrište, malo lakomislenosti ume da deluje privlačno. Zavrzlane složenih umova - i dalje verujem da je velika greška umobolne smatrati *maloumnim* - doveli su me do toga da devojkicu otvorenu i očiglednih motiva kakva je bila Lusi smatram savršenom. Toga dana sam je zaprosio. Iz nekog razloga u džepu sam imao lancetu i mislim da sam se tokom razgovora poigravao njom. Još i pre nego što je moj pripremljeni govor - o tome koliko mi je draga, iako sam je kratko poznao - bio završen, znao sam da za mene nema nade. Oteo joj se kikot, a onda je svoju postidenu iznenađenost sakrila neiskrenim suzama. Izmamio sam od nje priznanje da njeno srce više ne pripada njoj. Odmah sam znao da me je Art izbacio iz trke. Nije ga imenovala, ali nije bilo sumnje u to. Kasnije sam, zajedno sa Kvinsijem Morisom - nećete verovati, ali bio je još jedan od onih koje je onako usput ucvelila - morao da provedem večer slušajući Artovo hvalisanje o budućoj sreći. Teksašanin je bio oličenje prostodušne srdačnosti, pljeskajući Artu po leđima sa rečima da je bolji pobedio i slično. Sa budalastim osmehom na licu, stresao sam čašu za čašom

Kvinsijeovog viskija, ne uspevajući da se napijem dok su se drugarčine šalile, polako se uljoskavajući. Lusi se u međuvremenu spakovala i pobegla u Vitbi, sa namerom da Minu izloži ogromnoj količini naslađivanja. Bila je upecala budućeg lorda Godalminga, dok je domet njene prijateljice učiteljice bio samo neugledni advokat iz Eksetera.

Predao sam se radu, standardnom leku za slomljena srca. Nadao sam se da će siroti Renfild proslaviti moje ime. Čast da budem lekar koji je otkrio zoofagusnu maniju trebalo je da me obeleži kao dečka koji obećava. Naravno, u proceni prednosti izglednih verenika dame su i dalje bez izuzetka više vrednovale nasleđenu titulu i nezarađeno bogatstvo od jalove počasti novootkrivenih vrsta mentalnih poremećaja. Tog leta sam pratio uvrnutu logiku Renfildove manije dok je uzimao živote malenih stvorenja. Isprva je oponašao onu dečju pesmicu: hranio je pauke movama, paucima ptice, pticama mačku. Nameravao je da apsorbuje nataloženu životnu energiju tako što će na kraju pojesti mačku. Kada se to pokazalo nepraktično, počeo je da jede sve živo što bi mu dopalo šaka. Zamalo da se zadavi gutajući perje. Moja monografija je počela da dobija oblik kada sam zapazio još jednu opsesiju, pomešanu sa zoofagijom, fiksaciju zapuštenim imanjem koje se graničilo sa sanatorijumom. Karfaks, gde turisti danas čekaju u redu da obiđu znamenitost, bio je prvi grofov dom u Engleskoj. Renfild je nekoliko puta bežao iz bolnice i trčao u opatiju, bulazneći o dolasku njegovog gospodara, spasenju i širenju opšteg dobra. Pretpostavio sam, sa izvesnim razočaranjem, da se kod njega razvija obična verska manija, koja je davno napuštenu kuću trebalo da ispuni svetom svrhom. Bio sam, po prvi put u tom slučaju ali kobno, u potpunoj zabludi. Grof je bio potpuno ovladao bezumnikom, koji je trebalo da postane njegov sluga. Da nije bilo Renfilda i onog prokletog ujeda koji mi je ostavio na šaci, stvari bi danas možda stajale drugačije. Kao što reče Frenklin, 'da nije bilo onog eksera...'

U Vitbiju, Lusi je počela da poboljeva. Tada to još nismo znali, ali je i Art u međuvremenu dobio korpu. U svetu plemićkih titula, vlaški princ bolje stoji od

engleskog lorda. Našavši se na obali posle brodoloma *Demetera*, Grof je uzeo Lusi na nišan i počeo da pravi vampira od nje. Nema sumnje da je lakomisljena devojka sa naklonošću prihvatila njegovo udvaranje. Prilikom jednog pregleda, kada su je dovezli u London i kada me je Art pozvao da pomognem, ustanovio sam da joj je himen bio probijen. Smatrao sam Artu prvorazrednom svinjom zato što je prekršio pravilo o predbračnoj čistoti. Pošto sam već putovao po svetu sa budućim lordom Godalmingom, nisam imao iluzija o njegovom poštovanju svetosti devičanstva. Danas u sebi otkrivam osećanje sažaljenja prema Artu iz tog vremena, smrtno zabrinutom za svoju nedostojnu devojku, koga je Svetlost Zapada pravila magarcem isto kao i mene, podajući se noću Zveri sa Istoka.

Moguće je da je Lusi zaista verovala da voli Artu. Ta ljubav, međutim, verovatno je bila plitka i pre nego što je upoznala grofa. Među pismima koja je Van Helsing skupljao bila je i Lusina hvalisava priča Mini - koja je pedantno popravila pravopisne greške zelenim mastilom - o danu u kome je primila tri bračne ponude. Treća je bila Kvinsijeva, za koga pretpostavljam da je prebacivao grumen duvana za žvakanje sa jedne na drugu stranu usta u salonu porodice Vestenra, postuđen zbog nedostatka pljuvaonice, slika i prilika idiotskog govedara. Lusi tu naširoko opisuje svoj uspeh Mini i saževši nedeljne događaje u jedan dan, poprilično preuveličava ispunjenost svojeg dokonog života. U stvari, toliko insistira na veličanju pomenute tri ponude da jedva i pominje, tek sa nekoliko reči, kojeg se od prosaca udostojila da počastvuje pristankom.

Lusini simptomi, sada tako poznati, u to vreme su bili potpuna nepoznanica. Krvna anemija i fizičke promene koje su pratile njeno pretvaranje ukazivale su na desetak mogućih bolesti. Za ranice na njenom vratu pretpostavljalo se da mogu biti posledica bilo čega, od igle broša do ujeda pčele. Pozvao sam svojeg starog učitelja, Van Helsinga iz Amsterdama; požurio je da doputuje u Englesku i dao je dijagnozu koje se držao do kraja. Time je mnogima

jako audio, iako priznajem da niko od nas, pre samo tri godine, nije bio spreman da poveruje u besmislicu o vampirima. Njegova najteža zabluda, sada to znam, bila je staromodna, gotovo alhemijska vera u predanje; okruživao se glavicama belog luka, hostijama, krstovima i svetom vodicom. Da sam tada znao da je vampirizam prvenstveno fizičko, a ne duhovno stanje, Lusi bi možda još bila nemrtva. I sam grof je delio, a verovatno to i danas čini, mnoge od profesorovih predrasuda.

Uprkos Van Helsingovom prisustvu, transfuzijama krvi, verskim pomagalima, Lusi je umirala. Svi su umirali. Artov otac, koji ga se odrekao, konačno je izdahnuo, načinivši sina lordom i ostavivši mu iznenađujuće veliki iznos nepročerdanog bogatstva. Lusu majku, na smrt preplašenu pojavom vuka u njenoj spavaćoj sobi, odneli su pomodrelog lica u mrtvačnicu. I ona je, budući da nije imala vremena da promeni testament, ostavila svu svoju imovinu Artu, što je moglo da se pokaže kao velika neprijatnost da je ovaj, uvređen zbog Lusinog podavanja grofu, otkazao veridbu.

Lusi je - bar neko vreme - bila istinski mrtva. Van Helsing i ja smo se složili da je tako. Koliko god me to danas boli da priznam, sasvim je moguće da je njena smrt, koja kao da joj je više pomutila um nego sam preobražaj, bila više posledica Van Helsingovih transfuzija nego grofovih postupaka. Ova procedura je izuzetno opasna. *Lanceta* je prošle godine objavila niz članaka o krvi, predmetu koji je danas u središtu pažnje medicinske profesije. Jedan mladi specijalist ukazuje na to da možda postoje podgrupe krvi i da je tranfuzija moguća samo između srodnih grupa. Moguće je da je upravo moja krv bila otrov koji ju je ubio. Naravno, mnogi među nama mogu da unose krv u sebe ne mareći za podgrupe.

Šta god da je bilo uzrok - a ni grofovi uporni nasrtaji sigurno nisu doprineli njenom zdravlju - Lusi je preminula i preneli su je u porodičnu grobnicu na groblju Kinsted, kod Hemsted Hita. Tamo se probudila u svojem sanduku i

ustala kao novorođena, pojavljujući se noću kao duh iz Druri Lejna, tražeći decu da utoli svoje novootkrivene apetite. Saznao sam od Ženevjev da je moguće preći iz toplokrvnog u nemrtvo stanje bez međuperioda istinske smrti. U njenom slučaju, očigledno, prelazak je bio postupan. Vlada Tepeša su ubili, sahranili i - priča se - *odsekli mu glavu*, ali se preobratio posle smrti. Oni iz njegove loze obično umiru pre prelaska, iako to ne važi za sve. Art, na primer, po mojem saznanju uopšte nije umro. Moguće je da čin umiranja donekle određuje *vrstu* vampira u koju će se čovek pretvoriti. Svi se promene, ali neki više od drugih. Lusi koja se vratila bilo je mnogo drugačija od Lusi koja je otišla.

Nedelju dana posle Lusine smrti, posetili smo grobnicu po danu i pregledali je. Izgledala je kao da spava; priznajem da mi se činila lepša nego ikad. Površnost je bila nestala i zamenila ju je izvesna okrutnost crta, te je ukupni utisak bio uznemirujuće čulan. Kasnije, na dan kada je trebalo da se venča, sačekali smo novorođenu kada se vraćala u grobnicu. Pokušala je da zavede Artu i možda ga je čak malo i gricnula. Sećam se crvenila njenih usana i beline zuba i snage njenog vitkog tela u lakom pokrovu. Bolje pamtim vampirku Lusi nego pređašnju živu devojkicu. Bila je prvo od tih bića koje sam video. Odlike koje su danas opšte poznate - smenjivanje prividne obamrlosti sa naletima zmijske brzine, iznenadni rast zuba i noktiju, karakteristično šištanje, crvene žeđi - bile su, sveukupno uzete, opčinjavajuće. Ponekad vidim Lusi u Ženevjev, sa njenim brzim osmehom i oštrim očnjacima.

U jutro dvadesetdevetog, napravili smo joj zasedu i uništih je. Zatekli smo je u omamljenosti sličnoj smrti, koja zahvata novorođene dok je sunce na nebu, usana i brade još umrljanih krvlju. Art je dovršio posao, ukucavši joj kolac u srce. Ja sam joj hirurški odvojio glavu od tela. Van Helsing joj je napunio usta belim lukom. Pošto smo testerom odsekli kraj koca, zavarili smo unutrašnji, olovni deo njenog kovčega i zavrtnjima pričvrstili drveni poklopac. Princ mladoženja je posle naredio da izvade njene ostatke i da ih sahrane u

Vestminsterskoj opatiji. Ploča iznad njenog groba proklinje Van Helsinga kao ubicu i verovatno zahvaljujući Artu, imenuje samo Kvinsija i Harkera kao saučesnike. Van Helsing nam je rekao: „Ovim je, prijatelji, završen jedan deo našeg posla, onaj bolniji za nas. Ali preostaje nam drugi, važniji deo: da pronađemo tvorca svega ovoga, naše žalosti i da ga satremo.“

14. MARKE OD PENIJA

Probudio se rano popodne i sišao da doručkuje - kedžeri i kafu - i da pregleda dnevnu poštu, koju mu je Barstou, njegov sluga, ostavio na stolu. Jedina poruka koja ga je zainteresovala bio je telegram od tri reči 'NE SLUŠAJ PAJZERA.' Pretpostavljao je da ovo znači da je Lajmhaus imao dobrih razloga da veruje da nedavno uhapšeni obućar nema nikakve veze sa Srebrnim Nožem. Stigle su mu i kopije policijskih izveštaja i ličnih izjava, prepisanih rukom, iz Diogenovog kluba. Boregard ih je na brzinu prelistao i nije pronašao ništa novo.

Gazeta je izveštavala o 'jučerašnjem ubistvu i sakaćenju vampirice u blizini Gejtsheda', predviđajući da će ovo novo zverstvo 'u provinciji oživeti užas koji je počeo da zamire u Londonu'. Ostalo su bile gluposti - čitajući između redova, Boregard je došao do zaključka da je novorođenu verovatno usmrtio njen muž, koji se protivio njenim pokušajima da od njihove dece napravi vampire - iako su novine iznele razumnu pretpostavku da je verovatnije da 'ubistvo u Bitliju nije nastavak, već odjek onih u Vajtčepelu. Jedna od neizbežnih posledica galame u javnosti jeste širenje epidemije. Isto kao što vesti o samoubistvu obično izazovu još neko, tako i objavljivanje pojedinosti o jednom ubistvu često vode do njihovog ponavljanja u drugom. Čitanje o načinu da se čini zlo priziva da se zlo čini.' Jedan od efekata zastrašenosti Srebrnim Nožem bila je negacija popularnog verovanja da vampire nije moguće ubiti. Do srebra se možda teško dolazilo, ali je svako mogao da zašilji nogu od stola ili štap i da ga zarije novorođenom u srce. Pomenuta žena u Bitliju bila je upokojena slomljenom drškom metle.

Sve novine su pisale u korist nedavno objavljenog dekreta princa mladoženje protiv 'neprirodnih poroka'. Dok je ostatak sveta išao u susret dvadesetom veku, Britanija se vraćala u srednjevekovni pravni sistem. Dok je bio živ, Vlad Tepeš je tako revnosno progonio obične lopove da je u gradovima

prema legendi bilo moguće ostaviti zlatne pehare na javnim bunarima. Njegova druga najnovija strast bila je da železnica mora da se upravlja po voznom redu; *Tajms* je objavio vest da je izvesni novorođeni Amerikanac po imenu Džons postavljen da vodi brigu o temeljnoj obnovi ove službe. Princ mladoženja je imao ličnu lokomotivu, *Letećeg Karpaćanina* i *Panč* ga je često slikao kako upravlja njom, sa preuveličanom kapom na glavi, vukući uzicu sirene i puštajući oblačiće dima iz dimnjaka kotla.

Pronosile su se glasine o nemirima usmerenim protiv vampira u Indiji i okrutnim merama koje je ser Frensis Vorni primenjivao protiv pobunjenika. Dok je princ mladoženja i dalje davao prednost nabijanju na kolac, Vornijev omiljeni način pogubljenja bilo je bacanje prestupnika, toplih i nemrtvih, u vatrene jame. Domorodačke vampire među pobunjenicima vezivali su na otvore artiljerijskih oruđa i ispaljivali im kameni karteč pomešan sa srebrom kroz grudi.

Pomisao na Indiju navede ga da podigne pogled sa novina, na crno uokvirenu Pamelinu fotografiju na kaminu. Smešila se na suncu Indije, u beloju haljini od muslina, sa bebom u stomaku. Bio je to trenutak otet od vremena koje prolazi.

„Gospođica Penelopa“, najavi Barstou.

Boregard ustade i pozdravi svoju verenicu. Penelopa ulete kao oluja u salon, smaknu šešir sa kovrdža i pažljivo otrese nevidljivu mrvicu sa punjene ptice koja se gnezdila na obodu. Na sebi je imala nešto sa balonastim rukavima i suženim strukom.

„Čarlse, već je skoro tri popodne, a ti si još u kućnom mantilu.“

Poljubila ga je u obraz, požalivši se da mu lice nije u skorije vreme osetilo brijač. On poruči još kafe. Penelopa sede za sto pored njega i odloži šešir na hartije kao da donosi poklon, ali tek pošto ih je odsutno poravnala. Punjena ptica je izgledala iznenađeno što se našla na tom mestu.

„Nisam sigurna ni da li je prilično da me dočekuješ u takvom stanju", reče ona. „Još nismo venčani."

„Draga moja, nisi mi dala dovoljno vremena ni da smislim šta bi bilo prilično."

Nezadovoljno je frknula u dubini usta, ali nije promenila izraz lica. Ponekad je namerno glumila bezizražajnost.

„Kako je bilo u Kriterionu?"

„Očaravajuće", reče ona, očigledno ne misleći tako. Uglovi usta Čerčvordovih se spustiše, u trenu pretvorivši osmeh u pretnju.

„Ljuta si na mene?"

„Mislim da imam pravo da budem, dragi moj", reče ona, sa prizvukom čudjivosti koja ne mari za činjenice. „Sinoćno večer bilo je planirano pre više nedelja. Znao si da mi je to važno."

„Moje dužnosti..."

„Htela sam da se podičim tobom pred našim prijateljima i u javnosti. Umesto toga, bila sam ponižena."

„Ne verujem da bi to Florens ili Art dozvolili."

Barstou se vrati i spusti tri posude za kafu - sa keramičkim čajnikom umesto Srebrnog - na sto. Penelopa nasu sebi kafu u šoljicu i dodade malo mleka i šećera, ne zastavši u prekorevanju njegovog ponašanja.

„Lord Godalming je bio šarmantan kao i uvek. Ne, poniženje o kojem govorim došlo je od Kejtinog groznog ujaka."

„Dijarmida Rida? Onog novinara?"

Penelopa oštro klimnu glavom. „E, tog zlikovca. Bio je toliko drzak - i to pred ljudima, zamisli - da izjavi da te je video u društvu policajaca u nekom užasnom, prljavom predgrađu."

„U Vajtčepelu?"

Progutala je gutljaj vrele kafe. „Baš tamo. Krajnje besmisleno, krajnje bezobzirno, krajnje...”

„Tačno, bojim se. Mislim da sam i ja njega video. Moram da ga pitam šta on misli o slučaju.”

„Čarlse!” Na Penelopinom vratu pulsirao je jedan jedini, maleni mišić. Odložila je šoljicu, ali joj je mali prst ostao ispružen.

„To nije bila kleveta, Penelopo. Bio sam u Vajtčepelu, po nalogu Diogenovog kluba.”

„A, njih.”

„Jeste, a njihovi poslovi, kao što znaš, takođe su poslovi kraljice i njenih ministara.”

„Sumnjam da bezbednost kraljevine ili kraljičini interesi imaju ikakve veze sa tvojim tumananjem po sumnjivim četvrtima i njuškanjem po poprištima senzacionalnih zločina.”

„Ne mogu da raspravljam o svojem poslu, čak ni sa tobom. Što takođe znaš.”

„Nažalost.” Uzdahnula je. „Oprosti mi, Čarlse. To je samo zato što... pa, zato što sam ponosna na tebe i mislila sam da sam zaslužila da se malo šepurim pored tebe, da pokažem zavidnima prsten i pustim ih da sami izvlače zaključke.”

Njena ljutnja se stišala i ponovo je bila ona umiljata devojka kojoj se udvarao. Pamela je takođe bila poznata po plahovitoj naravi. Sećao se prilike kada je išibala korbačem crnog kaplara koga su uhvatili u pokušaju napastvovanja *bhistine* sestre. Kvalitet njenog gneva bio je, međutim, ipak drugačiji; izazivale su ga stvarne nepravde učinjene drugima, a ne zamišljene uvrede njene ličnosti.

„Razgovarala sam sa Artom.”

Boregard shvati da Penelopa nešto smjera. Poznao je simptome. Jedan od njih bio je osećaj mučnine u njegovom želucu.

„Radi se o Florens“, reče ona. „Gospođi Stoker. Moramo da je se odrekemo.“

Boregard je bio zaprepašćen. „Šta kažeš? Ona ponekad ume da bude malo dosadna, ali nije zlonamerna. Godinama je poznajemo.“

Bio je ubeđen da je Florens Penelopina najbliža saveznica. U stvari, gospođa Stoker bila je veoma vešta u organizovanju prilika da parovi ostanu nasamo ne bi li bile iznesene bračne ponude. Kada se Penelopina majka razbolela od groznice, Florens je insistirala da brine o njoj.

„Utoliko je važnije da se otvoreno ogradimo od nje. Art kaže...“

„To je Godalmingova ideja?“

„Ne, nego moja“, reče ona bez okolišanja. „Imam ja i svoje ideje, znaš. Art mi je rekao nešto što se tiče gospođe Stoker...“

„Siroti Brem.“

„Siroti Brem! Taj čovek je izdao kraljicu u čijoj službi radiš. Oterali su ga u radni logor za njegovo dobro i svakog trenutka može da očekuje da ga pogube.“

Boregard je već naslutio da je tako. „Art zna gde drže Brema? Kako stoji njegova stvar?“

Penelopa mahnu rukom kao da se radi o nevažnom pitanju. „Pre ili kasnije, Florens će i sama da padne. Već samim tim što je povezana s njim.“

„Ne mogu da zamislim Florens Stoker kao pobunjenika. Šta bi mogla da uradi, da organizuje čajanke za bande krvožednih ubica vampira? Da zamajava političare dodvoravajući im se dok im se atentatori prikradaju iz žbunja?“

Penelopa se trudila da odglumi strpljivost. „Ako želimo da imamo budućnost, ne smeju da nas vide u društvu pogrešnih ljudi, Čarlse. Iako sam samo žena, sasvim sam svesna toga.“

„Penelopo, čemu vodi ova priča?"

„Smatraš me nesposobnom da ozbiljno razmišljam?"

„Ne.."

„Pamelu nikada nisi smatrao toliko praznoglavom."

„Ali..."

Uzela mu je ruku i stegnula je. „Izvini. Nije trebalo da to kažem. Pamela nema veze sa ovim."

Zagledao se u svoju verenicu, pitajući se da li je zaista poznaje. Bila je odavno prerasla pinaforu i mornarski šeširić.

„Čarlse, postoji još jedna stvar o kojoj moramo da razmislimo. Posle venčanja moramo da se preobratimo."

„Da se preobratimo?"

„Art će nam pomoći, ako ga zamolimo. Krvna linija je važna, a njegova je jedna od najboljih. On je Rutvenov porod, a ne prinčev. To bi mogla da bude naša prednost. Art tvrdi da je prinčeva krvna linija užasno zagađena, dok je Rutvenova svetački čista."

Boregard je na njenom licu video vampira u kojeg bi jednom mogla da se pretvori. Činilo se da joj se crte lica izdužuju napred kada se nagnula prema njemu. Strasno ga je poljubila u usta.

„Više nisi tako mlad, a i ja ću uskoro napuniti dvadesetu. Pruža nam se prilika da zaustavimo sat."

„Penelopo, to nije odluka koja se može olako doneti."

„Danas samo vampiri imaju izgled da nešto postignu, Čarlse. A novorođeni su u podređenom položaju među vampirima. Ako se sada ne preobratimo, naći ćemo se na začelju reda, dok će nas iskusniji nemrtvi gledati sa visine kao što oni Karpaćani gledaju njih, ili kao što novorođeni gledaju toplokrvne."

„To nije baš tako jednostavno.“

„Kojišta. Art mi je rekao kako se to radi. Izgleda da je reč o sasvim jednostavnom procesu. Prosta razmena tečnosti. Nema potrebe za stvarnim dodirrom. Krv može da se istoči u čaše. Misli o tome kao o svadbenoj zdravici.“

„Mislio sam na druge stvari.“

„Koji to?“

„Niko ne zna mnogo o pretvaranju, Penelopo. Jesi li primetila koliko je novorođenih izvitopereno? Kao da se u njima probudi nešto zversko, što ih oblikuje.“

Penelopa se podrugljivo nasmeja. „To su vampiri niskog roda. Mi nećemo biti takvi.“

„Penelopo, to možda neće zavisiti od nas.“ Ona se odmaknu od njega i ustade. U očima joj je bio sjaj koji je nagoveštavao suze. „Čarlse, ovo mi je veoma važno.“ Nije imao šta da joj odgovori.

Osmehnula se i pogledala ga iskosa, malo se napućivši. „Čarlse?“

„Da?“

Zagrlila ga je i pritisnula glavu na njegove grudi. „Molim te, Čarlse. Molim te, molim te, molim te...“

15. KUĆA U ULICI KLIVLEND

„Ovo je kao u toplim danima, zar ne?" reče fon Klatka, dok su njegovi vukovi zatezali povoce. „Kada smo se borili protiv Turaka?"

Kostaki pomisli na ratove koje je vodio, u vreme kada je princ Drakula, genije strategije, povlačeći se preko Dunava da bi potom još žešće napao, ostavio veliki broj vojnika - uključujući i Kostakija - da ih saseku sultanove krive sablje. Tokom tog poslednjeg okršaja, nešto nemrtvo iskidalo mu je grlo i napilo se njegove krvi, krvareći iz sopstvenih rana u njegove. Probudio se kao novorođeni, pod gomilom ubijenih Vlaha. Pošto u nekoliko životnih vekova nije naučio ništa drugo, Kostaki je još služio pod zastavom Nabijača.

„Bila je to dobra bitka, prijatelju moj", nastavi fon Klatka, sa sjajem u očima.

Došli su u ulicu Oznaberg sa kolima punim kolaca od tri metra. Bilo je tu dovoljno drveta da se sagradi lađa. Tamo ih je čekao Mekenzi iz Jarda, sa svojim policajcima u uniformama. Toplokrvni policajac je skakutao da bi odagnao hladnoću koju Kostaki vekovima nije osetio. Iz nosa i usta nestrpljivo mu je izbijala para.

„Da si mi zdrav, Englezu", reče Kostaki, prinevši ruku fesu u pozdrav.

„Škot, ako nemate ništa protiv", reče inspektor.

„Molim za oprostaj." Pošto je bio moldavski preživeli iz otomanskog haosa koji je sada bio Austro-Ugarska, Kostaki je shvatao važnost razlika između ove dve male zemlje.

Kao kapetan u Karpatskoj gardi, Kostaki je bio nešto između oficira za vezu i posmatrača. Kada bi mu to Palata naložila, uzimao je učešća u policijskim poslovima. Kraljica i njen princ mladoženja bih su veoma zainteresovani za to kako se čuvaju zakon i poredak. Nedelju dana ranije, Kostaki je krstario po

Vajtčepelu, pokušavajući da uđe u trag zlikovcu zvanom Srebrni Nož. Ovaj put je imao zadatak da pomogne u raciji na ozloglašenu kuću.

Poređali su se sa obe strane kola: Mekenzijevi ljudi, uglavnom novorođeni i mala jedinica Karpatske garde. Večeras će dokazati da proglaši koje je princ Drakula dao da se oblepe po gradu nisu samo prazna slova na hartiji.

Kada mu je Mekenzi pružio ruku, Kostaki se uzdrža da ne primeni gvozdeni stisak *nosferatua*.

„Postavili smo ljude u civilu da blokiraju moguće puteve za uzmak”, objasni inspektor, „tako da je kuća potpuno opkoljena. Ući ćemo na glavni ulaz i pretresti kuću od krova do podruma, a uhapšene ćemo okupiti na ulici. Imam sve potrebne naloge.”

Kostaki klimnu glavom. „Dobar plan, Škotlandanine.”

Kao i mnogi u toj sumornoj zemlji, Mekenzi nije imao smisao za humor. Bez osmeha je nastavio: „Sumnjam da ćemo naići na ozbiljniji otpor. Ti nastrani tipovi nemaju petlje u stisci. Engleska topla braća nisu poznata po borbenosti.”

Fon Klatka ispljunu krv u slivnik i frknu: „Izopačeni ološ!” Njegovi vukovi, Pomamnik i Albert, bili su nestrpljivi da zariju zube u meso.

„Slažem se”, reče policajac. „Hoćemo li onda da završimo s tim?”

Nastavili su pešice, ostavivši kola da ih polako prate. Ostali prolaznici su im se sklanjali s puta. Dok su prolazili, ljudi su pokušavali da se sklone sa ulice. Kostaki je bio ponosan zbog njihove reakcije. Strah od Karpatske garde išao je ispred nje.

Pre samo nekoliko godina, bio je običan nemrtvi Ciganin koji je lutao Evropom u stogodišnjim ciklusima, loveći šta stigne, vraćajući se u svakoj novoj generaciji u svoj zamak koji je postajao sve zapušteniji, predstavljajući se kao daleki potomak. Danas je mogao neometano da se kreće ulicama Londona, ne krijući šta je. Zahvaljujući princu Drakuli, sada nije imao poteškoća da ugasi crvenu žed.

Umarširali su u ulicu Klivlend i Mekenzi je počeo da čita brojeve. Tražili su kuću broj 19. Bila je sasvim slična okolnim zdanjima, domovima uvaženih građana i starim advokatskim kancelarijama. Bio je to dobro osvetljen, čist kraj, nimalo nalik na Ist End. Kostaki se na trenutak zapita čemu služe naprave od uvijene žice pričvršćene za dimnjake visoko na krovovima, ali ubrzo zaboravi na to.

Fon Klatka isuka mač iz kanije uz rezak zvuk metala. Kostakijev ratni drug bio je neumorni ratnik, uvek željan bitke. Bilo je pravo čudo što je opstao toliko vekova kao nemrtvi. Mekenzi stade u stranu i pusti Kostakija da priđe ulaznim vratima. Ovaj diže ruku u pancirnoj rukavici i uhvati zvekir, koji mu ostade u šaci. Ona budala od kaplara, Gorča, zacereka se ispod brkova, a Kostaki odbaci lomnu kuglu u slivnik. Mekenzi zadrža dah, u oblaku pare koja se razilazila. Kostaki ga pogleda, tražeći dopuštenje: policajac je poznao ove ljude i grad i zaslužio je da se prema njemu ponašaju sa uvažavanjem. Na inspektorovo klimanje glavom, Kostaki stegnu moćnu pesnicu, osećajući kako u njoj narasta sila krvi. Šaka mu zategnu šavove ojačane rukavice.

Zadade udarac na izlizano mesto gde se nalazio zvekir i razvali vrata. Gurnu ramenom rascvetane ostatke vrata i probi se u predvorje. Bio mu je dovoljan jedan pogled da zabeleži sve pojedinosti. Mladić patuljastog rasta u livreji vratara nije predstavljao pretnju, ali je novorođeni sa kratkim rukavima i obrijanog temena bio spreman da se bori. Policajci i gardisti nagruše u kuću za njim i ponesoše ga prema stepeništu.

Novorođeni podiže pesnice, ali fon Klatka pusti Pomamnika i Alberta na njega. Vukovi mu nasrnuše na cevanice i on zajauka, a fon Klatka u tom trenutku zamahnu mačem. Vampiru odlete glava, mahnito trepćući u letu i pade, izvrnuta, pred noge vratara. Mekenzi otvori usta da izgrdi fon Klatku, koji je prihvatio obezglavljeno telo i zagnjurio lice u gejzir krvi kao u javni vodoskok. Kostaki mahnu rukom policajcu. Nije bio trenutak za podele.

„Gospode Bože“, reče jedan toplokrvni policajac s gađenjem.

Fon Klatka ispusti dug pobjednički urlik i odbaci leš iz koga više nije mlazala krv od sebe. Obrisa krv iz očiju. Njegovi vukovi se pridružiše zavijanju.

„Krv novorođenih zaudara“, reče on.

Kostaki položi šaku na vratarevo rame. Kičma mu je bila iskrivljena i imao je lice deteta.

„Ti“, reče, „kako ti je ime?“

„O-O-Orlando“, zamuca stvorenje, za koje se, sada kada mu je Kostaki prišao bliže, pokazalo da nosi puder i ruž na licu.

„Orlando, povedi nas.“

Ovaj zabrza: „Da, uvaženi gospodine.“

„Pametno momče.“

Mekenzi pokaza dokument. „Imam nalog koji nam daje pravo da pretražimo prostorije ovog zdanja, jer se sumnja da se u njima upražnjavaju bludne i neprirodne radnje na ličnu materijalnu korist vlasnika, izvesnog ... hm,“ pogledao je šta piše, „Čarlsa Hemonda.“

„Gospodin Hemond je u Francuskoj, poštovani“, reče Orlando. Prao je ruke na suvo i isprobavao udvoričke osmehe. Kostaki je osećao strah koji je zračio iz njega.

Urlajući kao medved, Gorča ulete u kuhinju, rušeći oko sebe mačem. Čula se buka lomljenja grnčarije i slabašno cviljenje.

„Kakav je ovo ološ?“ reče neko sa sprata.

Kostaki pogleda uvis i opazi mršavog, elegantnog novorođenog sa zalizanom kosom u besprekornom večernjem odelu. Kraj njega je bio dečak u umrljanoj spavaćici.

„Milorde“, reče Orlando, „ova gospoda...“

Ne slušajući vratara, novorođeni izjavi: „Ja sam vitez konjanik u službi njegovog veličanstva princa Alberta Viktora Kristijana Edvarda, zvaničnog naslednika prestola. Ako odmah ne opozovete ovaj protivzakoniti upad, snosićete najteže posledice."

„Ponovi mu nalog", reče fon Klatka.

„Gospodine, ja sam Kostaki iz Karpatske garde, ličnog odreda njegovog veličanstva Vlada Drakule, znanog kao Tepeš Nabijač, princa mladoženje Viktorije, kraljice ovih ostrva."

Lord se zabljuje u Kostakija, vidno užasnut. Ovi Englezi su uvek pravili dramu kada bi ih otkrili. Verovali su da im položaj obezbeđuje zaštitu. Kostaki pozva Gorču da ostavi kuhinjske pomoćnice i posla ga na sprat da dovuče viteza konjanika i njegovog dečaka.

„Pretražite kuću", naredi Mekenzi. Njegovi pozornici se rastrčашe okolo i uz stepenice i počеше da upadaju u sobe. Kuća je sada odzvanjala od vriske i protesta. Vukovi su negde pravih haos.

Dva naga momčića, lica obojenih zlatnom bojom, istrčашe iz jedne od soba u dnu hodnika, izgubivši u trku lovorove vence. Fon Klatka raširi ruke i pokupi obojicu odjednom. Otimali su se kao ribe i fon Klatka se nasmeja apsurdnosti situacije.

„Dobio sam blizance", reče. „Baš su slatki."

Kostaki izađe iz predvorja da osmotri radove na ulici. Radnici su uklonili kaldrmu i sada su ubrzano kopali rupe za kočeve. Nekoliko ih je već bilo pobijeno i spremno za prestupnike. Na drugoj strani ulice okupila se grupica gledalaca, uzaludno nagađajući o čemu se radi. On zareža i ljudi se žurno razidoše.

„Od ovog se ožedni", reče jedan od novorođenih radnika, uspravlajući kolac u rupi.

Ulov se već gomilao ispred kuće. Fon Klatka je terao uhapšenike, pljeskajući gole zadnjice mačem i rugajući se perverznicima. Na spratu se otvori prozor i neki debeli muškarac pokuša da se baci kroz njega, sa naslagama sala koje su odskakale u tom naporu. Povukoše ga unutra.

„Ti!“ doviknu vitez konjanik, uperivši prstom u Kostakija. „Platićeš za ovu svinjariju.“

Fon Klatka zaseče otpozadi po vitezovim nogama, zahvativši ga malo iznad kolena. Posrebreno sečivo ujede duboko, lomeći kosti. Novorođeni pokleknu u položaj onog koji se moli; osetivši bol, pokuša da promeni oblik. Lice mu se izduži u ćosavu njušku, a uši mu se povukoše unazad, zašiljivši se kao u vuka. Grudi košulje se napeše i rasejaše dugmeta, jer su rebra počela da se preuređuju. Ruke mu se pretvoriše u kandžama naoružane prednje noge, ali su ranjena kolena sprečila da se promena proširi na deo ispod struka. Zalizana kosa na psećoj glavi se razuđi, otkrivši ružičastu kožu. Vitez konjanik otvori usta i poče da zavija, pokazujući široko razmaknute zube.

„Fon Klatka, na kolac s njim.“

Fon Klatka i Gorča prihvatiše po jednu prednju nogu i podigoše viteza na ramena tako da su mu noge landarale u vazduhu, u krvlju natopljenim nogavicama. Karpaćani spustiše uvaženog lorda na šiljak i ovaj se nabio na njega. Odeća mu se pocepa od prodora i niz drvo kuljnu bujica vrele krvi i govana kada ga je sopstvena težina povukla naniže. Nedovoljno učvršćen, kolac se zaljulja i jedva se zadrža u uspravnom položaju. Gorča i fon Klatka ga pridržaše, a radnik poče žurno da baca kocke u rupu, sve dok nije ostao da stoji bez pomoći.

Bili su milosrdni. Da je kraj koca bio manje oštar, umiranje je moglo da potraje i nedelju dana, a organi žrtve bili bi pomereni, a ne probijeni. Vitez konjanik će umreti istog trenutka kada mu vrh probode srce.

Kostaki se osvrnu oko sebe. Mekenzi je bio naslonjen na zid, bljujući svoj poslednji obrok. Ovo mu se već jednom dogodilo, pre više godina, kada je prvi

put video princa Drakulu kako se obračunava sa svojim neprijateljima na način zbog koga je dobio nadimak koji je nosio.

Perverznjaci nagurani u gomilu videše kako je završio vitez konjanik i izbezumljeno pokušao da se razbeže. Morali su da ih sateruju mačevima. Nekoliko dečaka uspelo je da pobjegne, šmugnuvši ispod ruku Karpaćana. Kostaki nije mario za to što će izgubiti nekoliko uhapšenika. Svrha ove racije bila je da se uhvate oni koji su vodili kuću broj 19 u ulici Klivlend, a ne nesrećnici koji su služili u njoj. Jedan od muškaraca, u sveštenskoj odori, klečao je i glasno se molio, oličenje hrišćanskog mučenika. Mladić sa zlatnom maskom na licu, prkosno je stajao prekrštenih ruku, noseći svoju pozlaćenu nagotu kao carske haljine, streljajući pogledom svoje dželate.

„Blagi Bože“, reče jedan otmeno obučeni prolaznik svojoj novorođenoj ženi, „onaj čovek je član mojeg kluba.“

Mekenzi je sada bio u histeriji, šamarajući perverznjake i psujući ih na škotskom. Brkati muškarac u tunici visokog oficira tutnu mu pištolj u ruku i zamoli da ga ustrele kao što doliči njegovom zvanju. Policajac isprazni pištolj u vazduh i odbaci ga od sebe, pljunuvši za njim.

Tri novorođena momčića su se zbijala u grupu, drhteći u damskim haljinama i šišteći kroz skladne očnjake. Njihova glatka lica i ženski meka tela podsetiše Kostakija na Drakuline konkubine.

Mekenzi se pribrao i ponovo preuzeo komandu nad svojim ljudima. Pročitao je uhapšenima smrtne presude; bile su već popunjene, sa praznim mestima za imena. Posao je trebalo dovesti do kraja na zakonit način.

„Poštovani gospodine“, zacvile neko. Bio je to Orlando. „Ako mi dopustite da budem toliko drzak da to pomenem, jedna osoba je promakla vašoj pravednosti. U jednoj od tajnih odaja u dubini kuće pronaći ćete uticajnu ličnost, u izopačenoj nasladi sa dvojjicom sirotih dečaka otetih sa ulice.“

Kostaki pogleda naniže u grbavog vratara. Koža mu je, pod slojem pudera, bila izrovašena bolešću.

„U slučaju da vam zatreba neko da vam pokaže put, bio bih spreman da vam se nađem pri ruci, u izvršenju, da se tako izrazim, svete dužnosti prema njegovom veličanstvu princu mladoženji, Bog ga blagoslovio i što duže ga na dvoru održao, ser.”

Grlo toplokrvnog mladića bilo je rumeno od krvi. Kostaki još nije bio utolio svoju žeđ. Dograbio je Orlanda za vrat i pritisnuo ga palcem.

„Pevaj, crve!”

Morao je da popusti stisak da bi omogućio patuljku da govori.

„Iza stepenica, poštovani gospodine, postoje tajna vrata. Ja sam jedini koji zna tu tajnu.”

Kostaki ga ispusti i gumu ga preko ulice.

„Onaj o kome govorim, poštovani gospodine, veoma je moćna osoba i sumnjam da biste čak i vi mogli sami da ga savladate.”

Kostaki izdvoji Gorču i jednog krupnog novorođenog policijskog narednika iz grupe za nabijanje. Upravo su dizali sledećeg perverznojaka na kolac. Krici umirućih čuli su se u celom gradu. U Bakingemskoj palati, princ Drakula je verovatno nazdravljao čašom devičanskog vina izvršenju svojeg proglasa.

Orlando je trčkarao ispred Kostakija kao pacov, vodeći ga do mesta gde su se nalazila njegova tajna vrata. Poznavao je tu vrstu ljudi: među toplima je uvek bilo spremnih da služe nemrtvima, isto kao što je bilo Vlaha koji su služili Turke.

„Ne zaboravite, ser, da sam vam dobrovoljno otkrio tajnu.”

Orlando povuče polugu i deo zida se ukloni i otkri otvor. Odande ih zapahnu bakarni zadah krvi, pomešan sa parfemom i tamjanom. Kostaki je bio

prvi koji je prošao kroz vrata. Soba u koju je ušao bila je dekorisana tako da podseća na senik: na zidovima je bilo naslikano drveće, po podu je bilo razbacano suvo lišće, a sa tavanice je visilo papirno lišće. Na parketu od japanskog drveta bila je zgnječena korpa sa voćem. Pored vrata je ležao sklupčan leš dečaka sa iskidanim brazgotinama po celom telu, modrog lica. Možda će se i preobratiti, ali je bio toliko izmrcvaren da bi to bio pravi jad od vampira.

„Eto, poštovani gospodine, pogledajte tu uspaljenu zver, obuzetu svojim odvratnim zadovoljstvima!”

U sredini sobe, okružen istočnjačkim jastucima, uvijao se reptil sastavljen od dva tela. Ispod vampira zanetog strasnim izvijanjem bedara ležao je momčić koji je cvileo, leđa klizavih od krvi. Uticajna ličnost koristila je dečaka kao što muškarac koristi ženu, gutajući istovremeno guste mlazeve tečnosti iz otvorenih vena. Bio je to grof Vardalek, leđa dvostruko širih nego u normalnom stanju. Iz donje polovine lica štrčali su mu zmijski zubi. Brada i usne bih su načičkani ovim šiljcima, koji su se probih kroz meso. Njegove žutozelene oči su poigravale, zenica suženih u tačke veličine vrhova čioda.

Grof podiže glavu i ispljunu otrov.

„Vidite, gospodine”, reče Orlando, kezeći se, „rekao sam vam da se radi o zaista uticajnoj ličnosti, poštovani gospodine.”

„Kostaki”, reče Vardalek, „šta znači ovaj bezobrazni upad?”

Bokovi su mu se i dalje puteno pokretali, uvijajući se iznad dečaka kao što zmija savija svoje kolutove i krljušti su pritom hvatale svetlost, prelivajući se bojama duge.

„Kapetane Kostaki”, reče Gorča, stojeći pored njega sa teškom mušketom na gotovs, „šta naređujete?”

„Marš napolje, budale”, dreknu Vardalek.

Kostaki se odluči. „Ne sme biti izuzetaka.”

Vardalek zinu od prepasti. Podiže se sa iscrpljenog dečaka i umota se u izvezeni ogrtač. Kičma mu se polako vraćala u normalni oblik. Lice mu je ubrzo ponovo zadobilo ljudske crte. Delikatnim pokretom je namestio svoju zlatnu periku na lobanju vlažnu od znoja.

„Kostaki, nas dvojica smo...”

Kostaki se okrenu od svojeg ratnog druga i izdade naredenje: „Izvedite ga napolje sa ostalima.”

Kada su se pojavili na ulici, fon Klatka izbeči oči videvši da grofa vode na kolac.

Kostaki pogleda u nebo. U svojoj planinskoj domovini navikao je da vidi blistave tačke zvezda. Ovde su ga gasne svetiljke, magla i teški kišni oblaci lišavali hiljada očiju noći.

Gorča i narednik morali su da pridržavaju Vardaleka da bi ostao na nogama. Kostaki i fon Klatka stajali su pored uhapšenog. Ovaj se smešio, ali mu je pogled bio uplašen. Nije bio glup čovek. Znao je da za grofa Vardaleka neće više biti dečaka skladnih poput gazela.

„Ovo moramo da uradimo”, objasni Kostaki. „Vardalek, znaš kakav je princ Drakula. Ako te poštedimo, sami ćemo završiti na kocu.”

„Braćo, ovo je besmisleno.”

Fon Klatka se premeštao sa noge na nogu kao neka toplokrvna budala. Želeo je da se umeša, ali je znao da je Kostaki u pravu. Princ se ponosio svojom reputacijom nemilosrdnog, ali pravičnog čoveka. Njegova lična regimenta morala je zato da bude kruća u poštovanju njegove volje nego svi ostali.

„Ko mari za par dečaka više ili manje?” reče Vardalek.

„Poštovani gospodine...”

Kostaki podiže ruku. Gardista zgrabi Orlanda i ućutka ga.

„Duboko žalim zbog ovoga”, objasni Kostaki.

Vardalek slegnu ramenima, nastojeći bar da sačuva dostojanstvo. Kostaki je poznao ovog vampira još od sedamnaestog veka. Arogantni Mađar mu se nikada nije naročito dopadao, ali ga je poštovao zbog hrabrosti i neukrotivosti. Vardalekova naklonost prema dečacima nije mu se činila kao nešto oko čega treba praviti pitanje, ali je princ Drakula imao jake predrasude.

„Moraš da znaš jednu stvar”, reče grof. „Ona drevna kučka od pre nekoliko večeri, ona što se preziva Didone: moj posao sa njom još nije završen. Preduzeo sam korake da vratim dug.”

„To je sasvim u redu.”

„Ugovorio sam njeno uništenje.”

Kostaki klimnu glavom. Čast je zahtevala da se to učini.

„Poštovani gospodine”, cvileo je Orlando, „pošto sam vam pomogao u izvršenju pravde princa mladoženje, mogu li...”

„Tvoj kolac će biti oštar, Vardalek”, obeća Kostaki, „a njegov vrh će biti naciljan u tvoje srce. Kraj će biti brz.”

„Zahvaljujem vam, kapetane Kostaki.”

„Na drugi kolac, postavljen dovoljno nisko da možeš da ga vidiš, nabiću toplokrvnog crva koji te je izdao.”

„Poštovani gospodine”, zakrešta Orlando, oslobodivši usta gardistine šake, „preklinjem vas, ja...”

Kostaki se okrenu prema njemu i odmeri ga pogledom punim odvratnosti. Orlandovo lice bilo je vlažna grimasa straha.

„A kolac koji će mu prosuti creva imaće tup vrh.”

16. PREKRETNICA

27. septembar

Posle moje Lusi, Mina. Pošto je ostao bez prve, grof se okrenuo supruzi svojeg advokata. Verujem da je uočio gospođu Harker još dok je posvećivao pažnju Lusi. Dve žene su boravile zajedno u Vitbiju kada ga je more izbacilo na obalu. Uočio ih je kao što žderonja baci oko na par slasnih kolača. Pokušao sam da restauriram zapis izgubljen u požaru u Purflitu, a sada konačno moram da se posvetim dnevničkoj belešci koju su me sprečili da unesem. U noći drugog oktobra 1885. godine, u ribnjak je bio bačen veliki kamen i sada nas sve nose i vrte talasi koje je podigao.

Dok je Van Helsing podučavao naš mali krug običajima vampira, grof je zavodio Minu Harker. Kao i Lusi, trebalo je da posluži dvostrukoj svrsi, da utoli žeđ i postane deo njegovog krvnog potomstva. Njegova misija u Britaniji je od samog početka bila evangelistička; bio je rešen da preobradi što više toplokrvnih, regrutujući vojnike za svoju armiju. Sanatorijum je postao naša tvrđava. Okupili smo se iza njegovih debelih zidova i gvozdениh rešetaka kao da bi to moglo da nas zaštititi od vampira. Pored onih koji su upokojili Lusi, primili smo i Minu i njenog muža. Van Helsing mora da je znao da će grof progoniti žene, pa je pripremio sve svoje svete drangulije, koje su u prethodnom slučaju bile toliko beskorisne.

Prvi put sam bio upozoren da je grof pronašao način da uđe kada je jedan od bolničara upao da mi kaže da je Renfild doživeo nekakvu nezgodu. Otišao sam u njegovu sobu i našao bezumnika kako leži na levom boku, u svetlucavoj lokvi krvi. Kada sam prišao da ga okrenem, opazio sam da mu je neko naneo strašne povrede; među delovima njegovog tela više nije ostalo ništa od onog jedinstva svrhe koje obeležava makar i letargično prisustvo razuma. Van Helsing, u kućnom ogrtaču i papučama, pokušao je da spase pacijentov život, ali

nije bilo nade da uspe u tome. Odbačen od svojeg gospodara, besneo je i penio. Pojavili su se i Kvinsi i Art da budu na smetnji. Dok se profesor spremao da izvrši trepanaciju, ja sam pokušavao da ubrizgam injekciju morfijuma. Tom prilikom me je Renfild onako duboko ujeo za šaku.

Višemesečna praksa odgrizanja ptičjih glava ojačala mu je vilice. Da sam tada počeo da lečim ranu, šaka mi danas možda ne bi bila više nego beskorisna. Ali noć je bila puna događaja, a kada je granulo sunce morao sam da bežim iz Purflita, ništa zdravijeg razuma, rekao bih, od onog sirotog mrtvaca.

Buncajući, Renfild je uspeo da nam saopšti da je pokušao da se usprotivi gospodaru. Kod njega se u međuvremenu razvilo nešto nalik na zaljubljenost u gospođu Harker i gnev zbog načina na koji se grof ponašao prema njoj prekinuo je njegovu odanost vampiru. U tome je bilo i nešto zavisti, čini mi se, kao da je bio kivan na Drakulu zbog toga što je Mini lagano oduzimao život. U njegovom ponašanju smenjivali su se ispadi manijakalnog besa i periodi iznenađujuće ljubaznosti. Kada sam ga pokazao Kvinsiju i Artu, setio se da je Godalmingov otac dobio titulu gospodara Vindhema, pa se čak potrudio da Kvinsiju održi predavanje o veličini države Teksas, ali na Harkera nijednog trenutka nije obratio pažnju, pošto je i prema advokatu osećao ljubomoru. Renfild je pre svih nas, uključujući i navodnog stručnjaka Van Helsinga, dao dijagnozu Mininog stanja. „Više nije bila ista“, rekao je. „Kao čaj pošto dolijete vodu u čajnik. Ne volim blede ljude; volim kada su puni krvi, a njena kao da je bila istekla... To je on isisavao život iz nje.“

Ranije te noći, grof je posetio Renfilda, verovatno u bestelesnom obličju sličnom magli. Rob je pokušao da zadavi gospodara, ali ga je ovaj sa lakoćom tresnuo o zid. „Sada znamo o kakvom zlu je reč“, rekao je Van Helsing. „On je ovde i znamo njegove namere. Možda još nije sasvim kasno.“ Pošto je trebalo da spase život mnogo vrednije osobe nego što je bio Renfild - a to mišljenje je podržao i sam pacijent - Van Helsing je odustao od namere da operiše. Zamolio

nas je da prikupimo oružje koje smo upotreбили protiv Lusi. Počeli smo da se šunjamo hodnikom prema spavaćoj sobi Harkerovih, nalik na plaćenike ozlojeđenog muža u nekoj francuskoj farsii. „Bože, Bože, zašto je draga Mina morala toliko da pati?“ jadicovao je Van Helsing, prebacujući svoje raspeće iz ruke u ruku kao neki paganski fetiš. Znao je da će okršaj sa drevnim vampirom usred noći, kada su njegove moći na vrhuncu, biti sasvim drugačija stvar od zasede postavljene slaboumnoj novorođenoj usred dana.

Zastali smo ispred Harkerovih vrata. Kvinsi je rekao: „Mislite da je u redu da je uznemiravamo?“ Kvinsi Moris kojega sam pamtio iz našeg pohoda u Koreji ne bi se uopšte ustručavao da upadne u odaje neke mlade dame u gluvo doba noći, mada bi ipak malo oklevao kada bi znao da je tamo i njen muž. Vrata su bila propisno zaključana, ali nisu izdržala naš združeni nalet. Sa treskom su se otvorila i umalo nismo popadali u sobu. Profesor je zaista pao i omogućio mi da imam čist vidik preko njega dok se pridizao na šake i kolena. Ono što sam video užasnulo me je. Osetio sam kako mi se ježi koža na potiljku.

Mesečina je bila tako jaka da je u sobi bilo dovoljno svetlosti uprkos debelim žutim zastorima. Na postelji pored prozora ležao je Džonatan Harker, zajapurenog lica, teško dišući. Njegova supruga je klečala pored postelje, okrenuta prema nama. Pored nje je stajao visok, mršav čovek, odeven u crno. Lice mu je bilo okrenuto od nas, ali smo svi odmah prepoznali grofa. Levom rukom je držao obe ruke gospođe Harker, istegnute punom dužinom; desnom ju je držao za potiljak, pritiskajući joj lice na svoje grudi. Njena bela spavaćica bila je umrljana krvlju, a niz njegove gole grudi koje su se videle u pokidanoj košulji tekao je tanak mlaz krvi. Njihov položaj je na jeziv način podsećao na dete koje prisiljava mače da pije iz tanjira punog mleka.

Na naš upad u sobu, grofovo lice se okrenulo prema nama i zadobilo đavolski izraz. Sa zamahom koji je odbacio njegovu žrtvu na postelju kao da je bačena sa visine, okrenuo se i skočio prema nama. Profesor je u međuvremenu

uspeo da se podigne na noge i da postavi ispred sebe jednu od svojih hostija. Grof je naglo zastao, isto kao onomad Lusi ispred grobnice. Počeo je da uzmiče, korak do korak, dok smo mu prilazili sa podignutim krstovima. Bili smo slika i prilika pravedne hrišćanske vojske i Džon Jago bi bio ponosan na nas da je mogao da nas vidi. Saterali smo vampira u ćošak i bili bismo ga dovršili ili oterali da smo ostali jedinstveni. Imao sam pred sobom dokaz da Drakula deli Van Helsingovu veru u moć svetih simbola protiv njega, ali moja vera u tom trenutku nije bila dovoljno jaka. Pomislio sam da bih radije imao pištolj u ruci, ih Kvinsijev 'bovi' nož, ih jedan od mojih, danas posrebrenih skalpela. Suočiti se sa grofom naoružan jeftinim ornamentima i izmrvljenim pričesnicama učinilo mi se tada, a i sada mi se čini, kao čista ludost. Ophrvan sumnjom, ispustio sam krst. I kao da je u tom trenutku preko meseca prešao veliki crni oblak, začuo sam užasan smeh iz tame. Kvinsi je prineo šibicu gasnoj svetiljki i soba se osvetlila. Senke su se povukle i grof je stajao pred nama, sa krvlju koja se cedila iz plitke posekotine na njegovim grudima. Očekivao sam da zateknem Drakulu kako pije krv gospođe Harker, a ne obrnuto.

„Vidi, vidi, vidi“, rekao je grof, nehajno zakopčavajući košulju i popravljajući kravatu. „Doktor Sjuard, pretpostavljam, lord Godalming, gospodin Moris iz Teksasa i Van Helsing. Kako ono beše, profesor ili doktor? Niko ne zna tačno da mi kaže.“

Bio sam iznenađen što nas poznaje, ali, naravno, mnogi su mogli da ga obaveste: Harker, Renfield, Lusi, Mina. Očekivao sam da mu glas bude teško akcentovano rezanje Atila koji nije naučio engleski jezik. Ali grof je govorio tečno i gotovo bez greške. Njegovo poznavanje našeg jezika zapravo je daleko nadmašivalo i Abrahama Van Helsinga i Kvinsija P. Morisa, da imenujem samo njih dvojicu.

„Mislite da možete da me zaplašite, svojim bledim licima, tako poređani kao ovce u klanici. Zažalićete zbog ovoga, svaki ponaosob. Vaše devojkice, koje

toliko volite, već pripadaju meni, a posle njih ćete i vi i svi ostali. Bićete moja stvorenja, da izvršavate moju volju i moji šakali, kada ogladnim."

Sa besnim urlikom, Van Helsing mu je gurnuo hostiju u lice, ali je Drakula neverovatnom brzinom zakoračio u stranu i propustio profesora koji je po drugi put pao. Ponovo se nasmejao, svirepim kikotom iz grla. Stajao sam paralisano, sa šakom koja je bridela kao da je prekrivena škorpijama. Art je takođe bio nesposoban da se pokrene. Naša neodlučnost bila je zaslužna što smo obojica, tako reći, bili živi tri godine posle toga.

Kvinsi, međutim, koji je oduvek brže delao nego što je razmišljao, jurnu na Drakulu i ubode ga nožem u srce. Čuo sam kako 'bovi' nož prodire u meso kao da se zabada u plutu. Grof se zatetura prema zidu, a Kvinsi ispusti pobjednički poklič. Sečivo je, međutim, bilo od običnog čelika, a ne od drveta koje bi mu proburazilo srce, ili srebra koje bi ga otrovalo. Vampir je izvukao nož iz grudi kao da ga vadi iz kanije. Košulja je bila presečena, ali se rana u mesu odmah zatvorila. Kvinsi je samo promrsio: „E, poljubiš crnu mačku moje sestre u dupe", kada se Drakula obrušio na njega. Grof mu vrati njegov nož, zarivši mu ga ispod brade i na trenutak uze da pije iz rane koja se otvorila.

Naš viteški prijatelj bio je mrtav.

Grof tada podiže besvesnog Harkera kao što bi uzeo novorođenče. Mina je stajala kraj njega, očiju staklenih kao da je nečim opijena, sa krvlju na bradi i grudima. Drakula poljubi advokata u čelo, ostavivši krvavi trag.

„Bio je moj gost", objasni, „ali je zloupotrebio moje gostoprimstvo."

Pogledao je Minu kao da joj se obraća mislima. Ona zašišta na njega, zapanjujuće nalik novorođenoj Lusi, dajući nečastivi blagoslov njegovoj nameri. Ubrzano se preobraćala. Hitrim pokretom krupnih šaka, grof slomi Harkeru vrat. Utisnuo je nokat palca u pulsirajuću venu na Harkerovom vratu i ponudio Mini, njegovoj ženi, da pije, a ova se nagnu, uklonivši obema rukama kosu sa lica i počeo da lapće krv.

Pomogao sam profesoru da ustane. Tresao se od besa, lica pomodrelog od priliva krvi, sa penom na usnama. Ličio je na jednog od onih bezumnika u drugom krilu zdanja.

„A sada", reče grof, „ostavite mene i moje na miru."

Art je već bio uzmakao na vrata. Pošao sam za njim, vukući Van Helsinga za sobom. Režao je, soptavo, dok sam ga vukao. Gospođa Harker je ispustila beživotno telo svojeg muža na tepih i on se prevrnuo na bok kraj postelje, zureći otvorenim očima u prazno. Videli smo iz hodnika kako Drakula privlači Minu sebi i prislanja lice na njen vrat, kidajući oštrim noktima njenu spavaćicu i dugački, zamršeni veo njene kose.

„Ne", ponavljao je Van Helsing, „ne."

Morao sam da upotrebim svu svoju snagu i Art svoju, da zadržimo naučnika. Okrenuli smo leđa prizoru Drakulinog hranjenja, ali je Van Helsing bio u transu. Ono što je video u spavaćoj sobi Harkerovih bila je lična uvreda za njega.

U hodnik sa stepeništa banu čovek u blatnjavoj prugastoj pidžami, vukući mršavu ženu iza sebe za kosu, mašući otvorenom britvom. Bio je to Luis Bauer, davitelj sa trga Pilmiko. Za njim se kroz polutamu vukla gomila spodoba. Neko je hrapavim, ali jasnim glasom pevao himnu, praćen životinjskim zavijanjem. Jedna pogrbljena prilika probi se napred kroz gomilu. Bio je to Renfild, sav iskrivljen od predašnjih lomova, sa licem i grudima prekrivenim krvlju.

„Gospodaru", vrisnu, „kajem se..."

Plima tela ga potisnu napred. Trebalo je da bude mrtav, ali ludilo ume da održi na nogama čak i one sa najstrašnijim povredama, bar dok traje pomama. Bio je oslobodio sve pacijente. Pade na kolena i njegovi ljudi drugovi ga pregaziše. Bauer ritnu njegovu već slomljenu kičmu i konačno ga dotuče. Negde u zgradi gorela je vatra. Prolamali su se užasni krici, bilo izbezumljenih pacijenata ili osoblja koje je pogodila njihova mahnitost.

Okrenuo sam se da pogledam Arta, ali on više nije bio tamo. Više ga nikada nisam video. Obgrlivši zdravom rukom Van Helsinga, počeo sam da uzmičem od ludaka. Pošto je obavio posao sa Minom, grof je izašao iz sobe Harkerovih i jednim pogledom umirio bolesnike, isto kao što je, po legendi, umeo da umiri vukove i druga divlja stvorenja.

Vukao sam Van Helsinga, vodeći ga prema sporednom stepeništu kojim je i Art verovatno sišao. Opirao se i dalje mumlajući nešto o svetim pričesnicama i nemrtvim pijavicama. Neko drugi bi ga možda ostavio, ali mene je gonila snaga koju sam prekasno pronašao u sebi. Mojom krivicom, Lusi je bila dva puta uništena, Kvinsi i Harker su bili mrtvi, a Mina je postala Drakulina robinja. Čak je i Renfild opterećivao moju savest: bio je poveren mojem staranju, a ja sam ga upotrebio za eksperiment isto kao što je on koristio pauke i bube. Zato sam se usredsredio na Van Helsinga, kao da bi njegovo spasavanje moglo da bude moje iskupljenje za druge.

Mina je sada bila pored grofa i sasvim obuzeta preobražajem. Po onome što znam, taj proces nema uvek isti period inkubacije. Kod gospođe Harker bio je veoma kratak. U toj novorođenoj pomamnici, spavaćice iskidane sa raskošne beline njenog tela, bilo je teško prepoznati onu smernu i praktičnu učiteljicu iz niže srednje klase koju sam upoznao samo nekoliko dana pre toga.

Zahvaljujući iznenadnoj navali snage, uspeo sam da savladam profesora. Odjednom mi je omlitavio u rukama i ja ga povukoh niz stepenice. Žurio sam kao da nas gone, ali niko nije pošao za nama. Art mora da je uzeo jednog od konja iz štale i po običaju zaboravio da zatvori vrata za sobom, jer je nekoliko ovih životinja tamaralo po travnjacima oko kuće. Iz nekoliko prozora na nižim spratovima sanatorijuma Purflit već je izbijao plamen. Osećao sam dim u vazduhu. Poput bezumnika u bekstvu, pojurih smo prema šumi, zaobišavši crnu gromadu opatije Karfaks. Bih smo potpuno poraženi. Zemlja je sada bila nebranjena, grla izloženog grofu Drakuli.

Danima i noćima smo se krili u šumi. Van Helsingovo srce i um više nisu postojali, a moja šaka je bila natečeni buzdovan bola. Našli smo jarugu koja je bila donekle zaštićena od elemenata i provodili smo vreme u njoj, trzajući se na svaki šum. Bih smo toliko uplašeni da se čak ni danju nismo usuđivali da se mrdnemo odatle. Počela je da nas mori glad. Van Helsing je u jednom trenutku pokušao da jede zemlju. Kada bih zaspao, progonili su me snovi o Lusi.

Pronašli su nas pre nego što je prošlo nedelju dana. Predvodila ih je Mina Harker, odevena u pantalone i jedan moj stari sako od tvida, a kosa joj je bila pokupljena ispod kape. Njena mala grupa novorođenih sastojala se od preobraženih pacijenata i jednog bolničara. Organizovali su poteru, po zadatku dobijenom od Drakule, koji je bio zauzet preseljenjem svojeg štaba iz Purflita na Pikadili. Dograbili su Van Helsinga, vezali ga i prebacili preko konjskih leđa da bi ga odveli nazad u opatiju. Njegova sudbina je danas opšte poznata stvar i suviše je bolno razmišljati o njoj.

Ostavili su me samog sa Minom. Preobražaj je na nju delovao drugačije nego na njenu prijateljicu. Lusi je postala senzualnija, ćudljivija, a Mina je sada bila još ozbiljnija i odlučnija. Prihvatila je činjenicu da je postala jedna od onih koje je Drakula iskoristio i odbacio, a svoje novo stanje shvatila je kao oslobođenje. Za života je bila snažnija ličnost od svog muža i od većine drugih muškaraca. Kao nemrtva, postala je još jača.

„Lord Godalming je sa nama“, rekla mi je.

Mislio sam da će me ubiti na licu mesta, kao što je učinila sa svojim lakomislenim mužem, ih će me pretvoriti u ono što je i sama postala. Stajao sam i čekao, sa nateklom šakom u džepu, nadajući se da ću dočekati svoj usud sa dostojanstvom. Tragao sam u sebi za odgovarajućim rečima za kraj. Prišla mi je sasvim blizu, sa osmehom koji joj se usecao u obraze i oštrim zubima belim i svirepim na mesečini. Gotovo omađijan, potegao sam okovratnik, pustivši da mi noćni vazduh naježi kožu na vratu.

„Ne, doktore“, rekla je i otišla u tamu, ostavivši me samog u šumi. Ostao sam da kidam odeću na sebi i lijem gorke suze.

17. SREBRO

Ispred krčme na uglu ulice Vordur, dve novorođene noćne dame diskretno su nudile svoje čari. Boregard je u liku njihovog tihog zaštitnika prepoznao dakoita iz Lajmhausa, čija je tetovaža bila skrivena ispod dugačkog somotskog kaputa. Gde god bi se našao, u gradu ih u svetu, nailazio je na mrežu ljudi iz podzemlja. Dakoit ničim nije pokazao da ga je prepoznao kada je prošao pored njega, ali su devojke zbog nečega znale da ne treba da ga oslovljavaju.

Adresa koju je tražio nalazila se u ulici D'Arble, neupadljiv izlog između stolarske i juvelirske radnje. U izlogu stolarske radnje bilo je nekoliko modela mrtvačkih sanduka, od običnih daščanih kutija do raskošno obrađenih primeraka dostojnih faraonove grobnice. Par novorođenih gugutao je ispred jednog očigledno skupog kovčega, dovoljno prostranog za čitavu porodicu i dovoljno napadnog da izazove napad zavisti kod žene nekog provincijskog opštinskog dostojanstvenika. Drugi izlog dičio se velikim izborom grozdova dragog kamenja i prstenja u oblicima ili sa gravurama šišmiša, lobanja, očiju, skarabeja, bodeža, vučjih glava ili paukova, kao i drugih drangulija popularnih kod onih novorođenih koji su negovali gotski stil. Ostali svet ih je nazivao murgatrojdima, prema istoimenoj porodici iz *Rudigora*, savojske opere iz prethodne godine koja je sa toliko uspeha ismejala njihovu sortu.

Žitelji Sohoa bili su ekscentričniji od njihovih manje srećnih rođaka iz Vajtčepela. Murgatrojde je najviše zaokupljala ornamentika. Među ženama koje su se pojavljivale u sumrak mnoge su bile strankinje, Francuskinje ili Španjolke, a bilo je i Kineskinja. Vobile su da nose haljine nalik na mrtvački pokrov, guste mrežaste velove, usne i nokti su im bili jarkocrveni a sjajna crna kosa padala im je do struka. Njihovi kavaljeri su pratili modu koju je uveo lord Rutven: napadno tesne čakšire visokog struka, lepršave gruzijske manžetne košulja koje su imale nabrane našivke na grudima i bile skerletne ili crne boje, trakom vezane

'pompadur' frizure sa veštački obojenim belim zaliscima u obliku munje. Veliki broj vampira, a naročito drevni, posmatrali su one koji su se šunjali kroz grobljanske senke u crnim ogrtačima i crnim rukavacima sa isečenim prstima kao što bi gospodin iz Edinburga posmatrao Jenkija kome su deda ili baba bili Škoti pa se na osnovu toga oblači u kilt sa tartan-pojasom, svaku misao započinje citatom iz Bernsove ili Skotove proze i gaji ljubav prema muzici koja se svira na gajdama i hagnosisu. „Bejzinstouk“, Boregard promrmlja gilbertovsku magičnu reč koja je i najmračnijeg murgatrojda trebalo da pretvori u pitomog običnjaka iz predgrađa.

Prišao je vratima radnje Foksa Malesona i ušao. Radnja je bila prazna, bez ijedne tezge i police. Izlog je bio prebojen zelenom bojom. Pored vrata koja su vodila u radionicu sedeo je vampir-čuvar, večito budan. Pokazao je novorođenom svoju posetnicu. Ovaj ustade, malo sačeka, pa otvori vrata, klimnuvši glavom Boregardu da prođe. Prostorija iza prve bila je puna otvorenih sanduka za prevoz čaja u kojima su se nalazili, ušuškani u slami, razni predmeti od srebra: čajnici, pribor za jelo, kriket-šolje, krčazi za mleko. Na poslužavnicima su bili nagomilani ostaci prstenja i ogrlica iz kojih je bilo izvađeno drago kamenje. Pažnju mu privuče jedan teški prsten, sa otvorom u sredini nalik na duplju izbijenog oka. Upita se da li je Foks Maleson u ortaštvu sa juvelirom u susednoj radnji.

„Gospodine B., dobro mi došli“, reče starac niskog rasta koji se pojavio iza zaves. Gregori Foks Maleson imao je toliko podbradaka da se činilo da između usta i okovratnika nema ništa osim debelih valjaka pihtija. Imao je lice dobrodušnog veseljaka i nosio je prljavu kecelju, crne svilene navlake preko rukava i zaštitne naočare sa zelenim staklima podignute na čelo.

„Uvek je zadovoljstvo videti nekog od gospode iz Diogenovog kluba.“

Bio je još tople krvi. Kao srebrar, teško da je mogao da bude nešto drugo. Novorođeni ispred vrata ne bi se usudio da uđe u Malesonovu radionicu. Čestice

srebra u vazduhu mogle su da mu prodru u pluća i da ga osude na lagano umiranje.

„Mislim da ćete biti zadovoljni onim što smo uradili za vas. Dođite, dođite, ovuda...”

Povukao je zavesu u stranu i propustio Boregarda u radionicu. U kovnici je gorela vatra na uglju, koja se nikada nije gasila, a nad njom su visile posude sa mutnim tečnim srebrom. Mršavi pomoćnik je topio gradonačelnički lanac, spuštajući kariku po kariku u sud.

„Ovih dana je toliko teško doći do sirovina, sa svim tim novim propisima i zabranama. Ali nekako se snalazimo, gospodine B., o da, nekako se snalazimo.”

Srebrni meci su se hladili na tezgi kao kifle na pekarskom plehu.

„Porudžbina iz Palate”, reče Foks Maleson ponosno. Podigao je jedan metak, držeći ga između palca i kažiprsta. Jastučići njegovih prstiju imali su žuljeve od toplote. „Za Karpatsku gardu princa mladoženje.”

Boregard se pitao kako *nosferatu* vojnici pune pištolje. Mora da su imali toplokrvne ađutante, ili debele kožne rukavice.

„U stvari, srebro nije najpogodnije za metke. Suviše je meko. Najbolji efekti se postižu sa jezgrom od olova. Zovu ih meci sa srebrnom košuljicom. Rasprsnu se u telu. Sređuju sve redom, bilo živo ili nemrtvo. Opake stvarčice.”

„Skupo oružje, verovatno?” upita Boregard.

„Zaista, gospodine B. To je Rejdov model. Rejd je gospodin iz Amerike koji tvrdi da meci moraju da budu skupi. Da se ne zaboravi da život nije moneta koju treba olako trošiti.”

„Misao dostojna poštovanja. Iznenadjuća za jednog Amerikanca.”

Foks Maleson je važio za najboljeg srebrara u Londonu. Pošto je njegova struka proglašena protivzakonitom, neko vreme je robijao u Pentonvilu. Ali na kraju je prevagnula potreba. Moć se, u suštini, zasniva na sposobnosti za

ubijanje, pa sredstva za ubijanje moraju da budu na raspolaganju, makar samo nekolicini odabranih.

„Pogledajte izradu“, reče Foks Maleson, pokazujući raspeće koje je podigao sa tezge. I bez dragulja, bilo je očigledno da je Hristov lik majstorski zanatski rad. „U linijama udova se jasno vidi patnja.“

Boregard osmotri predmet. Bilo je onih koji su se istinski bojali krsta - uključujući, navodno i princa mladoženju - ali je većina vampira bila ravnodušna na religijske artefakte. Neki od murgatrojda su se šepurili svojim imunitetom tako što su nosili krstove od slonovače kao priveske na naušnicama.

„Katolička besmislica, naravno“, reče Foks Maleson, sa prizvukom tuge u glasu. Dodao je raspeće pomoćniku, na topljenje. „Mada ponekad zažalim što više ne pravim umetničke predmete. Sečiva i meci traže majstorstvo, ali su to ipak samo upotrebnii predmeti. Izgled je tu zanemarljiv.“

Boregard je mislio drugačije. Nizovi metaka, nalik na redove vojnika sa šiljatim šlemovima, bili su sjajni i privlačni za oko.

„Vaša porudžbina je zato utoliko veće zadovoljstvo za nas, gospodine B. Veliko zadovoljstvo.“

Foks Maleson uze jedan dugački i tanki zavežljaj sa police. Predmet je bio umotan u grubo platno i uvezan trakom. Srebrar ga je držao kao da je to Ekskalibur, a on vitez zadužen da ga čuva do Arturovog povratka.

„Hoćete li da pogledate?“

Boregard olabavi traku i smaknu platno. Njegov štap-mač bio je uglačan i obnovljen. Drvo je sijalo, crno sa crvenkastim odsjajem.

„Divno je videti takav komad, gospodine B. Čovek koji ga je napravio bio je pravi umetnik.“

Boregard pritisnu kočnicu i isuka mač. Odložio je drvene korice štapa i podigao sečivo, okrećući zglob šake da uhvati crvenu svetlost ugljevlja. Površina sečiva se iskrila i prelivala kao da je tečna.

Težište je bilo neizmenjeno, ravnoteža savršena. Oružje je bilo lako kao vrbova šiba, ali je ovlašni pokret zgloba izazvao opak zvižduk prosečenog vazduha. Boregard nastavi da seče vazduh, smešeci se na zvuk koji je proizvodilo sečivo.

„Divno“, primeti.

„O da, gospodine B., zaista jeste. Kao neka fina dama, prelepa i britka.“

Boregard položi palac na hladnu površinu sečiva, da oseti njegovu glatkoću.

„Samo vas jedno molim“, reče majstor. „Nemojte ga koristiti za seckanje kobasice.“

„Imate moju reč, Fokse Malesone.“

Uzeo je štap i jednim pokretom vratio srebrom optočeni mač u korice. Sada kada je znao da može da se odbrani od svakog napada, osećaće se sigurnije u Vajtčepelu.

„A sada, gospodine B, morate da se potpišete u Knjigu otrova.“

18. GOSPODIN VAMPIR

„Brzo dođite, gospođice Di“, reče Rebeka Kozminski. „Lili je loše.“

Samouverena mala vampirka povela je Ženevjev uličicama koje su se pružale od Hola. Izvršavala je svoj zadatak sa krajnjom ozbiljnošću. Ženevjev je usput postavljala pitanja o njoj i o njenoj porodici. Rebeka je izbegavala da daje odgovore koji bi je doveli u položaj da bude sažaljevana. Novorođena je posedovala nezavistan duh. Oblačila se kao minijatura odrasla osoba i nije odgovarala kada bi je pitali kakvim lutkama najviše voli da se igra. Bila je prevazišla uzrast svoga tela. Najokrutnije pitanje koje bi neko mogao da joj postavi bilo je: „Šta bi volela da budeš kad porasteš?“

U Minorizu, Ženevjev ponovo oseti da je prate na odstojanju. Tokom nekoliko poslednjih noći gotovo je neprestano bila polusvesna nečega tik izvan domašaja njenog uma. Nečega u žutoj odeći što je skakutalo.

„Jeste li mnogo stari, gospođice Di?“ upita Rebeka.

„Aha. Šesnaest godina kao toplokrvna i četiri stotine i pedeset šest kao nemrtva.“

„Pripadate drevnima?“

„Biće da je tako. Svoj prvi bal odigrala sam 1429. godine.“

„Hoću li i ja biti drevna?“

Bilo je to malo verovatno. Mali broj vampira živeo je onoliko dugo koliko bi živeli da nisu bili preobraćeni. Ako preživi prvih stotinu godina, Rebeka će po svoj prilici živeti još nekoliko. Po svoj prilici.

„Ako postanem drevna, nadam se da ću biti kao vi.“

„Dobro razmisli pre nego što nešto poželiš, Rebeka.“

Stigoše do železničkog mosta i Ženevjev ugleda grupu od nekoliko muškaraca i žena ispod lukova. Stvar iza nje takođe je zastala, osećala je. Imala je osećaj da se radi o nečemu istinski drevnom, ali ne i mrtvom.

„Tamo, gospođice Di.”

Rebeka je uze za ruku i povede je prema grupi. U središtu pažnje okupljenih nalazila se Ketī Edouz, koja je sedela na kaldrmi sa Lilinom glavom u krilu. Obe novorođene su izgledale loše. Ketī je izgledala još mršavije nego pre neko veće. Osip joj se proširio na obraze i čelo. Marama omotana oko glave nije uspevala da sakrije belege. Radoznalci propustiše Ženevjev i Ketī joj se osmehnu. Lili je tresao nekakav napad i videle su joj se samo beonjače.

„Zamalo da proguta jezik, vaška mala”, reče Ketī. „Morala sam da ga pridržavam palcem.”

„Šta joj je?” upita Rebeka.

Ženevjev položi ruku na dete i oseti drhtavicu u njoj. Kostī su joj se pomerale pod kožom kao da skelet pokušava da preuzme novi oblik, izobličavajući joj meso.

„Nisam sigurna da znam”, priznade Ženevjev. „Pokušava da promeni oblik, ali joj to ne ide kako treba.”

„I ja bih volela da menjam oblik, gospođice Di. Mogla bih da budem ptica, ili velika mačka...”

Ženevjev pogleda Rebeku i saćeka da ova baci pogled na Lili. Rebeka shvati.

„A možda bi ipak valjalo da saćekam da budem malo starija.”

„Imaj to na umu, Rebeka.”

Lili je preobratio neki murgatrojd iz Vest Enda, iz zabave. Ženevjev odluči da pronade tog novorođenog i usadi mu svest o odgovornosti prema potomku-utami koga se odrekao. Ako ne bude hteo da sluša, mogla bi i da ga povredi, tek

toliko da ga ubedi da više nikada ne bude previše darežljiv sa Mračnim Poljupcima. Onda pomisli: „Oprezno.“ Previše je slično razmišljala kao oni u Starom Zavetu.

Lilina ruka je ipak bila najviše pogođena. Sada je to bilo potpuno oformljeno krilo slepog miša, smežurano i mrtvo, sa opnom zategnutom preko kvrgavih kostiju. Završavalo se majušnom, beskorisnom šakom.

„Nikada neće poleteti“, reče Ženevjev.

„Šta da radimo?“ upita Ketu.

„Odneću je u Hol. Možda doktor Sjuard zna nešto što bi joj pomoglo.“

„Nema nade, je li?“

„Nada uvek postoji, Ketu. Bez obzira koliko čovek pati. I sama moraš do lekara. Već sam ti to rekla.“

Ketu se zgrči. Plašila se lekara i bolnica, mnogo više nego policajaca i apsana.

„Bokca mu“, opsova neko. „Kakvo je ono čudo?“

Ženevjev se okrenu da pogleda. Većina okupljenih već se izgubila u magli. Ostala je sama sa Ketu, Lili i Rebekom. Nešto se približavalo iz pomrčine.

Konačno će se suočiti sa stvari koja ju je pratila. Uspravivši se, osvrnula se oko sebe. Železnički luk je bio visok oko šest metara, dovoljno da ispod njega prođu teško natovarena kola. Stvar se približavala iz pravca odakle je i sama došla, tamo od Aldgejta. Prvo ju je čula, zvuk nalik na sporo dobovanje bubnja. Stvar je odskakala kao gumena lopta, ali sa neprirodnom sporošću, kao da je magla gušća od vode. Ugledala joj je siluetu. Njena žuta odora bio je u stvari dugački ogrtač, sa širokim rukavima koji su landarali sa ispruženih ruku. Stvor je nekada bio Kinez. Malena stopala i dalje su mu bila obuvena u papuče.

Rebeka je zurila u čudnog vampira.

„E“, reče Ženevjev, „ono je drevni.“

Stvor je skakutao kao Džek-na-oprugama. Ženevjev razazna lice kao u egipatske mumije, dodatno ukrašeno očnjacima nalik na kljove i dugačkim brcima. Zaustavio se na nekoliko metara od nje i pustio da mu ruke padnu niz bokove, cik-cakajući noktima dugačkim i oštrim poput kandži. Bio je to najstariji vampir kojeg je Ženevjev ikada videla. Njegove bore mora da su bile ostavština nebrojenih vekova.

„Šta hoćeš od mene?“ upitala ga je, prvo na mandarinskom kineskom, a onda i na kantonskom. Provela je desetak godina putujući po Kini, ali to je bilo pre stopedeset godina. Zaboravila je većinu jezika koje je znala.

„Keti“, reče, „povedi Rebeku i Lili do Hola. Jesi li me razumela?“

„Da, gospoj'ce“, reče novorođena. Bila je van sebe od straha.

„Samo požuri, molim te.“

Keti ustade, prigrlivši Lili uz rame i uze Rebeku za ruku. Njih tri trkom nestadoše ispod luka, žureći prema stanici u ulici Fenčerč i dalje, prema Aldgejtu i Spitalfildsu.

Ženevjev se okrenu prastarom vampiru. Pređe na engleski. Drevni ponekad uopšte nisu imali potrebu da govore, jer su mogli da pročitaju ono što ih je zanimalo iz uma onog drugog.

„Eto... sada smo sami.“

Stvor poskoči i spusti se ispred nje, licem u lice, položivši šake na njena ramena. Ispod tanke kože njegovog lica poput crva su se migoljili mišići. Iako su mu oči bile zatvorene, video je.

Ona stegnu pesnicu i zadade mu udarac u srce. Iako je šaka trebalo da mu prođe kroz srce, činilo joj se da je udarila u granitni kip. U Kini su postojale čudne krvne linije. Ne obazirući se na bol, načinila je poluokret u vampirovom zahvatu, podigla nogu, zarila petu u njegov stomak i odgurnula se, iskoristivši njegovu masivnost da se odbaci dalje od njega. Upotrebila je ruke kao opruge da bi se dočekala na kaldrmi sa druge strane mosta. Ostala je u krugu svetlosti

ulične svjetiljke kao da bi to moglo da joj pruži zaštitu. Sada ju je bolelo i članak na nozi. Kineski vampir je bio nestao. Ili nije zaista nameravao da joj naudi, ili se poigravao sa njom. Znala je šta je od to dvoje verovatnije.

19. POZER

Lord Rutven je stajao na podijumu, sa jednom rukom stegnutom u pesnicu na ekstravagantno nabranom prsniku a drugom položenom na visoko naslagane knjige. Godalming primeti da na premijerovom primerku Karlajla još nisu obrezane strane. Rutven je nosio kao ponoć crni frak sa gajtanima na reveru i džepovima. Na glavi mu je bio cilindar sa talasastim obodom, a lice mu je imalo odsutan izraz mislioca. Portret će verovatno imati naslov Velikan, ili nešto u tom stilu. Moj lord Rutven, vampir državnik.

Godalming je već nekoliko puta pozirao slikarima i uvek ga je spopadala iznenadna, neodložna potreba da se počee, trepne ili promeni položaj. Rutven je posedovao jedinstvenu sposobnost da čitavo popodne stoji potpuno nepomičan, strpljiv kao gušter koji čeka na steni da mu zalogaj dopuže na dohvat grabljivog jezika.

„Baš je šteta što smo lišeni čuda fotografije“, izjavi, ne pokrećući usne. Godalming je imao prilike da vidi pokušaje da se vampir ovekoveči na fotografiji. Razvijeni snimci bili su zamučeni, a slikani su ispadali, kada uopšte jesu, kao razmazane siluete sa mrtvačkim licem. Zakoni koji su važili za ogledala na neki način su ometali proces fotografisanja.

„Ali samo slikar ume da uhvati čovekov duh“, reče Rutven. „Ljudski genije će uvek imati nadmoć nad mehaničko-hemijskim opsenarstvom.“

Dotični umetnik bio je Bejzil Holvord, portretista. Vešto je izradio niz skica kao prethodnicu stvaranju konačne slike. Iako je bio više slikar u modi nego istinski inspirisan umetnik, Holvord je imao svojih svetlih trenutaka. Čak je i Vistler napisao nekoliko reči pohvale njegovim ranim radovima.

„Godalming, šta znate o slučaju Srebrnog Noža?“ upita Rutven iznenada.

„Mislite o ubistvima u Vajtčepelu? Dosad ih je bilo tri, čini mi se.“

„Dobro je, u toku ste. Valjan čovek.“

„Samo listam novine.“

Holvord dozvoli predsedniku vlade da se odmori i Rutven skoči sa podijuma, nestrpljiv da vidi skice, ali ih slikar pritisnu na grudi.

„Ma dajte, samo da gvirnem“, nagovarao ga je Rutven, topeći se od ljubaznosti. Povremeno je umeo da bude zaista dopadljiv momak.

Holvord otkri svoj blok i Rutven poče da prelistava crteže, glasno izražavajući odobravanje.

„Izuzetno, Holvorde“, primeti. „Mislim da si me pogodio. Godalming, vidite ovaj izraz lica. Zar to nisam ja?“

Godalming se složi sa Rutvenom. Premijer je bio oduševljen.

„Suviše ste kratko vreme novorođeni da biste zaboravili sopstveno lice, Godalming“, reče Rutven, dodirujući se prstima po obrazu. „Kada sam bio sveže hladan kao vi, zaricao sam se da se to nikada neće dogoditi. Ah, mladalački zaveti. Odneo ih vetar!“

Rutven pređe sa filozofije na prirodne nauke. „U stvari, nije tačno da vampiri nemaju odraz. Istina je da odraz ne *odražava* ono što zaista jesmo u prirodi.“

Kao i većina novorođenih, Godalming je satima zurio u ogledalo za brijanje, pitajući se zašto je tako. Godalmingov odraz bio je crna mrlja, poput onoga što se videlo na fotografijama koje je Rutven pomenuo. Fenomen ogledala smatrao se jednom od najvećih zagonetki nemrtvih.

„Nego, Godalming... šta je sa Srebrnim Nožem? Tim zverskim koljačem? On lovi našu vrstu, zar ne? Preseca vratove i probada srca?“

„Tako kažu.“

„Neustrašivi ubica vampira, kao vaš stari saradnik Van Helsing?“

Godalming oseti da mu gori Lice: ako je još bio u stanju da pocrveni, sada mu se to dogodilo.

„Oprostite”, reče premijer sa uviđavnom iskrenošću. „Nisam nameravao da pokrećem to pitanje. Stvar mora da je bolna za vas.”

„Stvari su se promenile, gospodine.”

Rutven mahnu rukom. „Zbog tog Van Helsinga izgubili ste verenicu. S obzirom na to da vam je njegova ruka nanela više zla nego Drakulina, oprošteno vam je zbog neupućenosti.”

Godalming je pamtio kako je udarao po kolcu i Lusino umiranje, praćeno krvavim siktanjem. Umiranje koje nije moralo da se dogodi. Lusi bi bila jedna od prvih dama na dvoru, kao Vilhelmina Harker ili karpatske metrese princa mladoženje. U svakom slučaju bi je izgubio.

„Imate razloga da proklinjete uspomenu na Holanđanina. Upravo iz tog razloga hteo bih da zastupate moje interese u slučaju Srebrnog Noža.”

„Ne shvatam.”

Rutven je ponovo bio na podijumu, u istovetnoj pozi kao ranije. Holvordovi brzi prsti doctavali su pojedinosti na velikoj skici.

„Palata se zainteresovala za slučaj. Naša voljena kraljica je veoma zabrinuta. Dobio sam ličnu poruku od Viki. 'Taj ubica verovatno nije Englez', zaključuje u njoj, 'a i ako jeste, sigurno nije džentlmen.' Vrlo oštroumno.”

„Vajtčepel je poznato stecište stranaca, gospodine. Kraljica bi mogla biti u pravu.”

Rutven se ironično osmehnu. „Budalaština, Godalming. Svima bi nam odgovaralo da verujemo da je jedan Englez nesposoban za takva zverstva, ali nažalost nije tako. Eto i Ser Frensis Vorni, na primer, jeste Englez. Suština je da je naš ubica veoma izbirljiv u svojim ponoćnim hirurškim opitima.”

„Mislite da je lekar?”

„To i nije tako nova teorija. I nije važno. Važno je to da se radi o ubici vampira. O krvoločnom manijaku, gotovo sigurno, ali i ubici vampira. S obzirom na delikatnost situacije, hoda po ivici noža u pogledu na moguću reakciju javnosti. Koliko god negodovali i vikali 'čudovište', postoji i drugo viđenje, ono koje Srebrnog Noža uzdiže kao odmetničkog heroja, Robina Huda podzemlja."

„Ne mogu da verujem da jedan Englez može tako da misli?"

„Jeste li zaboravili kako izgleda biti tople krvi, Godalming? Šta ste osećali dok ste išli za Van Helsingom po groblju Kingsted, sa maljem i kolcem?"

Godalming shvati.

„Najbolje bi bilo, mada ja ni u kom slučaju ne zagovaram takav čin, kada bi naš ludak upotrebio svoj Srebrni nož na nekoj toploj devojčuri i time dokazao da u svojoj maniji ne pravi izuzetke. Ako postoji makar i tračak simpatija prema njemu, takav korak bi ih razvejao."

„Bi, bogami."

„Ali čak ni ovaj visoki položaj ne pruža mi nikakvu moć nad umovima ludih koljača. Šteta."

„Šta treba da radim?"

„Njuškajte okolo, Godalming. Kasno smo se uključili. Za našim čovekom traga više zainteresovanih činilaca. Karpaćani su, na primer, prisustvovali pretresima i bili primećeni na poročnim mestima. Jedan vaš poznanik, izvesni Čarls Boregard, bavi se sličnim aktivnostima u ime jedne od naših tajnijih službi."

„Boregard? On je obično piskaralo..."

„On je član Diogenovog kluba, a Diogenov klub je znamenita institucija."

Otkrivši da mu se vrh usne našao između zuba, Godalming zagriže i proguta kratki aromatični talas sopstvene krvi. Ovo mu je postajalo navika.

„Boregard se nešto vrzmao okolo. Pomalo poznajem njegovu verenicu. Povređena je ovakvim njegovim ponašanjem.”

Rutven se nasmeja. „Većiti zavodnik kovrdžave kose, a, Godalming?”

„Nipošto”, slaga Godalming.

„U svakom slučaju, motrite na Boregarda. Nemam nikakve izveštaje o njemu osim onih najopštijih, a to mi kazuje da je on sjajna mala alatka koju admiral Meservi i njegova posada žele da sačuvaju za sebe.”

Nije mogao da zamisli da bi Boregard mogao da poznaje prirodu Vajtčepela. Ali pre toga je bio u Indiji. Godalming je nešto čuo o tome od Penelope, nešto što je sad kod njega stvorilo treperavu sliku čoveka koji se veoma razlikovao od nezanimljivog posetioca večernjih prijema kod Florens Stoker.

„Bilo kako bilo, za pola sata očekujemo dolazak ser Čarlsa Vorena. Disaću mu vatru u lice i učiniću sve da ga nateram da shvati koliko je važno da se ova stvar dovede do brzog i srećnog završetka. A onda ću gospodinu komesaru natovariti vas na grbaču.”

Godalming je skrivao ponos. Pametan novorođeni mogao bi da napreduje u službi zahvaljujući ovakvoj usluzi svome predsedniku vlade.

„Godalming, ovo je prilika da izbrišete taj znak pitanja pored vašeg imena. Ulovite nam Srebrnog Noža i biće kao da nikada niste upoznali Abrahama Van Helsinga. Malo kome od nas pružena je prilika da promeni prošlost.”

„Zahvaljujem, gospodine predsedniče.”

„I zapamtite, naš interes je jedinstven. Ako ubica bude priveden pravdi, biće to dobro i zaslužen. Ali najvažniji aspekt ovog slučaja ima malo veze sa nekoliko raspoređenih *demi-mondaines*. Kada se ovo okonča, ubica mora da bude omrznut, a na slavljen kao mučenik.”

„Nisam siguran da vas potpuno razumem.”

„Dozvolite da vam ilustrujem primerom. U Novom Meksiku, pre deset godina, jedan novorođeni je pomahnitao i počeo da ubija koga stigne. Izvestan toplokrvni po imenu Patrik Garet, napunio je sačmaricu sa šesnaest Srebrnih dolara i zabiberio mu srce njihovim kao žilet oštrim krhotinama. Novorođeni se zvao Henri Entrim ili Vilijem Boni, kretenasti krvopija koji je zaslužio svoju sudbinu. Ubrzo posle toga, počele su da kruže priče. Petparački romani idealizovali su njegovu mladost i romantičnu pojavu. Danas ga znaju kao Bilija Kida, ih Krvavog Bilija. Zverska ubistva i patetični zločini su zaboravljeni i američki Zapad je dobio poluboga koji jaše prerijama. U jeftinoj štampi možete da pročitate kako je spasavao lepe deve i za to bio nagrađen njihovim slobodno ponuđenim čarima, kako se borio za prava siromašnih farmera protiv stočarskih kraljeva, kako je postao ubica da bi osvetio smrt svojeg oca u tami. Sve je to smeće, Godalming, lepa laž za novine. Krvavi Bili se spuštao tako nisko da je pio krv sopstvenog konja, a danas ga slave kao heroja. To se u ovom slučaju neće dogoditi. Kada Srebrni Nož bude podignut na kolac, hoću da to bude umlaćeni besni pas a ne besmrtna legenda.“

Godalmingu je bilo jasno.

„Voren i ostali samo hoće da se reše Srebrnog Noža za ovu, 1888. godinu. Ja želim da ga se rešim za sva vremena.“

20. NOVA ULICA PROSTAKA

Septembar se bližio kraju. Bilo je to jutro dvadeset osmog. Posle Lulu Šen i sedamnaestog septembra, Srebrni Nož nije nikoga ubio. Naravno, Vajtčepel je sada toliko vrveo od policajaca i novinara da je ubicu možda kočila stidljivost. Ukoliko nije i sam bio, kao što su neki špekulisali, policajac ili novinar.

Preko dana, dok je sunce bilo na nebu, ulice su bile prilično puste. Magla se bila trenutno razišla i omogućila Boregardu hladan i jasan pogled na mesto koje je postalo njegov drugi dom. Morao je da prizna da mu nije baš priraslo za srce, bio dan ili noć. Posle još jedne beskorisne smene u društvu mrzovoljnih detektiva, bio je na ivici iscrpljenosti. Struka je osećala da se trag ubrzano hladi. Bilo je sasvim moguće da je ubica podlegao sopstvenoj maniji i potegao nož na sebe. Ili da je uskočio na neki od parobroda za Ameriku ili Australiju. Čovek će uskoro, ma gde da se nađe u svetu, zateći vampire.

„A možda je jednostavno *pretao*“ primetio je narednik Tik. „Dogodi se ponekad. Možda će ostatak života provesti smejujeći se kad god prođe pored žace. Moguće je da ne uživa u kasapljenju i samo želi da zadrži tajnu za sebe.“

Boregardu je ovo zvučalo pogrešno. Na osnovu autopsija, verovao je da Srebrni Nož itekako uživa u rasparanju vampirki. Iako žrtve nisu bile zloupotrebljene na klasičan način, bilo je očigledno da su zločini na neki način seksualne prirode. Doktor Filip, hirurg u policijskoj 'H' Diviziji, privatno je smatrao da ubica upražnjava Onanov greh na mestu zločina. Malo toga u vezi sa ovim slučajem nije bilo predmet zgražavanja pristojnog sveta.

„Gospodine Boregarde.“ Ženski glas ga prenu iz misli. „Čarlse?“

Mlada osoba pod crnim šeširovom sa velom i zatamnjenim naočarima pređe ulicu da mu se obrati. Iako nije padala kiša, nosila je crni kišobran nad glavom, zaklanjajući lice. Nalet vetra ga pomeri unazad i otera senku.

„Pa to je gospođica Rid!“ uzviknu Boregard, iznenađen. „Kejt, beše?“

Devojka se osmehnu što joj je zapamtio ime.

„Šta vas dovodi u ove nezdrave krajeve?“

„Novinarstvo, Čarlse. Zaboravili ste da piskaram.“

„Naravno. Vaš esej o štrajku prodavačica šibica u *Našem uglu* bio je jako dobar. Radikalan, naravno, ali izuzetno pravičan i lep.“

„Ovo je verovatno prvi i poslednji put da je neko upotrebio izraz 'izuzetno lep' kada sam ja u pitanju, ali vam zahvaljujem na komplimentu.“

„Potcenjujete sebe, gospođice Rid.“

„Možda“, promrmlja ona, pre nego što će preći na svoj trenutni posao. „Tražim ujaka Dijarmida. Jeste li ga videli?“

Boregard je znao da je Kejtin ujak jedan od vodećih ljudi u Centralnoj novinskoj agenciji. Policija ga je veoma poštovala, ocenjujući ga kao jednog od nekolicine poštenih izveštača iz kriminalističkih krugova.

„Ne tako skoro. On je ovde? Zbog neke novinske priče?“

„Zbog *glavne* priče, o Srebrnom Nožu.“

Kejt je izgledala nervozno, pritiskajući na grudi nimalo ženstvene korice za dokumenta koje su za nju izgleda imale nekakvu totemsku vrednost. Njen kišobran bio je preveliki da bi ga bez problema nosila.

„Nešto ste se promenili, gospođice Rid. Jeste li možda promenili frizuru?“

„Nisam, gospodine Boregarde.“

„Čudno. Zakleo bih se...“

„Možda me niste videli otkako sam se preobratile.“

Njemu odjednom sinu da je pred njim *nosferatu*. „Oprostite, molim vas.“

Ona slegnu ramenima. „U redu je. Mnoge devojke se ovih dana preobraćaju, znate. Moj - kako oni to zovu? - otac u tami ima veliki broj potomaka. To je gospodin Frenk Haris, urednik.“

„Čuo sam za njega. On je prijatelj Florens Stoker, zar ne?“

„Bio je, mislim.“

Njen pokrovitelj, poznat po tome što je često uzimao i ostavljao štíćenike, bio je osvedočeno darežljiv u pogledu svojih naklonosti. Kejt je bila direktna mlada žena; Boregard je shvatao zašto je mogla da se dopadne gospodinu Frenku Harisu, uredniku.

Mora da je imala nekakav važan zadatak kada se usudila da izađe po danu, ma koliko dobro bila zaštićena od sunca, tako brzo posle prelaska.

„Nedaleko odavde ima jedan kafe u kome se okupljaju novinari. Nije baš mesto za mladu damu bez pratioca, ali...“

„U tom slučaju, gospodine Boregarde, moraćete da budete moj pratilac, jer imam nešto što ujak Dijarmid mora odmah da vidi. Nadam se da me nećete smatrati napadnom ili umišljenom. Ne bih to tražila od vas da se ne radi o važnoj stvari.“

Kejt Rid je uvek bila bleđa i mršava. Prelazak je zapravo učinio da joj ten izgleda zdravije. Boregard je osećao snagu njene volje i bio je sklon da joj se potčini.

„U redu, gospođice Rid. Ovuda...“

„Zovite me Kejt. Čarlse.“

„Naravno. Kejt.“

„Kako je Peni? Nisam je videla još od...“

„Bojim se da nisam ni ja. Pretpostavljam da je u fazi durenja.“

„Nije joj prvi put.“

Boregard izvi obrvu.

„O, izvinite, Čarlse. Nisam to smela da kažem. Ponekad sam zaista strašno lakomislena.“

Uspela je da mu izmami osmeh.

„Tu smo", reče on.

Kafe de Pari nalazio se u Trgovačkoj ulici, nedaleko do policijske stanice. Bio je to lokal tipa pita-jegulje-čaj u krčazima, gde su u početku zalazili pijačni nosači i policijski pozornici, a sada je bio pun brkatih muškaraca u kariranim odelima, koji su raspravljali o naslovima i izvacima. Razlog zbog kojeg je to mesto bilo toliko popularno među novinarima bilo je to što je vlasnik ugradio jedan od onih novih telefonskih aparata. Dozvoljavao je novinarima, za peni po pozivu, da se javljaju u redakcije, pa čak i da diktiraju članke preko žice.

„Dobrodošli u budućnost", reče on, pridržavajući vrata za Kejt.

Shvatila je na šta je mislio. „O, sjajno."

Jedan oniži, prgavi Amerikanac u izgužvanom belom odelu i sa slamnatim šeširom iz prošle decenije na glavi držao je slušalicu i mikrofon i dovikivao se sa nevidljivim urednikom.

„Kažem ti", vikao je, dovoljno glasno da čudo moderne nauke bude suvišno, „da imam deset svedoka spremnih da se zakunu da je Srebrni Nož vukodlak."

Čovek na drugom kraju je takođe nešto vikao, pruživši iznerviranom novinaru priliku da dođe do daha. „Entoni", reče on, „ovo je vest. Ako radimo u novinama, valjda treba da šampamo *vesti*!"

Novinar uze da petlja oko aparata ne bi li prekinuo vezu i tutnu ga u ruke zbunjenom novorođenom, koji je bio sledeći u redu.

„Tvoj red, Leku", reče. „Želim ti više sreće sa tvojim pomahnitalim automatom sa pogonom na paru."

Leku, čije je napise Boregard čitao u *Globeu*, začangrlja telefonom i počeo da šapuće operateru.

U jednom uglu kafea nekoliko siročića igralo je klikere, a kraj podloženog kamina stajao je Dijarmid Rid i vodio glavnu reč u raspravi. Vukao je na lulu i držao predavanje grupi novinskih moljaca iz Ulice Prostaka.

„Vest je kao ženska, momci“, reče on. „Možeš da je juriš i da je stigneš, ali ne možeš da je nateráš da ostane više nego što sama želi. Ponekad je dosta da siđeš na doručak, a ona već digne noge za nekog drugog.“

Boregard se nakašlja da mu privuče pažnju ne bi li ga sprečio da se dalje bruka pred rođakom. Rid podiže pogled i iskezi se.

„Kejti“, reče, bez imalo kajanja zbog malopredašnje nepristojne metafore. „Dodi, posluži se čajem. A vi ste Boregard, zar ne? Gde ste pronašli moju vitešku nećaku? Nadam se da nije bila u nekoj od okolnih kuća. Njena sirota majka oduvek je govorila da će ona biti sramota porodice.“

„Ujače, ovo je važno.“

Izraz njegovog lica bio je dobroćudno skeptičan. „Kao ona tvoja priča o sufražetkinjama?“

„Ujače, slagao se ti ili ne sa mojim pogledom na to pitanjem, moraš da priznaš da masovna podrška toj stvari, izražena od strane mnogih uvaženih i mudrih ličnosti, predstavlja vest. Naročito kada se uzme u obzir da je predsednik vlade reagovao tako što je poslao Karpaćane.“

„Očitaj im, devojko“, reče čovek sa slamnatim šeširom.

Kejt pruži Boregardu svoj suncobran i otvori tašnu sa dokumentima. Izvadila je list hartije i spustila ga na sto, između šolja sa čajem i pepeljara.

„Ovo je stiglo juče. Sećaš se da si mi dao da otvaram pisma za kaznu?“

Rid je izbliza proučavao pismo. Bilo je napisano tankim perom, umočenim u crveno mastilo.

„Ovo si donela pravo ovamo?“

„Celu noć sam te tražila.“

„Dobra mala vampirka“, reče novorođeni novinar u prugastoj košulji, sa voskom zašiljenim brčićima.

„Zaveži, Donstone“, reče Rid. „Moja nećaka pije mastilo umesto krvi. Vest joj je u venama, a tebi mlaka voda.“

„Šta je to?“ upita Leku, prekinuvši telefonski razgovor da bi čuo o čemu se radi.

Rid nije obraćao pažnju na pitanje. Pronašao je peni u džepu sakoa i pozvao jednog od dečaka.

„Nede, trkni do policijske stanice i nađi nekoga sa višim činom od narednika. Ti znaš šta to znači.“

Oštrooko dete načini grimasu koja je govorila da zna sve o ćudima i navikama policajaca.

„Reci im da je Centralna novinska agencija primila pismo u kome se *tvrdi* da ga je pisao Srebrni Nož. Baš tim rečima.“

„U kome se prdi?“

„*Tvrdi.*“

Bosonogi Merkur uhvati novčić u vazduhu i otrča.

„Kažem vam“, reče Rid, „klinci kao što je Ned jednog dana će preuzeti svet. Dvadeseti vek će biti izvan naše moći poimanja.“

Niko nije bio voljan da sluša društvene teorije. Svi su želeli da vide pismo.

„Pažljivo“, reče Boregard. „Ako se ne varam, radi se o dokaznom materijalu.“

„Ispravno rečeno. Momci, odbijte i napravite mi mesta.“

Rid oprezno podiže pismo i uze da ga čita.

„Reći ću vam samo jedno“, reče kada je dovršio. „Ovo je kraj Srebrnog Noža.“

„Šta?“ reče Leku.

„*'Ako nemate ništa protiv, dao bi vam moje pravo ime'*, piše u pismu.“

„Pravo ime?“ ponovi Donstan.

„Džek Trbosek'. Potpisao se sa 'Iskreno vaš, Džek Trbosek'."

Donstan šapatom ponovi ime, kušajući ga u ustima. Ostali mu se pridružiše. Trbosek, Džek Trbosek. Džek. Trbosek. Boregard oseti jezu.

Zadovoljna sobom, Kejt je skromno gledala u vrhove svojih čizama.

„Boregarde, da li biste pogledali?"

Rid mu pruži pismo, izazvavši ljubomorno mrmljanje novinara iz konkurencije.

„Pročitajte glasno", predloži Amerikanac. Osetivši se pomalo postićeno, Boregard se dade na posao.

„Uvaženi gazda" počinjalo je pismo. „Rukopis je užurban i nervozan, ali ukazuje na obrazovanu osobu, čoveka vičnog pisanju."

„Skratite komentare", reče Leku, „i čitajte ono što piše."

„Stalno slušam kako me je policija uvatila al malo sutra' - nema apostrofa - 'ima malo da popričekaju na to. Smejo sam se kad sam ih vido kako se prave pametni i govore da su na pravom tragu..."

„Bistar momak", reče Donstan. „Napravio je magarce od Lestrejda i Ejberlina."

Ostali ga složno učutkaše.

„A obaška sam se nasmejo toj budalaštini sa Srebrnim Nožem. Namerio sam se na pijavice i neću da prestanem da ili param dok me ne skleptaju. Onaj poslednji je najbolji dosad. Dama nije stigla da kmekne. Nema toga koji će da me uvati. Volim svoj poso i nameravam da nastavim da ga radim. Uskoro ima opet da čujete za mene i moje igrarije'."

„Izopačeno kopile", ote se Donstanu. Boregard je morao da se složi sa ocenom.

„Kod poslednjeg posla sačuvo sam malo crvenog soka u pivskoj boci da bi imo čime da pišem al se stego pa ne mogu da ga koristim. Nadam se da je

crveno mastilo dovoljno dobra zamena. Sledeći put ću dami da osečem uši i pošaljem ili policiji radi vica pa bi vas zamolio...' "

„Radi vica? Neki vickast momak?"

„Naš čova je komedijaš", reče Leku. „Novorođeni Grimaldi."

„... da pričuvate i ne dajete ovo pismo dok ne uradim još koji poslić."

„Podseća me na mog urednika", reče Amerikanac.

„Moj nož je lep Srebrn i oštar i jedva čekam da ga ponovo upotrebim ako bude prilike. Srećno.' I na kraju, kao što je Rid već rekao, potpis 'Iskreno vaš, Džek Trbosek. Ako nemate ništa protiv, dao bi vam moje pravo ime.' Na kraju je dopisao još nešto. 'Nisam mogao ovo da pošaljem dok nisam sprao mastilo sa ruku, đavo da ga nosi. Još nije bilo prilike. Sad kažu da sam doktor, ha ha.'"

„Ha ha", reče jedan gnevni stariji muškarac iz *Zvezde*. „Ha jebeno ha. Dao bi' mu ja ha-ha da je sad ovde."

„Kako znamo da nije?" reče Donstan, kolutajući očima i sučući brkove kao zlikovac iz neke melodrame.

Ned se vratio, sa Lestrejdom i nekolicinom pozornika, zadihanima kao da im je rečeno da se ubica lično, a ne njegovo pismo, nalazi u Kafeu de Pari.

Boregard predade pismo inspektoru. Dok je ovaj čitao, mičući usnama, novinari su raspravljali o onome što su čuli.

„Ma to je obična prevara", reče neko. „Neki šaljivdžija nas sve vuče za nos."

„Mislim da je originalno", javi se Kejt. „Tekst ima neki sablasan ton koji mi zvuči autentično. I sva ta lažna šaljivost. Sa hartije se prosto cedi perverzna naslada. Kada sam ga otvorila, još pre nego što sam uzela da ga čitam, osetila sam neko duboko zlo, usamljenost i svrhu."

„Šta god da je", reče Amerikanac, „ovo je vest. Ne mogu da nas spreče da je objavimo."

Lestrejđ podiže ruku kao da ima primedbu na to, ali je pusti da ponovo padne pre nego što je išta rekao.

„Džek Trbosek, a?“ reče Rid. „Ni sami ne bismo smislili bolje ime. Stari Srebrni Nož je ionako već bio otrcan. Sad imamo pravo ime za zlikovca.“

21. IN MEMORIAM

29. septembar

Danas sam otišao do groblja Kingsted da položim venac. Od ljiljana, naravno. Prošlo je tačno tri godine od dana kada je Lusi upokojena. Na grobu je urezan datum njene prve smrti i samo ja - tako sam bar mislio - pamtim datum Van Helsingove ekspedicije. Uostalom, princ mladoženja ga sigurno neće proglasiti za državni praznik.

Kada sam, pre tri godine, konačno izašao iz šume, zatekao sam zemlju koju više nisam poznao. Mesecima posle toga, dok se grof uspinjao do sadašnjeg položaja, iz dana u dan sam očekivao da me zaskoče. Bio sam siguran da će osvajač koji je toliko uživao u javnom blaćenju Van Helsinga na kraju posegnuti da me zgnječi. Kada je moj strah konačno splasnuo u prigušeno nespokojstvo, pretpostavljam da sam se izgubio u narodu koji je toliko privlačio našeg novog gospodara. Ili je, možda, sa onom dijaboličnom svirepošću po kojoj je poznat, odlučio da će mi se mnogo bolje osvetiti ako mi pokloni život. Za princa mladoženju ionako nisam predstavljao bogzna kakvu pretnju. Život mi se od tada čini kao san, noćna senka onoga što je moglo biti...

I dalje prečesto sanjam Lusi. Njene usne, bledu kožu, njenu kosu i oči. Snovi o Lusi su puno puta bili uzrok mojih noćnih pražnjenja. Vlažni poljupci i vlažni snovi...

Odabrao sam da radim u Vajtčepelu zato što je to najružniji deo grada. Površnost za koju neki kažu da Drakulinu vladavinu čini podnošljivom je tu najizraženija. Sa vampirskim droljama koje na svakom uglu bleje za krvlju i ulicama prepunim očajnika i živih mrtvaca, čovek ovde može da vidi pravo, crvljivo lice onoga u šta se sve pretvorilo. Teško je sačuvati prisebnost među tolikim krvopijama, ali je moj poziv ono što mi daje snagu. Nekada sam bio

lekar, specijalista za duševne poremećaje. Sada sam samo ubica vampira. Moj zadatak je da odstranim trulo srce grada.

Morfijum deluje. Bol se povlači, a vid mi postaje oštiji. Noćas ću videti kroz pomrčinu. Raseći ću zavesu i suočiti se sa istinom.

Magla koja na jesen prekriva London postala je gušća. Čuo sam da se namnožilo svakojake gamadi - pacova, podivljalih pasa, mačaka. U nekim četvrtima grada vaskrsle su srednjevekovne zarazne bolesti. Kao da je princ mladoženja bio zagušena kloaka koja bljuje nečist, kezeći se vučjim osmehom dok se njegovim kraljevstvom širila bolest. Magla znači brisanje granice između dana i noći. U Vajtčepelu sunce danima pošteno ne obasja ulice. Viđamo sve više i više novorođenih koji pomahnitaju od mutne svetlosti koja im preko dana sagoreva mozak.

Danas je bilo iznenađujuće vedro. Jutro sam proveo nanoseći debele slojeve lekovitih masti na teške opekotine od sunca. Ženevjev podučava najteže slučajeve, objašnjavajući da će biti potrebne godine dok ne steknu otpornost na direktnu sunčevu svetlost. Teško je neprestano imati u vidu šta je Ženevjev u stvari, ali na trenutke, kada joj oči zaiskre gnevom ili se usne nesvesno povuku sa oštih zuba, opsena ljudskosti nestaje.

Drugi delovi grada su mirniji, ali ni u njima nije ništa bolje. Svratio sam do Španca na pitu sa svinjetinom i kriglu piva. Nadao sam se da će, posmatrajući sa uzvisine magloviti kazan Londona, sa površinom tu i tamo probijenom klinovima visokih zgrada, biti moguće zamisliti da je sve kao nekada. Sedeo sam u bašti krčme, braneći se šalom i rukavicama od hladnoće i pijuckajući ejl, razmišljajući o ovome i onome. U tmuši poslepodneva, novorođeni građani paradirali su Hemsted Hitom, blede kože i užagrenih crvenih očiju. Ovde se oduvek oponašalo sve što radi kraljica, pa je vampirizam - iako je prvih nekoliko godina nailazio na otpor - postao prihvaćena stvar. Vitke i lepuškaste devojkice sa velovima, umešno krijući bele bodeže zuba iza japanskih lepeza, u popodneva

bez sunca se jate prema Hitu, naoružane debelim crnim suncobranima. Lusi bi bila među njima da je nismo dokrajčili. Viđao sam ih kako ćućore među sobom kao napirlitane ženke pacova, ljubeći decu i jedva obuzdavajući žeđ. Između njih i krvožednih uličarki iz Vajtčepela nema, zapravo, nikakve razlike.

Ostavio sam neispijenu kriglu i pošao prema Kingstedu, oborene glave, šaka nabijenih duboko u džepove kaputa. Kapija je bila širom otvorena i bez čuvara. Otkako je umiranje postalo moda, groblja oko crkava ostaju bez mušterija. I same crkve sve su više zapostavljene, iako na dvoru sede pripitomljeni arhibiskupi koji očajnički nastoje da pomire anglicizam i vampirizam. Dok je bio živ, princ mladoženja ubijao je u odbranu vere, ali i dan-danas umišlja daje hrišćanin. Prošlogodišnje kraljevsko venčanje bilo je razmetanje crkvenom raskoši koja bi svakako oduševila Puseja ili Kibla.

Zašavši u groblje, nisam mogao da se ponovo ne setim svega, jednako jasno i bolno kao prošle nedelje. Ubeđivao sam sebe da smo uništili stvar, a ne devojkicu koju sam voleo. Prerezavši joj grlo, otkrio sam svoj poziv. Šaka me je đavolski žigala. U poslednje vreme nastojao sam da smanjim dozu morfijuma. Znam da bih trebalo da potražim stručnu pomoć, ali mislim da mi je moj bol potreban. Daje mi odlučnost.

Dok traju promene, novorođeni ponekad raskopavaju grobove pokojnih rođaka, nadajući se da će ih nekakvom osmozom vaskrsnuti kao vampire. Morao sam da pazim gde stajem da se ne bih strmeknuo u jednu od ovih jama, ostavljenih posle pomenutih jalovih nastojanja. Magla je ovde gore bila proređena, veo od muslina.

Malo sam se trgnuo kada sam ugledao nečiju priliku ispred grobnice porodice Vestenra. Bila je to vitka mlada žena u kaputu sa okovratnikom od majmuskog krzna, pod slamnatim šeširom sa crvenom trakom na čvrsto vezanoj kosi. Opazio sam sev crvenih očiju. Sa svetlošću koja joj je ocrtavala obrise, mogla je to biti Lusi, podignuta iz groba. Srce mi je tutnjalo.

„Gospodine?" reče ona, zatečena mojim pojavljivanjem. „Ko je to?"

Naglasak je bio irski, nenapadan ali narodski. To nije bila Lusi. Nisam skinuo šešir, već sam samo klimnuo glavom. Novorođena mi je zbog nečega bila poznata.

„Gle", reče ona, „pa to je doktor Sjuard, iz Tojnbija."

Zrak poznog sunca se probi kroz isparenja i vampirka se žacnu. Ugledao sam joj lice.

„Kelijeva, zar ne?"

„Mari Žanet, gospodine", reče ona, pribravši se i lativši se uspijanja, osmehivanja, ulagivanja. „Dođoste da obiđete pokojnicu?"

Klimnuh glavom i položih venac koji sam doneo. Ona je svoj buket spustila na prag grobnice, jeftin i sićušan pored mojeg kitnjastog obdarja.

„Jeste l' poznavali gospoj'cu?"

„Jesam."

„Bila je tako lepa", reče Kelijeva. „Prava lepot'ca."

Nisam uspevao da smislim kakva je veza mogla da postoji između moje Lusi i ove devojčure krupnih kostiju. Iako je izgledala svežije od većine, bila je to ipak samo još jedna kurva. Kao Nikolsova, Čepmenova i Šenova...

„Ona me preobratala", objasnila je Kelijeva. „Našla me na Hitu jedno veče kad sam se vraćala iz kuće jednog kavaljera i podarila mi nov život."

Ovaj put je malo поближе pogledali. Ako ju je Lusi zaista odabrala da je preobrati, nosila je dokaze teorije da vampirski nakot liči na svoje roditelje u tami. Njena rumena ustašca i beli zubići definitivno su nasledili nešto od Lusine prefinjenosti.

„Njena sam svojta, a ona je bila u rodu sa princem mladoženjom, pa se gotovo mož' reći da sam i sama kraljevske krvi. Kraljica je moja ujna u tami."

Zakikotala se. Moja šaka u džepu kao da je bila zaronjena u vatru, grčevito stegnuta u pesnicu unutar kugle bola. Kelijeva pride toliko da sam osetio trulež njenog daha ispod parfema i pomilova okovratnik mojeg kaputa.

„Fin materijal, gospod'ne.”

Poljubila me je u vrat, brzinom zmiје i na trenutak mi zaustavila srce. Ni dan-danas ne umem da objasnim niti da opravdam osećaj koji me je obuzeo.

„Mogla bi' i vas da preobratim, gospod'ne, da načinim od vas kraljevskog rođaka...”

Telo mi je bilo kao kamen dok se trljala o mene, isturajući bokove, omotavajući mi rukama ramena, leđa...

Odmahnuh glavom.

„Kako 'oćete, gospod'ne.”

Odstupila je. Krv mi je tutnjala u slepoočnicama, a srce galopiralo kao pobjednik Veseks kupa. Osećao sam mučninu od dodira tog bića. Da mi je skalpel bio u džepu, izvadio bih joj srce iz grudi. Ali to nije bio jedini osećaj. Toliko je podsećala na onu Lusi koja je unosila nemir u moje snove. Pokušao sam nešto da kažem, ali sam uspeo samo da zakrkljam. Kelijeva je, međutim, shvatila. Verovatno je bila iskusna u tim stvarima. Krvopija se okrenula i osmehnula, ponovo kliznuvši uz mene.

„Onda nešto drugo, gospod'ne.”

Klimnuh glavom i ona počе polako da mi raskopčava odeću. Izvadila je moju šaku iz džepa i mazno se zaposlila oko rane. Nežno je uklonila koru i počela da liže ogoljeno meso, drhteći od zadovoljstva. I sam obuzet drhtavicom, osvrnuo sam se oko sebe.

„Ovde nas niko neće uznemiravat', gos'n' doktore...”

„Džek", promrmljali.

„Džek", ponovi ona, zadovoljna kako joj to zvuči. „Stoji vam to ime.”

Zadigla je haljine iznad vrhova čarapa i vezala ih oko struka, a onda se spustila na leđa na zemlju i otvorila se da me primi. Lice joj je bilo isto kao Lusino. Istovetno. Nekoliko dugih trenutaka sam zurio u nju i čuo Lusi kako me zove. Osećao sam bolnu ukrućenost. Sve to konačno postade previše za mene i spustih se na bludnicu, nepodnošljivo uzbuđen, žurno otkopčavajući odeću i zarih se u nju do dna. U travi kraj Lusine grobnice pario sam se sa tim stvorenjem, sa suzama na licu i nekim strašnim ognjem u utrobi. Koža joj je bila hladna i bela. Nagnala me je da se prospem, pomažući mi sa gotovo jednakom posvećenošću kao što majka pomaže dojenčetu. Posle me je vlažno uzela u usta i - sa nežnom, izluđujućom pažnjom - popila malo moje krvi. Osećaj je bio neobičniji od dejstva morfijuma, ukus umiranja u bojama duge. Iako je trajao samo nekoliko sekundi, čin vampirskog pričešća se u mojem umu činio otegnut satima. Gotovo da sam poželeo da sa mojim semenom istekne i moj život.

Dok sam se zakopčavao, gledala je u stranu, skoro kao da se stidi. Osećao sam moć koju je sada imala nada mnom, snagu opčinjenosti koju žrtva oseća prema vampiru. Ponudio sam joj novac, ali je moja krv bila dovoljna. Pogledala me je sa nežnošću, gotovo sažaljenjem, pre nego što je otišla. Da sam samo imao skalpel...

Pre nego što sam seo da unesem ovu zabeležku, imao sam dogovor sa Ženevjev i Druitom. Njih dvoje će preuzeti noćnu smenu. Hol se nezvanično pretvorio u bolnicu i hteo bih da Ženevjev - koja je, iako formalno nestručna, lekar opšte prakse kakvog bi samo mogao da poželim - bude ovde dok mene nema. Posebno je posvećena brizi oko male Majletove, Lili. Bojim se da Lili neće preživeti vikend.

Povratak iz Kingsteda protekao je u bunilu. Sećam se da sam sedeo u omnibusu, ljuljajući se sa kretnjama vozila, dok mi se vid na smenu mutio i izoštravao. Kvinsi me je u Koreji, zarad eksperimenta, nagovorio da popušim lulu opijuma. Ovaj osećaj je bio sličan, ali čulniji. Svaku ženu na koju mi je pao

pogled, od skakutave zlatokose dece do vremešnih bolničarki, želeo sam na neki nejasan, neodredljiv način. Bio sam suviše iscrpljen da bih se povinovao tim željama, čini mi se, ali su me svejedno mučile, poput sićušnih, gladnih mrava koji mi mile po koži.

Sada se osećam razdražljivo i nervozno. Morfijum pomaže da se taj osećaj ublaži, ali samo malo. Prošlo je previše vremena otkako sam poslednji put porađao. Vajtčepel je postao opasan. Sve vrvi od sveta koji neprestano njuška okolo, viđajući Srebrnog Noža u svakoj senci. Moj skalpel leži na radnom stolu, Srebrno se presijavajući. Oštar kao šapat. Kažu da sam lud. Ne razumeju moju svrhu.

Dok sam se onako ošamućen vraćao iz Kingsteda, nešto sam morao da priznam sebi. Kada sanjam Lusi, to nije ona žena tople krvi koju sam voleo. U mojim snovima Lusi je vampirka.

Uskoro će ponoć. Moram da izađem.

22. ZBOGOM, PTIČICE ŽUTA

Direktor je ostavio Ženevjev da vodi noćnu smenu i time jako oneraspoložio Montegjua Druitu. Kada je htela da bdi pored Liline postelje, Druit je počeo da gundā o nesavesnosti, nimalo izokola aludirajući na to da bi posao rukovođenja trebalo da prepusti drugome ako želi da se posveti određenom pacijentu. U sobičku u prizemlju gde je ležala Lili, Ženevjev mu je dala uputstva. Druit je stajao u stavu voljno i glumio da ne čuje škripanje iz Lilinih pluća. Svaki njen dah izazivao je otegnuto, mučno, potmulo krkljanje. Amvortova, nedavno angažovana bolničarka, brižno se starala o bolesnici, ušuškavajući je u ćebad.

„Hoću da vi ili Morison sve vreme budete u predvorju“, rekla mu je. „U poslednjih nekoliko noći ovuda cirkuliše silan svet i neću da vidim nikoga ko nema nekog posla ovde.“

Druitu se nabra čelo. „Čudite me. Naša vrata su otvorena za sve...“

„Naravno, gospodine Druite. Ali ima i onih koji bi to zloupotrebili. Ovde imamo lekove i druge stvari od vrednosti. Krađe nisu nimalo neuobičajena stvar. Osim toga, ako se pojavi izvesni kineski gospodin visokog rasta, bila bih vam zahvalna ako mu ne dozvolite da uđe.“

Nije je razumeo; nadala se da neće ni morati. Nije zaista verovala da bi mu pošlo za rukom da zaustavi skakutavo stvorenje kada ovo reši da nastavi da je proganja. Ali drevni je bio samo jedan u nizu problema koji su je skolili i zahtevali rešenje.

„U redu“, reče Druit i ode. Opazila je da duž ruba njegovog jedinog očuvanog kaputa vise konci i da je gotovo sasvim progledao na laktovima. Kod ovog naroda, dobra odeća bila je kao oklop. Odvajala je pristojan svet od ambisa. Montegju Džon Druit, činilo joj se, imao je više nego usputno

poznanstvo sa njegovim dubinama. Prema njoj se ophodio sa poštovanjem, ali ju je brinulo nešto što se krilo ispod njegove uzdržanosti. Bio je učitelj, a onda se dosta bezvoljno okrenuo karijeri advokata, da bi na kraju stigao u Tojnbi Hol. Nije se proslavio ni u jednom od odabranih zanimanja. Njegov najzapaženiji projekt bilo je prikupljanje zvaničnih priloga za osnivanje kriket-kluba u Vajtčepelu. Pored toga se bavio regrutovanjem potencijalnih igrača sa ulice, podučavajući ih o vrednostima i veštinama igre koju su i mnogi drugi njegovi sunarodnici shvatali gotovo kao religiju.

Lili je počela da iskašljava nekakvu crno-crvenu supstancu. Nova medicinska sestra - vampirka sa izvesnim iskustvom - obrisa detetu usta i pritisnu joj grudi, nastojeći da oslobodi zakrčene puteve.

„Gospođo Amvort? Šta se dešava?”

Bolničarka odmahnu glavom. „Nečista krv, gospoj'ce", reče. „Tu nema mnogo pomoći."

Lili je bila na umoru. Jedna od toplokrvnih sestara dala joj je malo krvi, ali uzalud. Životinja u koju je pokušala da se pretvori sada je nadjačavala, a ta životinja je bila mrtva. Živo tkivo se malo po malo pretvaralo u kožastu mrtvu tvar.

„To je veština uma", reče Amvortova. „Menjanje oblika. Da biste poslali drugo biće morate biti sposobni da ga zamislite i to do najsitnijih pojedinosti. To je kao kad crtate: da bi crtež uspeo, svaka linija treba da bude na svom mestu. Sposobnost se stiče srodstvom, ali veštinu nije lako savladati."

Ženevjev je bilo drago što porodica Šandanjak nije posedovala sposobnost menjanja oblika. Amvortova poravna Lilino krilo kao cebe. Ženevjev je ta izobličena izraslina podsećala na dečji crtež kredom: savijena na pogrešnim mestima i ukrivo skalupljena. Lili jeknu, od nekog probadajućeg bola u njoj. Na ulici je u međuvremenu i oslepela; sunce je spržilo njene novorođene oči. Mrtvo krilo je isisavalo srž iz kostiju njenih nogu, koje su počinjale da se drobe i

pucaju u navlakama od mišića. Amvortova joj se stavila udlage, ali je to samo usporilo proces.

„Bilo bi samilosno“, reče Amovrtova, „prekratiti joj muke.“

Ženevjev se sa uzdahom složi: „Trebalo bi da imamo sopstvenog Srebrnog Noža.“

„Srebrnog Noža?“

„Nekog kao onog ubicu, gospođo Amvort.“

„Večeras sam čula od jednog novinara da je poslao pismo novinama. Traži da ga zovu Džek Trbosek, kaže ovaj.“

„Džek Trbosek?“

„Da.“

„Budalasto ime. Niko ga neće zapamtiti. Bio je i ostaće Srebrni Nož.“

Amvortova ustade i otrese dugačku kecelju na kolenima. Pod prostorije nije bio pometen. Održavanje čistoće u Holu bilo je neprestana teška borba. Mesto jednostavno nije bilo predviđeno za bolnicu.

„Ne možemo više ništa da učinimo, gospoj'ce. Moram da obiđem ostale. Mislim da malom Čelvdjlu možemo da spasemo oko.“

„Idite. Ja ću ostati sa njom. Neko mora.“

„Da, gospoj'ce.“

Bolničarka ode i Ženevjev zauze njeno mesto, kleknuvši pored strunjače. Uze Lilinu neizmenjenu ruku i čvrsto je stegnu. U detinjim prstima još je bilo natprirodne snage i ona uzvratila stisak. Ženevjev počeo tiho da joj govori, prešavši na jezike koje Lili nije mogla da zna. Negde u zakutku njenog uma bio je zaturen srednjevekovni francuski, koji je povremeno uspevao da joj se prikrađe na usne.

Putujući po svetu sa svojim prvobitnim ocem, naučila je, iako je samo kratko bila tople krvi, da se stara o samrtnicima. Njen otac, lekar, pokušavao je

da spase ljude koje bi njihovi zapovednici najradije zakopali polumrtve samo da više ne smetaju. Zadah bojišta sada se osećao i u ovoj sobi, smrad mesa koje truli. Setila se mrmorenja sveštenika na latinskom i upitala se da li je Lili uopšte bila vernica. Smetnula je s uma da pozove pastora da joj pruži oprost.

Najbliži sveštenik verovatno je bio Džon Jago, ali hrišćanski krstaš nikada ne bi pristao da pruži usluge jednom vampiru. Tu je bio još i prečasni Semjuel Bamet, rektor škole Svetog Jude i jedan od osnivača Tojnbi Hola, neumorni član komisija i društveni reformator, koji se zalagao za čišćenje jazbina poroka u krugu 'opakih četvrt milje'. Sećala ga se kako sipa otrov, zajapuren od besa, propovedajući protiv prakse da se žene rvu gole do pojasa. Iako nije gajio neosnovane predrasude kao Jago, Bamet nije bio naklonjen Ženevjev i bio je otvoreno sumnjičav prema motivima koji su je nagnali da se pridruži Pokretu za unapređenje Ist Enda.

Odmeravajući solidnu težinu štapa sa mačem u ruci, Boregard požele da mu se Trbosek nađe pred oštricom.

„Šolju čaja, ser?“ upita Tik.

Pre nego što je Boregard stigao da zahvali naredniku, na vrata grunu pozornik tople krvi, sav zadihan. Skinuo je šlem, sopćući.

„Šta je sad, Kolinse? Neka nova gužva?“

„Sredio je još jednu, naredniče“, prostenja Kolins. „Dve o istom trošku. Dve za jednu noć.“

„Šta!“

„Prvo Liz Strajd kod ulice Bemer, a sad i devojčuru po imenu Edouz na Majter Skveru.“

„Majter Skver. To je izvan našeg rejona. Pos'o za momke iz Gradske.“

Granica nadležnosti Metropolitena i Gradske policije prolazila je kroz parohiju. Ubica je, između zločina, bio prešao granicu.

„Reklo bi se da 'oće da napravi budale od nas. Sutra će da ih kasapi ispred Skotland Jarda, sve sa porukom za komesara ispisanom crvenim mastilom.”

Horegard zatrese glavom. Još jedan straćen život. Ovo više nije bila istraga za račun Diogenovog kluba. Stradali su nevini ljudi. Osećao je snažan poriv da nešto učini.

„Javio mi komesar Holand iz Gradske. Rek'o je da je Edouzova...”

„Mislim da se zvala Ketrin. Poznato lice u ovim krajevima. Češće se treznila kod nas u ćeliji nego tamo 'de je živela.”

„Da, pretpostavlja'o sam da se radi o Keti”, reče Kolins, zastavši da načini tužnu grimasu. „U svakom slučaju, Holand kaže da je gad ovaj put dovršio pos'o. Ne k'o sa Liz Strajd, rez preko grla i tutanj u mrak. Ovu drugu je rasporio sve po propisu.”

Tik opsova.

„Sirota Keti”, reče Kolins. „Bila je to grozna matora drolja, ali nikad nikom nije učinila zlo. Bar ne neko vredno pomena.”

„Jadni mi, pre bih rekao”, reče Tik. „Posle ovoga, ako ga 'itno ne u'vatimo, biće čupavo biti 'cajac u ovoj parohiji.”

Boregard je znao da je Tik u pravu. Rutven će tražiti ostavku nekog od starešina, možda Vorenovu, a princa mladoženju će verovatno morati da nagovaraju da ne nabije na kolac nekoliko pozornika, *pour encourager les autres*.

Pojavi se još jedan glasnik. Bio je to Ned, deran iz Kafea de Pari. Boregard mu je bio dao šiling, da bi ga privoleo da radi za Diogenov klub.

Tik načini strašno lice i dečak se zaustavi na pristojnoj razdaljini od njega. Bio je toliko odlučan da Boregardu prenese poruku da se usudio da zađe u policijsku stanicu. Sada se, međutim, prestrašio sopstvene hrabrosti: nastavio je da hoda kao miš u mačjem leglu.

„Gospoj'ca Rid poručuje da dođete u Tojni 'ol, ser. 'Itno.“

23. PREURANJENI POST-MORTEM

Suvih očiju, umotala je Lili u čaršav. Leš je već bio počeo da se raspada. Koža na licu se krutila kao kora pomorandže koja je predugo stajala u zdeli. Devojčicu će morati da potope u kreč i zakopaju u raku za siromahe pre nego što miris postane nepodnošljiv. Kada završi pripreme za pokop, Ženevjev će morati da popuni smrtovnicu da bi je Džek Sjuard potpisao i da priloži kopiju za arhivu Hola. Kad god bi neko oko nje umro, za srce bi joj priraslo novo zrno leda. Bilo je tako lako pretvoriti se u bezosećajno čudovište. Još nekoliko vekova i postaće ista kao Vlad Cepeš: zainteresovana samo za moć i ukus vrele krvi u ustima.

Vest je stigla sat vremena pre svitanja. Doneli su jednog od podvodača, ruke izrezbarene britvom; društvo koje ga je donelo imalo je pet verzija priče. Džek Trbosek je bio uhvaćen i nalazio se u policijskoj stanici, a identitet su mu krili jer je pripadao kraljevskoj porodici. Džek je naočigled sveta rasporio desetero i pobegao progoniteljima preskočivši šest metara visok zid; na čizmama je imao opruge, lice mu je bilo Srebrna lobanja, ruke krvavi srpovi, a dah sažižući oganj. Jedan pozornik joj je saopštio gole činjenice. Džek je ponovo ubio. Prvo Elizabet Strajd, a zatim i Ketrin Edouz. *Keti!* Bila je potresena. Za drugu ženu rekla je da misli da je ne poznaje.

„Ipak, bila je ovde pre mesec dana“, reče joj Morison. „Liz Strajd. Bila je usred prelaska i trebala joj je krv da dovrši proces. Zapamtili biste je da ste je sreli. Bila je visokog rasta i izgledala je kao strankinja, recimo Šveđanka. Nekada je bila lepa žena.“

„Sad kolje po dve odjedared“, reče pozornik. „Čoveku skoro dođe da se divi tom đavolu.“

Potom svi ponovo odoše, po drugi ili treći put i u Holu zavlada mir. Ženevjev ostade da sedi sama u tišini zore. Sa prolaskom vremena, svako novo

zverstvo postajalo je deo jezive monotonije. Lili ju je ostavila potpuno ispražnjenu. U njoj više nije bilo osećanja. Ni traga žaljenja za Liz Strajd i Keti Edouz.

Dok je napolju izgrevale sunce, zapala je u dremež na stolici. Bila je umorna od napora da zadrži sve konce u rukama. Znala je šta će se dalje događati. Sa svakim novim ubistvom postajalo je sve gore. Kurve će početi da naviru u bujucima, uglavnom u histeričnom plaču, moljakajući za novac da pobegnu iz smrtonosne zamke Vajtčepela. A četvrt je uistinu bila smrtonosna zamka mnogo pre nego što je Trbosek posrebrio noževe.

Usnula je da je ponovo živa, sa srcem koje su pržili gnev i bol i očima punim pravednih suza. Godinu dana pre nego što je primila Mračni Poljubac, isplakala je oči na vesti iz Ruana. Englezi su bili spalili Jovanku Orleanku, proglašivši je za vešticu. Sa četrnaest godina Ženevjev se bila zaklela da će braniti stvar Dofena. Bio je to rat dece, koji su njihovi staratelji doveli do krvavog košmara. Jovanka nije dočekala devetnaesti rođendan, a Šarl Dofen je bio u pubertetu; čak je Henri od Engleske bio dete. Njihove zađevice trebalo je da budu razrešene partijom klikera, a ne pomoću vojski i opsada. Dečaci-kraljevi su sada bili mrtvi, ali i njihove kuće. Današnja Francuska, zemlja koja joj je postala jednako strana kao Mongolija, nije imala čak ni monarha. Ako je u Viktorijinim nemačkim venama ostala još koja kap engleske krvi Henrija Četvrtog, deo nje se vremenom verovatno razlio i među narodom, do Lili Majlet, Keti Edouz, Džona Jaga i Artura Morisona.

Iz prijemnih odaja se začu galama - *ponovo* - ali Ženevjev je ionako očekivala da će tokom dana biti još povređenih. Posle ubistava izbijali su ulični sukobi, padale su žrtve dobrovoljačkih grupa, a bilo je i linčovanja u američkom stilu...

U hodniku se pojaviše četvorica pozornika, noseći između sebe nešto u debelom nauljenom platnu. Lestrejđ je žvakao brkove. Policajci su morali da se

probijaju kroz neprijateljski nastrojen narod. „Reklo bi se da nam se smeje“, reče jedan od nas, „dok huška svet na nas.“

Iza policajaca je išla novorođena devojka sa tamnim naočarima, u praktičnoj odeći, gladnog izraza lica. Ženevjev pomisli da joj liči na novinarku.

„*Mademoiselle* Didone, molim vas da ispraznite jednu sobu.“

„Inspektore...“

„Ne raspravljajte, već požurite. Jedna od njih je još živa.“

Odmah je shvatila i pogledala spisak prostorija, ali se zatim setila da postoji jedna prazna prostorija.

Ostali pođoše za njom, naprežući se pod čudnim teretom. Odvela ih je do Liline sobe. Pomerila je mali zavežljaj i policajci unesoše breme, spustiše ga na upražnjeno mesto i razmotaše platno. Par mršavih nogu pljesnu iz platna na strunjaču, u rasparenim čarapama ispod zarozane haljine.

„*Mademoiselle* Didone, upoznajte Liz Strajd.“

Novorođena je bila visoka i mršava, sa obrazima umrljanim ružem i zamršenom crnom kosom. Ispod raskopčanog kaputa nosila je pamučnu haljinu, sa crvenom mrljom od vrata do struka. Grlo joj je bilo rasečeno do kosti, rez od uva do uva nalik na klovnovski osmeh. Krkljala je iz presečenog dušnika.

„Džeki nije imao vremena da se poigra sa njom koliko je hteo“, objasni Lestrejđ, „ali je to sačuvao za Ketu Edouz. Toplokrvni kopilan.“

Liz Strajd pokuša nešto da vikne, ali nije mogla da izvuče vazduh iz pluća u grlo. Iz rane je šištal. Zubi su joj bili oštri kao šila. Udovi su joj se grčili kao žablji kraci pod strujom. Bila su potrebna dva policajca da je obuzdaju.

„Drži je, Votkinse“, reče Lestrejđ. „Drži joj glavu.“

Jedan od pozornika pokuša da umiri Lizinu glavu, ali ova nastavi divlje da je baca tamo-amo, kidajući ranu koja je pokušavala da zaraste.

„Neće dugo izdržati“, reče mu Ženevjev. „Prekasno je.“

Neki stariji ili snažniji vampir možda bi preživeo - Ženevjev je i sama preživela teže ozlede - ali je Liz Strajd bila novorođena, preobraćena u poznim godinama. Već je godinama umirala, trujući se lošim džinom.

„Ne mora da preživi, samo neka da izjavu.“

„Inspektore, ne znam da li će uopšte *moći* da govori. Mislim da su joj presećene glasne žice.“

Lestrejдове pacovske oči su gorele. Liz Strajd je bila njegova prva prilika da uhvati Trboseka i nije hteo da je propusti.

„Takođe mislim da je van sebe, sirotica“, reče Ženevjev. U crvenim očima ranjenice nije bilo ničega što bi ukazalo na prisustvo inteligencije. Ljudska strana novorođene bila je sagorela.

Neko gurnu vrata i ljudi nagruše na vrata. Lestrejđ zausti da se prodere 'Napolje!', ali proguta naređenje.

„Gospodine Boregarde“, reče.

Otmeno obućeni muškarac kojega je Ženevjev videla na pretresu slućaja Lulu Šen uđe u sobu, a za njim i doktor Sjuard. U hodniku je bilo još ljudi - bolničarki i pomoćnika. Amvortova kliznu u sobu i stade uz zid. Ženevjev pomisli da bi bilo dobro da ova pogleda novorođenu.

„Inspektore“, reče Boregard. „Mogu li...“

„Uvek mi je zadovoljstvo da pomognem Diogenovom klubu“, reče Lejstred, tonom koji je govorio da bi mu bilo veće zadovoljstvo da sipa živu sodu sebi u oči.

Pridošlica klimnu glavom novorođenoj, oslovivši je sa 'Kejt'. Ova mu se ukloni sa puta, oborenog pogleda. Ženevjev je mogla da se zakune da je devojka zaljubljena u njega. Boregard se elegantnim pokretom provuće između pozornika, ućtivo ali odlučno. Ramenima je zabacio ogrtać da oslobodi ruke.

„Blagi Bože“, reče. „Zar niko ne može da pomogne ovoj jadnici?“

Ženevjev oseti neobičnu naklonost prema njemu. Bio je prva osoba koja je izjavila nešto što je pokazivalo da smatra Liz Strajd osobom vrednom da joj se pomogne, umesto da se čeka da umre.

„Prekasno je“, objasni Ženevjev. „Pokušava da se zaleči, ali je ozleda suviše ozbiljna, a snaga mala.“

Iskidane ivice rane na grlu Liz Strajd su se talasale, ali nisu uspele da se spoje. Grčevi su postali učestaliji.

„Doktore Sjuard?“ reče Boregard, tražeći drugo mišljenje.

Direktor pride ženi koja se bacakala i trzala na ležaju. Ženevjev nije opazila kada se vratio, ali je pretpostavljala da ga je vest dovela u Hol. Ponovo je imala utisak - iako se dobro obuzdavao - da se gadi vampira.

„Bojim se da je Ženevjev u pravu. Siroto stvorenje. Gore u sobi imam srebrne soli. Mogli bismo da joj prekratimo muke. To bi bilo najbolje za nju.“

„Ali ne pre no što nam da odgovore“, umeša se Lestrejd.

„Za ime Božje, čoveče“, reče Boregard. „Ona je ljudsko biće, a ne trag.“

„I sledeća će biti ljudsko biće, ser. Možda uspemo da sprečimo da bude sledeće. Ili sledećih.“

Sjuard dodirnu Lizino čelo i zagleda joj se u oči, svedene na crveno ugljevlje. Odmahnu glavom. Sledećeg trenutka ranjenicu preplavi talas neljudske snage. Zbacila je pozornika Votkinsa sa sebe i sunula prema direktoru, široko razjapljenih čeljusti. Ženevjev odgurnu Sjuarda u stranu i sagnu se da izbegne siloviti zamah Lizinih kandži.

„Menja oblik“, uzviknu Kejt.

Liz Strajd se prope. Kičma joj se savijala, a udovi skraćivali. Iz lica joj izraste vučja njuška, a na otkrivenim delovima kože izbiše čekinje.

Sjuard ustuknu prema zidu. Lestrejđ pozva svoje ljude da se povuku dalje od nje. Boregard posegnu za nećim ispod ogrtaća. Kejt je držala pesnicu na ustima.

Liz Strajđ je pokušavala da se pretvori u vuka, ili psa. Ali kao što je rekla gospođa Amvort, to nije bio jednostavan trik. Za to su bili potrebni ogromna koncentracija i snažna svest o sebi. Za um natopljen džinom, ili novorođenu u samrtnim mukama, bile su to nedostupne stvari.

„Grom i pakao", reće Votkins.

Lizina donja vilica štrćala je kao u aligatora, prevelika da bi se uklopila u ostatak lobanje. Desna noga i ruka joj se skvrćiše, a leva strana naraste od slojeva nabreklih mišića koji su obložili kosti. Krvava odeća na njoj popuca. Ivica rane na grlu zaceliše i naćićkaše se žutim zubima. Kandžama naoružano stopalo se ritnu i pokida Votkinsovu uniformu na grudima. Napola oformljeno stvorenje vrištalo je iz rasekotine na vratu. Onda skoći, probivši se između policajaca i pade kao vreća, pa poće da puzi po podu, pruživši žilavu, britvama naoružanu ruku prema Sjuardu.

„U stranu", naredi Boregard.

Ćovek iz Diogenovog kluba držao je revolver. Napeo je oroz i pažljivo nanišanio. Liz Strajđ se okrenu i zagleda se u otvor cevi.

„To je beskorisno", pobuni se Amvortova.

Liz Strajđ se baci napred. Boregard povuće obarać. Zrno je pogodi u srce i odbaci na zid. Srući se, beživotno, prema Sjuardu, a njeno telo poće polako da se vraća u prvobitni oblik.

Ženevjev upitno pogleda Boregarda.

„Srebrni metak", objasni on, bez ponosa.

„Ćarlse", prodakta Kejt sa strahopoštovanjem. Ženevjev pomisli da će se devojka onesvestiti, ali ova ostade na nogama.

Sjuard se podiže, brišući krv sa lica. Tresao se, usana stisnutih u belu liniju, jedva obuzdavajući gađenje.

„Boga mi, vi dovršiste Trbosekov posao“, promrmlja Lestrejđ.

„Ja nemam zamerki“, reče Votkins, sa rasekotinom na grudima.

Ženevjev se nagnu nad leš i potvrdi da je Liz Strajđ mrtva. U poslednjem grču, ruka pokojnice - još delimično vučja - se ispruži i zakači se kandžama za manžetnu Sjuardovih pantalona.

24. ŠETNJA KROZ VAJTČEPEL

„Mislim da je u poslednjim trenucima bila pri svesti“, reče on. „Pokušavala je da nam ukaže na nešto.“

„Na šta mislite?“ odgovori Ženevjev. „Da je ubičino ime... Sidni Pantalone?“

Boregard se nasmeja. Nemrtvi se obično nisu preterano trudili da budu duhoviti.

„Teško“, reče, „možda gospodin Čizam.“

„Ili možda čizmadžija, obućar.“

„Imam jake razloge da verujem da je Džon Pajzer van sumnje.“

Leš su bili odneli u mrtvačnicu, gde su ga željno očekivali medicinski i novinski lešinari. Kejt Rid je otišla u Kafe de Pari da izdiktira svoju priču preko telefona, ali tek pošto joj je strogo zabranio da pominje njegovo ime. Znao je da ne bi valjalo kada bi se pažnja javnosti okrenula prema Diogenovom klubu, ali je uistinu više brinuo zbog Penelope. Nije mu bilo teško da zamisli njene komentare ako bi se saznalo za njegovu ulogu u poslednjim trenucima života Liz Strajd. Ovo je bio drugi deo šume, drugi deo grada, druga strana njegovog života. Penelopa je živela na drugoj strani i nije želela da zna da postoji još neka.

Išao je krajem između ulice Bemer i Majter Skvera. Vampirka iz Tojni Hola je koračala pored njega, manje zabrinuta zbog bledeg sunca nego dan ranije Kejt. Na dnevnoj svetlosti, Ženevjev Didone izgledala je veoma privlačno. Bila je odevena u stilu savremene žene, u tesnu jaknicu i jednostavnu haljinu, praktične čizme niskih potpetica, kapu nalik na beretku i ogrtač do pojasa. Bio je siguran za nju, ako Velika Britanija za godinu dana bude birala

parlament, da će zahtevati svoje pravo da glasa i pretpostavljao je da neće glasati za lorda Rutvena.

Stigli su do mesta gde je bila ubijena Edouzova. Majter Skver je bio zidovima zatvoren prostor kod Velike Sinagoge, do kojeg se moglo doći kroz dva uska prolaza. Prolazi su bili ograđeni konopcem, a pored krvave mrlje stražario je toplokrvni policajac. Okolo je stajalo nekoliko radoznalaca, sa namerom da sastave svoje spiskove sumnjivih osoba. Pravoslavni Jevrej sa zvončićima koji su mu visili sa pletenica ispred ušiju i bradom do pupka, pokušavao je da nagovori neke od ovih dokoličara da se više ne zadržavaju ispred ulaza u sinagogu.

Boregard podiže uže i pridržava ga da se Ženevjev provuče. Pokaza svoju karticu policajcu, a ovaj ga pozdravi. Ženevjev se osvrnu po sumornom trgu.

„Trbosek mora da je odličan trkač“, reče.

Horegard pogleda na džepni sat. „Bili smo brži od njega za pet minuta, ali smo znali kuda idemo. Možda nije išao najkraćim putem, naročito ako je hteo da izbegne prometne ulice. Verovatno je samo želeo da nađe neku od devojaka.“

„I samotno mesto.“

„Ovde nije baš tako pusto.“

Iza prozora prema trgu videla su se lica, okrenuta prema njima.

„U Vajtčepelu, ljudi su navikli da ne vide šta se događa.“

Ženevjev je koračala po malenom trgu između zidova kao da želi da oseti mesto.

„Mesto je savršeno, javno ali izdvojeno. Kao stvoreno za bludničenje s nogu.“

„Razlikujete se od drugih vampira“, primeti on.

„Da“, složi se ona, „bar se nadam da je tako.“

„Jeste li od onih koje zovu drevnima?“

Potapšala se po srcu. „Ovde unutra još imam slatkih šesnaest, ali sam rođena 1416. godine.”

Boregard se začudi. „Ali, to znači da niste...”

„U krvnom srodstvu sa princom mladoženjom? Tako je. Moj otac u tami zvao se Šandanjak, a njegova majka u tami bila je ledi Melisa D'Aku, a..”

„Sve ovo, dakle”, mahnuo je rukom, „nema veze sa vama?”

„Ne postoji stvar sa kojom nismo u vezi, gospodine Boregarde. Vlad Cepeš je bolesno čudovište, a njegov nakot širi njegovu bolest. Ona sirota žena od jutros jeste ono što možete da očekujete od njegovog potomstva.”

„Radite kao lekar?”

Slegnula je ramenima. „Vreme je učinilo da radim mnoge stvari. Bila sam kurva, vojnik, pevačica, geograf, prestupnica. Šta god je u datom trenutku bilo korisno. Trenutno uobražavam da je to lečenje. Moj otac, moj prirodni otac, bio je lekar, a ja sam mu bila pomoćnica. Znae, Elizabet Garet Anderson i Sofija Džeks-Blejk nisu bile prve žene koje su se bavile medicinskom praksom.”

„Okolnosti su se značajno promenile od petnaestog veka.”

„Svesna sam toga. Čitala sam nešto o tome u *Lanceti*. Više ne prepisujem pijavice, osim u posebnim slučajevima.”

Boregard zaključi da mu se ova prastara devojka dopada. Ženevjev nije bila nalik ni na jednu ženu koju je poznao, bilo tople krvi ili nemrtvu. Imao je utisak da se žene mahom drže po strani, posmatrajući, komentarišući, pasivne, po izboru ili iz potrebe. Pala mu je na pamet Florens Stoker, koja se pretvarala da razume pametne ljude koje je ugošćavala, spremna da se naduri kad god bi neko odbio da ispuni neku njenu želju. Penelopa je, opet, uzdigla nemešanje do svetog slova, insistirajući da ljudi poštede njenu sirotu glavicu nezgodnih pojedinosti. I sama Kejt Rid, moderna i novorođena, zadovoljavala se da vodi beleške o životu umesto da ga živi. Ženevjev Didon, međutim, nije bila

posmatrač. Pomalo ga je podsećala na Pamelu. Pamela je oduvek težila, *zahtevala* da uzme učešća.

„Da li je ovaj slučaj politički?”

Boregard pomno razmisli pre nego što je odgovorio. Nije znao koliko toga sme da joj kaže.

„Raspitala sam se o Diogenovom klubu”, objasni ona. „Vi ste neka vrsta vladinog ureda, zar ne?”

„Ja služim Kruni.”

„Otkuda vaše interesovanje za ovaj slučaj?”

Ženevjev je stajala iznad mrlje na mestu gde je umrla Ketrin Edouz. Policajac je gledao na drugu stranu. Sudeći po crvenim tragovima koji su mu se pružali od okovratnika uniforme gotovo do uva i njega je obrađivao neki vampir.

„Kraljica je lično izrazila zabrinutost zbog ovoga što se događa. Ako je bila njena odluka da pokušamo da uhvatimo ubicu, onda...”

„Trbosek bi mogao da bude neki anarhista”, reče ona zamišljeno. „Ili tvrdokorni vampiromrzac.”

„Ovo drugo je izvesno.”

„Zašto su svi toliko sigurni da je Trbosek tople krvi?” upita Ženevjev.

„Sve žrtve su bile vampirke.”

„Kao i mnogo drugih ljudi. Sve žrtve su takođe bile žene, prostitutke, na dnu društvene lestvice. Moglo bi da se pronade mnogo činilaca koji ih povezuju. Trbosek uvek napada vrat; to je običaj *nosferatu*.”

Policajac je počinjao da se vrpolji. Ženevjev ga je uznemiravala. Boregard je pretpostavljao da mnogi tako reaguju na nju.

Usprotivio se njenoj teoriji. „Po onome što smo saznali zahvaljujući autopsijama, ubijene nisu bile ujedene, niti im je isisana krv. A s obzirom da su bile vampirke, njihova krv nije bila zanimljiva za druge vampire.”

„To nije sasvim tačno, gospodine Boregarde. Mi postajemo ono što jesmo tako što pijemo krv drugog vampira. To nije praksa, ali se dešava da jedni drugima pijemo krv. Nekada je to način da se uspostavi dominacija unutar grupe, danak koji neki mali tiranin traži od svojih sledbenika. U drugim slučajevima krv može da posluži kao lek za one nečiste krvi. A nekada, naravno, međusobno puštanje krvi može da bude naprosto seksualni čin kao i svaki drugi...”

Boregard pocrvene zbog njene neposrednosti. Crven u licu kao bulka, policajac je trljao svoje zažarene ranice.

„Krvna linija Vlada Cepeša je zagađena”, nastavi ona. „Samo oni čiji je um već truo od bolesti odlučuju se da piju sa takvog izvora. Ali London je pun bolesnih vampira. Trbosek bi jednako mogao da bude jedan od njih, kao što bi mogao da bude neki njihov neprijatelj tople krvi.”

„ Takođe bi mogao da bude neko ko lovi žene zbog krvi zato što želi da postane nemrtvi. Vi imate fontanu mladosti u venama. Ako je naš Trbosek toplokrvan ali bolestan, mogao bi da bude dovoljno očajan da pribegne takvim merama.”

„Postoje lakši načini da se postane vampir. Naravno, ima puno takvih koji nemaju poverenja u lakše načine. Vaša pretpostavka nije bez osnove. Ali čemu onda tolike žrtve? Jedna majka u tami bila bi dovoljna. I zašto ih ubija? Svaka od tih žena mogla je da ga preobrati za šiling.”

Napustili su trg i polako su išli prema Trgovačkoj ulici. Saobraćajnica je povezivala sve što se odnosilo na slučaj. Eni Čepmen i Lulu Šen bile su ubijene u sporednim uličicama. Ovde se nalazila policijska stanica odakle se vodila istraga, kao i Kafe de Pari i Tojnbi Hol.

Prethodne večeri, ubica je u jednom trenutku morao da pređe Trgovačku ulicu, a možda se i prošetao njenim produžetkom južno od Vajtčepel Haja, Trgovačkim Putem, sa krvavim nožem pod kaputom, ne bi li se domogao Lajmhausa i dokova. Od samog početka se šuškalo da je ubica pomorac."

„A možda je to običan ludak", reče on. „Jednako svestan onoga što čini koliko i orangutan sa britvom."

„Doktor Sjuard tvrdi da umobolni nisu tako jednostavni. Njihovi postupci mogu da izgledaju nasumični i besmisleni, ali uvek postoji neki obrazac. Ako pridete tome iz različitih uglova, na kraju ćete početi da shvatate, da vidite svet onako kako ga bezumnik vidi."

„I tada ćemo moći da ga uhvatimo?"

„Doktor Sjuard bi rekao 'da ga izlečimo'."

Prošli su pored plakata sa imenima zločinaca koji će biti javno nabijeni na kolac. Tajbern je bio prašuma puna umirućih lopova, pomodara i buntovnika.

Boregard se zamisli. „Bojim se da za ovog ludaka postoji samo jedan lek."

Na uglu ulica Ventvort i Goulston, ugledaše grupu policajaca i zvaničnika. Među njima su bili i Lestrejd i Ejberlin. Stajali su oko mršavog muškarca sa tužnim brkovima i svilenim šešišom. Bio je to ser Čarls Voren, komesar Prestoničke policije, koga su dovukli u ovu prezrenu četvrt njegove parohije. Grupa je stajala pored ulaza u blok nedavno sagrađenih Modernih Stambenih Jedinica.

Boregard im priđe zajedno sa vampirkom. Pretpostavljao je da se raspravlja o nečemu važnom. Lestrejd se pomeri u stranu da ih primi u društvo. Boregard se iznenadi videvši lorda Godalminga sa civilnim činovnicima. Novorođeni je nosio široki šešir koji mu je zaklanjao lice i vukao je dimove iz svoje cigare.

„Ko je ovaj čovek?“ upita ser Čarls nabusito, pokazavši prema Boregardu, dok je Ženevjev potpuno ignorisao, kao osobu nedostojnu njegove pažnje. „Ti, druškane, udalji se odavde. Ovo su državna posla. Hajde, briši, marš-marš!“

Stekavši reputaciju u Kafirskom ratu, ser Čarls je navikao da se prema svakome ko nije imao zvaničnu titulu odnosi kao prema domorocu.

Godalming objasni: „Gospodin Boregard zastupa Diogenov klub.“

Komesar, suznih očiju na ranom jutarnjem suncu, proguta svoju osionost. Boregard je shvatao zašto policiji smeta njegovo prisustvo, ali nije mogao da ne uživa bar malo u ser Čarlsovoj zbunjenosti.

„U redu“, reče ser Čarls. „Siguran sam da možemo da imamo poverenje u vašu diskreciju.“

Lestrejđ načini gadljivu grimasu iza komesarovih leđa. Ser Čarls je gubio podršku sopstvenih ljudi.

„Halsi“, reče Lestrejđ, „pokaži nam šta si pronašao.“

Pored vrata je stajala kocka transportnog sanduka. Halsi, detektiv u uniformi, podiže improvizovanu prepreku. Naduven pacov, trupa veličine lopte za ragbi, istrča iz sanduka i šmugnu između komesarovih uglancanih cipela, cvileći kao zarđali ekseri koje čupaju iz daske. Detektiv otkri natpis kredom, sivo-beo naspram crnih cigala.

VAMPERI NISU TI

KOJI BI BILI OPTUŽENI

ZA NIŠTA

„Šta znači da vampiri treba da budu optuženi za nešto“, zaključio komesar mudro.

Halsi podiže iscepan komad nekada bele tkanine, isprskan krvlju. „Ovo je bilo na pragu, ser. Deo kecelje.“

„Ostatak je nosila Edouzova“, reče Ejberlin.

„Sigurni ste?“ upita ser Čarls.

„Nismo još stigli da proverimo. Ali upravo dolazim iz mrtvačnice Golden Lejn i video sam drugi komad. Iste mrlje, isti oblik poderotine. Uklopiće se kao delovi slagalice.“

Ser Čarls je hmkao bez reči.

„Da li je moguće da Trbosek bude jedan od nas?“ upita Godalming, ponovivši Ženevjevino predašnje razmišljanje.

„Jedan od vas“, promrmlja Boregard.

„Trbosek očigleno nastoji da nas zbuni“, umeša se Ejberlin. „Radi se o obrazovanom čoveku koji pokušava da nas navede da pomislimo da nepismen. Samo jedno pogrešno slovo i pogrešna i nezgrapna negativna konstrukcija koju ni najneukiji mornar ne bi upotrebio.“

„Kao pismo Džeka Trboseka?“ upita Ženevjev.

Ejberlin se zamisli. „Lično, verujem da se radi o reklamnom triku kojim su one budale iz *Vajtčepelske zvezde* pokušale da povećaju prodaju. Ovo je rukopis druge osobe, a ta osoba je pravi Trbosek. Suviše je svež da bi bila podudarnost.“

„Grafit juče nije bio ovde?“ upita Boregard.

„Policajac koji je bio u patroli se kune da nije.“

Halsi potvrdi inspektorove reči.

„Obrišite to“, reče ser Čarls.

Niko se ne pomeri.

„Nastaće masovne pobune, linčovanja, nemiri na ulicama. Još smo kudikamo malobrojniji od toplokrvnih.“

Komesar izvadi sopstvenu maramicu i uze da briše kredu. Niko se nije pobunio zbog uništavanja dokaza, ali Boregard opazi pogled koji su razmenili detektivi.

„Eto, posao obavljen“, reče ser Čarls. „Nekad mi se čini da sve moram sam.“

Boregard prepozna onu uskumnju naglost koja je mogla da prođe kao nepokolebljivost kod Rurke Drifta ili Laknaua i shvati kako je ser Čarls mogao da donese odluku koja se okončala Krvavom Nedeljom.

Zvaničnici se razidoše svojim kočijama, klubovima i udobnostima.

„Hoću li videti Peni i vas kod Stokerovih?“ upita Godalming.

„Kada se ova stvar okonča.“

„Pozdravite Peni.“

„Postaraću se.“

Godalming pođe za ser Čarlsom. Policajci sa Ist Enda ostadoše da pospreme.

„Trebalo je da fotografišemo mesto“, reče Halsi. „Bio je to trag, bogamu, dokazni materijal.“

„Smiri se, momče“, reče Ejberlin.

„Šta je-tu je“, reče Lestrejd. „Hoću da ćelije budu pune do sumraka. Hoću da privedete svaku kurvu, secikesu, siledžiju i prevaranta. Zapretite im čime hoćete. Neko od njih će znati nešto i pre ili kasnije, progovoriće.“

Ovo se nimalo neće dopasti Krugu iz Lajmhausa. Osim toga, Lestrejd je bio u zabludi. Boregard je uživao dovoljno visok ugled u podzemlju da veruje da bi svaki prestupnik u Londonu prosledio svaki, pa makar i najmaglovitiji nagoveštaj o Trbosekovom identitetu, direktno njemu. Već je bio primio nekoliko telegrama sa sugestijama koji bi pravci istrage mogli da daju ploda. Kraljevstvo u senci odbacilo je nekoliko istražnih niti koje je sledila policija. Bilo je pomalo uznemiravajuće znati da grupa u Lajmhausu ima u svojim redovima više prvorazrednih umova nego što ih je bilo među onima koji su se maločas okupili u ulici Goulston.

Ženevjev i on nastaviše svoju šetnju prema Trgovačkoj ulici. Već je bilo kasno popodne, a on već dan i po nije spavao. Dečaci su već izvikivali naslove specijalnih izdanja novina koje su prodavali. Posle ubičinog potpisanog pisma i dva nova ubistva, pomama za vestima bila je vrhuncu.

„Šta mislite o Vorenu?" upita Ženevjev.

Boregard odluči da ne bi bilo pametno da joj poveri svoje mišljenje, ali ga je ona i bez toga shvatila. Bila je od *onih* vampira i bio je svestan da mora da pripazi o čemu razmišlja u njenom društvu.

„Ja takođe", reče ona. „Pogrešan čovek za to mesto. Rutven bi trebalo to da zna. Ali bolje i on nego karpatski manijak."

Iznenaden, on primeti: „Kada vas čovek sluša, rekao bi da nemate najbolje mišljenje o vampirima."

„Gospodine Boregarde, kud god krenem nailazim na nakot princa mladoženje. Kasno je kukati zbog toga, ali Vlad Cepeš teško da predstavlja ono najbolje u mojoj vrsti. Niko više ne prezire jevrejskog ili italijanskog degenerika od Jevreja i Italijana."

Boregard se nađe sam sa Ženevjev na zalasku sunca. Ova skide kapu sa glave

„Tako", reče i rastrese kosu boje meda, „sada je već bolje."

Imao je utisak da se Ženevjev proteže pred njim kao mačka na suncu. Osećao je njenu naraslu snagu. Oči joj zaikriše, a osmeh joj postade gotovo lukav.

„Usput, ko je Peni?" reče.

Boregard se zapita šta Peni radi u tom trenutku. Nije je video od one prepirke nekoliko dana ranije.

„Gospođica Penelopa Čerčvord, moja verenica."

Nije umeo da protumači izraz Ženevjevinog lica, ali mu se učinilo da su joj se oči malo skupile. Trudio se da ne razmišlja ni o čemu.

„Verenica? To neće potrajati.”

Bio je zatečen njenom otvorenošću.

„Žalim što je tako, gospodine Boregarde, ali verujte mi da znam te stvari. Ništa ne traje.”

25. RAZMIŠLJANJA I REZOVİ

2. oktobar

Osećam kako mi dahću u potiljak. Da je Boregard nije dokrajčio, Strajdova bi me odala. Verovatno je bilo i drugih koji su me videli prilikom mojih noćnih aktivnosti: između Strajdove i Edouzove, panično sam bežao ulicama, krvav i sa skalpelom u ruci. Zamalo da me uhvate. Tek sam bio počeo da obrađujem Strajdovu kada je pored nas protutnjala ona zaprega. Konjsko frktanje činilo mi se kao da sam Pakao pročišćava grlo. Zaždio sam, siguran da mi je Karpatska garda za petama. Nekim čudom, vozar me nije video. Prema *Tajmsu*, moja 'osoba iz Porloka' bio je Luis Dimšuc, jedan od onih jevrejskih socijalista što se okupljaju oko Međunarodnog kluba za obrazovanje radnika. Sa Edouzovom sam imao više sreće. Uspeo sam da se dovoljno smirim da dovršim posao sa njom. Znala je šta se događa i verovala mi je. To je dosta pomoglo. Porodaj je kod nje uspešno izvršen.

Mislim, u stvari, da je porađanje Edouzove moj najveći uspeh do sada. Pri kraju sam već bio potpuno smiren. Da bih skrenuo progonitelje sa traga, ostavio sam poruku na zidu. Odšetao sam do Hola, presvukao se i bio spreman da dočekam policiju kada je stigla. Sve u svemu, nezgoda sa Strajdovom dobro se završila. Boregardovo precizno oko i Srebrni metak dovršili su moj posao. Mesecima se nisam osećao ovako dobro. Bol u ruci je oslabio. Pitam se da li je to efekat puštanja krvi. Otkako mi je Kelijeva pila krv, bol je počeo da popušta. Potražio sam podatke o Kelijevoj u našoj dokumentaciji i našao sam njenu adresu u kraju oko ulice Dorset. Moram da je potražim i da još malo uživam u njenim uslugama.

Sada već postoji toliko izmišljotina o Trboseku, nastalih posle onih budalastih poruka poslatih novinama, da mogu neopažen da se krećem pod

njihovim okriljem čak i kada neka od glasina pogodi blizu mete. Na kraju krajeva, moje ime *jeste* Džek.

Danas mi je jedan pacijent, neuki imigrant po imenu David Koen, priznao da je on Džek Trbosek. Prijavio sam ga policiji i ubrzo su ga odvezli, u ludačkoj košulji, u Kolni Heč. Lestrejd mi je pokazao dosije sa sličnim priznanjima. Dugačak red umobolnika čeka da preuzme lovorike za moje porođaje. A tamo negde je i pisac pisma, koji se naslađuje nad svojim šašavim crvenim mastilom i glupavim šalama.

'Iskreno vaš, Džek Trbosek'? Da li je autor pisma neko koga poznajem ? Zna li za mene? Ne, jasno je da taj ne shvata moj zadatak. Ja nisam praktični šaljivdžija, već hirurg, koji odstranjuje obolelo tkivo. U tome nema nikakvog 'veselja'.

Brine me Ženevjev. Drugi vampiri imaju nešto nalik na crvenu maglu u mozgu, ali ona je drugačija. Čitao sam članak Frederika Trevza, objavljen u *Lanceti*, u kome razmatra pitanje krvnog srodstva i krajnje uvijeno ukazuje na to da u kraljevskoj krvi koju je doneo princ mladoženja možda ima nečeg nečistog. U Drakulinom nakotu ima tako mnogo izopačenih, samodestruktivnih stvorenja, žrtava sopstvenih tela koja se menjaju i nekontrolisanih želja. Naravno, kraljevska krv je već ionako ispošćena. A Ženevjev je oštra kao skalpel. Ponekad zna šta ljudi misle. Kada je u blizini, nastojim da mislim na pacijente, rasporede i posao. Svaki tok misli krije zamke: razmišljanje o povredama koje sam lečio kod novorođenog koga je pregazila kočija podseća me na rane koje sam naneo drugim novorođenima. Ne, ne na rane. Rezove. Hirurške rezove. U onome što radim nema zle namere, niti mržnje.

Sa Lusi je to bila ljubav. Ovde postoji samo hladnoća medicinskog postupka. Van Helsing bi to razumeo. Mislim na Kelijevu i naše životinjsko ponašanje. Toliko me podseća na Lusi kakva je nekada bila. Kada se setim osećaja koje sam imao od njenih dodira na koži, osuše mi se usta. Uzbudim se.

Ujedi Kelijeve svrbe. Taj svrab je istovremeno i zadovoljstvo. Sa svrabom se budi žudnja i to veoma složena žudnja. Nimalo ne liči na prostu potrebu za morfijumom koju sam osećao kada je ozleda postala nepodnošljivo bolna. Ovo je potreba za njenim poljupcima. Ali u toj potrebi ima toliko drugih želja, drugih vrsta žeđi.

Znam da je ono što radim pravično. Bilo je ispravno što sam spasao Lusi tako što sam joj odsekao glavu, kao što je bio ispravan i svaki od porođaja koje sam izvršio. Nikols, Čepmen, Šen, Strajd, Edouz. Svaki put sam postupio ispravno. Ali to ne znači da neću prestati. Svestan sam da sam alijenist, a Kelijeva mi je pomogla da okrenem pogled ka sebi. Jesu li moji postupci zaista toliko različiti od onoga što je radio Renfild, sakupljajući smrti malih stvorenja kao što škrtica gomila novčiće? Grof je od njega napravio nakazu na isti način kao što je od mene napravio čudovište. *A ja jesam čudovište*, Džek Trbosek, Prljavi Džek, Crveni Džek, Krvavi Džek. Biću zapamćen sa takvima kao što su Svini Tod, Soni Bin, Gospođa Mening, Lice Na Prozom, Džonatan Vajld: beskrajna galerija likova u publikaciji *Čuveni zločini: Nekad i sad*. Petparačke grozote, dakle već postoje; uskoro će biti i kabaretskih predstava, senzacionalnih melodrama, voštanih figura u Dvorani Užasa Madam Tiso. A ja, naivan, htjedoh da uništim čudovište, a ne da i sam to postanem.

26.

DOKTOR DŽEKIL I DOKTOR MORO

Poštovana gospođice Didone", pisalo je u poruci koju joj je doneo uvaženi Ned . „Potrebno je da odem u jednu posetu u vezi naše istrage i bilo bi korisno da imam vampira uz sebe. Da li biste mogli da oslobodite ovo veče za mene? Poslaće kočiju u Vajtčepel da vas poveze. Više ovome kasnije. Boregard."

Ispostavilo se da je u kočiji bio i sam Čarls Boregard, sveže obrijani presvučen, sa šeširov u krilu i štapom nadohvat ruke. Primetila je da je počeo da se navikava na vampirske sate, da spava danju i živi noću. Dao je kočijašu njoj nepoznatu adresu u gradu. Kočija se lagano ljuljala na oprugama, noseći ih negde izvan Ist Enda.

„Nema ničeg bezbednijeg od vožnje u kabini kočije", izjavio je Čarls. „ To je minijturna tvrđava na točkovima, materinsko utočište u tami noći."

Razmišljajući o saputnikovoj očiglednoj naklonosti prema poetskoj misli, Ženevjev je bila zadovoljna što je poklonila pažnju onome što će obući. Možda ne bi prošla u Palati, ali njen kostim barem nije takav da zrači odbojnošću prema suprotnom polu. Potrudila se da mu pridoda somotski ogrtač i krznjeni šal. Provela je nešto više vremena četkajući kosu i sada je nosila puštenu na ramena. Džek Sjuard joj je rekao da izgleda privlačno i bila je prinuđena, s obzirom da joj je bilo uskraćeno tašto zadovoljstvo ogledanja, da mu veruje na reč.

„Večeras mi izgledate drugačije", primeti Čarls.

Osmehnula se, trudeći se da ne pokaže zube. „To je zbog ove haljine, bojim se. Jedva dišem u njoj."

„Mislio sam da vam disanje nije ni potrebno."

„To je opšta zabluda. Oni koji ništa ne znaju zbog nečega uzimaju sebi pravo da gaje sasvim suprotna uverenja. Sa jedne strane, vampire je moguće

prepoznati po tome što ne dišu. Sa druge strane, vampiri imaju najsmrdljiviji dah od svih bića na svetu."

„U pravu ste, naravno. To mi nikada nije palo na pamet."

„Mi smo prirodna bića kao i sva druga", objasnila je. „U tome nema nikakve magije."

„A to sa ogledalima?"

Bila je to stvar do koje se uvek dolazilo, to sa ogledalima. Niko nije imao objašnjenje za to.

„Možda ipak ima malo magije", rekla je, spojivši palac i kažiprst. „Malčice."

Čarls se nasmeši, što je retko činio. Ovo ga je učinilo znatno privlačnijim. U zaleđu uma Čarlsa Boregarda nalazilo se nešto čemu se nije moglo prići. Ženevjev nije bila zaista sposobna da čita misli, ali je umela da ih oseti. Čarls je namerno zatvarao um pred njom. To nije bila veština koja se sticala prirodnim putem: verovatno ju je naučio radeći za Diogenov klub. Imala je utisak da je ovaj ljubazni gospodin veoma vičan čuvanju tajni.

„Jeste li čitali novine?" upitao ju je. „Stigla je još jedna poruka od Džeka Trboseka. Na dopisnici."

„ *Ovaj put je bila dupla predstava*", ponovila je sadržaj poruke. „ *Nisam imo vremena da pošljem uši policiji.*"

„Ima li tragova da je pokušao da Ketu odseče uvo?"

Boregard je očigledno znao napamet sadržaj izveštaja doktora Gordona. „Postojala je povreda koja je ukazivala na to, ali je podudarnost verovatno slučajna. Lice joj je jako unakaženo. Ali ako naš dopisnik i nije ubica, moguće je da ima izvor informacija iz prve ruke."

„Koga, na primer? Nekog novinara?"

„Moguće je. Činjenica da su pisma poslata u Centralnu novinsku agenciju i zbog toga bila na raspolaganju svim novinama, prilično je neobična. Malo njih osim onih iz štampe uopšte znaju šta je novinska agencija. Da je pismo bilo poslato nekom od časopisa, pojedini novinari bi imali korist jer bi pobrali sve 'lovorike'."

„Ali bi takođe pali pod sumnju?"

„Upravo tako."

Sada su već bili u gradu. Široke, dobro osvetljene ulice, zgrade dovoljno razmaknute da između njih bude travnjaka i drveća. Ovde je sve bilo kudikamo čistije. Ipak, Ženevjev je na jednom od trgova videla tri tela nataknuta na kočeve. Deca su se igrala žmurke u žbunju oko pogubljenih, tražeći crvenim vampirskim okicama svoje punačke, toplokrvne partnere u igri i drugarski ih grickajući oštrim zubićima.

„Kome idemo u posetu?" upitala je.

„Nekome ko će vam se dopasti. Doktoru Henriju Džekilu."

„Onom naučnom istraživaču? Bio je na pretresu slučaja Lulu Šen."

„To je taj. Njegovi jedini bogovi su Darwin i Haksli. Preko njegovog praga neće preći nikakva magija. A kad već pomenusmo doktorov prag mislim da smo stigli."

Kočija se zaustavi. Čarls siđe i pruži joj ruku da joj pomogne. Ženevjev se seti da prikupi haljinu i pazi na ravnotežu kada uz njegovu pomoć bude silazila iz kočije. Boregard reče kočijašu da ih čeka.

Nalazili su se u ulici sa veoma starim i lepim kućama, sada uglavnom prilično oronulim i sa stanovima i sobama na izdavanje ljudima svih vrsta i zanimanja: kartografima, arhitektama, Karpaćanima, mutnim advokatima i preduzetnicima poduhvata sumnjive zakonitosti. Jedna od kuća, međutim, druga po redu od ugla i dalje je imala samo jednog stanara i na njena je vrata, čiji je izgled nagoveštavao veliko bogastvo i udobnost iako su bila potpuno u

tami izuzev male svetiljke na zidu, Čarls zakucao. Otvorio im je postariji sluga. Čarls pokaza posetnicu, za koju je Ženevjev pretpostavljala da obezbeđuje slobodan ulaz u svaku kuću i instituciju u zemlji.

„A ovo je gospođica Didone“, objasni Čarls, „koja pripada drevnima “

Sluga zabeleži podatak i propusti posetioce u prostrano, udobno predvorje pod niskim krovom, ukrašeno zastavama i namešteno skupim hrastovim vitrinama, grejano po ugledu na seoske kuće, vatrom u otvorenom ognjištu.

„Doktor Džekil je u svojoj laboratoriji sa još jednim gospodinom, ser “, reče sluga. „Najaviću vas.“

Sluga nestade u drugom delu kuće, ostavivši Ženevjev i Čarlsa u predvorju. Ženevjev je bolje videla u tami. U odsjaju vatre na lakiranim vitrinama i nespokojnom treperenju senke na tavanici bilo je čudnih obličja.

„Doktor Džekil očigledno ne veruje u sijalice“, primeti.

„Ovo je stara kuća.“

„Očekivala sam da će čovek od nauke živeti okružen svetlucavom mašinerijom sutrašnjice, a ne kriti se u pomrčini prošlosti.“

Čarls slegnu ramenima i nasloni se na štap. Sluga se ponovo pojavi i povede ih u zadnji deo kuće. Prošli su kroz natkriveno dvorište i izbili pred dobro osvetljenu zgradu koja se naslanjala na Džekilovu kuću. Vrata postavljena crvenim somotom bila su otvorena i iznutra su se čuli glasovi.

Čarls stade u stranu i propusti je da uđe. Laboratorija je bila odaja visoke tavanice nalik na salu za operacije, sa zidovima prekrivenima policama sa knjigama i kartama; okolo su stajali stolovi i klupe sa složenim aparaturama retorti, cevi i gorionika. Mesto je jako mirisalo na sapun, ali je bilo i drugih mirisa, koje redovno čišćenje nije moglo sasvim da otkloni.

„Hvala vam, Pule“, reče Džekil i sluga se povuče u glavno zdanje, sa izrazom lica za koji se Ženevjev učinilo da je olakšanje. Njegov gospodar je bio u razgovoru sa čovekom širokih ramena i prerano osedele kose.

„Gospodine Boregarde, dobro mi došli“, reče Džekil. „I vi, gospođice Didone.“

Lako se naklonio i obrisao ruke o kožnu kecelju, ostavivši mrlje od nekakve supstance.

„Ovo je moj kolega, doktor Moro.“

Sedokosi podiže ruku u pozdrav. Ženevjev pomisli da joj se doktor Moro ne bi dopao.

„Upravo smo razgovarali o krvi.“

„A to je pitanje od velike važnosti“, reče Boregard nesigurno.

„Tačno. Od vitalne važnosti. Moro ima neke radikalno nove pretpostavke o klasifikaciji krvi.“

Dva naučnika su stajala pored radne površine na kojoj je bilo razmotano impregnirano platno. Na platnu su bili poređani komadi kostiju i prašina u približnim konturama ljudskog tela: zaobljeni krnjetak koji je mogao biti čelo, nešto žutih zuba, nekoliko prutastih kostiju na mestu rebara i velika količina sipkave crveno-sive materije za koju je Ženevjev, žaleći što joj se pružila prilika za to, zaključila da zna šta je.

„Ovo je bio vampir“, reče.

„Drevni?“

Novorođeni se ne bi tako potpuno sasušio. Šandanjak se pretvorio u pepeo nalik na ovaj. U vreme kada je upokojen imao je više od četiri stotine godina.

„Imali smo sreće“, objasni Džekil. „Grof Vardalek je uvredio princa mladoženju i bio je pogubljen. Čim sam čuo za to, uputio sam molbu da mi se dodele njegovi ostaci. Korist se pokazala neprocenjiva.“

„Vardalek, kažete?“

Džekil mahnu rukom. „Jedan od Karpaćana, čini mi se.“

„Poznavala sam ga.“

Ovo je na trenutak prenulo Džekila iz naučnog zanosa. „Najiskrenije žalim. Primite izvinjenje zbog moje neotesanosti...”

„Sve je u savršenom redu”, reče ona, zamislivši Mađarevo napuderisano lice zategnuto preko ostataka lobanje. „Nismo bili bliski.”

„Neophodno je da proučavamo fiziologiju vampira”, reče Moro. „Postoje brojna pitanja na koja treba dati odgovore.”

Čarls je razgledao laboratoriju, površno zagledajući opite u toku. U staklenu posudu ispred njega kapala je nekakva blatnjava tečnost i stvarala purpurnu penu.

„Vidiš, reče Džekil Morou. „Filtrat reaguje normalno.”

Sedokosi naučnik ne odgovori. Bilo je očigledno da je njegov sagovornik zabeležio nekakav poen protiv njega.

„Ono što nas zanima”, počeo Čarls, „nije u toj meri naučne prirode koliko kriminalističke. Pratimo istragu ubistava u Vajtčepelu. Slučaj Džeka Trboseka.”

Džekilovo lice nije ništa odavalo.

„Koliko mi je poznato i sami ste se zanimali za slučaj? Bili ste na pretresima i slično?”

Džekil priznade da jeste, ali ne reče ništa više.

„Jeste li došli do nekakvih zaključaka?”

„O ubici? Jedva nešto. Moje uverenje je da smo svi mi, kada se oslobodimo stega civilizovanog ponašanja, sposobni za najekstremnije postupke.”

„Čovek je po prirodi nasilnik”, reče Moro, „i to je njegova skrivena snaga.”

Moro stegnu šake u maljave pesnice. Ženevjev pade na pamet da je naučnik čovek ogromne fizičke snage. U njegovoj građi bilo je nečeg gotovo majmuskog. Imala je utisak da bi bez oklevanja i napora nekome presekao grlo ili izvršio brzu disekciju, rastvarajući srebrnim sečivom meko tkivo i sekući kosti.

„Ono što mene zanima“, nastavi Džekil, jesu žrtve. Novorođene. Većina njih i inače umiru, znate.“

Ženevjev je to bilo poznato.

„Vampiri su potencijalno besmrtni. To su, međutim, ranjivi besmrtnici. Nešto u njima nagoni ih na samouništenje.“

„Problem je u menjanju oblika“, reče Moro. „To je obrnuta evolucija, atavizam. Ljudska vrsta stoji na vrhu parabole života na Zemlji a vampiri predstavljaju korak na putu povratka u divljaštvo.“

„Doktore Moro“, reče ona, „kada bih vas razumela, možda bih se uvredila.“

Džekil se umeša. „A, gospođice Didone, nemate razloga za to. Vi lično ste najzanimljiviji mogući slučaj. Vaše dugovečno opstajanje pokazuje da vampiri nisu obavezno retrogradni proces na evolutivnoj lestvici. Voleo bih da vas detaljno pregledam. Moguće je da ste baš vi savršeniji oblik ljudskih bića.“

„Ne osećam se kao bilo čiji ideal.“

„I nećete, sve dok svet oko vas ne bude savršen. Kada bismo mogli da utvrdimo po čemu se drevni razlikuju od novorođenih, možda bismo uspeali da smanjimo traćenje života.“

„Novorođeni su kao mlade kornjače“, reče Moro. „Izlegu se na stotine, ali samo nekoliko njih pređe peščanu obalu a da ih ne isključaju morske ptice.“

Čarls je pomno slušao, prepuštajući joj da ispituje naučnike. Ona se, međutim, pitala šta je to što je on želeo da sazna od njih.

„Bez želje da protivrečim laskavoj sugestiji da bih mogla da budem vrhunac božanske zamisli, sigurno ste svesni da je opšte naučno mišljenje da vampiri nisu posebna vrsta ljudskih bića već parazitski izdanak na porodičnom stablu, koji opstaje samo zahvaljujući hrani koju krade od toplokrvnih rođaka?“

Džekilje izgledao gotovo ljutito ispod pitome spoljašnosti. „Pomalo sam razočaran što podržavate tako zastarele stavove.“

„Ja ih samo prenosim, doktore i ne ohrabrujem ih da se usele u moju kuću.“

„Ona te samo izaziva da izneseš protivargumente, Hari“, objasni Moro.

„Naravno. Oprostite mi. Odgovoriću vam jednostavno: vampiri nisu u većoj meri paraziti jer se hrane krvlju ljudskih bića nego što su ljudi paraziti zato što se hrane životinjskim mesom.“

Ženevjev oseti kako je crvena žeđ golica u grlu. U poslednjih nekoliko dana uopšte nije spavala i znala je da će uskoro morati da se hrani da ne bi ostala bez snage.

„Neki od nas nazivaju vas 'stokom'. Ovaj prašnjavi gospodin ovde, recimo, koristio je taj pojam.“

„Razumljivo je.“

„Vardalek je bio arogantna karpatska svinja, doktore. Uveravam vas da ja ne gajim takvo nipodaštavanje prema toplokrvnima.“

„Drago mi je što to čujem“, upade Čarls.

„Nijedan od vas nije izabrao da zatraži Mračni Poljubac?“ reče ona. „Složićete se da bi to, u ime naučnog istraživanja, bio logičan korak “

Džekil odmahnu glavom. „Želimo što potpunije da proučimo fenomen. Vampirizam možda jeste lek protiv smrti, ali je u devet od deset slučajeva i smrtonosni otrov.“

„S obzirom na njegov presudni značaj, ovaj problem je bio zaprepašćujuće zanemaren“, reče Moro. „Kao standardna referenca još se citira Dom Avgustin Kalmet...“

Kalmet je bio autor *Studije vampira u Mađarskoj i susednim regionima*, prvi put objavljene 1746. godine, zbirke polu-potvrđenih događaja i grubo izatkanih narodnih priča.

„Čak je i pokojni i prokaženi profesor Van Helsing u suštini bio Kalmetov sledbenik“, reče Džekil.

„A vi biste, gospodo, da budete Galilej i Njutn u proučavanju vampirizma?"

„Reputacija je nebitna", reče Moro. „Svaki glupak može dajati kupi. Pogledajte samo Kraljevsko društvo i videćete da je to, svejedno da li se radi o njegovim toplokrvnim ili nemrtvim članovima, čopor ćelavih babuna. U nauci se računa samo dokaz, a mi ćemo ga uskoro imati."

„Dokaz čega?"

„Ljudske sposobnosti da dostigne savršenstvo, gospođice Didone" reče Džekil. „S pravom nosite svoje prezime. Lako je moguće da ste zaista Bogomdana. Kad bismo svi mogli da budemo kao vi..."

„Kada bismo svi bili vampiri, kako bismo se hranili?"

„Što, pa uvezili bismo Afrikance ili ostrvljane Južnih Mora", reče Moro, kao da objašnjava praznoglavcu da je nebo plavo. „Ili bismo uzdigli niža bića do ljudskog obličja. Ako vampiri mogu da menjaju oblik, mogu i druga stvorenja."

„I u Africi postoje vampiri, doktore Moro. Princ Mamuvalde je njihov veoma uvaženi predstavnik. Ja, recimo, imam srodnike čak i na Južnim morima..."

Ženevjev opazi neki nezdravi sjaj u Džekilovim očima. Njegov dvojnik mogao se primetiti i u Moroovom grozničavom pogledu: bila je to prometejska glad, želja za sažičim plamenom saznanja.

„Kakav bi to hladan, mračan i savršeni svet bio", reče Ženevjev. „Taj konačni, sveopšti napredak vidim kao nešto veoma slično smrti."

27. PAMELA

„Odjednom sam počela da gajim veliku naklonost, gotovo ljubav, prema Domu Avgustinu Kalmetu", reče Ženevjev. Boregard je sa zanimanjem pogleda.

U kočiji koja ih je nosila nazad u Vajtčepel, sedela je odmah pored njega. Klejton, njihov kočijaš za tu noć, znao je kuda treba da ih vozi. Posle onog neplaniranog izleta u Lajmhaus, Boregardu je bilo drago što ga vozi neko za koga je znao da je u službi Diogenovog kluba.

„Mnogi briljantni umovi kod savremenika ostavljaju utisak da su ludaci."

„Ja nemam savremenike", reče ona. „Osim Vlada Cepeša, a njega nikada nisam srela."

„Ali razumete šta hoću da kažem?"

Ženevjev ga ošinu pogledom. „Naravno, Čarlse..."

Već se bio navikao na to da Ženevjev korisiti njegovo kršteno ime. Ovo bi kod nekog drugog zvučalo neprilično, ali je bilo apsurdno tražiti od žene koja je deset puta mogla da mu bude prababa da poštuje formalna pravila oslovljavanja.

„Ne treba isključiti mogućnost da su ubistva eksperimenti", nastavila je. „Doktoru Noksu su bih potrebni leševi i nije mnogo pitao odakle su; Džekilu i Morou takođe trebaju i sasvim je moguće da se ne bi krzmali da ih nabavljaju na ulicama Vajtčepela."

„Moro je pre nekoliko godina bio umešan u skandal sa vivisekcijom. Nešto krajnje odurno sa odranim psom."

„Nije mi teško da verujem. Ispod laboratorijskog mantila, to je pećinski čovek."

„Osim toga, strahovito je snažan. A priča se i da majstorski barata bičem. Dosta je tumarao po svetu."

„Ali vi ne mislite da je on naš ubica?"

Boregard je bio blago iznenađen što ga je pročitala. „Ne. Delom i zbog toga što važi za genijalnog hirurga."

„I Džek Trbosek poznaje unutrašnjost ljudskog tela, pa ipak čupa iznutrice kao neki pijani koljač svinja."

„Baš tako."

Bio je navikao da objašnjava svoje stavove. Bilo je osvežavajuće, ako ne i pomalo zabrinjavajuće, biti sa nekim ko ga je shvatao.

„Možda je namerno brljao da bi izbegao sumnju?" upita ona, a onda sama odgovori. „Ne, ako je Moro bio dovoljno lud da ubija radi eksperimenta, ne bi kvario svoje rukotvorine namernom aljkavošću. Da je on naš Trbosek, otkimao bi žrtve i odvodio bi ih na skrivena mesta, negde gde bi mogao natenane da operiše."

„Jesu li sve devojke bile ubijene tamo gde su zatečene?"

Boregard klimnu glavom. „I po kratkom postupku, na brzinu. 'Naučni metod' je izostao."

Vampirka je zamišljeno grickala usnu i na trenutak je bila slika i prilika uozbiljene šesnaestogodišnjakinje u haljini sašivenoj za stariju i manje naivnu sestru. A onda na površinu ponovo izbi onaj drevni um.

„Vaš osumnjičeni je, znači, doktor Džekil?"

„On je biohemičar, a ne anatom. Nisam neki stručnjak za tu oblast, ali sam se malo pomučio njegovim člancima. Ima neke nesvakidašnje ideje. Njegov poslednji rad bio je 'O sastavu vampirskog tkiva'."

Ženevjev razmisli o mogućnostima. „Priznajem, teško ga je zamisliti kao ubicu. Pored doktora Moroa, deluje tako... *bezazleno*. Podseća me na sveštenika. I suviše je star. Ne mogu da ga zamislim kako noću juri ulicama, a još manje da poseduje sirovu snagu kakvu Trbosek mora da ima."

„Ali kao da i on nešto krije.“

Na trenutak se zamislila. „Da, u pravu ste. Zaista tako izgleda. Ne verujem da je Henri Džekil - Džek Trbosek, ali u njemu ima nečeg neodredljivo čudnog.“

Boregard oseti mračno zadovoljstvo što su njegove sumnje potvrđene. „Valjalo bi motriti na njega.“

„Čarlse, da li vi to mene hoćete da angažujete kao krvoslednika?“

„Izgleda. Smeta li vam to?“

„Vau vau“, reče ona i zakikota se. Kada se smejala, gornja usna joj se krvožedno dizala sa oštarih zuba. „Ali zapamtite da mi ne treba verovati. Nekada sam govorila da će rat biti gotov do zime.“

„Koji rat?“

„Stogodišnji.“

„Dobra procena.“ Nasmejao se.

„Jedne godine sam bila u pravu. Ali tada mi je već bilo svejedno. Mislim da sam bila u Španiji.“

„Rodili ste se u Francuskoj. Zašto ne živite tamo?“ upitao ju je.

„Francuska je tada pripadala Engleskoj. Kažu da se zbog toga i vodio.“

„Da li to znači da ste bili na našoj strani?“

„Nipošto. Ali to je bilo pre mnogo godina i u drugoj zemlji i te devojke odavno više nema.“

„Vajtčepel nije mesto gde bi čovek očekivao da vas zatekne.“

„Nisam jedina Francuskinja u Vajtčepelu. Polovina *filles de joie* na ulicama predstavljaju se kao 'Fifi Latur'.“

On se ponovo nasmaja.

„Vaša porodica takođe mora da potiče iz Francuske, m'sje Boregarde, pa ipak stanujete u Čejn Voku.“

„Pa, kad je bio dovoljno dobar Karlajlu...“

„Upoznala sam Karlajla. Kao i mnoge druge. Velike i dobre, lude i zle. Nekada sam se plašila da će me neko otkriti ako poveže sve slučajeve u kojima pominju moje ime u memoarima kroz vekove. Da će me pronaći i uništiti. Moja prijateljica Karmila bila je tako otkrivena i upokojena. Bila je to sentimentalna devojka, strašno vezana za svoje toplokrvne ljubavnike, ali nije zaslužila da je probodu kopljem i obezglave, a zatim ostave da pluta u kovčegu punom sopstvene krvi. Pretpostavljam da više ne moram da strahujem od tako grozne sudbine.“

„Šta ste radili tokom svih tih godina?“

Slegnula je ramenima. „Ne znam. Bežala? Čekala? Nastojala da radim pravu stvar? Šta vi mislite, jesam li dobra osoba? Ili loša?“

Bilo je to pitanje na koje nije očekivala odgovor. Ta mešavina melanholije i gorčine koja je izbijala iz nje bila je nekako prožeta ironijom. Pretpostavljao je da je ironija njen način da se izbori s tim. Stoleća su za nju verovatno predstavljala breme kao okovi za Džejkoba Marlija.

„Razvedrite se, stara curo“, reče on. „Henri Džekil smatra da ste savršeni.“

„Stara cura?“

„Fraza.“

Ženevjev tužno uzdahnu. „Ali to je ono što u stvari jesam, zar ne? Stara cura.“

Kakvo je to osećanje izazivala u njemu? Kraj nje je bio nespokojan, ali i uzbuđen. Podsećalo ga je na osećaj koji je imao kada je bio u opasnosti, a bio je obučen da sačuva mir pod vatrom. Sa Ženevjev, osećao se kao da deli neku tajnu. Šta bi Pamela rekla za njegovu vampirku? Pamela je bila veoma senzibilna; čak i u trenucima kada ju je kidao bol, nije dopuštala da je lažu. Do samog kraja joj je govorio da će joj biti bolje, da će ponovo videti dom. Pamela je odbacila njegova uveravanja i zahtevala da je sasluša. Za Pamelu je umiranje bilo nešto sa čime se teško mirila: bila je ljuta, ali ne na onu budalu od lekara,

već na sebe. Ljuta zato što ju je izneverilo sopstveno telo, nju i njenu bebū. Gnev ju je sagorevao kao groznica. Držeći je za ruku, osećao je to. Umrļa je sa nećim neizrećenim, a on je od tada čeprkao po toj rani, pitajući se da li je postojalo nešto što je trebalo da razume, pitajući se kakvu to mućnu misao Pamela do samog kraja nije uspela da pretoći u reći.

„Volim te'."

„Šta?"

Ženevjevini obrazi bili su orošeni suzama. Još jednom je izgledala mlađa od svojeg lica.

„To vam je govorila, Čarlse. 'Volim te'. Samo to."

Razljućen, dograbio je dršku štapa i pritisnuo dugme. Nekoliko centimetara oštrice odbiše svetlost. Ženevjev ostade bez daha.

„O, oprostite mi, oprostite mi, preklinjem vas", reće ona, naslonivši se na njega. „Obićno nisam takva. Ne guram nos u tuđe stvari. To..." Sada je već otvoreno jecala, kvaseći suzama somotski okovratnik. „Bilo je tako jasno, Čarlse", pravdala se, odmahujući glavom i istovremeno se smešeći. „Naprosto je izbijalo iz vas. Utisci koje imam su obićno nejasni. Ovaj put sam imala savršenu sliku. Zнала sam. To što ste osećali... moj Bože, Čarlse, tako mi je žao, nisam znala šta radim, oprostite... i to što je ona osećala. Bilo je kao glas, oštar kao nož. Kako se zvala?"

„Pen..." Progutao je ostatak. „Pamela. Bila je to moja žena, Pamela."

„Pamela. Tako je, Pamela. Mogla sam da ćujem njen glas."

Njene hladne ruke stegoše se oko njegovih, primoravši ih da zaklopi štap. Lice joj je bilo blizu njegovog. U uglovima njenih očiju plivale su crvene taćkice.

„Vi ste medijum?"

„Ne, ne, nisam. Nosili ste taj trenutak u sebi, hraneći bol. Čovek može to da pročita iz vas kao iz knjige.“

Znao je da je govorila istinu. Trebalo je da zna šta mu je Pamela poručivala. Nije dozvolio sebi da je čuje. On ju je poveo u Indiju. Bio je svestan rizika. Trebalo je da je pošalje kući kada su saznali da je noseća. Ali izbila je kriza i ona je insistirala da ostane. Jeste, insistirala je, ali on joj je to dozvolio; nije je terao da se vrati u Englesku. Bio je dovoljno slab da joj dopusti da ostane. Zbog svega toga nije ni zaslužio da razume ono što mu je poručivala na kraju. Nije zaslužio da bude voljen.

Ženevjev se smešila kroz suze. „Niko nije bio kriv, Čarlse. Bila je ogorčena, ali ne na tebe.“

„Nikad nisam ni pomislio...“

„Čarlse...“

„Pa, nikada nisam *svesno* pomislio...“

Podigla je prst i dodirnula mu lice. Odmaknuvši ga, pokazala mu ga je. Na jagodici je bila suza. Izvadio je maramicu i obrisao oči.

„Znam na šta je bila ogorčena, Čarlse. Na smrt. Razumem to bolje od većine ljudi. Mislim da bih volela tvoju ženu.“ Ženevjev dodirnu prstom jezik i lako zadrhta. Vampiri su mogli da piju i suze.

Ono što bi Pamela možda mislila o Ženevjev više nije bilo važno. Štrečnuvši se, shvatio je da je trebalo da mu bude važno šta bi mislila Penelopa...

„Zaista nisam želela da se ovo dogodi“, reče ona. „Sigurno misliš da sam strašna plačljivica.“

Izvadila je maramicu i osušila oči. Zagledala se u ovlaženi pamuk. „Gle, gle“, reče. „Slana voda.“

Nije mu bilo jasno o čemu govori.

„Obično plačem krv. Nije baš privlačan prizor. Sami zubi i pacovski repovi, kao pravi *nosferatu*.”

Uzeo ju je za ruku. Bol prisećanja je prolazio; sada se, zbog nečega, osećao snažnije.

„Ženevjev, uporno potcenjujete sebe. Setite se da pouzdano znam da nemate predstavu kako izgledate.”

„Ja pamtim devojkicu patkastih nogu i prevelikih usta. Doduše, imala je lepe oči. Nisam sigurna, ali se nadam da je to bila moja sestra. Zvala se Sirijel; udala se za brata maršala Francuske i umrla kao baka sa unucima.”

Ponovo je bila oštra i potpuno vladala sobom. Još je samo lako rumenilo na vratu odavalo ono što je osećala, ali je i ono nestajalo kao led na suncu.

„Ali moja porodica danas verovatno ima predstavnike širom sveta, kao hrišćanstvo. Ne bi me začudilo da su mi svi živi ljudi rođaci.”

Došlo mu je da se nasmeje, ali je ona ponovo bila ozbiljna.

„Ne volim kada se ovako raspekmezim, Čarlse. Izvini što sam te dovela u nezgodan položaj.”

28. GOSPODIN VAMPIR DRUGI

Čarlsova suza joj je još gicala jezik. Nije imala nameru da okusi njegov bol, ali nije mogla da se uzdrži. Vreme ju je učinilo ćudljivom nepredvidljivom. Mnogi među drevnima postajali su ljudi. Vlad Tepeš, recimo. Od Čarlsa je ukrala komadić sećanja. Stisak tanke ruke, miris sasušene krvi, vrućinu i prašinu daleke zemlje, grčevitu borbu jedne žene da preživi, da donese na svet novi život. Njoj neznana osećanja i bol. Ženevjev nije mogla da zatrudni, niti da rađa. Da li je to značilo da nije istinski živa? Da nije prava žena? Govorilo se da su vampiri bespolni, da su njihovi polni organi jednako funkcionalni kao šare u obliku očiju na repu pauna. Bila je, ipak, sposobna da uživa, na neki način, u ljubavnom činu, ali to nije moglo da se poredi sa užitkom hranjenja.

I sve to od jedne jedine suze. Gutala je i lizala nepce dok taj ukus njegovih misli nije iščezao.

„Blizu smo Tojnbi Hola“, reče Čarls.

Bili su kod pijace Spitalfild, na raskrsnici Trgovačke i ulice Jagnjadi. Pijaca, otvorena svu noć, bila je dobro osvetljena i puna sveta. Buka i mirisi bili su joj poznati.

Kočija se sa trzajem zaustavila. Ženevjev je poletela napred, na drvenu oplatu kabine. Čarls pruži ruku da je zadrži, ali se ona ipak nađe na kolenima u skućenom prostoru za noge. U tom položaju nije mogla da vidi šta se dešava napolju. Konj je histerično njištao, a kočijaš je nastojao da ga umiri uzvicima i snažnim povlačenjem uzda.

Ženevjev je znala da nešto nije u redu.

Kočija se silovito zatrese i njištanje naglo prestade. Kočijaš opsova, a prolaznici na ulici panično zagrajaše. Čarlsovo lice postade bezizražajno. Bio je kao vojnik neposredno pred juriš. Takav izraz lica je vekovima gledala na licima

ljudi koji će uskoro umreti. Očnjaci joj porastoše, a u ustima poče da se skuplja pljuvačka, pripremajući je za odbranu, ili napad.

Nešto se teško spusti na krov kočije. Ženevjev podiže pogled. Pet žutih prstiju, sa noktima nalik na kukaste bodeže, probiše drvo. Prsti se saviše kao crvi od koštanih segmenata i pesnica odlomi deo krova. Kroz nazubljeni procep ukaza se žuta svila. Njen skakutavi progonitelj se vratio. Naborano lice se približi otvoru, razjapljenih usta sa redovima zakrivljenih igličastih zuba. Te ralje su rasle, kidajući obraze, otkrivajući svetlucave mišiće desni. Drevni zaštekta, usnama koje su urastale u lice, dok su oko sirovog, zabalavljenog mesa izbijale retke čekinje brkova.

Kandže se zakačiše sa obe strane procepa i otkinuše još drveta. Lakirano drvo kočije se ljuštilo sloj po sloj, cvileći kao raštimovane žice violine.

Čarls je isukao mač iz štapa i merkao je gde da ubode. Zнала je da mora da napadne neprijatelja pre nego što Čarls pokuša da bude njen zaštitnik i bude iskasapljen.

Snažno se odbacila sa poda kočije, dohvatila ivice otvora i izvukla se uvis. Izbila je kroz rupu, čije joj šiljate ivice pocepaše jedinu dobru haljinu i zatupiše joj se na koži. Kočija se ljuljala pod težinom Kineza, koji je održavao ravnotežu na krovu kabine. Ugledala je kočijaša prostrtog desetak metara dalje na pločniku. Pokušavao je da se pridigne usred grupe zapanjenih posmatrača. Hladan vetar nosio je njenu raspuštenu kosu i vitlao joj haljinu oko kolena. Kočija se njihala od njihovog kretanja, ukotvljena samo telesinom ubijenog konja.

„Poštovani“, obratila se vampiru, „šta je to što imate protiv mene?“

Kinez se menjao. Vrat mu se produžavao, deleći se na insektolike segmente, načičkane trnovitim čekinjama. Njegove ruke, rastući iz zvonastih rukava, imale su nekoliko lakata, a šake i dalje ljudske, bile su velike kao lopate

vesala. Glava mu se ljuljala na zmijskom vratu, a jard dugačak praseći rep šibao oko ramena. Kika mu se završavala kuglom nakostrešenom od klinova.

Nešto istovremeno meko i buduće očeša joj lice. Bilo je to nekakvo paučinasto uže koje je raslo iz vampirovog čela. Dok mu je motrila šake, on posegnu prema njoj izraslinom sraslih obrva. Malje grube kao trava panipasa zagrebaše joj kožu. Osetila je kako joj curi krv sa čela. Stvor je pokušavao da je oslepi. Stisnula je pesnicu i zamahnula prema visuljku, dograbila ga i omotala nekoliko puta oko zgloba. Snažno je povukla; tanke niti joj se probiše kroz rukav i usekoše se u zglob, ali je vampir izgubio ravnotežu.

Poletela je sa mesta gde je čučala kada se Kinez prevrnuo preko ivice krova. Izvio se u vazduhu kao riba u vodi i savršeno se dočekaao na sandale. Zmija od obrva joj se odmota sa zgloba. Sa nogama napred, tresnula je u zid i odbila se na kaldrmu. Istog trenutka pokušala je da se osovi na noge, utrnule od udarca. Dlan joj uroni u trulu polutku glavice kupusa i skliznu, nateravši je da se ponovo prostre. Oseti ukus prljavštine na licu. Pažljivo se pridiže na laktove, a zatim i na noge. Drevni je uspeo da je ozledi, a to nije trebalo da bude tako lako. Njegova snaga činila ju je slabom poput deteta.

Pribila se uz zid i prikupila snagu. Lice joj je gorelo dok se koža na njemu zatezala. Zubi i nokti su joj rasli, cepajući meso prstiju i desni. Okusila je sopstvenu krv.

Bili su na pijaci, u prljavom prostoru između tezgi. Duž prolaza između njih visio je niz govedih polutki koje su se ljuljale na gvozdenim kukama. Vazduh oko njih zaudarao je na krv zaklanih životinja. Publika je načinila širok krug oko dvoje drevnih, ostavivši im dovoljno prostora da se kreću, ali istovremeno zatvorivši sve puteve za bekstvo.

Odgurnuvši se od zida, bacila se prema vampiru. Ovaj ostade na mestu, raširenih ruku. Prsti joj se očešale o njegov kimono pošto je, sekund pre nego što je stigla do njega, zakoračio u stranu. Usput ju je zakačio kandžama po

rebrima. Haljina joj je bila iskidana, a koža rasečena. Naletela je na hladnu goveđu polutku i odbila se u stranu, sudarivši se sa posmatračima. Ovi je pridržaše da ne padne i gurnuše, uz glasno bodrenje, prema Kinezu. Sve je podsećalo na ulično pesničenje, u kome je publika neprestano vraćala suparnike u borbu, sve dok jedan od njih ne bi odbio da ustane.

Da je mogla, kladila bi se protiv sebe. Prema narodnom predanju, mogla je da zaustavi kineskog vampira tako što bi ispisala molitvu Budi na listu žute hartije i prilepila mu zapis na čelo. Ili tako što bi razbacala pirinač oko njega da ga zarobi i sasekla ga na komade blagoslovenom, u krv umočenom tankom žicom, zadržavajući dah da bude nevidljiva za nemrtve. Nijedan od ovih metoda nije joj se činio praktičan.

Sa dugačkim rukama raširenim kao balansirajuća ždralova krila, drevni je udari nogom u grlo. Palac u sandali zakači joj se za bradu, odigavši je sa zemlje. Poletela je i teško tresnula leđima na drveni sto. Tamo je, uvaljan u brašno na masnoj hartiji, bio razastrt niz bubrega. Drvene nogare stola popustiše i ona se ponovo nađe na zemlji, okružena komadima modrog mesa. Nerazbijena svetiljka se zakotrlja po kaldrmi, sipajući plamen iz gornjeg otvora staklenog mehura punog parafinskog ulja.

Podigavši pogled, videla je da se kineski vampir uputio prema njoj. Na sparušenoj kožnoj maski njegovog lica isticale su se zelene oči. Pokreti su mu bili odmereni i precizni kao u igrača. Svila je šuštalala u hodu poput krila insekata. Za njega je ovo bila predstava, dokazivanje majstorstva. Kao borac sa bikovima, želeo je da mu kliču kada bude ubijao.

Nešto se munjevito pokrenu iza stvorenja i ono zastade, okrenuvši zašiljeno uvo prema izvoru zvuka. Čarls se zaletio prema njemu, sa mačem koji je bio srebrni sev. Kada bi uspeo da mu protera vrh kroz srce...

Vampirova ruka se savi unazad na tri mesta i šaka mu se sklopi oko Čarlsovog zgloba, zaustavivši zamah mača. Zglob se izvi u zahvatu, okrenuvši

oštricu mača kao kazaljku sata tako da je potpuno promašila Kinezove haljine. Mač sa zveketom pade na kaldrmu. Vampir odbaci Čarlsa za njegovim oružjem. Svetina saosećajno zastenja.

Ženevjev pokuša da se uspravi u sedeći položaj. Bubrezi su bili kao krupni mrtvi puževi i pucali su pod njenom težinom. Bila je sva umrljana onim što se protilo iz njih. Drevni ponovo usmeri pažnju na nju i ispruži koščatu ruku, u rukavu koji kao da je nadimao neki povetarac niotkuda. Tama unutar njegovog ogrtača izbljuva uskomešan oblak koji je rastao poput beskrajnih nabora mađioničareve marame. Šušteći i trepereći, oblak se uputio prema njoj. Okružio ju je milion sićušnih leptira, predivno šarenih, sa krilima koja su svetlucala kao da su od dijamantske prašine. Počeli su da se roje na mesu, proždirući ga neverovatnom brzinom i oko njenog lica, nasrćući na čestice mesa i krvi zalepljene na koži i pijući vlagu iz uglova njenih očiju.

Čvrsto je zatvorila usta i silovito zatresla glavom. Prešla je nadlanicama preko lica. Svaki put kada bi pročistila stazu, leptiri bi se odmah ponovo sjatili. Posegnula je za oborenim svetiljkom i utrnula plamen između palca i kažiprsta. Iščupavši fitilj koji je i dalje šištao, izli sadržaj svetiljke na glavu. Parafinsko ulje sprla leptire i njegov oštar miris ispuni joj nozdrve. Bila bi dovoljna varnica da joj glava bukne kao sveća. Istresla je mrtve leptire iz kose, hvatajući pune šake njihovih promočenih telešaca.

Drevni se nadvi nad njom. Sagnu se i podiže je, poduhvativši je ispod mišica. Visila je u njegovom zahvatu kao krpa. Dozvolila je sebi da se opusti. Nožni prsti joj se očešale o kaldrmu. U prašnjavim smaragdima prastarih očiju pojavi se nešto što je moglo biti čuđenje. Iglčaste ralje se približiše njenom licu i ona oseti začinski miris njegovog daha. Iz zubatog crvenog procepa kliznu zašiljen, cevast jezik nalik na komarčevu sisaljku. Znala je da bi mogao da isisa sve iz nje, dok ne ostane samo suva ljuštura. Možda bi na kraju i preživela, ali bi to bio najgori ishod.

Sa stopalima koja su sada počivala na tlu, gledala je odozdo u stvorenje. Pustila je da joj glava padne unazad i pokorno otkrila grlo. Jezik gmiznu prema njoj, sa crvastim, pulsirajućim otvorom na vrhu. Ostavila mu je nekoliko sekundi da uživa u pobedi, a onda ga je dograbila ispod mišica, probivši mu noktima odoru i zagrebavši po rebrima. Razjapivši čeljusti, sunula je glavom prema njegovom licu i zagrizla. Ukus bibera joj ispuni usta, daveći je. Žilaviji od zmiје, jezik se otimao u stisku njenih vilica. Osećala je grčenje te prljave stvari. Vampir besno zavrišta oko isplaženog jezika. Konačno mu je nanela bol. Zubi prosekoše žile i mišice i škljocnuše, sklopivši se. Završetak jezika joj se zakoprcu u ustima i ona ga ispljunu.

Vampir ustuknu i okrete joj leđa, a iz otvora usta mu briznu mlaz uljaste crne tečnosti i proli se po grudima njegove odore. I dalje je vrištao, krkljajući kroz mehure krvi. Ovo stvorenje neće piti njenu krv. Obrisala je usta o iscepani rukav, kašljući i pljujući, pokušavajući da se oslobodi ukusa. Usta su joj bila utrnula, a grlo joj je gorelo. Okrenuvši se ponovo prema njoj, drevni nasrnu. Njegovi udarci je odbaciše na zid i on poče da je obrađuje kao bokser, čekićajući po njenom stomaku i grlu. Sada je bio razjaren i manje precizan. Više nije bilo veštine, već samo sile. Telo joj preplavi bol. Zahvatio joj je glavu, verovatno na isti način kao što je slomio vrat konju i trgnuo je na jednu stranu. Vratni pršljenovi joj se razdvojiše i ona zaurla u agoniji. Vampir je obori i ritnu je u bok, a onda joj skoči na rebra. Ženevjev začu kako joj krekaju kosti.

Otvori oči. Vampir se kezio nad njom, cvileći kao ranjeni pas. Donji deo lica bio mu je zapenušana masa tkiva i zuba koja je pokušavala da se isceli. Pljuvačka i krv su kapali po njoj. Sledećeg trenutka ga više nije bilo i iznad nje su počela da se tiskaju druga lica.

„Pustite me da prođem“, reče neko. „Pomerite se, za ime Božje...”

Sve ju je bolelo. Rebra su joj se nameštala dok je disala i bol je jenjavao sa svakim novim udisajem. Ali vrat nije mogao da se zaleči. Uz to je bila bez

trunke snage i vid joj se crveno mutio. Bila je svesna prljavštine u kojoj je ležala i skorene krvi na licu. Više nije imala ni onu jednu pristojnu haljinu.

„Ženevjev“, reče glas, „pogledaj me...“ Nečije lice joj se primaknu. Čarlsovo.

„Ženevjev...“

29. PENI U POSETI

Ocenivši da je najbolje da je ne pomera, poslao je Klejtona u Tojnhi Hol po doktora Sjuarda. U međuvremenu, učinio je sve što je mogao da joj ublaži patnju. Neko je napunio kofu relativno čistom vodom sa česme: namočio je krpu i uzeo da joj briše masku od krvi i prljavštine sa lica.

Šta god da je ono bilo, otišlo je, to jest odskakutalo nekuda. Boregard je žalio što nije uspeo da probode tu stvar mačem. Bio je počeo da menja mišljenje o vampirima, ali to čudovište nije zaslužilo da živi.

Brisao joj je lice, a ona ga je čvrsto držala za ruku. Stenjala je dok su joj se slomljene kosti sastavljale. Podsetila ga je na poslednje trenutke Liz Strajd. I Pameline. Obe su bile mrtve i smrt im je došla kao oslobođenje. Bio je odlučan da se bori za Ženevjev Didone. Ako nije u stanju da spase makar jedan život, koja korist od njega? Napregnula se da nešto kaže, ali je on nežno umiri. Izvadio joj je smrvljenog leptira iz kose i odbacio ga kažiprstom. Glava joj je počivala u neprirodnom položaju, a vrat je bio izbočen pod uglom, sa pršljenom koji je štrčao ispod kože. Toplokrvna žena bi odavno bila mrtva.

Ljudi koji su uživali u borbi i dalje su bili tu i pomagali da se pijaca dovede u red. Nekoliko dokoličara su još stajali oko njih, nadajući se da će videti još krvi. Boregard oseti želju da obori nekolicinu kung-fu udarcima, tek da im pruži zabavu kojoj su se nadali.

Klejton se vrati sa nekom zdepastom ženom. Bila je to gospođa Klejton, vampirska bolničarka. Sa njima je bio još jedan čovek iz Hola, Morison, sa doktorskom torbom u ruci.

„Doktor Sjuard je odsutan“, objasni gospođa Amvort. „Moraćete da se oslonite na mene.“

Bolničarka blago odgurnu Boregarda i kleknu pored Ženevjev. Nastavio je da je drži za ruku i osetio je kako se žacnula kada se pomerio.

„Moraćete da je pustite“, reče gospođa Amvort.

Pažljivo je spustio Ženevjevinu ruku pored tela.

„Fino, fino, fino“, govorila je Amvortova za sebe, opipavajući Ženevjevina rebra. „Kosti lepo zarastaju.“

Ženevjev pokuša da se pridigne, kašljući, ali se ponovo sruši naznak.

„Da, to boli“, umirivala ju je gospođa Amvort, „ali mora, da bi ti bilo bolje.“

Morison otvori torbu i spusti je Amvortovoj nadohvat ruke. Ova izvadi skalpel.

„Seći ćete?“ upita Boregard.

„Samo haljinu.“

Bolničarka zavuče sečivo ispod Ženevjevinog ramena, preseče tkaninu i smaknu ostatke rukava. Na mišici se ukazaše modrikaste mrlje. Gospođa Amvort ih pritisnu obema rukama. Začu se krekanje i rame se vrati u ležište. Mrlje počеше da se gube.

„A sada najteži deo“, reče Amvortova. „Slomljen joj je vrat. Moramo brzo da ga namestimo, jer će joj kosti inače pogrešno zarasti i moraćemo ponovo da joj lomimo kičmu da bismo ih namestili.“

„Mogu li da pomognem?“

„Vi i Morison je držite za ramena i ne popuštajte ni za živu glavu. A vi, kočijašu, sedite joj na noge.“

Klejton je bio užasnut.

„Ne prenemažite se. Biće vam zahvalna. Verovatno ćete dobiti i poljubac.“

Kočijaš se posadi iznad Ženevjevinih kolena. Boregard i Morison joj pritisnuše ramena. Tako joj je samo glava ostala slobodna. Boregardu se činilo da Ženevjev pokušava da se osmehne. Kezila je svoje zastrašujuće zube.

„Ovo će boleti, dušo“, upozori Amvortova.

Bolničarka poduhvati Ženevjevinu glavu, podvukavši joj šake ispod ušiju i čvrsto je prihvativši. Eksperimentišući, malo joj je okrenula glavu na jednu pa na drugu stranu, vukući je za vrat. Ženevjev stisnu oči i zašišta, škripeći zubima kao krilima gvozdene kapije.

„Slobodno viči, dušo.“

Pacijentkinja prihvati savet i dade bolu oduške u otegnutom vrisku kada je Amvortova silovito cimnula i vratila joj lobanju na kraj kičme. Potom zajaha pacijentkinju, stegnu joj vrat u rvački zahvat i uglavi kičmu na mesto. Boregard opazi koliko se napregnula primenjujući zahvat. Njeno inače mirno lice bilo je zajapureno, a očnjaci izbili ispod ivice usana. Uprkos nedavnim iskustvima, bio je užasnut njenom transformacijom.

Njih četvoro ustadoše, ostavivši Ženevjev da se uvija na podu. Vrisak je prešao u niz jauka. Tresla je glavom, mlateći kosom oko lica. Učinilo mu se da prepoznaje psovke na srednjevekovnom francuskom. Trenutak kasnije, ona protrlja vrat i sede.

„A sada, dušo, moraš da se okrepiš“, reče gospođa Amvort. Pogleda prisutne i klimnu Boregardu glavom.

Boregard olabavi kravatu i otkopča okovratnik, a onda se ukoči. Osećao je puls pod prstima na vratu. Dugme na manžetni košulje se otkači i kliznu u rukav. Ženevjev je sedela naslonjena na zid. Lice joj se smirivalo, gubeći onaj demonski grč, ali su joj zubi i dalje bili izkeženi, štrčeći kao oštri kamenčići. Zamislio je njena usta na vratu.

„Čarlse?“ reče neko.

Okrenuo se. Pored naslaganih gajbi sa kupusom stajala je Penelopa. U putnom kaputu sa krznenim okovratnikom i pod šeširom sa velom, izgledala je zalutalo kao Indijanac u Kući Pravde.

„Šta radiš to?”

Njegova mahinalna reakcija bila je da zategne kravatu, ali se ušeptrljao i okovratnik mu je ostao smešno iskrivljen.

„Ko su ovi ljudi?”

„Ona mora da se nahrani”, insistirala je gospođa Amvort. „Ovako iscrpljena, sirotica bi bez toga mogla da umre.”

Morison je bio zavrnuo rukav i sada prinese zglob, na kome se videlo nekoliko krastica, Ženevjevinim usnama. Ona ukloni malje i uze da sisa.

Penelopa odvrati pogled, sa odvratnošću naboravši nos. „Čarlse, ovo je *prljavo!*”

Zašiljenim vrhom čizmice odgurnula je glavicu kupusa koja joj se našla pod nogama. Gledaoci okupljeni iza Penelope počеше podrugljivo da se došaptavaju. Mestimične eksplozije prostačkog smeha nisu, međutim, uspele ni da uzdrmaju njeno dostojanstvo.

„Penelopo”, reče on, „ovo je madmoazel Didone...”

Ženevjev skrenu pogled da osmotri Penelopu. Iz ugla usana poteče joj tanak mlaz krvi, skliznu niz Morisonov zglob i zakapa po pločniku.

„Ženevjev, ovo je gospođica Čerčvord, moja verenica...”

Penelopa je svojski nastojala da njeno 'uh' ne bude previše glasno. Pošto se napila, Ženevjev oslobodi Morisonovu ruku. Ovaj omota maramicu oko zgloba i ponovo zakopča manžetnu. Crvena oko usta, Ženevjev ustade. Otrgnuti rukav joj spade sa golog ramena. Pridržavajući haljinu na grudima, načinila je kniks, malčice se namrštivši od bola.

Pošto je u svetini sada bilo i policajaca, besposličari se razidoše. Svi na pijaci uzeše nešto da rade, da obilaze tezge, premeštaju gajbe, pogađaju se oko cene.

Gospođa Amvort obrgli Ženevjev oko ramena da je podupre, ali se ova oslobodi. Osmehnula se činjenici da je u stanju da stoji. Boregard pomisli da je verovatno pomalo opijena, pošto se hranila neposredno posle zadobijenih povreda.

„Lord Godalming mi je rekao da mogu da vas nađem u okolini Kafea de Pari u Vajtčepelu“, reče Penelopa. „Nadala sam se da informacija nije tačna.“

Boregard je znao da bi pokušaj da objasni bio priznanje poraza.

„Čeka me kočija“, reče ona. „Hoćeš li da se vratiš u Čelsi sa mnom?“

„Imam još posla, Penelopo.“

Osmehnula se polovinom lica, ali su joj oči bile kružići plavog čelika. „Neću pitati o kakvom 'poslu' se radi, Čarlse. Nije moje da to radim.“

Ženevjev obrisa usta o dronjak haljine. Mudro se povukla u pozadinu sa gospođom Amvort i Morisonom. Klejton je izgubljeno stajao: kočijaš bez kočije. Moraće da sačeka strvodera da dođe po konja.

„Ukoliko budeš želeo da me posetiš“, nastavi Penelopa, postavivši ultimatum, „biću kod kuće sutra popodne.“

I okrenu se i ode. Neki nosač zazvižda za njom, ali se ona okrenu i ućutka ga pogledom. Posramljen, čovek se povuče u senke iza niza goveđih polutki. Penelopa nastavi put, odmerenim, sitnim koracima, lica skrivenog iza vela.

Pošto je otišla, Ženevjev reče: „Znači to je Penelopa.“

Boregard klimnu glavom.

„Ima lep šešir“, primeti Ženevjev. Nekoliko ljudi oko njih, uključujući gospođu Amvort i Klejtona, nasmejaše se, nimalo prijatnim smehom.

„Ne, stvamo“, insistirala je Ženevjev, mahnuvši rukom ispred lica. „Veo je baš uspešan detalj.“

Boregard je krio da se oseća iscrpljeno. Pokušao je da se osmehne, ali je imao utisak da mu je lice staro hiljadu godina. „I kaput joj je lep, sa svom onom sjajnom dugmadi.“

30.

STRASTI RUŽE POROKA

„Ceniš 'smo ga udesile, a?“ upita Nel, klečeći na postelji, bockajući dugačkim prstom nagog muškarca. Ležao je sa licem u jastuku, sa zglobovima ruku i nogu labavo vezanim svilenim maramama za šipke kreveta. Lepi beli pamučni čaršavi bili su pokapani i umrljani.

Meri Džejn je bila zaokupijena oblačenjem. Namestiti šeširić bez ogledala nije bio nimalo lak zadatak.

„Meri Džejn?“

„Mari Žanet“, ispravi je ova, uživajući u muzikalnosti imena. Dugo se mučila da se oslobodi naglaska, a onda je shvatila da se dopada muškarcima. „Već godinu dana ti ponavljam. Zov' me Mari Žanet. Mari Žanet Keli.“

„Toj Keli ti ne ide sa 'Mari Žanet', vojvotkinjo.“

„E, cvrc i šio mi ga Đura.“

„Taj dasa što te vodijo u Pariz nije nas baš usrećijo.“

„Nije 'usrećijo' neg' usrećio.“

„Uuu, pardonirajte zbog izražavanja, vojvotkinjo.“

„I nemo' da sam čula ružnu reč o mom 'ujki 'Enriju'. Bio je jako cenjena persona. I danaske je, verovatno.“

„Ako se nije rasp'o od triše kojim si ga zarazila“, reče Nel, bez namere da bude zlobna.

„'Ajd' sad malo jezik za zube.“

Meri Džejn je konačno bila zadovoljna kako joj stoji šeširić. Oduvek je pazila na izgled. Jeste da je postala vampirka i koketa, ali nije imala nameru da se pretvori u lisičje čudovište kao Nel Kols.

Druga žena sede na postelju i zapipa po pesnikovom vratu, još lepljivom od njegove sopstvene krvi.

„Boga mi, dođosmo mu glave, Meri Džejn. Nema šta, oteg'o je papke i sigurno će 'se pretvori.”

„Mari Žanet.”

„Jes', a ja sam kontesa Eleanora Frančeska Smutipaprospi. 'Odi, lizni malo doklen je friško.”

Meri Džejn osmotri Aldžemona uzduž i popreko. Svuda po telu imao je sićušne ujede, stare i sveže. Leđa i zadnjica bili su mu išarani crvenim prugama. Sam je doneo šibe i podsticao ih da ne štede snagu.

„Ne radi on ovo od juče, Nel. Malo šibanja i nekol'ko ljubavnih ugriza nije dosta da do'akaš matorom kuronji.”

Nel umoči prst u krv koja se skupljala u udubljenju Aldžemonovih krsta i dodirnu njim svoje hrapave usne. Svaka mesečeva mena činila ju je kosmatijom. Sada je već morala da četka obraze i čelo, oblikujući guste riđe malje u nakostrešenu grivu. Na ulici je štrčala kao ranjav prst, što je pogodovalo poslu. Imala je poseban krug mušterija, uglavnom čudaka. Široki nos joj se namreška kada je okusila krv. Nel je bila jedna od onih koji su imali 'osećaje' prilikom hranjenja. Meri Džejn je bilo drago što je pošteđena toga.

Nel iskrivi lice. „Gorko”, reče. „Koj je ovaj, inače?”

„Njegov pajtaš reče da je pesnik.”

Neki krupni gospodin im je ponudio posao i platio kočiju od Vajtčepela do Patnija. Kuća je bila gotovo na osami. Meri Džejn je shvatila da je Aldžemon bolestan i da mu je potreban čist vazduh radi zdravlja.

„Ala ima knjiga, a?”

Nel nije umela da čita i piše, ali je Meri Džejn išla . Zidovi male spavaće sobe bili su u policama sa knjigama.

„Je l' sve sam napis'o?"

Meri Džejn uze divno povezanu knjigu sa police i pusti je da se sama otvori.

„*Pobeda je tvoja, bleđi Galilejče: svet posive od daha tvojega'*," pročitla glasno. „*Napojismo se iz talasa Lete i nahranismo se mrsom smrtni.'*."

„Divno zvuči. Ceniš da je o nama?"

„Ne b' rekla. Mislim da je o našem Gospodu, Isusu."

Nel načini grimasu. Uvek bi ustuknula kada bi joj pokazali raspeće i nije mogla da podnese da čuje Hristovo ime. Meri Džejn je i dalje išla u crkvu kad god je mogla. Učili su je da Bog prašta. Na kraju krajeva i sam Gospod je ustao iz groba i pozvao ljude da piju njegovu krv. Baš kao gospođica Lusi.

Meri Džejn vrati knjigu na mesto. Aldžemon poče da pravi zvuke gutanja i ona mu podiže glavu. Nešto mu je bilo zastalo u grlu. Pomogla mu je da podrigne kao beba i ponovo mu spustila glavu. Po jastuku poče da se širi crvenkasta mrlja.

„Siđi i oslobodi nas vrline, Gospo naša od Bola", reče on razgovetno. Onda ponovo izgubi svest i poče da hrče.

„Ne zvuči k'o mrtav, zar ne?"

Nel se nasmeja. „Nos' se, irska kravetino."

„Srebro i kolac srce će mi raniti, ali se od reči neću braniti."

Druga žena zakopča bluzu na kosmatim grudima.

„Te malje sigurno golicaju?"

„Niko s' nije žalijo."

Pesnik je samo tražio da ga šibaju. Kada su leđa postala krvava, dozvolio im je da ga ugrizu. To je bilo dovoljno da ga dovrši. Posle toga je bio bezopasan kao dete.

Otkako se preobratala, Meri Džejn je ređe širila noge. Neki muškarci su tražili i staromodne usluge, ali je većina želela samo da ih ujeda i pušta im krv. Sećala se, sa jezom zabranjene naslade, kako joj je bilo kada joj je gospođica Lusi bila na vratu, rijući oštrim zubićima po rani. A potom i ukusa Lusine krvi i vatre koja joj je projurila venama, menjajući je.

„Zar mi nismo Gospe od Bola?“ reče Neli, pritežući haljinu oko debelih crvenih bokova.

Meri Džejn je imala samo maglovita sećanja na život koji je živela kao toplokrvna. Pamtila je da je bila u Parizu sa Henrijem Vilkoksom. Ali Irske se više nije sećala, niti braće i sestara. Od ljudi koji su je poznavali saznala je da je u London došla iz Velsa, da je sahranila muža i da je boravila u kući u Vest Endu. Povremeno bi joj se osvetlio tračak sećanja, kada bi videla poznato lice ili našla na neki predmet sačuvan za uspomenu, ali je njen predašnji život bio crtež kredom na kiši, koji je oticao sa vodom i rastvarao se. Otkako se preobratala pogled joj se razbistri, kao da je neko oprao prljav prozor. S vremena na vreme, kada bi se napila nečije džinom začinjene krvi, njeno predašnje ja joj se vraćalo i zatekla bi se kako bljuje u slivnik.

Nel je bila nagnuta nad Aldžemonom, sa ustima na rani na ramenu, tiho sisajući. Meri Džejn se zapita da li je pesnikova krv bogatija od krvi običnog čoveka. Možda će Nel početi da izbacuje stihove i rime. Bilo bi to zaista zanimljivo čuti.

„Pusti ga sad“, reče. „Dobio je dovoljno za svoju gvineju.“

Nel se uspravi, osmehujući se. Zubi su joj žuteli, a desni su joj bile crne. Uskoro će morati da ode u Afriku i da živi u džungli.

„Ne mog' da verujem da plaća gvineju. Tol'ko para nema na svetu.“

„U našem svetu nema, Nel, al' on je gospodin.“

„Znam ja gospođu, Meri Džejn. On' su ti, po pravilu, jeftini k'o bajata svinjska krv. I stisnuti k'o pacovska guzica.“

Izašle su iz sobe ruku pod ruku i sišle u prizemlje. Teodor, Aldžernonov prijatelj, ih je čekao. Sigurno mu je dobar prijatelj, pošto je doveo Meri Džejn i Nel sve do Patnija i sve vreme dežurao. Mnogi drugi bi bili zgađeni. Naravno, Teodor je bio novorođeni i zbog toga verovatno širokoumniji.

„Kako je Svinbern?“ upita on.

„Preživeće“, odgovori Meri Džejn. Većina devojaka gajila je snažan prezir prema mušterijama kao što je bio Aldžemon. Volele su da zamišljaju tog otmeno odevenog gospodina kako se uvija go u bolu, zbog toga što je više voleo šibanje od dobrog prmpaćenja. Meri Džejn je osećala drugačije. Možda je preobražaj promenio način na koji je gledala na ono što ljudi rade jedni drugima. Ponekad je sanjerala o tome kako kida grla anđela dok pevaju i kako ih jaše dok umiru.

„Mnogo vas voli“, reče Teodor. „Stalno govori o vašim 'hladnim besmrtnim prstima'. Čudno.“

„Bar zna šta voli“, reče Meri Džejn. „Nije greh kad čovek voli neobične stvari.“

„Ne“, složi se Teodor, nesigurnim glasom. „Nije greh.“

Stajali su u sobi za prijeme. Na zidovima su bili portreti znamenitih muškaraca i još polica sa knjigama. Meri Džejn je imala sliku Šanzelizea, isečenu iz nekih ilustrovanih novina, zalepljenu na zid u njenoj sobi u Milers Kortu. Dok je bila topla štedela je za ram, ali je Džo Barnet, njen tadašnji, pronašao penije u vrču i propio ih. Napravio joj je masnicu na oku zato što je skrivala pare od njega. Kada se preobratala, izbacila ga je na ulicu, ali tek pošto mu je naplatila sa kamatom za sve ozlede.

Teodor dade svakoj po gvineju i isprati ih do kočije. Meri Džejn odmah skloni svoju gvineju na sigurno, ali je Nel morala da je podigne da zasvetluca na mesečini.

Meri Džejn se postara da Teodom poželi laku noć i da načini kniks kao što ju je naučio Ujka Henri. Neka gospoda su imala radoznale susede i bilo je

korisno ponašati se kao dama u poseti. Teodor to nije primetio i pošao je prema kući pre nego što se uspravila.

„Gvineja, bokca ti!“ uzviknu Nel. „Odgrizla bi' mu i jajca za gvineju!“

„Vuci se u kočiju, droljo neotesana“, reče Meri Džejn. „Ne znam šta imaš u toj glavurdi.“

„Važno da ja znam, vojvotkinjo“, reče ona, protiskujući se kroz vrata, vrteći stražnjicom ne bi li se nekako provukla unutra.

Meri Džejn se pope za njom i sede.

„Ej, ti“, doviknu Nel kočijašu, „voz'i i ne štedi te konje.“

Kočija se sa trzajem pokrenu. Nel se i dalje igrala svojim zlatnikom. Pokušala je da ga zagriže. Sada ga je držala da joj sija na marami.

„Mesec dana ima da me nema na ulici“, reče, oblizujući očnjake. „Otić'u na Zapad, nać' gardistu sa onom stvari k'o vatrogasno crevo i isisat' beštiju dok se ne osuši.“

„Ali ćeš kada nestane para opet biti na ulici, na leđima u blatu, dok neka pijandura balavi svud po tebi.“

Nel slegnu ramenima. „Pa, teško da ću se udat' u kraljevsku porodicu. A ne's ni ti, Mari Žanet de Keli.“

„Više na radim na ulici.“

„To što ti krevet ima baldahin ne znači da se pretvorijo u crkvu, curo.“

„Ništa sa nepoznatim, to je moje pravilo. Samo poznata gospoda.“

„Dobro poznata.“

„Trebalo bi da slušaš šta ti govorim. Ulice nisu zdrave ovih noći. Ne kad je Trbosek negde tamo.“

Nel nije bila zaplašena. „U Vajtčepelu bi svake noći mor'o da ubija po jednu kurvu dok dođe do mene. Ima nas na 'iljade i biće nas još dugo dok se on bude pek'o u paklu.“

„Sad ubija po dve odjednom.“

„E jes', nije nego!“

„Znaš da je tako, Nel. Prošlo je nedelju dana otkako je ubio Ketu Edouz i onu Strajdovu. I opet će.“

„Volela bi' da ga vidim da pokuša nešto sa mnom“, reče Nel. Zarezala je kroz svetlucave nizove vučjih zuba. „Srce bi' mu iščupala i izela.“

Meri Džejn je morala da se nasmeje. Ono što je govorila, međutim, bilo je ozbiljno. „Jedini bezbedan način jeste da radiš sa poznatom gospodom, Nel. Sa mušterijama koje znaš i u koje si sigurna. Bilo bi najbolje da nađeš kavaljera koji će da te izdržava. Naročito ako 'oće da te smesti negde izvan Vajtčepela.“

„Mene mogu da drže samo u zoološkom vrtu.“

Meri Džejn je nekada *bila* izdržavana. U Parizu, sa Harijem Vilkoksom. Bio je bankar, finansijski div. Putovao je u inostranstvo bez žene, a ona mu je pravila društvo na putu. Svima je govorio da mu je nećaka, ali su Francuzi odmah prozreli njihov odnos. Kada je otputovao dalje u Švajcarsku, ostavio ju je sa nekim matorim jarcem, koji joj nije bio po volji. Ispostavilo se da ju je 'Ujka Henri' izgubio u partiji karata. Pariz je bio sjajan, ali se ipak vratila u London, gde je razumela šta ljudi govore i gde je bila jedina osoba koja se kockala sopstvenim životom.

Bilo je već gotovo svitalo kada su stigle u Vajtčepel. U početku nije bila dovoljno iskusna da se kloni sunca i koža joj je izgorela kao u pečenog praseta. Morala je da ubija pse ne bi li se napila krvi. Trebali su joj meseci da stigne druge novorođene.

Dala je uputstva toplokrvnom kočijašu, shvativši, sa uzbuđujućim zadovoljstvom, da je ovaj sleđen od straha pred svojim vampirskim putnicima. Plaćala je sobu u blizini ulice Dorset, kod Mekartija, svečara, četiri penija nedeljno. Gvineja će joj delom poslužiti i da plati kiriju i skine Mekartija sa

leđa, ali će sve ostalo moći da potroši na sebe. Možda da konačno odnese sliku na uramljivanje?

Čim su izašle iz kočije, ova žurno otandrka dalje, ostavivši ih na pločniku. Nel mahnu za kočijašem i arlauknu kao neka komična životinja. Krzno joj je sada raslo i oko očiju, kao i iza zašiljenih ušiju.

„Mari Žanet“, začu se promukao glas iz senki. Neko je stajao u kapiji Milers Korta. Neki gospodin, sudeći po odeći.

Osmehnula se, prepoznavši mu glas.

Doktor Sjuard zakorači iz tame. „Skoro celu noć sam vas čekao“, reče on. „Hteo bih...“

„Zna ona šta bi ti 'teo“, reče Nel, „i treba da te je sramota zbog toga.“

„Ćut' bre, čupava“, reče Meri Džejn. „Tako se ne govori sa gospodom.“

Nel podignu njušku u nebo, popravi maramu oko vrata i odšeta, duvajući kroz nos kao kraljica muzičkih revija. Meri Džejn se izvini zbog nje.

„Hoćete li da uđete, doktore Sjuard?“ upita. „Samo što nije svanulo. Moram da se naspavam ako želim da ostanem lepa.“

„Jako bih voleo“, reče on. Prsti su mu poigravali na vratu. Već je viđala mušterije kako to rade. Jednom ugrizeni, uvek bi se vratili po još.

„Onda za mnom.“

Povela ga je do sobe i propustila ga unutra. Prvi znaci sunca padali su kroz prašnjavi prozor na poravnate čaršave. Prišla je prozoru i navukla zastore.

31. PLODOVI GNEVA

Kabal se u međuvremenu još više proredio. Gospodina Vejverlija više nije bilo, iako niko nije pominjao njegov odlazak. Majkroft je ponovo predsedavao. Ser Mandevil Meservi je tokom čitavog sastanka sedeo bez reči, potištenog lica. Ma kuda ga odvede istraga u Vajtčepelu, Boregard je bio svestan da nikada neće saznati kakve tajne kampanje njegovi nalogodavci vode u drugim četvrtima grada. U Lajmhausu, Profesor je poslove podzemlja opisao kao zajednicu u senci; Boregard je znao da su ljudi sa kojima je sedeo svet kraljevstava u senci. I imao je privilegiju da ponekad, u retkim i nasumičnim prilikama, baci pogled iza vela koji ih je skrivao.

Podneo je izveštaj o svim svojim aktivnostima od pretresa slučaja Lulu Šen, ne propustivši ništa od važnosti. Nije se, međutim, osećao obaveznim da izvesti o onome što se dogodilo između njega i Ženevjev u Klejtonovoj kočiji neposredno pre napada drevnog vampira. I dalje je bio u nedoumici u pogledu onoga što se dogodilo između njih u tom trenutku prisnosti. Usredsredio se na činjenice o slučaju, razrađujući pojedinosti objavljene u štampi i dodajući sopstvena zapažanja i zaključke. Pomenuo je doktore Džekila i Moroa, inspektore Lestrejda i Ejberlina, Tojnbi Hol i Deset Zvona, policijsku stanicu u Trgovačkoj ulici i Kafe de Pari, srebro i srebrne noževe, Ženevjev Didone i Kejt Rid. Majkroft je za to vreme pažljivo klimao glavom, napućenih mesnatih usana, prstiju ukrštenih ispod opuštenih obraza. Kada je Boregard dovršio izlaganje, Majkroft mu zahvali i reče da je zadovoljan napretkom istrage.

„Posle onih pisama, ubica je postao poznat kao 'Džek Trbosek'?" upita predsedavajući.

„Tako je. Više uopšte nećete čuti o 'Srebrnom Nožu'. Ko god da je smislio to ime, mora da je bio neka vrsta genija. Svi se slažu da bi mogao da bude

novinar. Ta sorta ima dar da smisli reči koje se pamte. Bar oni dobri među njima."

„Odlično."

Boregard je bio začuđen. Po sopstvenom mišljenju, do tog trenutka nije bio ni od kakve koristi. Trbosek je ponovo ubio. I to dvaput. Nekažnjeno. Njegovo prisustvo ni na koji način nije omelo ubicu, a ono što je radio u Vajtčepelu nije imalo nikakav uticaj na istragu.

„Morate da uhvatite tog čoveka", progovori Meservi, prvi put otkako je Boregard ušao u Zvezdanu Komoru.

„Imamo puno poverenje u Boregarda", reče Majkroft admiralu.

Meservi zastenja i mlitavo se zavalj u naslonjači. Zapetlja oko kutije za pilule i ubaci jednu u usta. Boregard je pretpostavljao da se bivši predsedavajući lako razboleo.

„A sada", reče, pogledavši na sat, „ako mi dopustite, pošao bih da obavim jedan privatni posao u Čelsiju..."

Tamo u majčinoj kući u ulici Keveršam, Penelopa će ga čekati u ledenom besu. Njega i objašnjenje. Boregard bi se radije ponovo suočio sa kineskim vampirom, ili samim Džekom Trbosekom, ali je bio rešen da izvrši svoju dužnost prema verenici, jednako revnosno kao službu Kraljici. Nije imao predstavu kakav će ishod imati njihov razgovor.

Majkroft podiže obrvu, kao da je iznenađen zbog pominjanja privatnih poslova. Boregard se još jednom zapita sa kakvim to ljudima ima posla u Diogenovom klubu.

„U redu, onda. Doviđenja, Boregarde."

Narednik Drevot nije bio na svom mestu izvan Zvezdane Komore. Zamenio ga je toplokrvni snagator suncem opaljenog lica, sa kvrgavim zglobovima staromodnog boksera. Boregard siđe u predvorje i napusti Diogenov

klub. Izašao je na Pel Mel i obreo se u hladnom i oblačnom popodnevju. Ponovo se spuštala magla.

Računao je da će naći kočiju do Čelsija. Osvrnuvši se oko sebe, opazio je da su ulice pune sveta. Prepoznao je zvuk marševskog doboša. Tada začu i trube. Ulicom Ridžent se približavao nekakav orkestar. Nije mogao da se seti da je najavljena nekakva parada. Gradonačelnikov dan trebalo je da bude tek sledećeg meseca. Uzrujano shvati da će mu prisustvo orkestra otežati dozivanje kočije. Saobraćaj je verovatno bio prekinut. Penelopa to gotovo sigurno neće hteti da prihvati kao izgovor.

Orkestar se pojavi iza ugla i pođe Pel Melom, prema ulici Marlboro. Boregard pretpostavi da krivudaju ulicama, prikupljajući pristalice, sa ciljem da se okupe u parku Sent Džejms. Vođa orkestra u uniformi marširao je na čelu parade, noseći džinovsku zastavu Svetog Đorđa, odličje Krstaša. Tanki crveni krst na beloj pozadini vijorio je na vetru dok se orkestar približavao.

Iza orkestra išao je hor, sastavljen uglavnom od sredovečnih žena. Sve su nosile dugačke bele haljine sa crvenim krstom na grudima. Pevale su neku verziju pesme 'Telo Džona Brauna', da bi prešle na 'Borbenu himnu Republike'.

'U lepoti ljiljana, Hristos se preko mora rodi.

U blaženom sjaju što oku našem godi;

Umro je da ljudi sveci budu, umrećemo i mi

da ljudi žive u slobodi.

Kad Gospod maršira...'

Svetina je sada zakrčila sve okolne ulice. Većina posmatrača i svi u koloni bili su tople krvi, ali je među okupljenima bilo i nekoliko muirgatrojda koji su lepršali skutima crnih ogrtača i šištali kroz zube, privučeni tmušom popodneva. Bih su malobrojni i niko nije obraćao pažnju na njih. Boregard pomisli da njihovo podrugljivo ponašanje nije nimalo pametno. Potencijalna besmrtnost nije istovremeno bila i apsolutna neranjivost.

Iza hora ukazala se otvorena kočija sa šest upregnutih konja. Na platformi je stajao Džon Jago, okružen akolitima punim stahopoštovanja. Iza njega je u urednom poretku marširao običan svet, noseći zastave sa izvezenim parolama 'Ne dopusti vampiru da živi' i 'Sveta krv, sveti krst.' Među njima su bila dva krupna muškarca koji su nosili šest metara dugačku motku, sa nataknutom lutkom, vampirskim Gaj Foksom. Kolac mu je prolazio kroz grudi, a okolina rane bila je poprskana crvenom bojom. Lutka je imala crvene oči i preuveličane očnjake i bila je odevena u crne rite.

Murgatrojdi na trenutak utihnuše. Boregard je znao da će biti nevolje. Na ulici su bila samo dva policajca na konjima. Toplokrvni su se slili sa svih strana. Nije mogao da se kreće po volji i osećao je da ga bujica ljudi nosi sa sobom. Jago je propovedao uobičajenu mržnju i pakleni oganj, a Boregard je i protiv svoje volje išao pored njegove kočije. Kretali su se ulicom Marlboro, prema parku. Kada se nađu na otvorenom prostom, imaće priliku da se izvuče iz svetine.

Jedan od murgatrojda, bleđi Adonis sa crnim trakama u zlatnoj kosi, zahvati šaku balege iz slivnika i baci je, sa preciznošću koja je ukazivala na prilično majstorstvo u kuglanju, prema propovedniku. Grudva se rasprsnu na Jagovom licu i učini da postane smeđe kao u fakira. Na trenutak, između tonova marševske himne, rulja ostade nepomična kao na fotografiji. Boregard opazi mahniti bes u Jagovim očima i mešavinu trijumfa i tek probuđenog straha na licu murgatrojda.

Sa rikom glasnom kao truba Strašnog Suda, učesnici u maršu se baciše na murgatrojde. Novorođenih je bilo četvoro ih petoro. Ovi napirlitani, teatralni, ljigavo zlobni, bezdušni pozeri, oličavali su svaku manu koja se pripisivala vampirim. Boregard oseti kako ga rulja gruva u leđa, nastojeći da se umeša u gužvu. Jago je i dalje propovedao, potpaljujući pravedni gnev.

Ulicom je tekla krv. Gurnut na kolena, bio je svestan da će biti izgažen ako bude pao ljudima pod noge. Da pogine na ovakav način usred gomile bezimernih Londonaca pošto je preživeo tolike opasnosti u zabitima sveta...

Nečija snažna ruka ga uhvati ispod mišice i povuče ga na noge. Njegov spasilac je bio Drevot, vampir iz Diogenovog kluba. Ćutao je.

„Evo još jednog“, dreknu neki ridokosi čovek. Drevot zamahnu rukom i izbi mu zube, odbacivši ga u uskomešanu gomilu. Drevotu se prilikom udarca otvorio kaput i Boregard opazi pištolj u futroli ispod mišice.

Pokuša da se zahvali naredniku, ali mu se glas izgubi u galami. Tada vide da Drevot više nije pored njega. Nečiji lakat ga pogodi u bradu. Odupro se porivu da počne da mlati štapom oko sebe. Znao je da je važno da sačuva mir. Nije želeo da poveća broj povređenih.

Rulja se razmaknu i vrišteća prilika, sa krvlju u kosi i na licu, probi se između ljudi, saplete se i pade na kolena. Murgatrojdov kaput je bio pocepan na trake. Usne su mu bile razmaknute oko nepravilno naraslih zuba. Bio je to murgatrojd koji je pogodio Jaga. Krstaši uhvatiše vampira za ramena i neko mu zari zašiljeni kraj slomljene motke u grlo i nabi ga naniže, prema grudima. Ljudi se odmaknuše kada mu je koplje izbilo iz grudi. Na drugom kraju motke lepršala je zastava sa natpisom 'Smrt...!' Kolac je promašio murgatrojdovo srce. Iako teška, povreda nije bila smrtonosna. Uhvatio je motku i počeo da je izvlači iz sebe, režeći i pljujući krv.

Boregard ugleda Palatu Svetog Džejmisa na drugoj strani ulice. Ljudi su se verali na ogradu da bolje vide šta se događa. Na vrhu ograde stajao je Drevot, budno motreći. Neko ga dograbi za nogu, ali ga ovaj ritnu nazad na ulicu.

Ranjeni murgatrojd pojuri kroz rulju, vrišteći kao furija, odbacuju ljude kao krpene lutke. Boregardu je bilo drago što se nije našao bivšem kicošu na putu. Jago je sada vikao, tražeći krv. Više je zvučao kao vampir nego stvorenja koja je osuđivao. Propovednikova ruka se podiže i zapreti pesnicom prema Palati i

stvorenjima bledih lica iza ograde. U opštoj galami, Boregard začu karakteristični prasak pucnja. Visoko na Jagovom okovratniku pojavi se crveni karanfil. Propovednik pade sa kočije na ruke gomile.

Neko je ustrelio Jaga. Pogledavši ponovo prema ogradi, Boregard vide da je Drevot nestao. Jagove grudi bile su natopljene krvlju. Pristalice su mu držale gužve od platna na grudima i leđima, nastojeći da zaustave krvarenje. Zrno mora da je prošlo kroz njega, ne zakačivši nijedan vitalni organ.

„Ja sam glas koji ne može biti ućutkan“, vikao je Jago. „Ja sam svrha koja ne može umreti.“

Rulja izbi u park i raštrka se, razlivši se kao bujica prema Hors Gards Parejdu i Berdkejdž Voku. Boregard oseti kako ponovo slobodno diše. Čuli su se pucnji, ispaljeni u vazduh. Ljudi su se tukli svuda oko njega. Sunce je zalazilo.

Nije shvatao ono što je upravo video. Imao je utisak da je Drevot pucao u Jaga, ali nije bio siguran u to. Da je narednik hteo da ubije krstaša, Džon Jago bi sada verovatno bio mrtav i bio bi mu prosut mozak, a ne krv. Diogenov klub nije zapošljavao loše strelce.

Sada je na ulici bilo više vampira. Murgatrojdi su se razbežali i zamenili su ih novorođeni tvrdih lica u policijskim uniformama. Oficir Karpatske garde jurišao je kroz gomilu na ogromnom vrancu, zamahujući okrvavljenom sabljom. Jedna toplokrvna žena, rasečenog ramena, protrča pored Boregarda, držeći bebu na grudima, spuštene glave. Krstaši su počeli da gube trenutno stečenu nadmoć i videlo se da će biti razbijeni.

Više nije video Jaga, niti Drevota. Jedan od konjanika oborio ga je sa nogu u prolazu. Kada se ponovo uspravio, vide da mu je sat razbijen. Popodne je bilo na izmaku i Penelopa ga više nije čekala.

„Smrt mrtvima!“ vikao je neko.

32. MRAČNI POLJUBAC

Kada su ulice bile raščišćene, ostalo je iznenađujuće malo tela stradalih. U poređenju sa Krvavom Nedeljom, ovo je bila beznačajna čarka. Prateći ser Čarlsa, Godalming jedva da je imao po čemu da zaključi da su se u parku Sent Džejsms dogodili nemiri. Sa njima je bio i inspektor Mekenzi, mrgodni Škot, koji je nastojao da se sklanja komesaru sa puta. U tom satu zbrke i pometnje odmah posle zalaska sunca, ser Čarls je postao drugi čovek. Prenapregnuti, izmučeni birokrata čiji nesposobni potčinjeni nisu bili u stanju da uhvate Džeka Trboseka je nestao i bio je to ponovo vojni zapovednik sposoban za munjevito odlučivanje pod paljbom. „To su Englezi i žene“, gundao je Mekenzi, „a ne prokleti Hotentoti.“

Ispostavilo se da su se Hrišćanski Krstaši nenajavljeno okupili, sa namerom da podnesu peticiju parlamentu. Zahtevali su da uzimanje krvi od drugoga bez njegovog pristanka bude proglašeno za najteži zločin. Krstaši su se pomešali sa vampirima i došlo je do fizičkog sukoba. Nepoznata osoba pucala je na Džona Jaga, koji se sada oporavljao u zatvorskoj bolnici. Nekoliko novorođenih sa uticajnim vezama tvrdili su da je na njih nasrnula gomila toplokrvnih, a murgatrojd po imenu Lionker žalio se da su mu slomljenim barjakom proboli najbolje odelo.

General Jorga, zapovednik Karpatske garde, našao se usred okršaja. Sada je stajao sa ser Čarlsom i Godalmingom, nadgledajući poprište nemira. Jorga je bio drevni i šepurio se u grudnom oklopu i dugačkom crnom ogrtaču kao da poseduje zemlju po kojoj hoda. Ađutant mu je bio Rupert od Hencaua, mladoliki Ruritanac ponosan na svoju zlatom okićenu uniformu, i, činilo se, jednako vičan ulizivanju kao što se govorilo da je vičan baratanju rapirom.

Ser Čarls se mrko smeškao deleći pohvale ljudima koje je smatrao svojim potčinjenima.

„Danas smo izborili značajnu pobjedu“, reče on Godalmingu i Jorgi. „Razbili smo neprijatelja i to bez ijedne žrtve.“

Sve je buknulo i zgasnulo tako naglo da nije bilo prilike da se više zakuva. Jorga je tokom nemira jahao okolo sekući sabljom, ali Hencau i njegovi kamaradi nisu stigli na vreme da čarku pretvore u pokolj.

„Kolovođe moraju da budu pronađene i nataknete na kolac“, reče Jorga. „I oni i članovi njihovih porodica.“

„Ovde u Engleskoj ne radimo takve stvari“, reče ser Čarls, ne razmišljajući.

Karpaćaninove oči zasjaše hipnotičkim besom. Prema generalu Jorgi, ovo više nije bila Engleska, već neko od onih balkanskih džepnih kraljevstava.

„Jago će biti optužen zbog nedozvoljenog okupljanja i podbunjivanja“, reče ser Čarls. „A one siledžije će na duže vreme tucati kamen u Dartmuru.“

„Jaga bi trebalo poslati u Đavolju Jarugu“, upade Godalming.

„Naravno.“

Đavolja Jaruga je bila delimično ser Čarlsov izum, prilagođena verzija sistema smišljenog da se uposle domorodački ratni zarobljenici i da se izvrši koncentracija civilnog stanovništva ne bi li se sprečilo pružanje podrške pobunjenicima. Po Godalmingovom saznanju, uslovi u logorima su ono što se obično podrazumevalo kaznenim radom, učinili da izgleda kao povetarac na brajtonskom šetalištu.

„Šta je sa druškanom koji je sve to izazvao?“ upita Mekenzi.

„Jago? Sad sam rekao.“

„Ne, ser. Mislim na budalu sa pištoljem.“

„Dajte mu medalju“, reče Hencau, „a onda mu odsecite uši zbog lošeg gađanja.“

„Moramo da ga nađemo, razume se“, reče ser Čarls. „Samo nam trebaju hrišćanski mučenici na grbači.“

„Ovo je pitanje časti“, reče Jorga. „Krivci moraju da budu kažnjeni.“

Čak je i ser Čarls bio hladnije glave od generala. Godalming je bio iznenađen glupošću drevnog. Produženi život nije podrazumevao proporcionalni rast inteligencije. Shvatao je zašto Rutven sa toliko poruge govori o postupcima princa mladoženje. Jorga je imao salo oko stomaka i puder na licu. Jednom i samo na trenutak, Godalming je video prinčevo besno lice. Otada je počeo da gaji neosnovano strahopoštovanje prema Karpaćanima, pripisujući svakom od njih krvožednost i držanje njihovog vođe. Bilo je to besmisleno. Bez obzira koliko su se sirovine kao Jorga i koljači kao Hencau trudili da oponašaju Drakulu, bile su to više nego blede kopije velikog originala, u suštini jednako opasne kao najmlitaviji murgatrojd u Sohou.

Izvinio se i ostavio komesara i generala da nastave sa akcijom čišćenja. Obojica su nameravali da se muvaju okolo i izdaju Mekenziju protivrečna naređenja. Prolazeći pored Bakingemske palate, podigao je šešir u pozdrav Karpaćanima na kapiji. Zastava je lepršala na vetru, znak da su Njeno i Njegovo Kraljevstvo Veličanstvo kod kuće. Godalming se pitao da li princ mladoženja ikada pomisli na Lusi Vestenra.

Na obodu Viktorijine stanice prema parku nalazilo se nekoliko kola sa upregnutim konjima, punih pokunjenih krstaša. Godalming zaključio da su događaji te večeri, kada je reč o gradaciji uličnih nemira, bih tek treća klasa.

Zviždao je u hod, dok mu je crvena glad gicala ždrelo. Bilo je tako dobro biti mlad, bogat i vampir. London je bio njegov, više nego Drakulin ili Rutvenov. To što su drevni, počinjao je da shvata, bilo im je nedostatak nego prednost. Koliko god se trudili, nisu mogli da pripadaju vremenu. Bili su istorijski likovi, a on je bio savremenik.

U vreme kada se preobratio, živeo je u neprestanom grču. Svake noći je očekivao da princ mladoženja dođe po njega i da ga usluži kao što je uslužio Van Helsinga i Džonatana Harkera. Ali sada je morao da zaključio da mu je

oprošteno. Možda jeste uništio Lusi Vestenra, ali je Drakula u međuvremenu počeo da juri neke važnije toplokrvne ženske. Nije bilo daleko od pameti pomisliti da mu je bio zahvalan što ga je oslobodio njegove prve romanse u Engleskoj. Verovatno mu se ne bi dopalo da vidi kako nemrtva Lusi, kao jedna od njegovih nevesta, pokušava da zgromi pogledom ozarenu Viktoriju dok je njen odani predsednik vlade vodi prema oltaru u Vestminsterskoj Opatiji. To venčanje bilo je jedan od vrhunaca proslave prošlogodišnjeg Jubileja. Brak vindzorske udovice i vlaškog princa ujedinio je zemlju, koja se, tokom potresa preobražaja, lako mogla raspasti. Sledećeg jutra u dva očekivali su ga u ulici Dauning. Poslovi su se sada obavljali noću. Posle je trebalo da prisustvuje prijemu u Kafe Rojalu, na kome će ledi Adelina Djukejn izraziti dobrodošlicu grofici Elizabeti Batori. Ledi Adelina se izložila tolikom trudu da se dodvori grofici zato što su Batori bih dalji rod Drakulama. Rutven je groficu Elizabetu opisao kao 'elegantno odbojnu uličnu mačku' a ledi Adelinu kao 'sasušenog kostura kome je mesto u močvari', ali je insistirao da Godalming prisustvuje događaju za slučaj da se povede priča o važnim pitanjima.

Sledećih šest sati bio je slobodan. Njegova crvena žeđ bila je sve jača. Prijalo mu je da je pušta da raste, jer je hranjenje tako postajalo slađe. Posle kratke posete stanu na trgu Kadogan da se presvuče za večer, nameravao je da izađe u lov. Bio je svestan zadovoljstava koja mu je pružao. Već je odabrao nekoliko potencijalnih meta i bio je rešen da mu jedna od dama ove večeri bude plen.

Očnjaci su mu bockali donju usnu. Iščekivanje potere podsticalo je poznate promene u njegovom telu. Čulo ukusa mu se izoštrilo, postalo prefinjenije. Narasli zubi izobličavali su zvuk dok je zvižduka 'Barbara Alen' pretvorila se u neku čudnu novu melodiju koju niko ne bi prepoznao.

Na trgu Kadogan prišla mu je nepoznata žena. Sa sobom je na povocu vodila dve male devojčice, kao pse. Mirisale su na toplu krv.

„Plemeniti gospodine“, reče žena, ispruživši ruku, „da li ste možda za...“

Goldman je bio zgrožen; nije mogao da shvati kako neko može da se spusti toliko nisko da prodaje krv sopstvene dece. Već je viđao tu ženu, kako neiskusnim novorođenima nudi krastave vratove svoja dva neoprana derišta za par novčića. Nijedan vampir koji je prebrodio prvu nedelju ne bi bio zainteresovan za njihovu razređenu krv.

„Odlazi, ili ću zvati pozornika.“

Žena se udalji, prenemažući se i odvuče decu za sobom. Devojčice su ga gledale dok ih je vukla, širom otvorenih i vlažnih upalih očiju. Kada budu istrošene, hoće li pronaći drugu decu? Činilo mu se da je jedna od devojčica nova i nagađao je da žena nije njihova majka, već neka nova, jeziva vrsta podvodačice. Odlučio je da o tome porazgovara sa Rutvenom. Premijera bi uvek potresla zloupotreba dece.

Na vratima stana ga je dočekao sluga koga je doveo sa sobom iz Ringa, seoske rezidencije Holmvudovih. Predao mu je šešir i kaput.

„U salonu vas čeka jedna dama, gospodine“, obavesti ga sluga. „Gospođica Čerčvord. Tu je već neko vreme.“

„Peni? Šta je nju navelo da dođe?“

„Nije rekla, gospodine.“

„Nema veze. Hvala ti. Idem do nje.“

Ostavio je slugu u predsoblju i ušao u salon. Penelopa Čerčvord je sedela, vrlo uspravno, na stolici sa krutim naslonom. Bila je uzela voćku - prašnjavu staru jabuku, pošto je hranu čuvao samo za retke toplokrvne goste - i ljuštila ju je nožićem.

„Peni“, reče on, „kakvo prijatno iznenađenje.“

Kada je progovorio, posekao je donju usnu kao žilet oštrim vrhom zuba. Kada ga je držala crvena žed, morao je da pazi kako govori. Ona odloži jabuku i nož i uspravi se da ga dočeka.

„Arture”, reče, ustavši i pruživši mu ruku.

Oprezno joj je poljubio ruku. Osetio je, iznenada, da mu je nekako drugačija nego obično. Nešto u njenom odnosu prema njemu dotle je bilo tek u povelju; sada je sazrelo. Lovina mu je sama došla.

„Arture, htela bih...”

Nije znala kako da završi rečenicu, ali je njena želja bila jasna. Okovratnik joj je bio otkopčan, grlo otkriveno. Ugledao je plavu venu ispod kože i uobrazio da vidi kako pulsira. Na vratu joj je ležao odbegli pramen kose.

Rešeno i sa velikim naporom volje, dopustila mu je da je zagrlji. Izvila je glavu da mu oslobodi pristup i on joj poljubi vrat. Njegove žrtve bi obično zaječale kada bi im prvi put zagrizao u vrat, pažljivo probivši kožu. Penelopa je bila opuštena i prepuštena, ali nije pustila ni glasa. Čvrsto ju je pribio uz sebe kada mu je krv potekla u usta. U trenutku pričešća, okusio je, pored krvi i njene misli. Shvatio je njen kontrolisani gnev i osetio prestrojavanje uređenih pravaca razmišljanja.

Počeo je da guta, uzimajući više nego što bi trebalo. Bilo je teško odvojiti se od fontane. Nikakvo čudo da su novorođeni ubijali svoje prve simpatije. Penelopina krv bila je jedna od najprefinjenijih koje je okusio. Bez traga nečistoća, klizila mu je niz grlo kao medni liker.

Položila mu je ruku na obraz i odgurnula ga. Mlaz se prekinu i on ostade da usisava hladni vazduh. Sada ga je, međutim, bilo nemoguće zaustaviti. Zgrabio ju je i oborio na dvosed. Režeći i držeći je da se ne otima, povukao ju je za okovratnik. Bluza joj se pokida. Promumlavši izvinjenje, okomio se na nju i usisao nabor kože na njenim grudima među usne. Njena krv ga je izbezumljivala. Zubi mu se spojiše, probivši kožu i između njih poteče krv. Nije

se opirala. Krv mu zaklokota u ustima, a ispod očnih kapaka sinuše mu ljubičasta sunca. Nije bilo toplokrvnog osećaja koji se mogao meriti sa ovim. Ovo je bilo više od hrane, više od droge, više od ljubavi. Nikada se nije osećao toliko živ...

... klečao je pored dvoseda, sa glavom na njenim grudima, tiho jecajući. U njegovom sećanju nedostajalo je nekoliko minuta. Brada i prednji deo košulje bili su mu natopljeni krvlju. Venama mu je tekla struja. Srce mu je gorelo, puneći se Penelopinom krvlju. Bio je gotovo obamro. Ona se uspravi u sedeći položaj i podiže mu glavu. Zurio u nju zamućenim očima. Na njenom vratu i grudima zjapile su upaljene, modre rane.

Penelopa mu se osmehnu, škrtim, suzdržanim osmehom. „Znači oko ovoga se pravi tolika buka“, primeti.

Pomogla mu je da se pridigne na dvosed, kao majka koja namešta dete za fotografisanje. Seo je i dalje je osećajući u ustima i glavi. Drhtaji uminuše. Osušila je ujede maramicom, trzajući se od lakog bola, a onda zakopča jaknu preko pocepane bluze. Kosa joj se bila rasula i nekoliko trenutaka se pozabavila njom.

„Eto, Arture“, reče. „Pružila sam ti tu nasladu...“

Nije bio u stanju da odgovori. Bio je pun, bespomoćan kao zmija koja je progutala mungosa.

„... a sada ćemo da dovršimo razmenu, da uzmem i ja ono što mi treba.“

U ruci joj sinu nož za ljuštenje.

„Koliko sam shvatila, ovo je sasvim jednostavno“, reče. „Budi dobar kao što jesi i ne opiri se.“

Nož mu se naše na vratu i zaseče. Bio je dovoljno oštar da raspori njegovu tvrdu kožu, ali nije osetio nikakav bol. Nož nije bio posrebren. Posekotina će odmah zarasti.

„Uh“, reče ona.

Progutala je gađenje i prislonila usta na ranu koju je načinila. Iako potresena, odmah je shvatila šta treba da radi. Pridržavajući jezikom ivice rane razdvojene, poče da sisa krv.

33. ISPOVESTI

„Trebalo bi da ležite i odmarate“, reče joj Amvortova. „Brže ćete se oporaviti.“

„Zašto bih?“ upita Ženevjev. „Onaj skakutavi žabac će se ionako vratiti da me dokrajči.“

„Ne mora da bude.“

„Ali biće. Ne znam zašto se namerio da me uništi, ali znam da hoće. Bila sam u Kini. Ta stvorenja ne odustaju sama od sebe. Ne možete ih ubediti, niti zaustaviti. Mogla bih da izađem na ulicu i sačekam da dođe po mene. Tako mu bar niko drugi neće biti na putu.“

Amvortova nije imala strpljenja da je sluša. „Poslednji put ste ga povredili.“

„A on je mene osakatio.“

Nije se bila sasvim zalečila. Često je hvatala sebe kako kruži glavom da oproba slomljeni i namešteni vrat. Glava joj još nije otpala, ali je povremeno imala osećaj da samo što nije.

Ženevjev se osvrnu po učionici, pretvorenoj u improvizovanu ambulantu. „Nije bilo posetilaca iz Kine?“

Bolničarka odmahnu glavom. Osluškiivala je grudi novorođene devojčice. Ženevjev se na trenutak učini da je to Lili, ali se odmah zatim seti. Pacijentkinja je bila Rebeka Kozminski.

„Volela bih da znam koji od mojih neprijatelja stoji iza ovoga.“

Kineski vampir je bio najamnik. Na Istoku su takva stvorenja bila zapošljavana kada je nekoga trebalo ubiti.

„Verovatno će mi na kraju biti rečeno. Bila bi šteta da umrem ne znajući zašto mi otkidaju glavu.“

„Tiše“, reče Amvortova. „Uznemiravate malu.“

Uz žalac krivice, Ženevjev opazi da je bolničarka u pravu. Rebeka je izgledala zamišljeno, ali su joj se zenice skupile u tačkice.

„Žao mi je“, reče Ženevjev. „Oprosti, Rebeka, izmišljala sam budalaste priče.“

Rebeka se osmehnu. Za nekoliko godina neće nasedati ovakvim providnim lažima, ali je za sada u duši još bila dete.

Osećajući se beskorisno - bila je oslobođena svih dužnosti dok se ne oporavi - Ženevjev se nekoliko minuta muvala po ambulanti, a onda odluta u hodnik.

Direktorova kancelarija bila je zaključana; pred vratima je stajao Montegju Druit. Ženevjev mu požele dobro veče.

„Gde je doktor Sjuard?“ upita ga.

Druit je oklevao da joj odgovori, ali se onda ipak udostoji da to učini. „Otišao je nekuda, bez objašnjenja. Nezgodna situacija.“

„Mogu li nekako da pomognem? Znate da uživam direktorovo poverenje.“

Druit odmahnu glavom, stisnutih usana. Uhvatila je njegovu misao da je to posao za muškarce i to one tople krvi. Nije mogla da odredi šta on zapravo želi. Bio je još jedna oprljena duša iz Hola; nije bilo nade da pronađe makar jedno zajedničko stanovište sa njim, a kamoli da pomogne.

Ostavila ga je na hodniku i odvukla se u predvorje gde je neljubazna bolničarka tople krvi vraćala stalnu najezdu lažno bolesnih nazad u maglu, primajući tek ponekog od onih koji su očigledno pretrpeli ozlede opasne po život.

Doktor Sjuard je u poslednje vreme često odsustvovao. Pretpostavljala je da ima neku ličnu muku, kao i svi drugi. Uprkos bolovima srastanja slomljenih kostiju, nije mogla da izbací smrt Pamele Boregard iz misli. Svako je nekog

izgubio. Ona je već stotinama godina ostajala bez bližnjih. Ali Čarlsa je još pekao taj gubitak.

„Gospođice Didone?”

Žena je bila novorođena. Posetiteljka spolja. Nosila je dobru, ali ne i skupu odeću.

„Sećate li me se? Kejt Rid?”

„Gospođica Rid, novinarka?”

„Tako je. Centralna novinska agencija.” Pružila je ruku; Ženevjev onemoćalo uzvрати.

„Šta možemo da učinimo za vas, gospođice Rid?”

Novorođena ispusti Ženevjevinu ruku. „Nadala sam se da ću moći da porazgovaram sa vama. O onoj večeri i onom Kinezu. I o leptirima.”

Ženevjev slegnu ramenima. „Ne znam šta bih vam rekla što već neznate. Ono je bio jedan od drevnih. Leptiri su očito svojstvo njegove krvne loze. Neki nemački *nosferatu* imaju sličnu naklonost prema pacovima, a sigurno ste čuli za Karpaćane i njihove vukove.”

„Zašto ste baš vi bili odabrani za smaknuće?”

„I ja bih volela da znam. Čitav život činila sam samo dobra dela i svi koje sam upoznala me obožavaju. Potpuno mi je nepojmljivo da bi iko mogao da gaji neprijateljska osećanja prema meni.”

Činilo se da gospođica Rid nije primetila ironiju. „Mislite da napad ima neke veze sa vašim zanimanjem za ubistva u Vajtčepelu?”

Ženevjev dotle nije pomišljala na to. Na trenutak se zamislila. „Sumnjam. Šta god da ste čuli, moja uloga u istrazi nimalo nije značajna. Policija je razgovarala sa mnom o uticaju ubistava na ovdašnju zajednicu i to je sav obim mojeg učešća...”

„A davali ste savete i Čarlsu... gospodinu Boregardu? One večeri...”

„Ponoviću, razgovarali smo, ali ništa više. Svesna sam da mu dugujem zahvalnost za to što je odvuкао pažnju drevnog.“

Gospođica Rid se bila ozbiljno namerila da nešto iščeprka. Ženevjev je imala utisak da se dama novinarka više zanimala za Čarlsa nego za Trboseka.

„A kakva je uloga gospodina Boregarda u istrazi?“

„To ćete morati da pitate njega.“

„I hoću“, reče gospođica Rid, „čim uspem da ga nađem.“

„Pomenuti je ovde, Kejt“, reče Čarls.

Prošlo je nekoliko minuta otkako je ušao u predvorje. Ženevjev ga nije primetila kako tiho stoji u uglu. Oči gospođice Rid se suziše i ona ih sakri iza naočara zatamnjenih stakala. Posedovala je bledilo novorođenih, ali joj je Ženevjev opazila prisenak rumenila na obrazima.

„Uh“, reče gospođica Rid. „Čarlse, dobro veče.“

„Došao sam da obiđem ranjenicu, ali je zatičem prilično oporavljen.“

Čarls se pokloni Ženevjevi. Tok ispitivanja gospođice Rid bio je poremećen.

„Zahvaljujem na posvećenom vremenu, gospođice Didone“, reče. „Ostaviću vas da zabavite bolesnicu. Laku noć vam želim, Čarlse.“

Novorođena šmugnu u noć.

„Šta je to bilo?“

Ženevjev slegnu ramenima i oseti bol u vratu. „Ne znam, Čarlse. Poznajete gospođicu Rid?“

„Kejt je prijateljica moje... Penelopina prijateljica.“ Pomenuvši svoju verenicu - čije je lice iza vela i oprezne i neprijateljske oči Ženevjev sa razlogom pamtila - Čarlsu se snuži lice i odmahnu glavom. „Možda je razgovarala sa Penelopom“, izreče pretpostavku. „Ja nisam uspeo ni toliko.“

Uprkos sebi, Ženevjev je bila zainteresovana. Trebalo je da bude iznad takvih stvari, ali je u svojoj slabosti podlegla iskušenju plitkoumnog tračarenja.

„Zar nije bilo predviđeno da ovog popodneva odete u posetu gospođici Čerčvord?”

Čarls se osmehnu jednim krajem usana. „Niste pogrešili, ali su se okolnosti isprečile. Bilo je gužve u parku Sent Džejms.”

Ženevjev tek tada primeti da je Čarls drži za ruke kao da traga za ozleđenim kostima.

„Oprostite mi zbog preterane ljubopitljivosti, ali u vašem privatnom životu postoji nešto što mi nikako ne ide u glavu.”

„Ma nemojte”, reče on, ohladivši se.

„Jeste. Hoću li biti u pravu ako pretpostavim da je gospođica Čerčvord na neki način povezana sa Pamelom, bivšom gospođom Boregard?”

Čarlsovo lice nije ništa odavalo.

„Bila bih spremna da zaključim da su njih dve sestre, da slučaj gospodina Holmena Hanta i gospođice Voug nije pokazao da bi to, kada bi bilo istina, po engleskom zakonu predstavljalo incest.”

„Penelopa je Pamelina rođaka. Odrasle su zajedno. Kao sestre, ako baš hoćete.”

„Nameravate, dakle, da oženite *echt*-sestru vaše pokojne žene?”

Pažljivo je odabrao reči. „Da, to je zaista bila moja namera.”

„Zar vam se takva zamisao ne čini malo neobična?”

Čarls joj oslobodi ruke i prenaglašeno opuštenim pokretom se okrete u stranu. „Ništa neobičnija od tuđih zamisli, svakako.”

„Čarlse, ne želim da te dovodim u nepriliku, ali sigurno se sećaš... one večeri u kočiji... sasvim slučajno, ovaj, saznala sam nešto o tvojim osećanjima, prema Pamelini i Penelopi...”

Uzdahnuvši, Čarls reče: „Ženevjev, zahvalan sam ti na brizi, ali te uveravam da je sasvim suvišna. Kakvi god da su bili motivi za moje zaruke, sada više ne znače ništa. Koliko mi je poznato, oslobođen sam, bez sopstvenog učešća u tome, obećanja datog Penelopi.”

„Moje saučešće.” Položila mu je ruku na rame i okrenula ga tako da može da mu vidi oči.

„Saučešće nije potrebno.”

„Ono veče sam se neprilično izrazila o Penelopi. Treba da znaš da nisam bila sasvim pri sebi. Bila sam na ivici hysterije.”

„Zamalo da pogineš”, reče Čarls saosećajno. „Nisi bila odgovorna za sebe.”

„Svejedno, žalim zbog onoga što sam rekla i kako je zvučalo...”

„Ne”, reče Čarls, gledajući je pravo u oči. „Bila si potpuno u pravu. Ja sam bio nepravedan prema Penelopi. Moja osećanja prema njoj nisu ono što bi čovek trebalo da oseća prema svojoj supruzi. Jednostavno sam je koristio da nadomestim nenadomestivo. Biće joj bolje bez mene. U poslednje vreme, osećao sam se kao... ne znam, kao da sam ostao bez ruke. Kao da bez Pamele nisam ceo.”

„Misliš, bez Penelope?”

„Ne, već *Pamele* i to je ono što je najstrašnije.”

„Šta ćeš sada?”

„Moraću ipak da se vidim sa Penelopom i razjasnim stvari između nas. Naći će mnogo bolju priliku nego što sam ja. Što se mene tiče, imam mnogo važnije stvari na umu.”

„Kao što su?”

„Kao što su ubistva u Vajtčepelu. Moram, takođe, da vidim šta mogu da učinim da ti sačuvam život.”

34. DINAMITAŠKA ZABAVA

„Gledajte ih“, reče fon Klatka, klimnuvši glavom prema vagonu. „Prestravljeni su od nas, zar ne? Baš dobro što je tako, ne?“

Fon Klatka je previše uživao u sebi. Karpatska garda je bila pozvana u park prekasno da učini bilo šta osim da likuje. Kostaki pomisli da je to najbolja vrsta pobjede, kada je slaviš bez gubitaka. Policija je već bila opkolila i pohvatala većinu ratobornih.

Kroz rešetkaste zidove najbližih kola virio je niz zabrinutih lica. U ovima su bile žene. Većina njih je nosila belu odoru sa crvenim krstom na grudima.

„Krstasi!“ naruga se fon Klatka. „Budale!“

„Nekada smo i sami bili hrišćani“, reče Kostaki. „U vreme kada smo pod princom Drakulom ratovali protiv Turaka.“

„Taj rat je završen, stari družo. Danas postoje novi neprijatelji koje valja poraziti.“

Prišao je vagonu. Zarobljenice zacvileše od straha, ustuknuvši od rešetaka. Fon Klatka se iskezi i zareža. Neke od žene prigušeno vrisnuše i on se nasmeja. Da li je u tome što je radio bilo ikakve časti?

Kostaki ugleda poznato lice u mnoštvu policajaca oko njih. „Škole“, doviknu, „zdravo da si!“

Inspektor Mekenzi se okrenu od policajca sa kojim je razgovarao i opazi Kostakija koji mu se približavao na konju. „Kapetane Kostaki“, uzvрати pozdrav, lupnuvši prstima po obodu šešira. „Propustili ste zabavu.“

Fon Klatka bocnu između rešetki kola, kao nestašno dete u zoološkom vrtu. Jedna od zarobljenica se onesvesti, a njene družbenice pozvaše Boga i Džona Jaga da ih zaštite.

„Zabavu?“

Mekenzi gorko frknu kroz nos. „Možda biste ovo tako shvatili. Ali pretpostavljam da nije bilo dovoljno krvi za vaš ukus. I niko nije poginuo.“

„Siguran sam da će taj propust biti ispravljen. Mora da postoje kolovođe.“

„Biće kažnjenih za primer, kapetane.“

Kostaki oseti policajčevo nezadovoljstvo i progutani gnev. Malo je savezništava istinski potrajalo. Ovom čoveku mora da je bilo teško da pomiri dužnost sa odanošću. „Poštujem vas, inspektore.“

Škotlanđanin je izgledao iznenađeno.

„Budite oprezni“, nastavi Kostaki. „Ovo su nezgodna vremena. Čovek nigde nije siguran.“

Fon Klatka gumu ruku u kola i zagolica članak na nozi jedne devojkice. Uživao je u svojoj zanimaciji. Okrenuo se Kostakiju, cereći se, očekujući odobravanje.

Iz senki parka izbi još jedan vampir. Kostaki smesta pozdravi. General Jorga - malo je bilo uobraženih kao on - zatekao se usred nemira, a sad se šepurio okolo, u pratnji onog arogantnog đavola Hencaua, kao da su upravo dobili bitku kod Osterlica. Jorga pročisti grlo da privuče fon Klatkinu pažnju i zaradi još jedno salutiranje. Bio je jedan od onih oficira u vojskama živih i nemrtvih koji su neprestano tražili da im ukazuju poštovanje. Ono preostalog vremena koje nije trošio na ulizivanje pretpostavljenima provodio je u izivljavanju nad potčinjenima. Jorga se četiri stotine godina zaklinjao na večnu odanost Drakuli i isto toliko se vremena nadao da će neko nasaditi Nabijača na jedan od njegovih kolaca. General je sebe zamišljao kao sledećeg kralja vampira, ali je bio usamljen u tome: pored Princa, Jorga je bio sitna riba.

„Večeras će u barakama biti slavlja“, obavesti ih Jorga. „Garda je ponovo pobedila.“

Mekenzi pomeri obod šešira da sakrije izraz gađenja na licu, ali se nije suprotstavio generalovoj krađi počasti za pobjedu nad pobunjenicima.

„Fon Klatka“, reče Jorga, „izdvojte pet-šest ovih toplokrvnih žena i otpratite ih do naših baraka.“

„Razumem, *gospodine*“, reče fon Klatka.

Zarobljenice su plakale i molile se. Fon Klatka se prenaglašeno unosio u lice svakoj od njih, odbacujući prestare i predebele, kao i suviše žgoljave i žilave. Pozvao je kapetana da mu pomogne u izboru, ali se Kostaki pravio da ga ne čuje.

Jorga i Hencau odmarširale dalje, sa ogrtačima koji su lepršali iza njih. General je oponašao Prinčev način oblačenja, iako je bio suviše gojazan da bi u tom ruhu izgledao kao što se nadao.

„Podseća me na ser Čarlsa Vorena“, reče Mekenzi. „Šetka se okolo naređujući a pojma nema kako izgleda biti u pravoj vatri.“

„General je budala. Kao i većina njih sa činom iznad kapetana.“

Policajac se zakikota. „Kao i većina njih sa zvanjem višim od inspektora.“

„U tome se slažemo.“

Fon Klatka dovrši biranje i ključar mu pomože da izvuče devojke - jer su bile većinom najmlađe - iz kola. Držale su se zajedno, drhteći. Njihove haljine bile su suviše lake za hladnu noć.

„Biće to dobre, sočne mučenice“, reče fon Klatka i uštinu najbliži obraz.

Ključar donese lisice i lance iz kola i počeo da vezuje izabrane zajedno. Fon Klatka pljesnu jednu od njih po stražnjici i nasmeja se kao veseli đavo. Devojka pade na kolena i počeo da moli za spas. Fon Klatka se nagnu nad nju i gurnu joj crveni jezik u uvo. Devojka se trgnu sa komičnim gađenjem, a kapetan se presamiti od smeha.

„Gospodine“, obrati se jedna od žena Mekenziju, „vi ste tople krvi, pomozite nam, spasite nas...“

Mekenziju je bilo nelagodno. Skrenuo je pogled u stranu, ponovo sakrivši lice ispod oboda šešira.

„Izvinjavam se“, reče Kostaki. „Ovo nema smisla. Azo, vodi te žene u barake. Pridruziću ti se kasnije.“

Fon Klatka pozdravi i odvuče devojke dalje. Pevao je pastirsku pesmu dok je terao svoje stado. Garda je bila smeštena u blizini Palate.

„Sigurno vam je mučno kada vas dovode u ovakve situacije“, reče Kostaki policajcu.

„Svakome bi bilo mučno.“

„Možda.“

Kola se odvezoše dalje, da razvezu zarobljenike po londonskim zatvorima. Kostaki je pretpostavljao da će većina završiti nabijeni na kolac kod Tajberna, ili na prinudnom radu u Đavoljoj Jami.

Ostao je sam sa Mekenzijem. „Trebalo bi da postanete jedan od nas, Škote.“

„Neprirodna stvar?“

„Šta je neprirodnije, živeti ili umreti?“

„Živeti od drugih.“

„Ko može da kaže da ne živi na račun drugih?“

„Imamo dosta zajedničkog, vi i ja“, reče Kostaki. „Naše zemlje su bile porobljene. Vi, kao Škotlanđanin, služite kraljicu Engleske, a ja, Moldavac, sledim vlaškog princa. Vi ste policajac, a ja vojnik.“

Mekenzi upali lulu i udahnu dim. „Šta ste više, vojnik ili vampir?“

Kostaki razmisli o ovome. „Volim da mislim da sam vojnik. A vi, smatrate li se više policajcem ili toplokrvnim?“

„Živim, pre svega." Duvan u luli se zažari.

„Znači li to da vam je Džek Trbosek bliži nego, recimo, inspektor Lestrej?"

Mekenzi uzdahnu. „Tu ste me uhvatili, Kostaki. Priznajem da sam prvo pandur, pa tek onda živ čovek."

„Onda ću ponoviti: pridružite nam se. Zar ćete naš dar prepustiti hvalisavcima kao što su Jorga i Hencau?"

Mekenzi se zamisli. „Ne", reče konačno. „Žao mi je. Možda ću, pred smrt, drugačije gledati na stvari. Ali gospod Bog nas nije stvorio kao vampire."

„Ja verujem u suprotno."

Nedaleko od njih začu se buka. Muški glasovi koji su vikali i vrištanje žena. Zveket čelika o čelik. Lomljava. Kostaki se dade u trk. Mekenzi se trudio da održi korak s njim. Zvuci su dolazili iz pravca u kome se uputio fon Klatka. Mekenzi se uhvati za grudi i zasopta. Kostaki ga ostavi za sobom i začas prevali ostatak puta.

Protrčavši kroz žbunje, izbi na poprište gužve. Devojke su bile odvezane, a fon Klatka je ležao na zemlji. Petorica ili šestorica muškaraca u crnim kaputima, sa maramama vezanim preko lica, držalo ga je prikovanog za tlo, a čovek u belom ogrtaču mu je svetlucavim bodežom parao grudi. Fon Klatka je urlao pogrde. Zaboden u zemlju pored njih bio je štap sa zastavom Hrišćanskog krstaškog pokreta. Jedan od maskiranih uperi pištolj. Kostaki ugleda oblačić dima i pripremi se da strese sa sebe još jedan metak. Onda oseti sev bola u kolenu. Bio je pogođen srebrnim zrnom.

„Odbij, vampim", reče strelac, prigušenim glasom.

Mekenzi je upravo pristigao, na vreme da zadrži Kostakija koji je bio spreman da se baci napred. Noga mu je bila utrnula. Zrno mu se bilo zaglavilo u kost i trovalo ga.

Jedna od oslobođenih žena ritnu fon Klatku u glavu, udarcem koji ovaj nije ni osetio. Čovek koji je bio opkoračio vampira konačno je uspeo da mu raspara veze oklopa. Sekući srebrnim nožem, otvori grudni koš i otkri fon Klatkino srce. Jedan od pomagača mu dodade nešto nalik na sveću i on je gurnu u fon Klatkine grudi.

„Za Jaga!" uzviknu krstaš kroz platnenu masku.

Sevnu kresivo i krstaši odskočiše od svojeg dela. Oko fon Klatke širio se krug krvi. Prikupio je ivice rane, koja se već zatvarala. Sveća mu je štrčala iz rebara, sa šištavim plamenom na slobodnom kraju.

„Dinamit", uzviknu Mekenzi.

Ezelin fon Klatka zgrabi zapaljeni fitilj, ali prekasno. Pesnica mu se zatvori oko plamena baš u trenutku kada se preneo dalje. Beli bljesak pretvori noć u dan, a silan vetar i rika podigoše Kostakija i Mekenzija sa zemlje. Taj udar nosio je i komade vampirskog mesa i deliće fon Klatkinog oklopa i odeće.

Kostaki se uspravi na noge. Prvo se uverio da Mekenzi, koji je držao ruke na zaglušenim ušima, nije ozbiljno povređen, a onda se okrenuo svojem palom saborcu. Fon Klatkin torzo bio je raznesen na komadiće. Glava mu je gorela, a tkivo se ubrzano rastakalo. Iz ostataka pokulja smrdljivi gas i Kostaki se zakašlja, daveći se u njemu.

Krstaška zastava bila je oborena i išarana gorućim tačkama.

„Osveta za atentat na Jaga", reče Kostaki.

Tresući glavom u nastojanju da istera zujanje iz ušiju, Mekenzi odgovori: „Vrlo verovatno. To sa dinamitom je stari irski trik, a u Jagovoj grupi ima puno Iraca. Pa ipak..." Misli mu odlutaše. Prema njima su trčali ljudi. Karpaćani iz baraka, na brzinu i ukrivo vezanih grudnih oklopa, sa isukanim mačevima.

„Ipak šta, Škote?"

Mekenzi odmahnu glavom. „Onaj što je govorio, onaj sa dinamitom..."

„Šta s njim?"

„Zakleo bih se da je vampir."

35. STARI JAGO

„Na ovom svetu ima ljudi kojih se čak i vampiri plaše“, reče on dok su hodali Brik Lejnom.

„Znam“, priznade ona.

Drevni se krio negde u magli, čekajući da mu jezik ponovo izraste. Kada bude spreman, vratiće se po nju.

„Poznajem đavole iz svih paklenih jama, Ženevjev“, reče Čarls. „Treba samo prizvati pravu demonsku ličnost.“

Nije znala o čemu on govori.

Poveo ju je u jednu od uskih ulica neprijatnog mirisa, koje su zajedno činile najcrnji brlog Londona. Zidovi su se naslanjali jedan na drugi, mestimično ispuštajući pokoju ciglu na kaldrmu. Na svakom uglu stajale su grupe novorođenih opakog izgleda.

„Čarlse“, reče ona. „Ovo je Stari Jago.“

Složio se.

Pitala se da li je poludeo. U odeći koju su imali na sebi - što će reći, čistoj i nepocepnoj - bilo je isto kao da nose sendvič-reklamu sa natpisom 'UBIJTE NAS I OPLJAČKAJTE'. Iza razbijenih prozora svetlucale su crvene oči. Na pragovima su sedela deca sa pacovskim brkovima, čekajući da navale na ostatke plena krupnijih grabljivica. Što su dublje zalazili u maglu, gužva je bila veća. Podsećali su je na lešinare. Ovo nije bila Engleska, već džungla. Mesta, pomislila je, sama po sebi nisu zla: takva su kakvima ih ljudi načine. U tami se nešto nasmeja i ona poskoči. Čarls je umiri i osvrnu se oko sebe, naslanjajući se na štap kao da uživa u vazduhu na Hempton Kortu.

U dvorištima su se krila pogrbljena, šepava stvorenja. Zračila su mržnjom. Jago je bio mesto gde su završavali najgori slučajevi, novorođeni koji su u

promeni obličja izgubili svaku sličnost sa ljudima, zločinci tako svirepi da ni drugi zločinci nisu hteli da ih trpe. Sa jednog prozora visila je zastava krstaša, sa krstom namazanim nečim što verovatno ipak nije bila krv. Tu negde, gde se malo policajaca usuđivalo da zađe, nalazila se i misija crkve Džona Jaga. Niko nije znao sveštenikovo pravo ime.

„Šta tražimo?“ upita Ženevjev prigušenim glasom.

„Jednog Kineza.“

„Ne“, požurio je da je uveri, „ne *tog* Kineza. U ovoj četvrti, mislim da će svaki Kinez moći da nam posluži.“

Iz senke jednog zida odvoji se krupni novorođeni golih grudi i stade ispred njih i upilji se sa visine u Čarlsa. Osmehnu se, otkrivši žute očnjake. Mišice su mu bile tetovirane crtežima lobanja i slepih miševa. Pošto je videla Čarlsa na delu u slučaju Liz Strajd, Ženevjev pomisli da bi verovatno mogao da savlada ovog vampira oštricom ih metkom, ali ne bi dugo izdržao protiv desetorice siledžijinih pajtaša. Bar toliko ih je stajalo okolo, čačkajući zube prljavim noktima.

„Slušaj, druškane“, razvuče Čarls poput neke dangube sa Mejfera, „bio bi sila kada bi me uputio do najbliže pušionice opijuma. Što gora to bolja, ako kopčlaš na šta ciljaj.“

Na Čarlsovom dlanu nešto zasija. Novčić. Kovanica nestade u siledžijinoj pesnici, a odmah zatim i u ustima. Vampir je pregrize i ispljunu polutke. Jedva da su zazvečale na kaldrmi pre nego što je klupko dečurlije počelo da se otima oko njih. Siledžija se zagleda u Čarlsa, pokušavajući da primeni novostečenu vampirsku moć pokoravanja volje. Posle minut ih dva ćutnje, tokom koje je Ženevjev bivala sve nespokojnija, vampir nešto progunda i okrenu se na drugu stranu. Čarls je prošao kušnju. Siledžija klimnu glavom prema jednom luku i odvuče se dalje.

Luk je vodio do zatvorenog trga i bio je zastrt masnim sivim ćebetom na užetu. Vitka ruka ukloni improvizovanu zavesu u stranu i zapahnu ih topao oblak mirisnog dima. Crveni svici plamena u opijumskim lulama osvetljavali su ispijena lica. Jedan toplokrvni mornar, praznih očiju i sa skorenim ranama na vratu, zatetura napolje, pošto mu je plata otišla u dim snova. Biće srećan ako napusti kraj sa čizmama na nogama.

„Prava stvar“, reče Čarls.

„Šta tražimo ovde?“ upita ga ona.

„Tresemo mrežu da privučemo paukovu pažnju.“

„Divno.“

Iz dubine dvorišta pojavi se mlada Kineskinja, novorođena i krhke građe. Bilo je upadljivo kako su se propalice sa poštovanjem uklanjale pred njom. Nosila je plavu pidžamu i gazila po prljavoj kaldrmi u svilenim papučicama. Koža joj je blistala kao najfiniji porcelan. Čvrsto vezana kika sjajne crne kose visila joj je do kolena. Čarls joj se pokloni i ona mu uzvratila, ruku raširenih u dobrodošlicu.

„Čarls Boregard iz Diogenovog kluba šalje pozdrave vašem gospodaru, Majstoru neobičnih načina umiranja.“

Devojka je ćutala. Ženevjev se učini da je primetila da se na ove reči većina radoznalaca povukla dalje i pronašla neku drugu zabavu.

„Želim da se zna da je ova žena, Ženevjev Didone, pod mojom zaštitom. Zahtevam da se protiv nje ne preduzima ništa dok savez prijateljstva između mene i vašeg gospodara ne bude raskinut.“

Devojka malo promisli o ovome i na kraju oštro klimnu glavom. Još jednom se pokloni i povuče se iza zaves. Ženevjev je kroz tanko ćebe i dalje mogla da vidi lelujave crvene tačke plamena u lulama.

„Mislim da će ovo biti dovoljno“, reče Čarls.

Ženevjev odmahnu glavom. Nije joj bilo sasvim jasno šta se odigralo između Čarlsa i istočnjačke novorođene.

„Imam prijatelje na neobičnim mestima“, priznade on.

Ostali su sami. Čak su i deca bila nestala. Prizvavši 'Majstora neobičnih načina umiranja', Čarls je ispraznio ulicu.

„Pa, Čarlse, jesam li sada pod tvojom zaštitom?“

Izgledao je gotovo kao da ga to zabavlja. „Da.“

Nije znala šta da misli. Zbog nečega se osećala sigurnije, ali i malčice žacnuto. „Pretpostavljam da bi trebalo da ti se zahvalim.“

„Moglo bi da dođe u obzir.“

Uzdahnula je. „Samo tako, znači? Nije bila potrebna nikakva bitka titanskih razmera, niti uništenje neprijatelja posredstvom magije ili herojski čin otpora?“

„Samo malo diplomatije. Tako je uvek najbolje.“

„A tvoj 'prijatelj' zaista može da opozove drevnog, kao što lovac poziva kera k nozi?“

„Bez sumnje.“

Bili su na izlasku iz Jaga, na granici 'manje opasnih' voda Vajtčepela. Okolina je bila osvetljena samo paklenim žeravicama vatri u dvorištima, od čega je tama imala crvenkastu nijansu. Ovde su bar postojale uobičajene šištave ulične svetiljke. Magla je sada izgledala gotovo prijateljska.

„Kinezi veruju da, ako nekome spaseš život, postaješ odgovoran za njega dok si živ. Čarlse, jesi li spreman da poneseš takvo breme? Dugo sam živela i ne nameravam uskoro da skončam.“

„Ženevjev, mislim da ne možeš da budeš preteška za moju savest.“

Zastadoše i ona se zagleda u njega. S mukom je skrivao prilično uobraženo veselje.

„Poznajesh me samo onakvu kakva sam sada", reče ona. „Nisam više ona osoba koja sam bila, niti ona koja ću biti. Nas godine ne menjaju spolja, već iznutra... a to je nešto drugo."

„Preuzeću taj rizik."

Sada, na samo sat ili dva do jutra, osećala je umor. Još je bila slaba i žalila je što je izašla. Bol u vratu joj se pojačao. Amvortova joj je rekla da to znači da pravilno zarasta.

„Taj naziv sam negde već čula."

„Naziv?"

„Majstor neobičnih načina umiranja'. Onaj koga tako zovu pominje se, iako vrlo retko, u vezi sa zločinačkim tongom. Ne bije ga baš najlepši glas."

„Kao što rekoh, to je sam đavo. Ali đavo od reči: vrlo ozbiljno shvata obaveze."

„A prema tebi je u obavezi?"

„Tako je."

„Onda si i ti prema njemu?"

Čarls ništa ne reče. Um mu je bio prazan, ako se izuzme slika znaka železničke stanice.

„Namerno to radiš, zar ne?"

„Šta?"

„Misliš na Bejzinstouk."

Čarls se nasmeja. Trenutak kasnije, pridruži mu se i ona.

36.

ULICA DAUNING, IZA ZATVORENIH VRATA

Godalming je kasnio na sastanak. Sveže povijena posekotina mu je bridela, bolom kakav nije osetio još od preobražaja. Glava mu je bila puna Penelope, ali stare, toplokrvne Penelope koje više nije bilo, a ne novorođene koju je ostavio na trgu Kadogan. U kabini kočije je zadremao, sanjajući o nedavno izvršenom činu roditeljstva. Istovremeno zasićen i ispražnjen, sećao se Mračnog Poljupca. Kao on sam i kao Penelopa. Ali to će proći.

U ulici Dauning u tišini su ga sproveli u kabinet. Prizor mu je u trenu izbistrio glavu. Prostorija je bila dupke puna, a njegov sastanak u četiri oka sa lordom Rutvenom bio je odložen zbog nekog očigledno važnog skupa. Među prisutnima su bili i general Jorga i ser Čarls Voren. Kao i Henri Metjuz, ministar unutrašnjih poslova i još nekoliko jednako uticajnih vampira. Ser Danvers Kerju je žvakao nezapaljenu cigaru, sa uobičajenom ciničnom grimasom na licu.

„Godalming”, reče Rutven, „sedite. Ledi Dikejn će morati da vas izvini. Raspravljamo o nedelima počinjenim u toku večeri.”

Pometen, Godalming pronađe slobodnu stolicu. Pošto je propustio drugi čin, moraće da se potruži da uhvati nit.

„Karpatskoj gardi je naneta teška uvreda”, reče Jorga, „koja mora biti kažnjena.”

„Slažem se, potpuno se slažem”, promrmlja Metjuz. Budući da nije spadao u sposobnije članove vlade, povremeno su ga nazivali 'francuskim učiteljem plesa'. „Ali ne bi bilo pametno istrčavati pred rudu, s obzirom na delikatnost situacije.”

Jorga tresnu oklopljenom pesnicom po stolu i drvo popuca. „Naša krv traži krv!”

Rutven sa gađenjem osmotri štetu koju je Karpaćanin načinio. Lakovana površina bila je upropašćena.

„Zlotvori se neće nekažnjeno izvući“, predsednik vlade reče generalu.

„Tako je“, umeša se ser Čarls. „Sa pouzdanjem očekujemo da će krivci biti uhapšeni pre nego što prođe dvadeset četiri sata.“

„Sa istim pouzdanjem sa kojim ste u nekoliko poslednjih meseci očekivali hapšenje Trboseka?“ frknu Metjuz.

Ministar unutrašnjih poslova se i ranije svađao sa komesarom, prvenstveno u okviru ogorčene pravne rasprave oko toga ko zapravo vodi novoosnovano Odeljenje za kriminalne istrage u prestoničkoj policiji. Isprva su obojica prisvajali dinamične inspektore kao svoje, ali im je polet u poslednje vreme bio splasnuo, utoliko više što su ubistva u Vajtčepelu ostala nerešena.

Ser Čarls se naljutio na ovo peckanje. „Dobro vam je poznato, ministre, da su neuspesi policije u ovom slučaju više posledica vašeg odbijanja da odobrite odgovarajuća sredstva od bilo čega...“

„Gospodo“, opomenu ih Rutven, tihim glasom. „To nije tema razgovora.“

Ministar i komesar napustiše narogušen stav, besno zureći jedan u drugoga.

„Vorene“, Rutven se obrati ser Čarlsu, „vi ste najpozvaniji da nas izvestite o položaju u kome se nalazi policija. Učinite to.“

Godalming je napeto slušao. Možda će sada otkriti o čemu je reč.

Ser Čarls pogleda u svoju beležnicu kao običan pozornik na sudu i pročisti grlo. „Negde oko ponoći, dogodio se incident u parku Svetog Džejmsa...“

„Na samo nekoliko stotina jardi od Palate!“ ubaci ser Metjuz.

„... Tačno, u neposrednoj blizini Bakingemske palate, mada kraljevksa porodica ni u jednom trenutku nije bila ugrožena. Jedan od oficira Karpatske garde sprovodio je grupu pobunjenika, uhapšenih prethodno u toku nemira.“

„Opasnih kriminalaca!“ lanu Jorga.

„To je proizvoljan zaključak. Izveštaji se u pogledu ovoga razlikuju. Inspektor Mekenzi, svedok događaja, opisao je uhapšene kao 'grupu preplašenih mladih žena'."

Jorga frknu.

„Grupa ljudi opkolila je oficira garde, Ezelina fon Klatku i uništila ga. Na krajnje zverski način."

„Kako?" upita Godalming zainteresovano.

„Gurnuli su mu štapin dinamita u grudni koš i aktivirali ga", reče Rutven. „Novotarija, nema šta."

„Gadan prizor", reče ser Čarls.

„Što bi rekli naši američki rođaci, Karpatske garde nema gde nije bilo", primeti Rutven.

Jorgina glava izgledala je kao da će svakog časa da eksplodira. Imao je jarko crven otok oko očiju. „Kapetan fon Klatka je umro hrabro", zareža, „kao pravi junak."

„De, de, Jorga", reče Rutven. „Malo vedrog duha nikad nije na odmet."

„Šta je bilo sa izgrednicima?" upita Kerju.

„Bili su maskirani", reče Metjuz. „Pored tela je pronađen krst svetog Đorđa. Ser Čarlsovi prethodni izveštaji o rasulu u redovima krstaša očigledno su bili veoma pogrešni."

„Neki ovo vide kao odmazdu za napad na Džona Jaga", objasni Rutven. „Neko je po celom gradu našarao crvene krstove."

„Mekenzi tvrdi da je ubica fon Klatke bio vampir", reče ser Čarls.

„Besmislica", uzviknu Metjuz. „Vi policajci se svi držite zajedno. Lažima pokrivete svoje greške."

„Obustavite paljbu, Metjuze", odgovori ser Čarls. „Ja samo iznosim tvrdnju očevica. Što se mene tiče, slažem se sa vama. Teško je verovati da bi ijedan

vampir imao nešto protiv Karpatske garde. To bi praktično bilo kao da je podigao ruku na samog princa mladoženju."

„Da", reče Rutven, „bilo bi, zar ne?"

„Šta je preduzeto?" reče Kerju. Njegovo inače naprasito lice sada je bilo crno od besa.

Ser Čarls uzdahnu. „Izdao sam naređenje da se uhapsu kolovođe krstaša koje su ostale na slobodi posle današnjih nemira."

„Njihove glave će osvanuti na kocima."

„Generale Jorga, mi radimo po zakonu. Prvo će biti ustanovljeno da li su optuženi zaista krivi."

Jorga odmahnu rukom. „Kaznite ih sve i ostavite Bogu da presudi ko je kriv."

Ser Čarls nastavi: „Poznato nam je u kojim crkvama i kapelama se okupljaju Jagovi sledbenici. U svima će biti izvršena racija. Za samo jednu noć rasturićemo krstaše."

Rutven se zahvali komesaru: „Odlično, Vorene. Ja sam se sa svoje strane postarao da arhibiskup osudi krstaše kao jeretike. Više neće imati ni formalnu podršku crkve."

„Odmazda mora da bude teža", insistirao je Jorga. „Da se suzbije kuga pobune. Za fon Klatku, stotinu njih mora da bude pogubljeno."

Rutven razmisli o ovome, pa ponovo uze reč. „Ovo nas navodi na suštinski problem. I da nije bilo ovog najnovijeg nedela, u nekoj od narednih noći sazvać bih ovaj sastanak. Ovo nije jedini incident koji se dogodio. Vest, koja nije puštena u javnost, glasi da je pre nedelju dana atentator bacio bombu na ser Frensisu Vornija prilikom službene posete Lahoreu. Bomba nije eksplodirala, ali je zločinac uspeo da se izgubi u gužvi. Jutros je, takođe, došlo do organizovane pobune u Đavoljoj Jaruzi. Pobuna je suzbijena, ali se za nekolicinom opasnih pobunjenika još traga po poljima Saseks Daunza."

Ser Čarls je delovao potreseno. Ovo je bacalo loše svetlo na Skotland Jard i na njegovo rukovođenje službom.

Rutven nastavi. „*Silent enim leges inter anna*, rekao je Ciceron. U ratno doba zakon je nem. Možda će biti neophodno suspendovati habeas korpus. Princ mladoženja je već preuzeo titulu Lorda Protektora, a time i ustavnu obavezu koju je pre njega na plećima nosila naša voljena kraljica. Možda će smatrati za korisno da još više proširi svoja ovlašćenja. U tom slučaju, prisutni u ovoj sobi verovatno će predstavljati celokupnu vladu Velike Britanije i njenog carstva. Bićemo kraljevi ministri."

Metjuz zausti da se pobuni, ali očuta. Pošto je, kao i ser Čarls, još bio novorođeni, bio je pozvan na ovaj skup samo milošću drugih. Njihova mesta lako bi mogli da popune vampirski drevni. Ili nemrtvi novog soja, koji su se potpuno odrekli toplokrvnog nasleđa. Godalming je bio svestan koliko je blizu moći. Možda će uskoro saznati šta Rutven planira za njega.

Smrknut i ćutljiv vampir pored predsednika vlade pruži ovome svežanj hartija vezan vrpcom. Godalming pretpostavi da je u nekakvoj vezi sa tajnom službom.

„Zahvaljujem, gospodine Kroft", reče Rutven, pokida vrpcu, palcem i kažiprstom izvuče jedan list i nemamo ga dobaci ser Čarlsu preko stola. „Ovo je spisak uglednih ljudi za koje se sumnja da kuju zavera protiv Krune. Do sutra uveče moraju da budu uhapšeni."

Ser Čarlsove usne su se bezvučno pomerale dok je čitao spisak. Onda spusti list na sto i Godalmingu konačno pođe za rukom da baci pogled na njegov sadržaj.

Većina imena bila mu je poznata: Džordž Bernard Šo, V. T. Stid, Kaningem-Grejem, Eni Beson, lord Tenison. Bilo je i onih koja su mu malo značila: Marija Spartah Stilman, Adam Adamant, Oliva Šrajner,

Alfred Voterhaus, Edvard Karpenter, S. L. Dodžson. Neka su ga, opet, iznenadila.

„Džilbert?" upita ser Čarls. „Što on? On je vampir kao vi i ja."

„Kao vi, možda. Uporno nas ismeva. Mnogi počnu da se klibere čim vide drevnog. Mislim da to nije raspoloženje koje bi valjalo da ohrabrujemo."

Činjenica da se zli baronet u *Rudigoru*, čije je prezime postalo simbol za određenu vrstu vampira, zvao ser *Rutven* Murgatrojd, verovatno nije bila nimalo slučajna.

Metjuz je u međuvremenu uzeo da pogleda spisak, vrteći glavom. „Džilbert nije jedini vampir ovde", reče. „Tu je i Soums Forsajt, moj bankar."

Rutven odjednom više nije izgledao lakomislno ni isprazno. Godalming je unutar murgatrojdove somotske rukavice video sevanje čeličnih kandži.

„Vampiri su jednako sposobni za izdaju kao i toplokrvni", objasni Rutven. „Svaki muškarac i žena na tom spisku itekako su zaslužili mesto u Đavoljoj Jaruzi."

Ser Čarls je izgledao zabrinuto. „Đavolja Jaruga nije izgrađena za vampire."

„Onda budimo zahvalni što imamo Londonsku kulu. Biće preuređena u zatvor za vampire. Generale Jorga, imate li pod svojom komandom nekog oficira kome biste mogli da zamerite zbog preterane strogosti prema potčinjenima?"

Jorga se isceri, sevnuvši nizom šiljatih životinjskih zuba. „Mogao bih da ih se setim nekoliko. Grof Orlok je poznat po svojim ispadima."

„Odlično. Orlok će biti postavljen za upravnika Londonske kule."

„Ali taj je sumanut i nasilnik", pobuni se Metjuz. „U polovini kuća u Londonu više neće da ga prime. Jedva da izgleda kao čovek."

„Pravi vampir za posao“, primeti Rutven. „U tome leži veština vođenja države, Metjuze. Svakome je negde mesto. Treba samo da uskladite ličnost sa zadatkom.“

Gospodin Kroft načini belešku, o Orlokovom unapređenju ih o ministrovom protestu. Godalming pomisli da ne bi voleo da se nađe u beležnici gospodina Krofta.

Ser Čarls zasopta, videvši dokument koji mu je uručen.

„Unapređenja će biti rezervisana samo za vampire“, reče Rutven. „Ovo treba da bude opšte pravilo u svim civilnim i vojnim službama. Živima ostaje da se preobrate ili da ostanu gde jesu. Nama je svejedno. Zapamtite i ovo, Vorene: unapređivaće se samo oni vampiri koji su *podobni*. Očekujem od vas da uvedete red u svojoj kući.“

Rutven se okrenu državnom sekretaru i dade mu drugi dokument. „Metjuze, ovo je nacrt uredbe o vanrednom stanju koja će sutra uveče biti izglasana u Domu. Smatram da je od vitalnog značaja da život bude strože uređen nego što je bio pod nesrećnim sistemom koji smo trpeli do sada. Biće uvedena ograničenja u kretanju, okupljanju i trgovini. Krčme će biti otvorene samo noću. Došlo je vreme da podesimo sat i kalendar kako nama odgovara, umesto da se priklanjamo željama toplokrvnih.“

Metjuz proguta ovaj gorki zalogaj. Ser Denvers Kerju zareža sa nečim što je podsećalo na zadovoljstvo. Trebalo je da nasledi Metjuza kada Rutven natera ovoga da dâ ostavku.

„Prisiljeni smo da delujemo brzo“, objavi Rutven svima u sobi. „Ali to nije loše. Moramo se držati zauzetog kursa, bez obzira na otpor. Ovo su sudbonosne noći i pruža nam se prilika da povedemo ovaj svet. Mi smo vetar koji duva sa Istoka. Mi smo bes oluje. Ova zemlja će ostati izmenjena i pripitomljena iza nas. One koji budu oklevali ili se budu opirali odneće vihor. Kao i princ mladoženja, u tome neću imati milosti. Mnogi će biti uništeni pre nego što nad našim

carstvom sine mesec. Gospodin Darwin je bio potpuno u pravu: opstaće samo najsposobniji. Moramo da se postaramo da budemo među njima."

37. NOVOROĐENA

Art je ostavio Penelopu da sama izađe iz kuće. Bila je omamljena kada joj je rekao zašto i kuda žuri. Nešto u vezi sa predsednikom vlade. Vrlo hitne i nadasve važne stvari. Muška posla, zaključila je, ništa što bi nju zanimalo. Činilo joj se da joj se Art obraća sa kraja dugačkog tunela, kroz siloviti vetar koji je odnosio njegov glas. Onda je otišao i ona je ostala sama sa sobom...

... preobraćala se. Osećaj je bio drugačiji nego što je očekivala. Bilo joj je rečeno da će biti brzo: kratkotrajni bol kao kod vađenja zuba a potom period dremeža, sličan stupnju lutke kod insekata i na kraju buđenje u obliku vampira.

Bol koji joj je besneo u telu bio je užasan. Iznenada, iako mu nije bilo vreme, stigao joj je period. Veš joj je bio natopljen. Kejt ju je upozorila na to, ali je zaboravila. U tom trenutku nije nalazila bog zna kakvu utehu u činjenici da je muče ženske slabosti te vrste. Bilo joj je rečeno da vampirke nemaju menstruaciju. Te kletve je bila zauvek oslobođena. Kao žena, bila je mrtva...

... na istom onom divanu gde ju je Art uzeo, gde mu je pustila krv, sedela je i pritiskala jastuče na stomak. Bila je izbacila svu hranu iz želuca, pravo na Artov persijski tepih. Potom je, u nešto pogodnijem trenutku, ispraznila i creva i bešiku. Sada je znala zašto se Art postarao, iako je toliko žurio da pobegne, da joj objasni gde se nalazi toalet. Tokom preobražaja, njeno telo se oslobađalo svih otpadnih materija.

Osećala se grozničavo i prazno, kao da je neko sastrugao iznutra. Vilice su je bolele od novih zuba koji su pupeli iz njih, škripeći jedan o drugi. Imala je uvećane, šiljate zube tipičnog vampira. Znala je da to neće biti trajno stanje. Zubi će joj se menjati u trenucima strasti i besa. Ili kao sada, bola. Prilagođavajući se njenom novom načinu hranjenja, sekutići su joj se pretvarali u očnjake.

Zašto je izabrala ovo? Imala je muke da se seti.

Ruka joj je lebdela u blizini lica. Gledala je kako joj se vene i žile migolje ispod kože poput crva. Njeni doterani nokti zadobili su oblik dijamanata, nalik na bodeže. Pojavilo se čak i nešto grubih crnih malja. Prsti su joj odebljali i verenički prsten joj se usekao u kožu.

Pokušala je da se usredsredi.

Ruka prestade da joj drhti i vrati se u stari, poznati oblik. Jezikom opipa zube. Ponovo su bili sitni i više nije imala osećaj da su joj usta puna zašiljenih letvica.

Ležala je na leđima, sa glavom koja je visila preko ivice divana. Soba je bila izvrnuta. Na portretu u punoj veličini, Artov otac je dubio na glavi. Sa tepihom pokrivenih tavanica visila je plava podna vaza iz koje se njihalo šiljato lišće bele argentinske trave. Odaja je bila oivičena frizom od naopako aranžiranog cveća. Iz zidne obloge štrčale su izvrnute gasne svetiljke, prosipajući plavi plamen prema podu.

Plamenovi počеше da rastu, dok nisu postali sve što je videla. Mozak joj je bio u groznici. U plamenu je videla muškarca i ženu u zagrljaju. On je bio potpuno obučen, u večernjem odelu, a ona naga i krvava. Lica su bila Čarlsovo i Pamelino. Lice njene rođake se tada pretvori u njeno, a Čarlsovo u Artovo. Bila su okupana plamenom. Prizor potraja nekoliko trenutaka, a onda se ponovo razli u plamenu dok lica nisu postala neprepoznatljiva. Stopila su se i pomešala u jedno, četvorooko, krznato lice sa dvoje usta. Ovo stopljeno lice naraste i proguta je celu.

„Živela Penelopa“, imala je običaj da viče kao mala. „Živa nam bila, Peni.“

Svuda oko nje gorela je vatra...

... uz nagli trzaj, odjednom je ponovo bila budna. Sve na njoj je bridelo, a odeća joj je grebala osetljivu kožu.

Uspravila se u sedeći položaj i ispravila odeću. Sećanje na preobražaj je ubrzano bledele. Opipala je vrat i grudi i nije uspela da nađe ni traga od rana koje je načinio Art.

Soba je bila nekako svetlija i videla je svaku pojedinost u zamračenim uglovima. Sve je videla drugačije, a osećala je i više mirisa. Zadasa onoga što je izlučila iz sebe bili su raspoznatljivi svaki za sebe i nisu joj smetali. Zaključila je da su joj se sva čula izoštrila. Jezik joj je žudeo za novim ukusima. Imala je želju da eksperimentiše.

Ustala je i otapkala u čarapama do kupatila. Tamo, naravno, nije bilo ogledala. Oslobodila se uprljane odeće i obrisala zgužvanim frotirskim ogrtačem. Onda je počela da se pere, temeljno, od glave do pete. U predašnjem životu retko je dozvoljavala sebi da bude potpuno naga, ali joj se staro 'ja' sada činilo kao san. Postala je novorođena. Kada je, kao mačka, zaključila da je čista, izašla je iz kupatila. Bila joj je potrebna odeća. Haljine koje je nosila kao toplokrvna sada su bile beskorisne, natopljene protraćenom krvlju.

Tada začu kako se neko kreće u jednoj od soba duž hodnika i čula joj se smesta izoštriše. Prede jezikom preko oštih zuba. Vrata se otvoriše i mršavo lice proviri u hodnik. Šokiran njenom nagošću, Artov sluga proguta knedlu i povuče se u sobu. Čulo se kako zaključava vrata. Ona se nasmeja. Protegnuvši ruke, upita se da li bi bila u stanju da silom otvori vrata i dođe do njega. Osećala je miris vruće krvi. „Fi faj fo fam“, prošapta, glasom koji joj je odjeknuo u glavi.

Otvorivši jedna od vrata, vide da je to Artova garderoba. Sluge su mu bile pripremile odelo za prepodne. Nekada se stidela svoje natprosečne visine. Majka ju je učila da sedi kad god može i da pazi da ne nadvisi muškarca sa kojim je, ali tako da se previše ne pogrbi. Sada joj je visina išla na ruku.

Obukla je Artovu košulju i zakopčala je. Brzo je savladala složenost okovratnika i manžetni. Prsti su joj sada bili veštiji i vični da obave svaki zadatak. Odbacila je Artov veš i navukla pantalone, petljajući sa naramenicama

dok ih nekako nije namestila na ramena. Pantalone joj spadoše na bokove i ona ih podiže tako da se međunožje zategnulo i skрати naramenice do svoje mere. Pronađe kravatu i veza je oko preširokog okovratnika. Aranžman upotpuni prslukom i sakoom i vrati se, bosonoga, u sobu gde se preobratiла. Cipele su joj bile pod divanom i još su joj pristajale. Pretpostavljala je da izgleda prilično izazovno i pitala se šta bi njen verenik pomislio.

Prolazeći prstima kroz kosu, pomislila je da bi možda valjalo da učini nešto da izgleda manje strašno. Bilo joj je, međutim, svejedno kako izgleda. Pokojna Penelopa bila bi užasnuta do srži. Ali pokojna Penelopa se toliko razlikovala.

Osetila je ujed žeđi. Još je osećala ukus Artove krvi. Sinoć joj je bila gorka i slana, a sada slatka i izvrsna. I neophodna. Šta da radi? Šta da radi?

Nije bila sigurna da se dovoljno dobro nosi sa svim što je zadesilo. Ali ako je Kejt Rid, koja nije umela ni da naspe čaj u šolju dok se ne posavetuje sa gospođom Biton, mogla da postane uspešna vampirka, Penelopa Osvajačica sigurno neće dozvoliti da je zbune okolnosti.

U hodniku je pronašla večernji ogrtač, postavljen crvenom svilom. Pokušala je da namesti jedan od Artovih cilindara na glavu, ali joj je spadao sa ušiju i zaklanjao oči. Jedinu pokrivač za glavu na Artovom čiviluku koji je mogla da nosi bila je meka karirana kapa sa prekrivačima za uši. Nije se baš slagala sa ostatkom prisvojene garderobe, ali je morala da posluži. Sada je bar mogla da pokupi kosu i sakrije je. Neke vampirke su se šišale na kratko, kao muškarci. Mogla bi da razmotri tu mogućnost...

... a napolju je već svitalo. Pomislila je da bi trebalo da što pre stigne kući i ostane unutra. Možda čak i da prespava dan. Kejt joj je rekla da sunce može da naškodi novorođenima. Pretpostavljala je da će morati do te mere da se ponizi da traži savet od Kejt za brojne još nesagledane stvari.

Izašla je iz kuće i zaključila da je jutarnja magla dovoljno gusta. Prethodnog jutra ne bi videla drugu stranu trga Kadogan. Sada je malo bolje

razabirala stvari, iako je oštrije videla u senkama nego u magli. Kada bi pogledala u oblake magle koji su zaklanjali sunce zasuzile bi joj oči. Nabila je kapu na oči.

„Gospoj'ce, gospoj'ce", začu kako neko doziva. Iz magle izbi neka žena, vukući za sobom dvoje male dece.

Ponovo ju je mučila žeđ - crvena žeđ, čula je da je zovu - i usta su joj bila suva, a zubi brideli. Ovo nije moglo da se poredi sa potrebama koje je imala kao toplokrvna žena. Bila je to neodoljiva žudnja, prirodni nagon ravan potrebi za disanjem.

„Gospoj'ce..."

Pred njom je stajala žena u godinama i pružala ruku. Nosila je pocepani šeširić i ofucani šal. „'Ste žedni, gospoj'ce?" Iskezila se. Imala je jako proređene zube i smrdljiv dah. Penelopa je prepoznavala zadah bar dvadesetak različitih slojeva prljavštine. Ako je Fejgin ostavio za sobom udovicu, ovo je bila ona.

„Za šes' penija moš'te se napijete kol'ko vam duša ište. Od jedne od moji' lepotica."

Žena podiže nešto nalik na zavežljaj krpa. Bila je to jedna od one dve devojčice. Lice i kosa su joj bili prljavi, ali joj je koža bila bleđa, umotana u krpe poput mumije. Žena odmota maramu sa tankog vrata prekrivenog krastama od mnogobrojnih ujeda. „Samo šes' penija, gospoj'ce."

Žena zagrebe maleckoj po vratu, skidajući kraste. Pojaviše se sićušne kapi krvi. Dete se nije ni oglasilo. Miris krvi se uvuče u Penelopine nozdrve. Bio je to vreo, začinjen, prodoran miris. Umirala je od žeđi.

Žena podiže dete prema njoj. Na trenutak je oklevala da se prepusti ovoj intimnosti. Dok je bila tople krvi, nije volela da je dodiruju, naročito deca. Posle Pameline smrti zarekla se da se nikada neće podati muškoj požudi i da nikada neće imati dece. Kasnije je to počelo da joj izgleda detinjasto, ali se nije unapred radovala prvoj bračnoj noći. Ta strana stvari imala je malo veze sa njenom

veridbom. Ono što je uradila sa Artom bilo je više od hranjenja, više od čina preobraćenja. Postojao je taj telesni element, gnusan i uzbudljiv. Sada je bio sasvim prihvatljiv, čak i poželjan.

„Šes' penija", podseti je žena, glasom koji je utihnuo kada se Penelopa usredsredila na vrat devojčice.

Sa Artom je ispijanje krvi bilo neophodna neprijatnost. Kada ju je ujeo osetila je neobičnu jezu, nešto što se malo razlikovalo od bola. Uzimanje njegove krvi bilo je oduran zadatak; ova želja koju je sada osećala bila je drugačija. Preobražaj je probudio nešto u njoj. Kada je dodirnula jezikom otvorenu ranu, njeno pređašnje 'ja' konačno je umrlo. Dok joj je krv curkala u usta, novorođena u njoj se probudila.

Izabrala je da postane vampirka zato što je smatrala da tako valja. Bila je ljuta na Čarlsa, na njegovo očijukanje sa onom drevnom spodobom, zbog toga što se nije pojavio da se izvini kako dolikuje. Prema njenoj toploj prethodnici nije se ophodio kako treba, ali će sada, pošto se preobratala, to možda da se promeni. Sve joj se to, međutim, sada činilo beznačajno.

Gutala je, osećajući kako joj se krv razliva u telo. Nije joj samo tekla niz grlo, već je prodirala u desni i širila joj se kroz lice. Osećala ju je kako joj nadima obraze, pulsira u venama ispod ušiju, puni oči.

„Dosta je, gospoj'ce. Isušićete je. Obuzdajte se."

Žena pokuša da otrgne dete od nje, ali je Penelopa odgurnu. Još se nije bila zasitila. Detetovi jecaji su joj odzvanjali u ušima, a u tom slabom cvilenju čula je ton ohrabrenja. Devojčica je želela da bude iskapljena, isto onoliko koliko je Penelopa žudela da se napije njene krvi...

... onda je, konačno, bilo gotovo. Detetovo srce je još kucalo. Penelopa ju je spustila na pločnik. Druga devojčica - njena sestra? - je odmah umota.

„Šiling", reče žena. „Popili ste za šiling."

Penelopa siknu kroz zube na podvodačku kučku. Bilo bi tako lako rasporeti je od želuca do brade. Imala je kandže sasvim dorasle tom zadatku.

„Šiling.”

Žena je bila odlučna. Penelopa je prepoznala srodnicu. Obe su živele sa potrebom koja je bila jača od bilo kakvog obzira.

U prednjem džepu pronašla je sat na lancu. Otkočila ih je zajedno sa prsluka i dobacila ih podvodačici. Žena uhvati nagradu u letu. Usta joj se razvukoše u kez neverice.

„Blгодарим, gospoj'ce, благодарим do neba. Moje curice su vam uvek na raspolaganju. Uvek.”

Penelopa ostavi ženu na trgu Kadogan i zađe u maglu, sva naelektrisana od novootkrivene životnosti. Osećala se snažnija nego ikada u duši...

... znala je put čak i u magli. Kuća Čerčvordovih bila je u blizini, u ulici Kejveršam. Dok je išla u tom pravcu, činilo joj se da sam grad zna kuda se uputila. Mogla je da stigne kući vezanih očiju.

Sa krvi deteta u sebi, osećala se ošamućeno. Ponekad, vrlo retko, bi se dogodilo da uz večeru popije više od jedne čaše vina, ali je odmah prepoznala svoje stanje kao opijenost. Jednom su ona, Kejt i još jedna devojka ispraznile četiri boce iz mnogo hvaljenog vinskog podruma njenog pokojnog oca. Samo Kejt kasnije nije bilo zlo i bila je izluđujuće gorda zbog toga. Ovo je ličilo na to stanje, ali bez mučnine u želucu.

Prolaznici bi s vremena na vreme osetili njen dolazak i uklanjali su joj se sa puta. Niko čak nije zverao u nju ih komentarisao njenu neobičnu odeću. Muškarci su čuvali udobnost svoje odeće za sebe. Osećala se pomalo piratski, kao En Boni. Čak ni Pam, bila je sigurna u to, nikada nije učinila nešto ovako nečuveno. Konačno je u nečemu zasenila rođaku.

Magla se prorredila i ogrtač joj je otežao na ramenima. Zastala je i opazila da joj se muti u glavi. Da mala nije bila nečim zaražena? Prihvatila se za stup

svetiljke kao neki pijani prostak. Od magle su ostali samo tanki pramenovi. Sa reke je duvao povetarac. Osećala je ukus Temze u vazduhu. Činilo joj se da svet počinje da se okreće oko nje dok se rana jutarnja magla razilazila. Na nebu se raširila nemilosrdna vatrena kugla, sežući svetlosnim pipcima na sve strane. Prešla je šakom preko lica i osetila da joj koža gori. Imala je utisak da u vazduhu lebdi džinovska lupa, sabira sunčeve zrake i šalje ih prema njoj kao što bi neki dečak pržio mrava.

Šaka je sada bolela. Koža na njoj bila je jarko crvene boje. Strašno je svrbela, a na jednom mestu se raspukla. Iz pukotine se izvio pramen dima. Odgurnuvši se od stuba, potrčala je preko nesigurnog tla, sa ogrtačem koji se vijorio za njom. Vazduh je vukao za članke nogu kao močvarna voda. Kašljala je i pljuvala krv. Previše je pila i sada je bila kažnjena za proždrljivost.

Sunce je teško pritiskalo ulice, izbeljujući sve do beline kosti. Čak i kada bi čvrsto sklopila oči, agonija svetlosti joj je prodirala u mozak. Pomislila je da nikada neće stići do ulice Kejveršam i zaklona. Saglešće se, pručiti po ulici i pretvoriti u zadimljenu gomilu prašine sa obrisima ženskog tela ispod Artovog ogrtača.

Lice joj je bilo zategnuto kao da joj se koža sasušila na kostima. Nije smela da izlazi na ulicu prvog dana posle preobražaja. Kejt ju je opomenula. Neko joj se nađe na putu i ona ga odbaci. Još je bila jaka i brza. Gotovo se presamitila u trku, tako da joj je sunce pržilo leđa, zagrevajući joj telo kroz nekoliko slojeva odeće. Usne su joj bile povučene sa zuba, krute i skvrčene. Svaki korak je boleo, kao da trči kroz šumu brijajača. Nije bila pripremljena za ovo...

... instinkt ju je doveo u željenu ulicu, pred vrata porodične kuće. Dograbila je gajtan zvona i zavukla vrh čizmice ispod rešetke za obuću da ne padne unazad. Ako se odmah ne domogne hladnih senki unutar kuće, umreće. Naslonila se na vrata i zalupala dlanom po njima.

„Majko, majko“, zakreštala je. Zvučala je kao neka matora veštica.

Vrata se otvoriše i ona se sruči u ruke gospođe Jeovil, njihove domaćice. Ova ne prepozna Penelopu i pokuša da je odgurne nazad na ulicu.

„Ne“, reče njena majka. „To je Peni. Pogledajte...“

Oči gospođe Jeovil se raširiše; užas koji je videla u njima govorio je Penelopi više nego bilo koje ogledalo.

„Smiluj nam se, Gospode“, reče sluškinja.

Majka i gospođa Jeovil uneše je u predsoblje i zalupiše vrata za njom. Bol je i dalje navirao u kuću kroz staklenik iznad vrata, ali je deo svetlosti ostao napolju. Zanela se u zagrljaju dve žene. U hodniku, na vratima sobice za odlaganje kaputa, stajao je još neko.

„Penelopa? Blagi Bože, Penelopo!“ Bio je to Čarls. „Preobratila se, gospodo Čerčvord“, reče on.

Na trenutak se setila zašto je to učinila, koji je razlog stajao iza svega. Pokušala je da mu kaže, ali se čulo samo šištanje.

„Ne pokušavaj da govoriš, dušo“, reče njena majka. „Sve će biti u redu.“

„Sklonite je negde u mrak“, reče Čarls.

„U podrum?“

„Da, u podrum.“

Otvorio je vrata ispod stepeništa i žene joj pomogoše da siđe u vinski podrum njenog oca. Dole je bilo potpuno mračno i odjednom ju je preplavila blažena hladnoća. Više nije gorela. I dalje je osećala bol, ali više nije imala utisak da će svakog časa eksplodirati.

„O Peni, jadna moja dušice“, reče njena majka, položivši joj ruku na čelo. „Izgledaš tako...“

Ućutala je i uz pomoć ostalih, položila Peni na hladne ali čiste kamene ploče. Pokušala je da se pridigne, da prokune Čarlisa.

„Odmaraj“, reče on.

Nateraše je da legne na leđa i ona sklopi oči. U glavi joj je bio crveni kovitlac.

38. IZ PAKLA

17. oktobar

Počeo sam da izdržavam Meri Keli. Toliko podseća na Lusi, na ono u šta se bila pretvorila. Platilo sam joj stanarinu do kraja meseca. Posećujem je kada mi posao dozvoli i upuštamo se u onu neobičnu razmenu tečnosti. Događaji nas ometaju u tome, ali nastojim da ne obraćam pažnju na njih.

Juče je me je u Holu posetio Džordž Lask, predsednik komiteta građana. Neko mu je poslao polovinu bubrega sa porukom naslovljenom *'Iz Pakla'* i tvrdnjom da je dotični organ iz tela jedne od ubijenih žena, verovatno Edouzove. *'Drugi sam deo ispeko i izeo i baš mi je prijao.'* Jeziva ironija htela je da prvo pomisli da taj odvratni trofej donese meni, verujući da se radi o junećem ili psećem mesu, a da je on sam predmet nečije šale. Sa Lestrejdom i Laskom koji su mi virili preko ramena, čeprkao sam i rezuckao po bubregu. Organ je zaista bio ljudski i bio je čuvan u alkoholu. Rekao sam Lasku da je to verovatno bila šala nekog studenta medicine. Sećam se, iz vremena kada sam bio na Bartu, budala koje su upražnjavale takve nezrele i morbidne nestašluke. Ne mogu da prođem ulicom Harli a da se ne setim doktora koji se svojevremeno iselio iz stana i ostavio gazdarici da u njegovoj postelji pronađe ljudski torzo bez glave. Ono što me je začudilo bila je činjenica da je bubreg gotovo izvesno pripadao vampiru. Bio je u onoj vrsti tečnog truljenja koja se javlja kada vampir umre pravom smrću. Niko, međutim, nije tražio od mene da objasnim gde sam naučio sve te činjenice o unutrašnjim organima vampira.

Lestrejd se složio sa mnom, a Lask, koji je, koliko sam primetio, najobičnije smetalo, bio je umiren. Lestrejd mi je rekao da istragu neprestanu ometaju sličnim lažnim tragovima, kao da Džeka Trboseka podržava udruženje spadala čiji je cilj da ga sakriju u magli konfuzije. Već sam pomišljao na to da imam prijatelje, da neka neznana sila bdi nada mnom. Uprkos tome, verujem da

sam, bar za neko vreme, odigrao svoju igru. Ona 'dvostruka predstava' - grozan izraz, doprinos onog nesnosnog pisca pisama - me je uzrujala i zbog toga ću privremeno obustaviti svoj noćni posao. I dalje je neophodan, ali je postao suviše opasan. Juri me policija, a vampiri su se svuda razmyleli. Nadam se da će drugi preuzeti moju misiju. Dan pošto su ranili Džona Jaga, u Sohou je ubijen jedan vampirski kicoš. Nađen je sa kocem u srcu i krstaškim znamenjem urezanim na čelu. *Gazeta Pel Mela* objavila je urednički tekst u kome se sugeriše da je ubica iz Vajtčepela prešao na zapad.

Učim od Kelijeve. Saznajem stvari o sebi. Slatko mi šapuće, dok ležimo u postelji, da je napustila posao, da više ne viđa druge muškarce. Znam da me laže, ali joj to ne govorim. Otvaram njeno ružičasto meso i praznim se u njoj, a ona nežno ispija moju krv. Na telu imam ožiljke, ožiljke koji svrbe kao rana koju mi je Renfilel zadao u Pjurflitu. Odlučan sam da se ne preobratim, da se ne prepustim slabosti.

Novac je nebitan. Kelijeva može slobodno da uzme sve što mi preostane od zarade. Otkako sam došao u Tojnbi Hol, prestao sam da podižem platu i obilno sam potpomagao nabavku medicinskog materijala i drugih potrebitina. U mojoj porodici je uvek bilo novca. Možda nije bilo titula, ali novca jeste.

Naveo sam Kelijevu da mi priča o Lusi. Ta priča me, više se ne stidim da priznam, uzbuđuje. Pošto mi nije stalo do same Kelijeve, moram da je zamišljam kao Lusino čedo. Glas Kelijeve se menja, irsko-velški naglasak i neobično pedantna gramatika se gube i čini se da priču nastavlja sama Lusi, mnogo manje obazriva na to šta govori i kako govori nego ova bludnica. Lusi koju pamtim umišljena je i stroga i koketna koliko je dopušteno. Negde na sredini između te zbunjujuće ali i očaravajuće devojke i vrištave krvopije kojoj sam odsekao glavu bila je novorođena koja je preobrtila Kelijevu. Drakulin porod. Svakom prepričavanju o noćnom susreta na Hitu, Kelijeva dodaje nove pojedinosti. Ne znam da li ih se priseća ili ih izmišlja zbog mene i nije me briga.

Lusino približavanje Kelijevoj nekad su nežna, zavodnička, romantična i strasna milovanja pre poljupca. U drugim prilikama je to brutalno silovanje, u kome kao igle oštri zubi kidaju kožu i mišiće. Naša tela služe da rekonstruišu njene priče.

Više se ne sećam lica ubijenih žena. Postoji samo lice Kelijeve, koje iz noći u noć sve više liči na Lusino. Kupio sam Kelijevoj odeću sličnu onoj koju je nosila Lusi. Spavaćica koju nosi pre nego što se spojimo mnogo podseća na mrtvački pokrov u kome je Lusi bila sahranjena. Kelijeva sada fazonira kosu na isti način kao Lusi. Uskoro će, iako oklevam da se tome nadam, Kelijeva *postati* Lusi.

39. POVRATAK TAKSI-KOČIJE

„Prošlo je skoro mesec dana, Čarlse“, reče Ženevjev, „od 'dvostruke predstave'. Možda je to bio kraj?“

Boregard odmahnu glavom. Njena primedba ga je prenula iz razmišljanja. Zaokupljala ga je briga za Penelopu.

„Ne“, reče. „Samo dobrim stvarima dolazi kraj. Loše je potrebno okončati.“

„U pravu si, naravno.“

Bilo je večer i bili su u Deset Zvona. Upoznao je Vajtčepel koliko i druge krajeve u koje ga je slao Diogenov klub. Dane je provodio u Čelziju, u nemirnom snu, a noći u Ist Endu, sa Ženevjev, loveći Džeka Trboseka. Bez uspeha.

Svi su počeli da se opuštaju. Dobrovoljačke grupe koje su već dve nedelje krstarile ulicama, praveći nered i zlostavljajući nedužne i dalje su nosile marame i toljage, ali su više vremena provodile u pabovima nego u magli. Posle mesec dana patroliranja u dve i tri smene, policajce su počeli postepeno da vraćaju na redovne dužnosti. Pomama oko Trboseka nije učinila ništa da se smanji broj zločina u drugim krajevima grada. Došlo je, naprotiv, do gotovo otvorene pobune nadomak Bakingemske palate.

Prethodne noći je neko prolio vrč svinjske krvi na portret kraljevske porodice na zidu iza šanka. Vudbridž, gazda, izbacio je nerodoljubivog pijanca iz krčme, ali su mrlje na slici i na zidu ostale. Lice princa mladoženje bilo je crveno i izobličeno.

Krstaši su i dalje pravili nevolje. Pošto je Jago bio u zatvoru a većina sledbenika uhapšena ili u bekstvu, u Skotland Jardu su verovali da će pokret zamreti i nestati, ali se pokazao uporan kao prvi hrišćanski mučenici. Svuda po gradu nicali su mali crveni krstovi, simbol ne samo Hrista već i Engleske.

Boregard je čuo šaputanja da su gavranovi napustili Londonsku kulu one večeri kada je grof Orlok preuzeo komandu u njoj i da je to bio znak da je kraljevina praktično pala. Ako je zemlja ikada bila na rubu ponora, ovo je bio taj trenutak. U toku je bila tiha buna u ime arturijanske obnove, koju su vlasti pre ohrabrivale nego nastojale da suzbiju. Među pobunjenicima, do skora isključivo iz redova socijalista, anarhista ili protestanata, sada su bili i svakovrsni britanski mistici i pagani. Lord Rutven je zabranio Tenisonova dela, naročito *Idile Kralja*, a u indeks donedavno bezazlenih naslova sada su bili upisani i *Kralj Artur Balvera* i *Lajtona* i *Odbrana* Đinevre Vilijema Morisa. Sa svakim novim proglasom devetnaesti vek vraćao se bliže petnaestom. Rutven je obećao nove uniforme za sve službenike Krune; Boregard je slutio da će izgledom podsećati na livreje, sa šlemovima i uskim čakširama za policajce i dolamama sa amblemom preko kožnih prsnika.

Ženevjev - koja je, na kraju krajeva, *bila* devojka iz petnaestog veka - i Boregard nisu pili, već su samo posmatrali ostale. Pored naljoskanih dobrovoljaca, pab je bio pun žena, istinskih prostitutki ili prerusenih policajki. Bio je to jedan od onih oštroumnih planova koji su od ismevanja stigli do primene. Kada bi ih upitali o tome, Ejberlin i Lestrejd bi podigli ruke i promenili temu. Najveća sramota Skotland Jarda trenutno je bio inspektor Mekenzi, koji je bio prisutan ali nije uspeo da spreči atentat dinamitom na jednog pripadnika Karpatske garde i potom se i sam, razumljivo, našao na sve dužoj listi tajanstveno nestalih. Iz fontane Palate šibalo je nezadovoljstvo i pljuštalo po predsedniku vlade i njegovom kabinetu, a potom, još snažnije, po nižim slojevima društva, pretvarajući se u pravu pravcatu bujicu na ulicama Vajtčepela.

Ženevjevin drevni Kinez se više nije pojavio, te se činilo da je bar Boregard imao uspeha u trešenju mreže Đavolskog Doktora. Njegova pretpostavka bila je da sve što je zlo i istočnjačko radi za Majstora neobičnih načina umiranja. Bio je to jedan od retkih uspeha u čitavoj stvari, ali on nije

smatrao da ima razloga da bude zadovoljan zbog toga. Nije naročito mario za to da bude dužan Lajmhauskom Krugu više nego što je inače bio povezan sa njim.

U vladajućem kabalu Diogenovog kluba pričalo se o otvorenim pobunama u Indiji i na Istoku. Jedan izveštač za *Građansku i vojnu gazetu* pokušao je da ubije generala-guvernera. Među domorodačkim ustanicima i među njegovim sopstvenim vojnicima i službenicima Vami je bio popularan otprilike kao Kaligula. Bilo je sve više onih koji kraljicu nisu priznavali kao zakonitu vladarku u njenom kraljevstvu, zato što su osećali da posle ponovnog rođenja nije u pravom smislu preuzela krunu. Sa dvora svetog Džejmsa se svake nedelje povlačilo više ambasadora. Turci, čije je pamćenje sezalo dalje u prošlost nego što je iko očekivao, tražili su od Vlada Cepeša odštetu za ratne zločine koje je princ mladoženja počinio dok je bio tople krvi.

Boregard je pokušao krišom da osmotri Ženevjev, tako da ona ne oseti njegove misli. Tu, na svetlosti, izgledala je apsurdno mlada. Hoće li Penelopa - čija koža je i dalje bila ispečena i koju su morali da hrane kao bebu kapljicama kozje krvi - ikada ponovo izgledati ovako sveže? Čak i ako se potpuno oporavi, kao što ga je doktor Ravna uveravao, hoće li biti ona stara? Penelopa je sada bila vampirka i on nije prepoznavao um koji je nazirao u povremenim trenucima njene prisebnosti. Sa Ženevjev je morao da bude jednako oprezan. Bilo je teško kontrolisati misli pored vampira i nemoguće potpuno im verovati.

„U pravu si“, reče ona. „Još je negde tamo. Nije odustao.“

„Možda je uzeo odmor?“

„Ili ga je nešto omelo.“

„Neki kažu da je pomorski kapetan. Mogao bi da bude na putu.“

Ženevjev se duboko zamisli, pa odmahnu glavom. „Ne. Još je ovde. Osećam to.“

„Zvučiš kao Lis, onaj vidovnjak.“

„To je deo onoga što jesam“, objasni ona. „Princ mladoženja ima sposobnost da menja oblike, a ja da osećam stvari. To ima veze sa našim lozama. Sve je kao u magli, ali osećam da je Trbosek negde u njoj. Još nije završio sa onim što radi.“

„Ovo mesto me uzrujava“, reče on. „Hajde da izađemo i vidimo da li možemo da uradimo nešto korisno.“

Kada su ustali, pomogao joj je da namesti ogrtač na ramenima. Vudbridžev sin zazvižda i Ženevjev mu se osmehnu preko ramena, jednako vešta u očijukanju kao Penelopa kada je bila raspoložena za to. Oči su joj neobično svetlucale.

Patrolirali su kao policajci, ispitujući svakoga ko je mogao da bude u bilo kakvoj vezi sa žrtvama ih krugovima njihovih poznanika. Boregard je znao više o Ketrin Edouz i Lulu Šen nego o članovima sopstvene porodice. Čepkanje po ostacima njihovih života učinilo ih je bližim i stvarnijim. Prestavši da budu samo imena u policijskim izveštajima, postale su mu gotovo kao prijateljice. Štampa ih je pominjala kao 'uličarke najgore vrste' a *Policijska gazeta* ih je uvek opisivala kao krvožedne veštice koje su same tražile ono što ih je snašlo. Za njega su, međutim, kroz razgovor sa Ženevjev, narednikom Tikom i Džordžom Vudbridžem postale žene od krvi i mesa, možda bez morala i patetične, ali osobe sa dušom, koje nisu zaslužile zlu sudbinu koja ih je pratila i posle smrti.

Povremeno bi za sebe šapnuo ime Liz Strajd. Niko - naročito ne Ženevjev - to nije pomenuo, ali je on znao da je dovršio Trbosekov posao sa njom. Oslobodio ju je muka kao pseto, ali jedna vampirka možda nije želela da bude spasena na takav način. Prevažodno pitanje čitavog tog doba glasilo je: koliko ljudsko biće treba da se promeni da prestane da bude ljudsko? Liz Strajd, recimo? Penelopa? Ženevjev?

Kada nisu pratili jedan od lažnih tragova koji su se u ovom slučaju pojavljivali svake noći, naprosto su lutali, nadajući se da će nabasati na čoveka

sa džakom punim noževa i tamom u srcu. Ovakva praksa, kada bi malo razmislio o tome, bila je apsurdna, ali je imala svojih prednosti. Držala ga je podalje od ulice Kejveršam, gde je Penelopa i dalje ležala ophrvana neznanim mukama. Još se pitao kakve su njegove obaveze prema njoj. Gospođa Čerčvord ispoljila je neočekivanu čvrstinu u negovanju svoje novorođene devojčice. Pošto je izgubila nećaku koju je odgajila kao kćer, bila je odlučna da učini sve što može za rođeno čedo. Boregard nije mogao da se otme misli da devojke iz porodice Čerčvord nisu videle mnogo dobra od poznanstva sa njim.

„Ne krivi sebe“, reče Ženevjev. Već se bio gotovo navikao na njene upadice. „Lord Godalming je taj koga bi trebalo išibati Srebrnim lancem.“

Boregard je iz priče shvatio da je Godalming preobratio Penelopu i da je potom ostavio da se snalazi kako zna. Tako se dogodilo da je činila pogubne greške, izložila se smrtonosnim zracima sunca i pila zatrovanu krv.

„Po meni, vaš plemeniti prijatelj je obična svinja.“

Boregard nije video Godalminga otkako je postao bliski saradnik premijera. Kada slučaj bude zaključen, potražiće Artura Holmvuda da položi račun za svoje postupke. Ženevjev mu je objasnila da je odgovoran i pristojan postupak takav da otac u tami ostane sa svojim porodom i pomogne novorođenom da prebrodi teškoće preobražaja. Ovo je bila viševjekovna tradicija, ali Godalming nije osećao obavezu časti prema njoj.

Prošli su kroz kitnjasta staklena vrata. Boregard je zadrhtao od hladnoće ali je Ženevjev išla kroz ledenu maglu kao da je prijatno i sunčano prolećno jutro. Morao je uvek ponovo da se podseća da ova oštroumna devojka nije ljudsko biće. Bili su u Trgovačkoj ulici, blizu Tojnbi Hola.

„Trebalo bi da svratim“, reče Ženevjev. „Džek Sjuard je u ljubavi sa nekom damom i zapostavlja obaveze.“

„Neodgovoran momak.“

„Uopšte nije takav. Pre bi se moglo reći da je posvećen i opsesivan. Drago mi je što je pronašao nešto da ga odvoji od posla. Godinama balansira na ivici sloma. Rekla bih da mu je bilo teško kada je došao Vlad Cepeš. Ne voli da priča o tome, naročito ne meni. Ali čula sam šta se priča o njemu.“

I Boregard je čuo neke glasine. Od lorda Godalminga, začudo i u Diogenovom klubu. Njegovo ime pominjalo se u vezi sa Abrahamom van Helsingom.

Malo dalje na ulici stajao je četvorotočkaš, sa upregnutim konjem kome je izbijala para iz nozdrva. Boregard je prepoznao kočijaša. Iznad marame i ispod štitnika kape videle su se oči boje lešnika.

„O čemu se radi?“ upita Ženevjev, opazivši njegovu iznenadnu napetost. Još je očekivala da odnekud iskoči kineski drevni i iskida joj grlo.

„Moji novi poznanici“, reče on.

Vrata kočije se otvoriše, uskomešavši maglu. Boregard je znao da su opkoljeni: skitnica šćućurena u uličici preko puta, dokonjak koji je trljao rukama ramena da se zagreje, još jedan, koga nije mogao da vidi, skriven u senkama oko duvandžinice, a možda i vampirka nadmenog držanja, u odeći predobroj za nju, koja je paradirala ulicom kao da je na bogzna kako važnom poslu.

Pretpostavio je da će morati da podnese izveštaj o izostanku rezultata istrage. Sa stanovišta lajmhauskog kruga, situacija se pogoršavala sa svakom policijskom racijom i objavom 'vanrednih mera'.

Neko se nagnu iz kočije i domahnu mu. Boregard priđe, opušten ali na oprezu.

40. LUSI U POSETI

Hodala je sitnim koracima da joj haljine ne bi dodirnule pločnik, pazeći na držanje kao bilo koja druga dama. Njena nova odeća, kupljena Džonovim novcem, još je bila pomalo kruta od nenošenja. Malo njih bi u njenoj večernjoj promenadi prepoznalo Meri Džejn Keli koju su poznavali. Osećala se kao u vreme kad je bila u Parizu: nova devojka, oslobođena tužne prošlosti.

U Trgovačkoj ulici, neki naočiti gospodin pomagao je lepoj vampirki da se popne u kočiju. Meri Džejn zastade da se malo divi paru. Gospodin je posedovao opuštenu otmenost i svaki pokret mu je bio precizan i savršen, a devojka je bila lepotica čak i u praktičnoj haljini koja je u poslednje vreme bila toliko popularna. Koža joj je bila porcelanski bela, a kosa svilenkasti med. Kočijaš je lako ošinuo konja i kočija se pokrenula. Uskoro će se i ona samo voziti. Kočijaši će dodirivati šešir u pozdrav. Otmena gospoda pridržavaće joj vrata.

Pošla je prema vratima Tojnbi Hola. Poslednji put kada je bila ovde, lice joj je bilo crno od slučajnog izlaganja suncu. Doktor Sjuard, koji tada još nije bio *njen* Džon, detaljno i sasvim nezainteresovano ju je pregledao, kao da procenjuje trkačku kobilu. Prepisao joj je da nosi veo i da neko vreme provede u kući. Sada je došla ne kao pacijentkinja, već kao gošća.

Umorila se od čekanja da joj neko otvori vrata i otmenim pokretom gurnula vrata. Zakoračila je u predvorje i pogledala oko sebe. Neka starija žena žurno prođe pored nje, sa gomilom posteljine prigrljenom na grudi. Meri Džejn se zakašlja da privuče pažnju. Njen kašalj, koji je trebalo da bude jedva čujan i damski, pretvorio se u duboko, pomalo vulgarno pročišćavanje grla. Bila je postidena. Žena je pogleda u lice kao da je od prvog trenutka znala svaki sramotni detalj iz prošlosti Meri Džejn Keli.

„Htela bih da vidim doktora Sjuarda“, reče Meri Džejn, upinjući se kod svake reči i svakog sloga.

Žena se podrugljivo osmehnu. „A koga da najavim?“

Meri Džejn oćuta, pa reče: „Gospođicu Lusi.“

„Samo Lusi?“

Meri Džejn slegnu ramenima kao da njeno ime uopšte nije važno. Nije joj se dopadalo ženino ponašanje i smatrala je da bi je trebalo izribati. Bila je, ipak, samo neka vrsta sluškinje.

„Gospođice Lusi, budite ljubazni i pođite za mnom...“

Žena gurnu ramenom dvokrilna unutrašnja vrata i pridrža ih otvorena stražnjicom nalik na jastuk. Meri Džejn prođe kroz hodnik sa mirisom sapuna i pođe za ženom uz ne baš čiste stepenice. Na prvom spratu, žena joj glavom pokaza prema jednim vratima.

„Doktor Sjuard je u kabinetu, gospođice Lusi.“

„Najlepše vam hvala.“

Ometena teretom, žena pokuša da izvede podrugljiv kniks. Prigušujući zloban smeh, pođe postrance sledećim stepeništem i ostavi posetiteljku samu. Meri Džejn se nadala da će je najaviti, ali se zadovoljila time da izvuče jednu ruku iz mufa i pokuca na vrata kabineta. Glas iznutra promumla nešto neraspoznatljivo i Meri Džejn uđe. Džon je stajao za stolom sa još jednim muškarcem, nagnut nad hrpom dokumenata. Džon nije podigao pogled, ali onaj drugi - mlad čovek, dobro odeven ali ne i gospodin - to učini i na licu mu se pojavi izraz razočaranja.

„Ne“, reče, „nije Druit. Gde li je Monti mogao da se izgubi?“

Džon je prevlačio prstom po nizu brojki, sabirajući ih u glavi. Meri Džejn je znala da broji, ali nikako nije mogla da nauči da sabira: bio je to glavni uzrok njenih problema sa stanarinom. Džon konačno dovrši računicu, zapisa nešto i

podigne pogled. Kada ju je ugledao, činilo se kao da ga je neko udario tupim krajem čekića u potiljak. U očima ga zapekoše suze, ali ih nekako zadrža.

„Lusi“, reče on, bezizražajnog lica.

Mladi čovek se uspravi i zategnu sako na sebi, očekujući da bude predstavljen. Džon zatrese glavom, kao da pokušava da sastavi dva neodgovarajuća dela slomljenog ornamenta. Meri Džejn se zapita da li je učinila nešto neoprostivo pogrešno.

„Lusi“, reče on ponovo.

„Doktore Sjuarde“, započe mladić, „saberite se.“

Džon se trgnu kao da mu je nešto krenulo u glavi i počeo da se pretvara da je sve u redu. „Molim vas da mi oprostite“, reče. „Morison, ovo je Lusi. „Moja... ovaj, porodična prijateljica.“

Osmejak gospodina Morisona bio je složen, kao da je sve razumeo. Meri Džejn pomisli da ga je već videla; bilo je moguće da mladić zna ko je ona. Dopustila mu je da joj uzme ruku i lako klimnula glavom. Odmah je shvatila da je pogrešila; bila je dama, a ne neka služavka. Trebalo je da sačeka da Morison podigne njenu ruku do usana i tek onda da mu klimne glavom i to kao da je on najniže biće na svetu a ona princeza Aleksandra. Ujka Henri ju je zbog takvih grešaka tukao štapom.

„Bojim se da me zatičeš u poslu do guše“, reče Džon.

„Jedan od naših stalnih službenika je nestao“, objasni Morison. „Da niste slučajno usput sreli Montegjua Druita?“

Ime joj je bilo nepoznato.

„Plašio sam se da je tako. Mada sumnjam da se Druit kreće u istim krugovima kao vi.“

Meri Džejn se pravila da uopšte nije shvatila šta je Morison mislio. I dalje zbunjen, Džon se poigravao nekakvom lekarskom spravom. Počela je da sluti da joj ova poseta nije baš najbolje smišljen poduhvat.

„Dopustite da vas ostavim“, reče Morison. „Siguran sam da imate stvari o kojima želite da razgovarate nasamo. Gospođice Lusi, želim vam laku noć. Doktore Sjuarde, razgovaraćemo kasnije.“

Morison se povuče, ostavivši je samu sa Džonom. Kada su se vrata zatvorila, prišla mu je bliže i položila dlanove na njegove grudi, pritisnuvši lice uz meki materijal njegovog sakoa.

„Lusi“, reče on ponovo. Bila je to njegova navika, da je zove tim imenom. Gledao je u Meri Džejn, a video dvaput umrlu devojkicu iz Kingsteda.

Njegove ruke joj se spustiše na struk, a onda kliznuše uz leđa i konačno se zaustaviše na vratu. Stegnavši je, odvojio ju je od sebe. Njegovi palčevi joj se zariše ispod brade. Da je bila tople krvi, zabolelo bi je. Zubi joj se zašiljiše. Lice Džona Sjuarda bilo je mrko, sa izrazom koji je već viđala. Ponekad je zadobijao takav izraz kada su bili zajedno. Bila je to njegova nasilna strana, divljak koga je nalazila u svakom muškarcu. Tada mu u očima zaškri neka blagost i on je pusti. Tresao se. Okrenuo se i naslonio na sto. Ona zagladi pramenove kose koji su joj se oslobodili i popravi okovratnik. Njegov grubi stisak probudio je crvenu žeđ u njoj.

„Lusi, ne bi smela...“

Mahnulo joj je rukom kao da želi da ode, ali ga ona obuhvati s leđa i počela da mu otkopčava okovratnik.

„... da budeš ovde. Ovo je...“

Jezikom je ovlažila stare kraste i nežnim ujedom ga otvorila.

„... druga strana...“

Počela je da sisa. Grlo joj je gorelo. Sklopila je oči i videla crveno u tami.

„... mog života.“

Na trenutak odvojivši usta od njegovog vrata, zarila je zube u rukavicu i pregrizla dugmiće na zglobu šake. Oslobodila je šaku i ispljunula rukavicu. Prsti su joj se bili izdužili, pokidavši šavove. Posegnula je u njegovu odeću, otkopčavajući dugmad. Počela je da miluje njegovo toplo meso, pazeći da ga ne poseče. Džon jeknu za sebe, izgubljen.

„Lusi.“

Ime je ražesti, unese gnev u njenu žed. Povukla ga je za ivicu odeće i zagrizla dublje.

„Lusi.“

Ne, pomisli ona, držeći ga, Meri Džejn.

Brada i prednji deo haljine bili su joj vlažni od njegove krvi. Čula je kako se zagrcnuo u grlu i osetila ga kako guta vrisak. Pokušao je da ponovo izgovori Lusino ime, ali ga ona još jače pritisnu i ućutka. Na trenutak, u toj pomami, bio je njen Džon. Kada bude gotovo, obrisaće usne i ponovo će biti Lusi iz njegovih snova, a on će se zakopčati i postati doktor Sjuard. Sada su, međutim, biti ono što jesu, Meri Džejn i Džon, spojeni krvlju i mesom.

41. OPASNA DIVLJAČ

„Ženevjev Didone", predstavi je Boregard. „Pukovnik Sebastijan Moran, bivši zapovednik Prvog puka bangalorskih pionira, pisac *Krupne divljači zapadnih Himalaja* i jedan od najvećih još neobešenih nevaljalaca..."

Novorođeni u kočiji bio je nasilnik svadljivog lica, nenaviknut na večernje odelo, nakostrešenih brkova. Dok je bio tople krvi, mora da je imao preplanuli ten 'indijske posluge', ali je sada izgledao poput guje, sa naduvenim vrećicama otrova ispod brade.

Moran progunđa nešto što se verovatno računalo kao pozdrav i naredi im da se popnu u kočiju. Boregard je nekoliko časaka oklevao, a onda odstupi i propusti je da se popne prva. Shvatila je da je to smišljeno učinio. Ako im pukovnik misli zlo, držaće na oku muškarca za koga je verovao da predstavlja pretnju. Novorođenom nije padalo na pamet da je ona za četiri i po veka snažnija od njega. Mogla je da ga rastrgne ako dođe do toga.

Ženevjev sede naspram Morana, a Boregard se pope na sedište pored nje. Moran kucnu u tavanicu i kočija se pokrenu. Na taj trzaj, zavežljaj sa crnom kapuljačom pored pukovnika zaljulja se napred i ovaj je morao da ga pridrži i nasloni nazad na sedište.

„Prijatelj?" upita Boregard.

Moran frknu. U vreći se nalazio neki čovek, mrtav ili bez svesti. „Šta biste rekli kada bih vam kazao da je ovo glavom i bradom Džek Trbosek?"

„Pretpostavljam da bih morao ozbiljno da vas shvatim. Čuo sam da lovite samo opasnu divljač."

Moran se iskezi, otkrivši tigrovske očnjake ispod brkova. „Lov na lovce - to je jedini sport vredan pomena."

„Priča se da Kvotermejn i Rokston bolje gađaju iz puške od vas, a da je onaj Rus sa tatarskim lukom najbolji od svih.“

Pukovnik odbaci ova poređenja. „Svi su oni tople krvi.“

Moran ispruži ruku, pridržavajući nestabilni zavežljaj. „U ovom lovu smo sami“, reče. „Ostatak kruga ne učestvuje u njemu.“

Boregard je zamišljeno ćutao.

„Prošlo je skoro mesec dana od poslednjeg slučaja“, reče pukovnik. „Prljavi Džek je odradio svoje. Verovatno se preklao jednim od sopstvenih noževa. Ali to nije dovoljno, zar ne? Ako hoćemo da se posao vrati u normalne tokove, potreban je opipljiv dokaz da je Džeku odzvonilo.“

Stigli su u blizinu reke. Temza je imala oštar, gadan miris. Sva prljavština grada završavala se u reci, odakle je oticala u sedam mora. Nečist iz Roderhita i Stepnija plovila je za Šangaj i Madagaskar.

Moran zahvati crnu tkaninu i strgnu je sa bledeg, okrvavljenog lica.

„Druit“, reče Ženevjev.

„Montegju Džon Druit, verujem“, reče pukovnik. „Vaš kolega, sa veoma originalnim noćnim navikama.“

Ovde nešto nije bilo u redu. Druitovo levo oko se otvori, krvavo. Bio je divljački pretučen.

„Policija ga je ispitala na početku istrage“, reče Boregard - na Ženevjevino iznenađenje - „i oslobodila ga sumnje.“

„Imao je lak pristup“, reče Moran. „Tojnbí Hol je maltene u samom središtu mesta gde su se dogodila ubistva. Uklapa se u sliku: udareni kicoš sa bizarnim opsesijama. Niko - izvinićete me, gospoj'ce - ne veruje da učen čovek pristaje da radi među droljama i prosjacima iz hrišćanskog milosrđa. I nikome neće smetati da Druit plati za pokolj nekoliko uličarki. Nije kraljevskog roda, zar ne? Nema čak ni alibi ni za jedno od ubistava.“

„Vi očigledno imate bliske prijatelje u Jardu?"

Moran se ponovo osmehnu svojim osmehom mesoždera. „Dakle, mogu li da čestitam vama i vašoj prijateljici dami?" upita. „Da li se slažete da je Džek Trbosek uhvaćen?"

Boregard se zamisli. Ženevjev je bila zbunjena, pošto je shvatila koliko se toga krilo od nje. Druit je pokušavao da progovori, ali njegova razbijena usta nisu mogla da oblikuju reči. Kabina kočije bila je zasićena mirisom sveže krvi i Ženevjev je osećala da su joj usta suva. Prošlo je previše vremena otkako je poslednji put pila.

„Ne", reče Boregard. „Druit se ne uklapa. On igra kriket."

„Kao još jedan razbojnik koga bih mogao da imenujem. To ga ne sprečava da bude prljavi koljač."

„E, ovoga sprečava. U jutro posla drugog, četvrtog i petog ubistva, Druit je igrao kriket. Posle 'dvostruke predstave', napravio je 'pola veka' i osvojio 'dve kapije'. Mislim da bi mu to teško uspelo da je celu noć pre toga progonio i ubijao žene."

Ovo nije ostavilo utisak na Morana. „Počinjete da zvučite kao onaj prokleti detektiv što su ga strpali u Đavolju Jarugu. Sve neki tragovi i dokazi i zaključci. Druit će noćas da se ubije, napuniće džepove kamenjem i otići na plivanje u Temzi. Usuđujem se da prognoziram da će mu telo biti malo izubijano pre nego što ga pronađu. Ali će, pre nego što to uradi, da ostavi priznanje. A rukopis će da bude isti kao u onim ludačkim pismima."

Moran natera Druitovu glavu da klimne.

„Neće proći, pukovniče. Šta ako Trbosek počne ponovo da ubija?"

„Drolje ginu, Boregarde. To nije retka pojava. Našli smo jednog Trboseka, možemo uvek da nađemo još jednog."

„Dozvolite da pogađam. Pedačenka, ruskog špijuna? Policija je na trenutak ili dva i njega uzela u obzir. Ser Vilijema Gala, kraljičinog lekara? Doktora

Bamarda? Princa Alberta Viktora? Voltera Sikerta? Portugalskog pomorca? Lako je gurnuti čoveku skalpel u ruku i doterati ga za ulogu. To, međutim, neće prekinuti ubijanje..."

„Nisam znao da ste od osetljive sorte, Boregarde. Ne smeta vam da služite vampire", oštro klimnu glavom prema Ženevjev, „i da se družite sa njima. Možda ste tople krvi, ali svakog časa postajete sve 'ladniji. Ne vidim da vam savest brani da služite princa mladoženju."

„Ja služim kraljici, Morane."

Pukovnik otvori usta da se nasmeje, ali se - posle munjevitog seva u polutami kočije - nađe sa vrhom Boregardovog mača u štapu na grlu.

„I ja znam jednog srebrara", reče Boregard, „isto kao Džek."

Druit se smandrlja sa sedišta i Ženevjev ga prihvati. Njegovo stenjanje pokaza joj da je sav slomljen iznutra.

Moranove oči gorele su kao žar u polutami. Posrebreni čelik je, međutim i dalje vrhom pritiskao njegovu Adamovu jabučicu.

„Preobrtiću Druita", reče Ženevjev. „Suviše je teško povređen da bi mu se na drugi način pomoglo."

Boregard joj klimnu glavom, ne popuštajući pritisak. Zarila je zube u zglobove svoje šake i sačekala da se rane ispune krvlju. Ako Druit bude mogao da popije dovoljno njene krvi dok ona bude pila njegovu, preobražaj će započeti.

Dotle nije imala poroda. Njen otac u tami dobro se poneo prema njoj i nije nameravala da bude neuviđavna budala kao Lilin murgatrojd ili lord Godalming.

„Još jedan novorođeni", frknu Moran. „Trebalo je da budemo probirljiviji u početku. Previše je prokletih vampira u poslu."

„Pijte", reče ona nežno.

Šta je zaista znala o Montegjuu Džonu Druitu? Bio je, kao i ona, laik, sa izvesnim poznavanjem medicine ali ne i lekar. Nije mogla da pretpostavi zašto

bi čovek sa prihodima i položajem odabrao da radi u Tojnbi Holu. Nije bio opsesivni filantrop kao Sjuard, niti pobožan čovek kao But. Ženevjev ga je uzimala zdravo za gotovo kao korisnog pomoćnika, a sada je trebalo da preuzme odgovornost za njega, verovatno zauvek. Ako se pretvori u čudovište, kao Vlad Cepeš ili pukovnik Sebastijan Moran, ona će biti kriva za to. Biće ubica svih onih koje Druit bude ubio. Bio je jedan od osumnjičenih: čak i ako je bio nedužan, u njemu je bilo nečega što ga je činilo sličnim Trboseku.

„Pijte“, ponovila je, terajući sebe da prevali tu reč preko usta. Sa zgloba joj je kapalo.

Prinela je ruku Druitovim ustima. Očnjaci su joj bih iskliznuli iz ležišta i već je nagnula glavu. Miris Druitove krvi pekao joj je nozdrve. Bio je u grčevima i shvatila je da nema mnogo vremena. Ako odmah ne kuša njenu krv, umreće. Dodirnula je zglibom njegove zgnječene usne. Trgnuo se unazad, drhteći.

„Ne“, zakrkljao je, odbijajući njenu ponudu, „ne...“

Još jednom se stresao od gađenja i umro.

„Ne želi svako da živi večno“, primeti Moran. „Grdne li štete.“

Ženevjev se nagnu prema njemu i ošamari ga nadlanicom preko lica, odbacivši Boregardov štap. Moranove užarene oči se ugasiše i ona opazi da je se on plaši. Još je bila gladna, pošto je dozvolila crvenoj žeđi da naraste u njoj. Nije, međutim, mogla da pije Druitovu pokvarenu, mrtvu krv. Nije mogla da pije ni Moranovu, pošto je bila suviše nečista, ali je mogla sebi da priušti zadovoljstvo da mu odere lice.

„Pozovite je nazad“, zamuca Moran.

Jednom rukom ga je držala za gušu, a drugu je bila povukla unazad, oštih nokata skupljenih u šiljak nalik na vrh strele. Mogla je kao od šale da načini rupu u Moranovom licu.

„Nije vredan toga“, reče Boregard. Njegove reči nekako se probiše kroz grimiznu zavesu njenog besa i ona zastade. „Možda je crv, ali ima prijatelje, Ženevjev. Prijatelje od kojih ne želite da napravite neprijatelje. Prijatelje koji su vam već zagorčali život.“

Zubi joj kliznuše nazad u desni, a zaoštreni nokti se skratiše. I dalje je svrbelo da nekome pusti krv, ali je ponovo vladala sobom.

Boregard podiže mač i Moran naredi kočijašu da zaustavi kočiju. Pukovnik je drhtao. Njegova samouverenost novorođenog otišla je bestraga. Iz jednog oka tekao mu je potočić krvi. Boregard vrati mač u štap, a Moran umota maramom ubodeni vrat.

„Kvotermejn ne bi ustuknuo, pukovniče“, reče Boregard. „Laku noć i pozdravite mi profesora.“

Moran okrenu lice u tamu i kočija se otisnu od ivice pločnika u maglu. Ženevjev se mutilo u glavi. Bili su tamo odakle su pošli. U blizini Deset Zvona. U pabu nije bilo ništa tiše nego kada su ga napustih. Oko ulaza su stajale žene, mameći prolaznike.

Ženevjev je sve bolelo, a srce joj je tuklo u grudima. Stisnula je pesnice i pokušala da zažmuri.

Boregard prinese šaku njenim usnama. „Evo, uzmite koliko vam je potrebno.“

Od navale zahvalnosti zaklecaše joj kolena. Gotovo se obeznanila, ali je već sledećeg trenutka rasterala maglu u glavi i usredsredila se na svoju potrebu.

„Hvala vam.“

„Ma, nije to ništa.“

„Ne budite tako sigurni.“

Nežno ga je ujela i uzela samo onoliko koliko joj je bilo neophodno da crvenu žeđ učini podnošljivom. Njegova krv joj je tekla kroz grlo, umirujući je,

vraćajući joj snagu. Kada je bilo gotovo, upitala ga je da li mu je to bio prvi put i on klimnu glavom.

„Nije bilo neprijatno“, primetio je neutralno.

„Moglo bi da bude manje zvanično“, reče ona. „Jednom.“

„Laku noć, Ženevjev“, reče on i okrenu se od nje. Zašao je u maglu i ostavio je. Još je osećala njegovu krv na usnama.

O Čarlsu Boregardu znala je jednako malo kao o Druitu. Nikada joj nije rekao zašto ga zapravo zanima Trbosek. Niti zašto nastavlja da služi svoju vampirsku kraljicu. Na trenutak je osetila strah. Svi oko nje nosili su maske, a iza tih maski moglo je da bude...

Bilo šta.

42. LISIČJA JAZBINA

Hirurg je izjavio da ne može da izvadi sve opiljke srebra iz njegovog kolena. Pri svakom koraku osećao je eksploziju bola. Neki vampiri mogli su da regenerišu izgubljene udove kao što gušterima poraste novi rep. Kostaki nije bio od te vrste. Već je bio osuđen da živi sa mrtvim licem; uskoro će lupkati okolo na drvenoj nozi.

Nekoliko drčnih novorođenih, oštrookih mladih nasilnika, odvojilo se od loše sazidanog i vlažnog zida da mu prepreči izlaz iz nevelikog dvorišta. Pokazao im je lice i zube, zagledavši im se u oči. Oni bez reči kliznuše nazad u senke i dozvoliše mu da prođe.

Šepao je, bez uniforme, sakriven pod širokim šeširom i ogrtačem, kroz noćnu maglu. U poruci je bila navedena adresa u Starom Jagu, kraju koji je za Vajtčepel bio ono što je Vajtčepel bio za Mejfer.

„Moldavče“, začu se tihi glas. „Ovamo.“

U tami ulaza u prolaz, Kostaki ugleda Mekenzija. „Škote, drago mi je što te vidim.“

„Ako tako kažeš.“

Inspektorov kaput bio je sav u rupama i zakrpama, a lice mu je bilo zaraslo u jednonedeljnu bradu. Kostaki je znao da ga neko vreme niko nije video. Njegovi su bili zabrinuti za njegovu sudbinu. Mislilo se da je završio u Đavoljoj Jaruzi zbog nediplomatskih izjava.

„Baš smo krasan par prosjaka“, reče Mekenzi, pomerajući ramena unutar šljampavog i prljavog kaputa.

Kostaki se iskezi. Bilo mu je drago što toplokrvni nije završio u koncentracionom logoru. „Gde si bio?“

„Ovde, uglavnom“, reče Mekenzi, „i u Vajtčepelu. Trag ovde nestaje pod zemljom.“

„Trag?“

„Našeg maskiranog lisca sa dinamitom. Pratim ga od one večeri u parku.“

Kostaki se seti bleska pucnja iz pištolja i tamnih očiju pod kapuljačom. Šištanja fitilja dinamita u fon Klatkinim grudima trenutak pre eksplozije i potom, kiše crvenih komada mesa. „Pronašao si ubicu?“

Mekenzi klimnu glavom.

„Vidim da je reputacija Skotland Jarda zaslužena.“

Izraz Mekenzijevo lice bio je gorak. „Skotland Jard nema nikakvu zaslugu za ovo. Kao ni Voren ili Anderson ili Lestrejd. Samo su smetali i zato sam odlučio da radim sam.“

„Usamljeni lovac?“

„Baš tako. Voren je insistirao da tragamo za krstašem, ali sam ja znao bolje. Bio si tamo, Kostaki. Mora da se sećaš. Čoveka sa kapuljačom. Bio je to vampir.“

One tamne oči. Možda oivičene crvenim. Kostaki nije zaboravio.

„Taj vampir je ovde, u ovom getu.“ Mekenzi podiže pogled. U kući preko puta uličice gorela je svetlost. Soba na drugom spratu. Na tankoj muslinskoj zavesi igrale su senke. „Već danima i noćima motrim na njega. Zovu ga 'Deni' i 'Narednik'. Veoma zanimljiv druškan, taj naš lisac. Ima iznenađujuća poznanstva.“

Mekenziju zasjaše oči. Kostaki prepozna ponos grabljivice.

„Jesi li siguran da je on taj?“

„Koliko je to moguće. I sam ćeš se uveriti. Kada ga vidiš, kada mu čuješ glas.“

„Kako si ga pronašao?“

Mekenzi se ponovo osmehnu i položi prst pored nosa. „Pratio sam trag. Dinamit i srebro se teško nabavljaju. Postoji samo nekoliko izvora. Igrao sam na kartu Iraca i raspitivao se po riđanskim pabovima. Izvesno je da su njegovi snagatori regrutovani među Ircima, a ja imam sva njihova imena. Trebalo mi je samo dva dana da nabavim narednikov opis. Posle sam došao do nekih čvrstih dokaza, razbacanih tu i tamo kao mrvica hleba.”

Svetlost se priguši i Kostaki se povuče dublje u uličicu, povukavši Mekenzija sa sobom.

„Sada ćeš videti”, reče Škot. „Znaćeš čim ga vidiš.”

Neko povuče nakrivljena vrata unutra i iz zgrade izađe vampir. Bio je to čovek koga je Kostaki video u parku. To uspravno držanje nije moglo da se zaboravi. I oči. Nosio je staru odeću i ofucanu šiljatu kapu, ali su njegovo držanje i brkovi ukazivali na britansku vojsku. Vampir se osvrnuo oko sebe i nekoliko dugih trenutaka piljio u tamu uličice. Onda pogleda na džepni sat i žurno se udalji.

Mekenzi ponovo počeo da diše.

Kada je topot vampirovih čizama uminuo, Kostaki reče: „To je bio on.”

„Nijednog trenutka nisam sumnjao u to.”

„Zašto si me onda pozvao?”

„Zato što tebi mogu da verujem više nego ikom drugom. Ti i ja se razumemo na poseban način.”

Kostaki je znao na šta Mekenzi misli.

„Moramo da pratimo narednika, pronađemo njegove saveznike, razotkrijemo i potpuno onemogućimo zaveru.”

„Tu situacija postaje komplikovana. Ljudi kao ser Čarls Voren i vaš general Jorga mrze iznenađenja. Više vole da počinitelj bude neko na koga se već sumnja. Često odbijaju da poveruju u dokaze samo zato što protivreče

napola formiranim ubedeđnjima koja su greškom obelodanili. Ser Čarls bi voleo da je dinamitaš neko od Jagovih krstaša, a ne vampir."

„I pre je bilo vampira izdajnika."

„Ali ne takvih, čini mi se, kao naš narednik. Tek počinjem da sagledavam sve njegove aktivnosti. On je oruđe moćnijih igrača. Možda suviše moćnih da bi jedan policajac i vojnik mogli da im se suprotstave."

Izašli su iz uličice i stah ispred narednikove zgrade. Bez reči su znali da će sada provaliti i pretresti ubičinu sobu.

Dok je Mekenzi motrio na ulicu, Kostaki je stiskom šake zdrobio zasun na vratima. U Starom Jagu ovo nije bilo nimalo neobično ih sumnjivo ponašanje. Pored njih se provuče mornar, izvrnutih i ispražnjenih džepova i očiju mutnih od džina ih opijuma.

Tiho su ušli u zgradu i popeli se uskim, strmim stepenicama na drugi sprat. Kroz rupe na vratima posmatrale su ih oči, ali se niko nije mešao. Stigli su do sobe u kojoj su videli svetlost. Kostaki slomi još jednu bravu - nešto jaču nego što bi se u ovoj jazbini očekivalo - i nađoše se unutra.

Mekenzi upali krajetak sveće. Soba je bila gotovo vojnički uredna. Čaršav na postelji bio je zategnut poput rvačevog stomaka. Pisaći materijal na stolu bio je poravnat kao za inspekciju.

„Imam razloga da verujem da naš lisac ne samo što je ubio Ezelina fon Klatku", objavi Mekenzi, „već je i atentator koji je ranio Džona Jaga."

„Ne vidim vezu."

„Vojniku takve stvari možda nisu očigledne, ali je to za policajca najstarija igra u gradu. Podbuniš obe strane, nahuškaš ih jedne na druge kao pse, pa sedneš i uživaš u vatrometu."

Mekenzi je listao papire na stolu. Pored upijača stajala je bočica puna crvenog mastila i keramička šolja sa perima.

„Imamo li posla sa anarhističkom organizacijom?“

„Upravo obrnuto, rekao bih. Narednici nisu najbolji anarhisti. Nemaju mašte. Narednici uvek služe. Sa narednicima iza sebe možeš da izgradiš carstvo.“

„On, dakle, radi po nečijim naređenjima.“

„Naravno. Zar ti se ne čini da cela stvar zaudara na *ancien regime* ?“

Kostaki nije imao takav osećaj. „Diviš se tom čoveku? Ili, možda, stvari za koju se bori?“

„Ovih noći je veoma nezahvalno imati takav stav.“

„Svejedno...“

Mekenzi se osmehnu. „Bilo bi hipokritski od mene da žalim za fon Klatkom, ili da izražavam simpatije prema Džonu Jagu.“

„Šta bi bilo da to nije bio fon Klatka, već...?“

„Ti? Tada bi stvari već izgledale malo drugačije. Ali samo na prvi pogled. Narednik ne bi pravio razliku između tebe i tvog drugar. Tu se moj stav razilazi sa stavom njegovih gospodara.“

Kostaki se na trenutak zamisli. „Možda ću ostati bez noge“, reče.

„Žao mi je zbog toga.“

„Šta nameravaš da preduzmeš u vezi s narednikom? Hoćeš li mu dozvoliti da nastavi da služi svojim nepoznatim ciljevima?“

„Rekao sam ti da sam pre svega policajac. Kada budem imao slučaj koji Voren neće moći da prenebregne, obavestiću ga o svemu.“

„Hvala ti, Škote.“

„Hvala na čemu?“

„Na poverenju.“

Na stolu je bilo mnoštvo listova hartije, ispisanih rukopisom nalik na hijeroglif.

„Opaaa“, reče Mekenzi, „šta to imamo ovde?“ Podigao je olovkom ispisanu postavku pisma. Bila je na narodnom engleskom. „Lestrejđ će da crkne od zavisti“, reče. „Kao i Fred Ejberlin. Kostaki, pogledaj ovo...“

Kostaki pogleda hartiju. '*Cenjeni gazda*', stajalo je u zaglavlju, sa potpisom '*Iskreno Vaš, Džek Trbosek.*'

43. U LUCI

Voda je izbacila telo na Kukolds Pointu, na zavoju Lajmhaus Riča. Bila su potrebna tri čoveka da ga otmu od živog mulja i izvuku na najbliži nasip. Pre nego što su Ženevjev i Morison stigli tamo, neko se potrudio da ispravi udove leša i poravna mokru i blatnjavu odeću. Preko mrtvacu je bilo prebačeno platno za jedra radi zaštite prefinjenih želudaca lučkih radnika i obalskih besposličara koji se tu nađu.

Pokojnik je već bio identifikovan, po ugraviranom imenu na satu i čeku ispisanom na njegovo ime, ali je svejedno bilo potrebno da ga zvanično prepoznaju. Kada je pozornik podigao platno, nekoliko posmatrača povikaše od gađenja. Morison se trgnu i skrenu pogled. Druitovo lice su pojele ribe, ostavivši prazne očne duplje i đavolski kez ogoljenih zuba, ali ga je Ženevjev prepoznala po kosi i liniji vilice.

„To je on“, reče.

Pozornik pusti platno da padne preko leša i zahvali im se. Morison potvrdi njenu izjavu. Kola su već čekala telo.

„Mislim da ima porodicu u Bornmautu“, reče Morison policajcu. Pozornik to uredno zapisa.

Pukovnik je održao reč. Druitovi džepovi bih su puni šljunka. Nije bilo oprostajne poruke, ali se zaključak sam nametao. Na slobodi je bio još jedan nekažnjeni ubica: za ovim, međutim, policija neće pokretati poteru, niti će biti specijalnih islednika iz Diogenovog kluba. Zašto je Trbosek bio toliko poseban? U krugu od pedeset jardi od reke verovatno je bilo bar desetak jednako svirepih i bezočnih spodoba. Za ubicu iz Vajtčepela se verovalo da je ludak; Moran i njegova vrsta nisu imali ni taj izgovor. Ubistva su bila deo njihove stalne prakse.

Kada su Druita utovarili na kola, predstava je bila završena. Besposličari su odlutali do sledećeg spektakla, a policajac se vratio redovnim dužnostima. Ženevjev je ostala sama sa Morisonom, na nasipu pored reke. Pošli su prema ulici Roderhit, sa nizom užarskih radnji, pansiona za mornare, brodarskih ureda i kupleraja. Ovo je bila londonska četvrt iz Arapskih noći, bazar u retkoj magli. Tu se govorilo stotinu različitih jezika. Među žiteljima su preovlašivali Kinezi i šuštanje svile ju je još ispunjavalo zebnjom.

Na putu joj se tada nađe osoba pod velom. Bila je to vampirka u svilenoj pidžami. Poklonila se u znak izvinjenja i pritom joj se razmaknuo veo. Ženeva prepozna Kineskinju iz Starog Jaga, koja je govorila u ime Gospodara neobičnih načina umiranja.

„Krivci za ovo nedelo biće kažnjeni“, reče ona „moj gospodar jamči za to.“

Rekavši to, devojka nestade.

„Šta je sad ovo bilo?“ upita Morison.

Ženevjev slegnu ramenima. Devojka je govorila na mandarinskom. Ako se moglo verovati Čarlsu, bila je sigurna da će pukovnik Moran ispaštati za svoje postupke. Ali ako bude kažnjen, to neće biti zbog brutalnog ubistva, već zbog *nepotrebno* brutalnog ubistva.

Devojka je iskoristila gužvu da se neprimećeno udalji.

Ženevjev nije nameravala da se odmah vrati u Hol. Želela je prvo da potraži Čarlsa, ne toliko zbog njega samog već da se raspita za stanje njegove malerozne verenice. Penelopa Čerčvord, koju je samo jednom srela i nije naročito zavolela, bila joj je poslednja briga. Od svih onih koji su završavali u peći, koliko je njih mogla da spase? Druita svakako nije. Ni Lili Majlet. Ni Ketii Edouz.

Morison joj je nešto govorio, poverljivim tonom. Pošto ništa nije čula, izvinila se i zamolila ga da ponovi.

„Radi se o doktoru Sjuardu“, reče on. „Bojim se da će napraviti budalu od sebe sa tom Lusi.“

„Lusi?“

„Tako je rekla da se zove.“ Morison je bio jedan od retkih koji su sreli tajanstvenu ljubavnicu Džeka Sjuarda i nije bio naročito impresioniran. „Lično mislim da smo je već sretali, ali pod različitim imenom i u manje otmenoju odeći.“

„Džek se uvek ubijao od posla. "Možda je ova *amour* lek za njegovu večitu iscrpljenost.“

Morison odmahnu glavom. Bilo mu je, međutim, teško da objasni ono što je mislio.

„Nemojte samo reći da imate klasnih predrasuda prema toj devojci. Mislila sam da su ta merila odavno prevaziđena“, reče Ženevjev.

Morison je izgledao kao da se zbog nečega snebiva. Pošto je i sam bio skromnog porekla, očekivalo bi se da mu je posao kojim se bavio pomogao da razume čak i one najopakije i najprezrenije u društvu.

„Sa doktorom Sjuardom nešto nije u redu“, insistirao je. „Na površini je smiren i kontrolisan, još i više nego ranije. Ali se vidi da se gubi u sebi. Povremeno nam zaboravlja imena. Brka godine. Imam utisak da se povlači u neko arkadijsko vreme, pre dolaska princa mladoženje.“

Ženevjev promisli o njegovim rečima. U poslednje vreme nije uspevala da pročita Džeka. Nikada nije bio otvoren prema njoj kao drugi - kao Čarls, na primer, pa čak ni kao Artur Morison - ali u poslednjih nekoliko nedelja nije odavao baš ništa, kao da mu um leži ispod olovnih kapaka, neprobojnih kao orman u koji je zaključavao svoje dragocene voštane cilindre.

Zastadoše i ona uze Morisonovu ruku u svoje. Na dodir sa njegovom kožom, u njoj sinuše svici sećanja. Čarlsova krv je i dalje bila u njoj, a sa njom i

odblesci prizora iz dalekih zemalja. Neprestano je vidala lice žene u bolu, za koju je pretpostavila da je njegova pokojna supruga.

„Arture”, reče, „ludilo je kao epidemija među nama. Ima ga svuda, isto kao zla. Malo toga možemo da učinimo da popravimo stanje, tako da moramo da naučimo da živimo s njim, da ga nateramo da nam služi. Ljubav je uvek svojevrsno ludilo. Ako Džek uspeva da pronađe nekakvu svrhu u ovom mahnitom svetu, šta je loše u tome?”

„Njeno ime nije Lusi. Mislim da je neko irsko... Meri Džin, Meri Džejn?”

„To teško da je dokaz krajnje perfidnosti.”

„Ona je vampir.” Morison začuta, shvativši šta je rekao. Postiđen, pokuša da nekako popravi stvar. „Hoću da kažem... znate...”

„Cenim vašu brigu”, reče ona, „i u izvesnoj meri razumem vaše nepoverenje, ali ne vidim šta bismo mogli da preduzmemo.”

Videlo se da Morisona nešto muči. „Svejedno”, reče, „sa doktorom Sjuardom nešto nije u redu. Valjalo bi nešto učiniti. Ne znam šta, ali bi valjalo.”

44. PIJ, LUTKO, PIJ

Njen dodir ga je promenio. Boregarda su već dva dana mučili snovi. Snovi u kojima je Ženevjev, nekad u svojem liku, a nekad kao mačka sa očnjacima poput igala, laptala njegovu krv. To mu je bilo zapisano u zvezdama. S obzirom na okolnosti, jednom se moralo dogoditi da mu vampir pusti krv. Pri tom je bio srećniji od većine drugih, pošto ju je ponudio dobrovoljno, umesto da mu je ispiju na silu. U svakom slučaju, imao je više sreće nego Penelopa.

„Čarlse“, reče Florens Stoker, „pričam već skoro sat vremena i sigurna sam da nisi čuo ni reč. Vidi ti se na licu da si u bolesničkoj sobi. Pored Penelope.“

Sa žaokom griže savesti u srcu, ostavio je Florens u tom ubeđenju. U jednom je bila u pravu: *trebalo* je da misli na svoju verenicu. Sedeli su u salonu, glumeći opuštenost. Florens je ispijala šoljicu za šoljicom čaja. Gospođa Čerčvord bi se povremeno uključila sa ovom ili onom upadicom, a gospođa Jeovil, domaćica, se u pravilnim razmacima pojavljivala sa još čaja. Obuzet sopstvenim mislima, jedva da ih je primećivao. Ženevjev je pila njegovu krv, ali mu je istovremeno ostavila nešto svoje. Tekla mu je i prelivala se kroz um kao živa.

Penelopu je negovao doktor Ravna, specijalista za nervne poremećaje. Kao vampir, bio je cenjen kao stručnjak za oboljenja neumrljih. Doktor Ravna je upravo bio pored bolesnice, pokušavajući da primeni neki od metoda lečenja.

Boregard je poslednje dve noći bio u nekoj vrsti ošamućenosti i zanemario je svoje dužnosti u Vajtčepelu. Penelopina bolest mu je dala opravdanje, ali je to bio samo izgovor. Nije mogao da prestane da misli na Ženevjev. Plašio se želje da joj dopusti da mu ponovo pije krv. Ali ne tek da utaži žeđ, već da mu podari pun zagrljaj Mračnog poljupca. Ženevjev je po standardima svakog vremena bila izuzetna žena. Zajedno bi mogli da žive vekovima. Bio je u iskušenju.

„Pretpostavljam da će venčanje morati da bude otkazano“, reče Florens.
„Kakva šteta.“

Nije bilo prilike da se zvanično razgovara o tome, ali je Boregard pretpostavljao da su njegove zaruke sa Penelopom propale. Bilo je najbolje ne uplitati advokate u to. Smatrao je da nijedna od strana ne snosi pravu krivicu za to što se dogodilo, ali Penelopa i on nisu više bili ono dvoje koje se zavetovalo jedno drugom. Uz sve druge probleme, najmanje mu je trebala tužba zbog neispunjenog predbračnog ugovora. Bilo je malo verovatno da će doći do toga, ali je gospođa Čerčvord bila staromodna i bilo je moguće da zaključi da je njenoj kćeri nanesena uvreda.

Ženevjevine usne bile su hladne, dodir nežan, jezik hrapavo prijatan poput mačjeg. Ispijanje njegove krvi, tako polagano i blago, bilo je prefinjen osećaj i odmah je stvarao naviku. Pitao se šta ona radi u tom trenutku.

„Ne ide mi u glavu šta je lord Godalming mislio“, nastavila je Florens.
„Poneo se krajnje neuobičajeno.“

„To uopšte ne liči na Artu.“

Kroz tavanicu do njih dopre vrisak, jedva sličan ljudskom, praćen jecajem. Florens se trgnu, a Boregardu se stegnu srce. Penelopa se mučila.

Posao sa Džekom Trbosekom se vukao bez rezultata. Vera koja mu je bila ukazana kao istražnom agentu Diogenovog kluba bila je verovatno neopravdana. Postigao je, u svakom slučaju, premalo.

Profesor mu je poslao lično izvinjenje i obavestio ga da je pukovnik Moran strogo kažnjen za svoj nedolični postupak. Takođe je dobio poruku ispisanu zelenim mastilom na tankom pergamentu, da gospodin Jam, za koga je zaključio da je onaj kineski drevni, više neće stvarati neprijatnosti gospođici Didone. Neko je očigledno bio naručio posao, ali se Gospodar neobičnih načina umiranja više nije osećao obaveznim da ga obavi. Boregard je to povezao sa naizgled sporednom vešću objavljenom u *The Timesu*. Došlo je do neobične provale u

dom doktora Džekila. Nepoznata osoba se uvukla u njegovu laboratoriju i razbacala pedeset zlatnih soverena po pepelu drevnog vampira koji je naučnik tih dana ispitivao.

„Ponekad poželim da nikad nisam čula za vampire”, reče Florens. „To sam rekla i Bremu.”

Boregard nešto promrmlja u znak slaganja. Začu se zvono na ulaznim vratima i on čuo šuštanje haljine gospođe Jeovil koja je prošla hodnikom da otvori.

„Još jedan posetilac bolesnici, pretpostavljam.”

Dan pre toga, Kejt Rid, Penelopina novorođena prijateljica novinarka, svratila je u posetu i provela pola sata sedeći u postišenoj nemoći, mrmljajući ožalošćene fraze, da bi zatim izmislila nekakav izgovor i pobegla. Osećala je da nije pružila dobar primer Penelopi.

Ulazna vrata su se otvorila i začuo se poznati glas: „Žao mi je, ali nemam posetnicu.”

Ženevjev. Bio je na nogama i na polovini hodnika pre nego što je shvatio šta radi. Florens je pošla za njim. Stajala je na pragu sobe.

„Čarlse”, reče Ženevjev. „Pretpostavljala sam da ću vas zateći ovde.”

Prošla je pored gospođe Jeovil i smaknula zeleni ogrtač sa ramena. Domaćica ga je prihvatila i okačila.

„Čarlse”, opomenu ga Florens. „Probudi se.”

Izvinio se i predstavio gošću. Nastojeći da što više sledi etikeciju, Ženevjev dodirnu Florensinu ruku i načini sasvim pristojan kniks. Gospođa Čerčvord je sada bila u hodniku, radoznala da vidi ko je to došao. Boregard ih predstavi jednu drugoj.

„Pretpostavila sam da vam je potreban lekar vičan oboljenjima neumrljih”, Ženevjev objasni Penelopinoj majci. „Moje iskustvo u tome nije zanemarljivo.”

„Ovde je doktor Ravna iz ulice Harli, gospođice Didone. Uverena sam da su njegove usluge sasvim dovoljne.“

„Ravna?“ Izraz njenog lica odavao je njeno mišljenje.

„Ženevjev?“ upita Boregard.

„Ne postoji učtiv način da to kažem, Čarlse. Ravna je šarlatan i budala. Tek je šest meseci vampir, a već se proglasio za Kalmea ovog veka. Bolje biste prošli sa Džekilom ili Moroom, a toj dvojici ne bih dala ni lancetu da sterilišu.“

„Doktor Ravna ima najbolje preporuke“, insistirala je gospođa Čerčvord. „Pozivaju ga u najuglednije kuće.“

Ženevjev odmahnu rukom. „Poznato je da društvo pravi greške.“

„Ne verujem da...“

„Gospođo Čerčvord, morate mi dopustiti da vidim vašu kćer.“

Zagledala se u Penelopinu majku. Boregard oseti zapovednu snagu njenog pogleda. Zavrbeše ga ranice na zglobu. Bio je siguran da su svi приметili koliko se često poigrava krajem rukava.

„U redu“, reče gospođa Čerčvord.

„Prihvatite to kao drugo mišljenje“, reče Ženevjev.

Ostavivši Florens i gospođu Jeovil u prizemlju, Ženevjev i Boregard pođoše za gospođom Čerčvord na sprat. Kada im je otvorila vrata bolesničke sobe, zapahnu ih strašan zadah. Bio je to miris mrtvih stvari, ostavljenih da trunu. Soba je bila zamračena debelim zastorima, sa jednom jedinom, prigušenom gasnom svetiljkom koja je bacala bleđi polukrug na postelju.

Doktor Ravna, zavrnutih rukava, bio je nagnut nad bolesnicom, držeći mašicama crnu stvar koja se uvijala na njenim grudima. Pokrivači su bih spuštени, a Penelopina spavaćica razdrljena. Na grudima i stomaku bilo joj je pričvršćeno pola tuceta crnih stvorova.

„Pijavice!“ uzviknu Ženevjev.

Boregard potisnu mučninu.

„Prokleta budalo!“ Ženevjev odgurnu specijalistu u stranu i položi ruku na Penelopino čelo. Bolesničina put bila je žućkasta i sjajna. Imala je crvene krugove oko očiju i zapaljene belege po telu.

„Potrebno je izvući otrovanu krv“, objasni Ravna. „Pila je sa zatrovanog izvora.“

Ženevjev sljušti rukavice. Otkinula je pijavicu sa Penelopinih grudi i ispustila je u korito. Radeći metodično i bez gađenja, poskidala je sve crvolike stvorove. Tamo gde su im bila usta ostali su krvavi krugovi. Doktor Ravna se pobuni, ali ga Ženevjev učutka pogledom. Kada je posao bio gotov, smotala je jedan čaršav i zašuškala ga oko Penelopinog vrata.

„Budale kao vi krive su za mnoga zla“, reče doktoru Ravni.

„Ja imam najbolje preporuke, mlada damo.“

„Nisam mlada.“

Penelopa je bila svesna, ali se činilo da nije u stanju da govori. Šibajući pogledom oko sebe, uhvatila je Ženevjev za ruku. Čak i ako se izuzmi simptomi njene bolesti, Penelopa je izgledala drugačije. Lice joj je bilo na fini način izmenjeno, linija kose viša. Ličila je na Pamelu.

„Nadam se da joj pijavice nisu potpuno uništile um“, reče Ženevjev doktoru Ravni. „Već je bila dovoljno bolesna, a vi ste je još dodatno oslabili.“

„Postoji li nešto što može da se učini?“ upita gospođa Čerčvord.

„Potrebna joj je krv“, reče Ženevjev. „Ako je pila nečistu krv, treba joj zdrava da je poništi. Puštanje krvi bilo je više nego beskorisno. Mozak joj gladuje bez krvi. Moguće je da je nepopravljivo oštećen.“

Čarls otkopča rukav košulje.

„Ne“, Ženevjev odbi njegovu neizgovorenu ponudu. „Vaša krv ne bi pomogla.“

Odbijanje je bilo odlučno i ubedljivo. Boregard se zapita da li su njeni motivi bili isključivo medicinski.

„Treba joj sopstvena krv, ili nešto slično. Moro u tome ima pravo. Postoje različiti tipovi krvi. Vampiri to već vekovima znaju.”

„Njena sopstvena krv?” reče gospođa Čerčvord. „Ne razumem.”

„Ili krv nekog bliskog srodnika. gospođo Čerčvord, da li biste vi...?”

Gospođa Čerčvord nije mogla da sakrije gađenje.

„Nekada ste je dojili”, objasni Ženevjev. „Sada morate ponovo.”

Penelopina majka bila je užasnuta. Dlanovi su joj bili pritisnuti na lice, a podlaktice ukrštene preko grla.

„Da je Godalming bio pravi džentlmen, ovo ne bi bilo neophodno”, Ženevjev reče Boregardu.

Penelopa zašišta, iskeženih očnjaka. Usisavala je vazduh, isplaženog jezika kao da pokušava da pronađe bilo kakvo okrepljenje.

„Vaša kćer će preživeti”, Ženevjev reče gospođi Čerčvord. „Mogla bi, međutim, da ostane bez onoga što je čini takvom kakva jeste i da vam ostane prazna ljuštura, jedno gladno i bezumno stvorenje.”

„Počinje da liči na Pamelu”, reče Boregard.

Ženevjev se zabrinu. „Bogamu, to ne valja. Penelopa se povlači unutra, menja se, gubi svoje ja.”

Penelopa zajeca i Boregard zatrepta da pročisti pogled od suza. Miris, zagušljiva vrućina u sobi, pokunjeni lekar, bolesnica u mukama, sve mu je to bilo odveć poznato.

Gospođa Čerčvord priđe postelji. Ženevjev je uze za ruku. Približila je majku ćerki, i povukla se. Penelopa posegnu uvis i zagrlila majku. Gospođa Čerčvord odvoji okovratnik od vrata, drhteći od gađenja. Bolesnica se uspravi u postelji i spusti usne na majčin vrat.

Gospođa Čerčvord se ukoči, užasnuta. Niz Penelopinu bradu jurnu potočić krvi i pokapa joj spavaćicu. Ženevjev sede na postelju i poče da miluje Penelopu po kosi, nežno je hrabreći.

„Polako“, reče. „Nemoj previše.“

Doktor Ravna se izgubio, ostavivši svoje pijavice. Boregard se osećao kao uljez, ali je ostao. Izraz lica gospođe Čerčvord se ublažio, a pogled joj je postao nekako sanjiv. Boregard je sada znao kako se ona oseća. Čvrsto se prihvatio za zglob šake, trljajući uštirkanim pamukom po tragovima ujeda. Ženevjev odvoji Penelopu od majčinog vrata i natera je da se spusti na jastuke. Usne su joj bile skerletne, a lice zarumenjeno. Izgledala je potpunije, više nalik na onu staru.

„Čarlse“, reče Ženevjev oštro. „Prestani da sanjariš.“

Gospođa Čerčvord samo što se nije onesvestila. Boregard je prihvati i odvede je do stolice.

„Nikad... ne bih pomislila...“ reče ona. „Jadna Peni.“

Boregard je znao da sada bolje razume kako je njenoj kćeri.

„Penelopa“, reče Ženevjev, nastojeći da privuče bolesničinu pažnju. Penelopin pogled je lutao, a usne drhtale. Oblizala je preostalu krv. „Gospođice Čerčvord, da li me čujete?“

Penelopa zaprede u odgovor.

„Morate da odmarate“, reče joj Ženevjev.

Penelopa klimnu glavom, osmehnu se i polako sklopi trepavice.

Ženevjev se okrenu gospođi Čerčvord i pucnu joj prstima ispred lica. Penelopina majka se trgnu iz sanjarenja. „Za dva dana isto kao danas, razumete? Uz nadzor. Ne smete dozvoliti ćerki da popije previše vaše krvi. I to mora da bude poslednji put. Ne sme da postane zavisna od vas. Još jedno hranjenje povratice joj snagu. Posle toga mora sama da se stara o sebi.“

„Hoće li živeti?“ upita gospođa Čerčvord.

„Ne mogu da obećam večnost, ali ako bude pazila na sebe trebalo bi da doživi kraj veka. Ko zna, možda i milenijuma.“

45. KAFIRSKI RAT

Ser Čarls je svake večeri slao pozornike sa kablčićima kreča da prekreče krstove sa zidova u vidokrugu Skotland Jarda. Crveni krstići bi se posle svitanja, međutim, ponovo pojavili, naslikani na svemu što je bilo belo ili beličasto u okolini Vajthola i avenije Nortamberlend. Godalming je posmatrao kako komesar laje naređenja poslednjoj grupi amaterskih molera.

Prizor su posmatrali besposličari tople krvi u debelim kaputima i šalovima, neprijateljski domoroci spremni da napadnu tvrđavu. Jedna od mudrijih mera koje je ser Čarls preduzeo bila je da pripremi Jard za opsadu, postaravši se da puške budu pri ruci, a vrata i prozori utvrđeni. Kad god je situacija umesto policijskih zahtevala vojničke mere, komesar je pokazivao sposobnost koja je bila gotovo ohrabrujuća. Sud koji se mogao izreći o ser Čarlsu Vorenu bio je: dobar vojnik, nikakav policajac.

Magla se ponovo pojavila, gušća nego ikad. Bila je neprozirna čak i za vampire. Jedno je bilo videti u tami, ali je ova sumporna supa bila nešto sasvim drugo. Godalming je i dalje nadzirao ser Čarlsa po nalogu predsednika vlade. Komesaru su polako ali sigurno klizile uzde iz ruku. Godalming je nameravao da već na sledećem sastanku sa Rutvenom preporuči smenjivanje. To će obradovati državnog sekretara, Metjuza, koji je već mesecima tražio ser Čarlsov skalp, iako se i njemu samom ljuljala stolica.

Krstaši su nekako uspeali da ostave svoj krst i na glavnim vratima Jarda. Godalming je pretpostavljao da Jago ima simpatizere tople krvi u službi. Ko god bude imenovan umesto ser Čarlsa, moraće da očisti redove u kući ako bude želeo da uspostavi red.

Krst svetog Đorđa očigledno je bio simbol pobunjenika, kao raspeće koga se vampiri poslovično užasavaju i kao ujediniteljski steg Engleske protiv tiranije princa mladoženje.

„Ovo je nedopustivo“, besneo je ser Čarls. „Okružen sam razbojnicima i banditima.“

Godalming je ćutao. Žvrljanje po zidovima i pisanje parola sada se kažnjavalo sa pet udaraca bičem na javnom mestu. S obzirom na razvoj događaja, uskoro će to biti nabijanje na kolac, ili bar odsecanje ruke kojom je izvršen prekršaj.

„Onaj tupadžija Metjuz i njegovo škrtarenje“, nastavi ser Čarls. „Trebamo više ljudi na ulicama. Vojska.“

Samo je Godalming obraćao pažnju na komesara. Njegovi potčinjeni išli su svojim poslom, nastojeći da ne obraćaju pažnju na gundanje svojeg zapovednika. Doktor Anderson, ser Čarlsov pomoćnik, produžio je odmor u Švajcarskoj, a glavni inspektor Svonson je činio sve da se stopi sa tapetama, nadajući se da će pregurati najžešću paljbu.

Ser Čarlsu priđe neki čovek u odrpanoj odeći i obrati mu se. Godalming se smesta zainteresova. Došetao je bliže da sluša. Odrpanac je došao sa šepavim saputnikom koji je ostao da stoji desetak jardi dalje. Bio je to jedan od drevnih vampira, sa licem koje samo što nije spalo sa lobanje. Godalming je pretpostavljao da se radi o pripadniku Karpatske garde. Englez svakako nije bio.

„Mekenzi!“ uzviknu ser Čarls. „Šta ovo treba da znači? Gde ste bili?“

„Na tragu, ser.“

„Zapostavili ste svoje dužnosti. Oduzimam vam čin, a sledi vam i oštra disciplinska kazna.“

„Ako biste me saslušali...“

„I samo se pogledajte na šta ličite! Vi ste sramota za službu! Nečuvena sramota!“

„Gospodine, molim vas da pogledate ovo..." Mekenzi, za koga je Godalming zaključio da je inspektor, predade komesaru list hartije.

„Još jedno od onih prokletih lažnih pisama!" uzviknu ser Čarls.

„Tako je, ali nedovršeno i neposlato. Znam ko je pisac."

Godalming je znao da je ovo važno. U ser Čarlsovim očima zaiskri podmukli sjaj. „Znate identitet Džeka Trboseka?"

Mekenzi se osmehnu, zažarenog pogleda. „To nisam rekao, ali znam ko sastavlja pisma sa već postojećim potpisom."

„Onda potražite Lestrejda. To je njegov slučaj. Svakako će vam biti zahvalan što ste isključili još jednog ludaka koji ometa istragu."

„Ovo je od najveće važnosti. U vezi je sa onim incidentom u parku. I sa svim drugim. Džonom Jagom, dinamitašima, Trbosekom..."

„Mekenzi, bulaznite!"

Godalmingu su oba policajca izgledala na ivici ludila, ali je taj list hartije svakako bio zrnce nečeg krupnijeg. Prišao je da pogleda.

„Iskreno vaš, Džek Trbosek", pročitao naglas. „Da li je rukopis isti kao u prethodnim?"

„Kladim se u deset gvineja da jeste", reče Mekenzi. „iako sam Škot."

Sada se oko njih stvorila gužva. Bili su okruženi ljudima u uniformi, ali i brojnim radozalcima. Mekenzijev saputnik drevni takođe se pridružio grupi. Iza Mekenzija je stajao novorođeni pozornik, spreman da postupi po naređenju.

„Ser Čarlse", reče Mekenzi, „radi se o vampim. U pitanju je izdaja. Najcrnja izdaja. Imam razloga da verujem da su nas sve vreme obmanjivali. U igri su interesi najviših krugova."

„Vampir! Koješta. Prodrmate li kavez krstaške pobune, imaćete vašeg čoveka. I pokazaće se da je to svat tople krvi."

Mekenzi podiže ruke u očajanju. Činilo mu se da udara glavom u zid komesarove tvrdoglavosti.

„Ser, da li vam nešto znači ime Diogenov klub?”

Ser Čarlsovo lice posive. „Ne budite smešni, čoveče.”

Godalming je bio zagolican. Diogenov klub bio je Boregardova komanda, a Boregardu je sve što se događalo pomoglo da se uzdigne. Bilo je moguće da je Škot nabasao na pravi trag i stigao do same jazbine.

„Ser Čarlse”, reče. „Mislim da bi trebalo da saslušamo izveštaj inspektora Mekenzija *in camera*. Moguće je da smo nadomak rešenja nekoliko zagonetki.”

Osmotrio je lica komesara i inspektora. Obojica su bili rešeni i nevoljni da priznaju onom drugom da je u pravu. Pored Mekenzija je stajao Karpaćanin, piljeći crvenim očima u ser Čarlsa. Iza njih je stajao brkati, tamnooki pozornik.

I tada, sa ošamućujućom pronicljivošću vampira, Godalming shvati da je pozornik lažan kao novčanica od sedam funti.

Zasja plamen i začu se prasak. Ljudi se raštrkaše, galameći. Na pročelju od portlandskog kamena prsnuše vrećice sa bojom. Dobro naciljani projektili razbiše prozore. Zapraštaše pucnji i neka žena vrisnu. Svi u njihovoj maloj grupi pokušashe da se bace na pločnik. Karpaćanin se sudari sa Godalmingom i ovaj se zatetura pod težinom, naprežući se da ostane na nogama. Lažni policajac zamahnu rukom. Nešto sinu. Godalming posrnu i sruši se na okrvavljenu kaldrmu. Karpaćan se skotrlja sa njega. Ser Čarls je gromovito psovao i mahao revolverom.

Mekenzi oštro udahnu i zadrža vazduh. Bio je na kolenima, otvorenih usta, prevrnutih očiju. Pismo Džeka Trboseka, zahvaćeno vetrom, odleprša nekoliko jardi dalje i zalepi se kao poster na mokat zid, sa ispisanom stranom unutra. Mekenzi zastenja i iz usta mu pokulja krv. Karpaćanin je nastojao da mu pomogne da ustane. Sklonivši ruku sa Škotovih leđa, vide da mu je dlan krvav.

Neko ritnu Godalminga u glavu. Zapištaše policijske pištaljke. Zamišljajući da je usred neke bitke u Africi, ser Čarls je ponovo bio u svom elementu, izdajući naredjenja, terajući pozornike da stanu mimo, mašući pištoljem.

Iz zgrade Jarda navreše pojačanja, prizvana komešanjem. Mnogi su nosili oružje: ser Čarls je voleo da njegovi ljudi budu naoružani, uprkos propisima službe. Komesar ih uputi da obuzdaju rulju.

Vod policajaca tukao je pendrecima nekoliko preostalih radoznalaca, terajući ih prema nasipu. Godalming vide da je pozornik koji je ubo Mekenzija sa svojom grupom, mlateći pendrekom po glavi nekog sveštenika. pozornici potisnuše gomilu u maglu. Napadač će uskoro netragom nestati.

Mekenzi je ležao licem nadole na pločniku, nepokretan. Tamna mrlja na leđima njegovog kaputa pokazivala je da je proboden tačno kroz srce. Karpaćanin je stajao iznad njega, sa krvavim nožem u ruci i bez izraza na mrtvom licu.

„Uhapsite ovog ubicu“, naredi ser Čarls.

Tri novorođena pozornika oko njega oklevali su da ga poslušaju. Godalming se pitao da li bi bili u stanju da savladaju drevnog. Karpaćanin prezrivo odbaci nož i ispruži ruke. Jedan od policajaca konačno poslušao i stavi beskorisne lisice na zglobove šaka drevnoga. Mogao je da ih raskine jednim okretom zglobova, ali je dopustio da ga povedu.

„Objasnićete nam ovo“, reče ser Čarls, sa prstom podignutim kao da začikava vampira da mu ga odgrize.

Pozornici odvukoše Karpaćanina odatle.

„Tako je već bolje“, reče komesar, osmotrivši scenu. Ulice su bile raščišćene od ljudi. Sa zidova se slivala boja. Kaldrma je bila posuta puščanim kuglama koje su se još kotrljale i ponekim policijskim šlemom, ali je mir bio uspostavljen. „Ovo već liči na nešto. Red i disciplina, Godalming. To je ono što nam treba. Nema popuštanja.“

Ser Čarls se uputi prema zgradi, odlučno koračajući, praćen grupom svojih ljudi. Domoroci su bili privremeno potisnuti, ali je Godalming čuo bubnjeve u džungli, kako prizivaju još ljudoždera. Nekoliko trenutaka je ostao u magli, razmišljajući. Od svih koji su bili na licu mesta, samo je on shvatio šta se zaista dogodilo - on i atentator. Njegove sposobnosti bližile su se vrhuncu, dajući mu čula i osetljivost, ako ne drevnoga, onda vampira koji se više nije mogao opisati kao novorođeni. Bio je u stanju da osmotri zatišje i vidi haos ispod njega. Lord Rutven mu je rekao da uoči priliku i da je bez milosti iskoristi. Ovu je mogao da iskoristi isključivo u svoje svrhe.

46.

GOSPODIN BOREGARD I LJUBAV

Stajao je ispred otvorenog ognjišta, sa rukama na leđima, uživajući u toploti. Bila je dovoljna kratka šetnja od ulice Kejveršam do Čejn Voka da promrzne do kostiju. Barstou je u međuvremenu podložio vatru i u sobi je bilo toplo i prijatno.

Ženevjev je šetala po sobi kao mačka koja se upoznaje sa novim domom, zaustavljajući se kod ovoga ili onoga i proučavajući predmete kao da želi da ih kuša pre nego što bi ih odložila, povremeno im neznatno popravljajući položaj.

„Ovo je bila Pamela?“ reče, podigavši poslednju fotografiju. „Baš je bila lepa.“

Boregard se složi.

„Mnoge žene ne žele da se slikaju u drugom stanju. Čini im se nepristojno“, reče ona.

„Malo je žena bilo kao Pamela.“

„Ne sumnjam u to, sudeći po uticaju koji je imala na one koji su je nadživeli.“

Boregard je ćutao, zaokupljen sećanjima.

„Ali nije želela da se odrekneš ostatka života“, reče ona, spustivši sliku na mesto. „I sigurno nije želela da se njena rođaka preobrati u njen lik.“

Boregard nije umeo da odgovori. Ženevjev je učinila da svoje zaruke vidi u ne baš najpovoljnijem svetlu. Ni on ni Penelopa nisu bili sasvim pošteni jedno prema drugom. Nije, međutim, mogao da krivi Penelopu, ili gospođu Čerčvord, ili Florens Stoker. Sam je bio kriv za sve.

„Šta je bilo, bilo je“, nastavi Ženevjev. „Ja bih to trebalo da znam. Iza mene su ostali vekovi.“

Na trenutak se sagnula, oponašajući drhtavu staricu, a onda se uspravila i živim pokretom uklonila kosu sa čela.

„Šta će biti sa Penelopom?" upita on.

Slegnula je ramenima. „Nema garancija. Verujem da će preživeti i mislim da će ponovo biti svoja. Mislim da će po prvi put biti svoja."

„Ne dopada ti se, zar ne?"

Prestala je sa šetnjom i nagnula glavu, razmišljajući. „Možda sam ljubomorna." Prešla je jezikom preko blistavih zuba i on shvati da mu stoji bliže nego što pristojnost dopušta. „S druge strane, možda je to zato što nemam utisak da je dobra osoba. One večeri u Vajtčepelu, kada sam bila povređena, nije mi se učinila naročito saosećajna. Pretanke usne, preoštar pogled."

„Shvataš li koliko je bilo nesvojstveno njoj da dođe u takav kraj, da me traži? Bilo je to protiv svega čemu su je učili, svega što je verovala da jeste."

I dalje mu je bilo teško da poveruje da je ondašnja Penelopa uopšte nekud izašla sama, a kamoli da se zaputila na mesto koje mora da je posmatrala kao susedstvo paklenih jama.

„Ona te više ne želi", reče Ženevjev bez uvijanja.

„Znam."

„Sad kada se ponovo rodila, više neće biti sposobna da bude dobra ženica. Moraće sama da pronađe put u noći. Kada se uzme sve u obzir, mogla bi od nje da ispadne izuzetna vampirka." Ruka joj je bila na reveru njegovog sakoa, oštri nokti uronjeni u materijal. Toplota vatre činila je da mu bude gotovo neprijatno. „Hajde, poljubi me, Čarlse."

Oklevao je.

Osmehnula se. Zubi su joj izgledali gotovo normalni. „Ne brini", reče. „Neću te ujesti."

„Lažljivice."

Zakikotala se i on usnama dodirnu njene. Čvrsto je savila ruke oko njega. Prešla mu je jezikom preko usana. Odmaknuše se od vatre i tako zagrljeni, pomalo nespretno spustiše se na divan. Ruka mu skliznu u njenu kosu.

„Da li ti zavodiš mene, ili ja tebe?“ reče ona. „Zaboravila sam ko je počeo.“

Primetio je da je duhovita u najneočekivanim trenucima. Prešao joj je palcem preko obraza. Poljubila ga je u zglobov šake, dodirnuvši jezikom tek zarasle tragove ujeda. Osetio je električni udar, sve do tabana.

„Zar je važno?“ odgovorio je.

Pritisnula mu je glavu u jastuk tako da je gledao u tavanicu i poljubila ga u vrat.

„Ovo možda neće biti vođenje ljubavi na kakvo si navikao“, reče ona. Zubi su joj sada bili oštiri i duži.

Bluza joj je bila izvučena iz suknje i otkopčana. Obline su joj bile devojački vitke i privlačne. Sada je i njegova odeća bila razdrljena.

„To bih i ja tebi mogao da kažem.“

Nasmejala se, dubokim muškim smehom i gricnula ga za vrat, dok joj je kosa padala preko lica, golicajući ga po ustima i nosu. Klizio joj je rukama uz i niz leđa i ramena, ispod bluze. Osećao je vampirsku snagu mišića koji su joj poigrali pod kožom. Zahvatila je zubima kopče na njegovom okovratniku i prednjem delu košulje, odgrizla ih i ispljunula jednu po jednu. Zamislio je Barstoa kako ih sledećih dana nalazi po sobi i nasmejao se.

„Šta je smešno?“

Odmahnuo je glavom i ona ga ponovo poljubi, u usta, oči i vrat. Bio je svestan pulsiranja svoje krvi. Milujući se, postepeno su se oslobodili četiri ili pet slojeva odeće koliko se smatralo da je pristojno nositi.

„Ako misliš da su to muke“, reče ona kada je otkrio još jedan niz kukica na boku njene suknje, „trebalo je da pokušaš da zavedeš neku damu visokog roda krajem petnaestog veka. Čudo je da moja generacija uopšte ima potomaka.“

„U toplim krajevima je sve jednostavnije.“

„Jednostavnije ne znači i prijatnije.“

Ležali su zajedno, grejući se telima.

„Imaš ožiljke“, reče ona, prateći noktom trag stare posekotine ispod njegovih rebara.

„Stečeni u kraljičinoj službi.“

Pronašla je dve rupe od metaka na njegovom desnom ramenu, ulaznu i izlaznu i uvukla vršak jezika u trag uboda ispod njegove ključne kosti.

„Šta je to što zapravo radiš za Njeno veličanstvo?“

„Negde na pola puta između diplomatije i rata nalazi se Diogenov klub.“

Poljubio joj je grudi i sam lagano utisnuvši zube u njenu kožu.

„Ti uopšte nemaš ožiljaka. Nemaš čak ni mladeža.“

„Kod mene sve zarasta, spolja.“

Koža joj je bila bleđa i glatka, gotovo ali ne sasvim bez malja. Namestila se za njega. Ugrizla se za punu donju usnu kada je nežno spustio svoju težinu na nju.

„Tako“, reče ona. „Konačno.“

Polako je uzdahnuo kada su se spojili. Čvrsto ga je držala nogama i rukama i izvila glavu uvis da mu ustima dohvati vrat.

Osetio je ledene iglice i na trenutak se našao u njenom telu i umu. Njegova širina bila je zaprepašćujuća. Sećanje joj se gubilo u maglovitoj daljini kao putanja zvezde u dalekoj galaksiji. Osećao je sebe kako se pokreće u njoj, okusio sopstvenu krv na njenom jeziku. Onda se ponovo našao u sebi, drhteći.

„Zaustavi me, Čarlse“, reče ona, sa crvenim kapljicama među zubima.
„Zaustavi me ako boli.“

Odmahnuo je glavom.

47. LONDONSKA KULA

Pismo sa pečatom lorda Rutvena bilo je dovoljno da mu obezbedi ulaz. Novorođeni dežurni gotovo se valjao niz kameno stepenište dok ga je Godalming lakonogo pratio. Bio je uzbuđen, na ivici eksplozije. Čuvar je bio mnogo sporiji od njega, umom i kretnjama. Godalming je tek počinjao da sagledava svoje nove moći. Još nije uspeo da im pronade granicu.

Malo pošto se smračilo, šetajući Hajd Parkom susreo je mladu damu koju je poznao. Zvala se Helena I-tako-dalje i povremeno je dolazila na Florensine večeri, obično sa nekim od glavatih glumaca, prijatelja gospođe Stoker. Uhvatio ju je pogledom i držao tako, omađijanu. Odvevši je do pogodne nadstrešnice sa klupama, naterao ju je da se oslobodi odeće, a onda joj je otvorio vrat i gotovo je ispraznio. Bila je jedva živa kada ju je ostavio.

Sada je bio pun Heleninog ukusa. Unutar lobanje su mu povremeno praskale minijaturne eksplozije i svaki put je znao sve više o toplokrvnoj devojci. Njen beznačajni život bio je njegov. Sa svakim hranjenjem postao je jači.

Iznad njega dizala se Bela kula, najstariji deo tvrđave. U blizini je bila Ćelija Bez Počinka, odaja promera četiri stope, projektovana tako da zatvorenik ne može da legne. Ugostila je takve neprijatelje države kao što je bio recimo, Gaj Fouks. Čak i one manje neudobne sobe bile su mehuri u steni iz kojih se nije moglo pobeći. Svaka debela vrata imala su majušnu rešetku. Godalming je čuo stenjanje prokletih iz nekih nastanjenih ćelija. Sužnji su bili na ivici izgladnelosti. Mnogi su pokušali sebi da pregrizu vene. Graf Orlok je bio čuven po surovosti prema pripadnicima sopstvene vrste, kažnjavajući ih za izdaju tamnovanjem koje je bilo isto što i sporo umiranje.

U jednoj od tih ćelija držali su i Kostakija. Godalming se u međuvremenu raspitao o zatvoreniku. Bio je drevni, saborac princa mladoženje još od vremena kada je ovaj bio tople krvi. Pričalo se da od hapšenja nije progovorio nijednu reč.

„Ovde je, ser.“

Dežurni, pomalo smešan u svojoj livreji sličnoj pozorišnom kostimu, izvadi svežanj ključeva i otključa trostruku bravu. Spustio je svetiljku na pod da povuče teška vrata i senka mu je zaigrala na podu iza njega.

„To bi bilo sve“, reče Godalming čuvaru i zakorači u ćeliju. „Pozvaću kada budem završio.“

Ugledao je zažarene crvene oči u tami. Ni njemu ni zatvoreniku nije bila potrebna svetiljka.

Kostaki je posmatrao svojeg posetioca sa ležaja. Godalming otkri da ne može da protumači izraz na njegovom izbrazdanom licu. Nije bilo trulo, ali je visilo na njegovoj lobanji kao staro platno, kruto i skoreno. Samo su mu oči bile žive. Karpaćanin je ležao na slamarici, okovan u lance. Oko članka zdrave noge bila mu je omča od Srebrne žice, postavljena kožom i pričvršćena za zid jakim beočuzima od srebra i gvožđa. Druga noga drevnog ležala je beskorisna, na slamarici, sa gužvom umrljanog zavoja na razmrskanom kolenu. Ćeliju je ispunjavao miris pokvarenog mesa. Kostaki je bio pogođen srebrnom kuglom. Drevni se zakašljao. Kroz vene mu je strujao otrov, šireći se. Bližio mu se kraj.

„Bio sam tamo“, izjavi Godalming. „Video sam da je inspektora Mekenzija ubio prerušeni policajac.“

Kostakijeve crvene oči ostadoše nepokretne.

„Znam da ste lažno optuženi. Vaši neprijatelji su krivi za to što ste završili u ovoj prljavštini.“ Mahnuo je rukom po ćeliji niske tavanice i bez prozora. Ličila je na grobnicu.

„Ležao sam šest decenija u Šato d'Ifli", reče Kostaki. „Ove odaje su prilično udobne u poređenju sa tamošnjim." Glas mu je i dalje bio snažan i iznenađujuće glasan u skućenom prostom.

„Razgovaraćete sa mnom?"

„Već to činim."

„Ko je to bio? Onaj policajac?"

Kostaki je ćutao.

„Morate imati na umu da mogu da vam pomognem. Imam uticaja na premijera."

„Meni više nema pomoći."

Između kamenja u zidovima curkala je voda. Na podu su rasle mrlje zeleno-bele buđi. Slične mrlje videle su se i na Kostakijevim zavojima.

„Ne", Godalming reče drevnome, „situacija je veoma teška, ali nije nepopravljiva. Ako bi oni koji kuju zaveru protiv nas bili osujećeni, bili bismo u velikoj dobiti."

„Dobit? Vi Englezi uvek tražite nekakvu dobit."

Godalming je osećao da je snažniji od ovog tuđinskog divljaka, oštrijeg uma. Bio je u stanju da preokrene situaciju tako da iz svega izađe kao jedini pobednik. „Kada bih uhvatio policajca, mogao bih da obelodanim zaveru protiv princa mladoženje."

„Škot je rekao istu stvar."

„Da li je Diogenov klub umešan u ovo?"

„Ne znam o čemu govoriš."

„Mekenzi ih je pomenuo, neposredno pre nego što je bio ubijen."

„Škot je mnogo toga čuvao za sebe."

Godalming je bio siguran da će Kostaki reći ono što zna. Video je kako u glavi drevnoga rade zupčanici i znao je koje poluge treba da povuče da se to dogodi.

„Mekenzi bi želeo da se ovo raščisti.”

Kostaki klimnu krupnom glavom. „Škot me je odveo do jedne kuće u Vajtčepelu. Onaj koga je pratio bio je novorođeni, poznat kao 'narednik' ili 'Deni'. Njegova lovina se na kraju okrenula protiv njega.”

„Isti čovek je ubio Mekenzija?”

Kostaki klimnu glavom, pokazujući na svoju ranu. „Jeste, isti koji je i meni ovo uradio.”

„Gde u Vajtčepelu?”

„Na mestu koje zovu Stari Jago.”

Čuo je za taj kraj. Svi tragovi su vodili u Vajtčepel: tamo gde je Džek Trbosek ubijao, gde je Džon Jago propovedao, gde su se često mogli videti agenti Diogenovog kluba. Sutra uveče, Godalming će otići u najmračniji deo Londona. Bio je uveren da narednik nije dorastao vampiru u koga se Artur Holmvud pretvorio.

„Drži se, stari”, reče Godalming drevnome. „Uskoro ćemo te izvući odavde.”

Izašao je iz ćelije i pozvao dežurnog, koji je zatvorio i zabravio teška vrata za njim. Iza rešetke na vratima, Kostakijeve crvene oči ponovo se ugasiše kada je spustio glavu na slamaricu.

Na kraju hodnika, pod lukom tavanice, stajao je visok, pogrbljen *nosferatu* u dugačkom, iskrzanom fraku. Glava mu je bila naduvana i pacolika, sa ogromnim zašiljenim ušima i isturenim sekutićima. Njegove oči, utonule u crne pećine koje su mu zamračivale obraze, bile su u neprestanom pokretu, leteći sa jedne tačke na drugu. Graf Orlok je čak i za svoje drugove

drevne bio uznemiravajuća pojava. Bio je jezivi podsetnik na to koliko se svi razlikuju od živih.

Orlok kliznu kroz hodnik. Činilo se da mu se pokreću samo stopala. Sve ostalo na njemu bilo je kruto kao da je voštana figura. Kada se našao blizu, njegove čupave obrve nakostrešiše se kao pacovski brkovi. Miris koji se širio od njega nije bio tako jak kao onaj u Kostakijevoj ćeliji, ali je bio odvratniji.

Godalming pozdravi upravnika, ali nije zatresao Orlokovu sasušenu kandžu. Orlok se zapilji u Kostakijevu ćeliju, pritisnuvši lice uz rešetku, sa šakama na hladnom kamenu sa obe strane vrata. Dežurni pokuša da se iskrade neprimećen od svojeg zapovednika. Orlok je retko postavljao pitanja, ali ga je bio glas da uvek dobija odgovor. Okrenuo je leđa ćeliji i zagledao se nemirnim očima u Godalminga.

„I dalje ćuti“, Godalming reče *nosferatuu*. „Tvrdoglav svat. Istrunuće tamo, pretpostavljam.“

Orlokovi zubi pacova-ajkule-zeca zastrugaše po donjoj usni. Grimasa je predstavljala njegov najbolji pokušaj da se osmehne. Godalming je žalio zatvorenike poverene brizi ovog stvorenja.

Dežurni ga otprati do glavne kapije. Nebesa iznad Kule počela su da se zare svetlošću. Godalming je još drhtao od okrepe koju je uzeo od Helene. Osećao je potrebu da otrči kući, ili da zaroni ispod Kapije Izdajnika i pliva.

„Gde su gavrani?“ upita.

Dežurni slegnu ramenima. „Otišli, ser. Tako se priča.“

Njegova kuća bila je zanimljiva, a knjige i slike su potvrđivale ono što je slutila. U njegovoj biblioteci, Ženevjev je otkrila pisanih sto pretrpanih knjigama, od kojih su mnoge imale obeležene stranice. Čarlsova interesovanja bila su raznovrsna; trenutno se bavio takvim naslovima kao što su bili *Moderni apostol i druge pesme* Konstance Nejdene, *Posle Londona* Ričarda Džerferiza, *Istinita istorija sveta* Lusijena de Tere, *Eseji o unapređenju obrazovanja* Marka Patisona, *Nauka etike* Leslija Stivena i *Nevidljivi univerzum* Pitera Gatrija Tejta. Među njegovim knjigama pronašla je uramljene fotografije Pamele, žene karakternog lica sa preraphaelovskim oblakom kose. Na slikama, Čarlsova supruga bila je uvek zamrznuta na suncu, opuštena u svojoj mirnoći dok su oni oko nje ukočeno pozirali.

Na stolu je pronašla i pero i mastilo i pomislila da ostavi poruku. Stajala je sa perom u ruci, ali nije mogla da se seti šta bi napisala. Čarls će se probuditi i videti da je nema, ali nije smatrala da je potrebno da objašnjava zašto. On je znao šta znači biti vezan dužnošću. Na kraju je samo napisala da će uveče biti u Holu. Pretpostavljala je da će je potražiti kada se vrati u Vajtčepel. Tada će možda biti potrebno da razgovaraju. Trenutak kasnije, potpisala je poruku sa 'S ljubavlju, Ženevjev', sa akcentom nalik na sićušni zarez iznad tečnog rukopisa. Ljubav je uvek bila dobra; ono što ju je zamaralo bila je priča o njoj.

Tek je u trećem pokušaju uspela da pronađe taksistu voljnog da preveze vampirku bez pratnje iz Čelsija u Vajtčepel. Njeno odredište možda nije bilo izvan Četiri milje, onog zamišljenog kruga van koga kočijaši nisu bili obavezni da voze, ali im je često trebalo platiti više da pristanu da voze u taj istočni deo.

En route, uljuljkana tihim zvukom točkova i osećajem zadovoljene žeđi, nastojala je da ne misli o Čarlsu i budućnosti. Prošla je kroz dovoljno bolnih veza da zaključi šta mogu da očekuju od života provedenog zajedno. Čarls je

imao trideset i nešto godina. Ona će večno imati šesnaest, neizmenjena. Za pet ili šest godina, izgledaće kao da mu je kćer. Za trideset ili četrdeset, njega više neće biti, pogotovu ako nastavi da uzima njegovu krv. Kao mnogi drugi vampiri, sa svesrdnim pristajanjem žrtava, uništavala je one do kojih joj je bilo najviše stalo. Druga mogućnost bila je da ga preobrati; kao njegova majka u tami, uvela bi ga u novi život i na kraju izgubila kao što svi roditelji gube decu.

Prešli su reku i grad je postao bučniji, življi, nastanjeniji.

Vampirski parovi su postojali, pa čak i vampirske porodice, ali ih je ona smatrala neprirodnim. Posle vekova provedenih zajedno, težili su da se stope u jedno biće sa dva ih više tela, upijajući toliko toga jedno od drugog da su gubili prvobitnu ličnost. Ako nista drugo, njihova legendarna okrutnost i bezobzirnost bile su gore od najgorih neumrlih razbojnika.

Jutro je bilo hladno i tmurno. Novembar je uveliko bio počeo i Noć veštica i Noć Gaja Fouksa su već bile prošle a da nijedna nije bila naročito veselo proslavljena. Magla je bila tako gusta da sunce nije uspevalo da se probije do ulica. Kočija je sporo napredovala.

Svet se ovaj put zaista promenio. Vampiri više nisu bih tajna bića. Ona i Čarls neće biti jedini, pa čak ni posebno neobični. Njihova mala ljubavna priča verovatno se ponavlja u hiljadu varijacija širom zemlje. Vlad Cepeš nije razmišljao o posledicama svojeg uspona. Kao nekada Aleksandar, presekao je čvor i pustio krajeve da padnu gde padnu, bez plana ih obzira.

Prethodna noć, sa Čarlsom, bila je više od hranjenja. Uprkos brigama, bila je obodrena njegovom krvlju. I dalje je osećala njegov ukus i osećala ga u sebi.

Kočijaš otvori poklopac na krovu i reče joj da su stigli u Trgovačku ulicu.

49. VITA BREVIS

Nije nameravao da se doveze u kočiji i vozika najpoganimom jazbinom Londona kao da je u šetnji na Pikadiliju. Nijedan kočijaš ionako ne bi pristao da zađe u Stari Jago, iz straha da mu ne skinu mesing sa kočije, otmu dnevni pazar i konju ispiju svu krv. Godalming je prilikom poslednjeg boravka u Vajtčepelu, kada je pratio ser Čarlsa, opazio kakva gužva vlada u tom kraju. Možda će biti potrebne nedelje strpljivog rada da pronađe narednika, ali će ga na kraju naći. Sada kada je Mekenzi bio mrtav a Kostaki u tamnici, nije više imao suparnika u lovu. Samo je on znao lice svoje lovine.

Idući Trgovačkom ulicom, pevušio je 'Podne duhova' iz *Rudigora*. Iako to nije bila politički ispravna melodija za bliskog saradnika lorda Rutvena, bilo je teško isterati je iz glave. S druge strane, kada bude imao neoborive dokaze da Diogenov klub kuje zaveru protiv princa mladoženje, sve će mu biti oprosteno. Njegove davne veze sa Van Helsingom biće izbrisane iz arhiva. Moći će da bira položaj. Artur Holmvud bio je u nezadrživom usponu.

Njegov noćni vid se značajno popravio. Obim njegove percepcije se svake noći širio. Magla koja je skrivala ljude na ulicama za njega je bila samo blaga zamućenost. Bio je u stanju da razluči beskrajno mnoštvo zvukova, mirisa i ukusa.

Čak i ako Rutven bude živeo zauvek, bilo je malo verovatno da će večno biti u milosti princa mladoženje. Bio je suviše temperamentan za svoj položaj. Na kraju će neizbežno pasti u nemilost. Kada se to dogodi, Godalming će biti spreman da se ogradi od svojeg pokrovitelja. Možda čak i da ga zameni.

Ove noći će se hraniti. Sa jačanjem moći, rastao mu je i apetit. Ono što je nekada bilo nespretno rvanje - navlačenje sa nekom toplokrvnom droljom pre nego što bi zagrizao u nju naraslim, bolnim zubima - postajalo je sve lakše sa

porastom sposobnosti da nametne svoju volju živima. Bilo je dovoljno da izda misaono naređenje odabranoj žrtvi i ona bi mu došla, nudeći mu vrat da se zadovolji. Bio je to elegantan i sladak proces. Njegovi postupci postali su prefinjeni, a uživanje u hranjenju pojačano.

Bilo je vreme da proizvede još vampira kao Penelopa Čerčvord. Trebaće mu konkubine, poslušnice, služavke. Svaki moćni drevni imao je svitu, porod koji ga je obožavao i služio mu. Po prvi put se upitao šta je sa novorođenom Peni. Ukrala mu je jedno odelo. Mora da je potraži i privoli sebi.

„Arte?“ začu se kultivisani glas neke devojke. „Lord Godalming, ako se ne varam?“

Pogledao je prema njoj i misli mu se strmoglaviše prema zemlji. Bilo mu je kao da su ga sa planinskog vrhunca svukli u blatnjavi jarak, da se bakće tričarijama pošto je imao viziju kolosalnih stvari.

„Gospođice Rid“, zapreo je, „kakvo je zadovoljstvo videti vas.“

Kejt Rid ga začuđeno pogleda, gotovo kao da je rekao nešto neprilično. Pomislio je da se napije njene krvi, ali još nije bio spreman. Vampirski krv bila je opojna. Samo istinski drevni mogli su da prežive takvu ishranu, uzimajući danak od svojih vazala. On još nije bio dovoljno snažan, ali je svakako Kejt mogla da bude koristan vazal u novom veku. Bez sumnje slaba, mogla bi se lako oblikovati u poslušnu sledbenicu.

Devojka je imala izraz kao da ju je neko ošamario: odisala je gađenjem. „Oprostite“, reče. „Prevarila sam se.“

Preobražaj je od nje načinio drugu osobu. Godalming je teško potcenio Kejt Rid. Potpuno ga je prozrela. Misli su mu bile ispisane na licu, ili tako drsko izložene u glavi da je čak i ta kukavna novorođena mogla da ih pročita. Moraće da bude oprezniji. Devojka se žurno, gotovo trčeći udaljila. Kod nje u skoroj budućnosti neće imati prođu. Ali imao je vremena. Jednom će i ona da padne. Napraviće projekt od toga.

Nastavio je da zviždi, ali mu je melodija sada zvučala bljutavo i šuplje. Zgađeno je zaključio da je Kejt Rid uspela da ga uzdrma. Bio je toliko obuzet svojim novim sposobnostima da je zaboravio na masku koja je bila deo njega mnogo pre nego što je postao neumrli. Dopustio je drugome da vidi njegovo pravo lice, što je bilo neoprostivo. Njegov ljudski otac bi ga dobro istukao zbog toga što je tako nesmotreno otkrio karte.

Poželeo je da se okruži ljudima, da se sakrije u gomili. Na drugoj strani ulice nalazio se pab, Deset Zvona. Tamo bi mogao da pronađe ženu. Prešao je ulicu, potrčavši da izbegne teretna kola u prolazu i progurao se u pab...

... među gostima je bilo i nekoliko toplokrvnih, ali je Deset Zvona uglavnom bio vampirski pab. Godalming se odupro neprivlačnom iskušenju da naruči pintu svinjske krvi, ali je prihvatio društvo dve novorođene kurve. Za sve osim njegove lovine, izgledaće kao murgatrojd iz Vest Enda koji je došao da se provede. Na sebi je imao svoju najkitnjastiju košulju i najtešnji sako i izgledao je sasvim u skladu sa ulogom praznoglavog pozera, žednog krvi.

Kurve su se zvale Nel i Mari Žanet; bile su pomalo pijane od džina i svinjske krvi. Nel je bila izuzetno kosmata, sa krutim riđim čekinjama na licu. Mari Žanet je bila Irkinja sa apsurdnim pretenzijama i novom odećom. Bila je gotovo lepa i imala je zakazan sastanak za kasnije, verovatno sa nekim obožavaocem dubokih džepova. Dotle je samo ubijala vreme, dok je Nel bila u ozbiljnoj potrazi za mušterijom, starala se da izgleda zainteresovano i hvalila ga da dobro izgleda i da je duhovit. On se, sa svoje strane, trudio da se ponaša kao pijani, raspaljeni idiot.

Nel je upravo iznosila ponudu koja je trebalo da zvuči primamljivo i u kojoj je trebalo da učestvuje treća, toplokrvna osoba. Predlagala je da svi odu u njenu sobu u blizini, gde će moći da uživa u obema i da u istoj postelji zadovolji sve želje. Pritom je trljala svoj čekinjasti obraz o njega, pružajući mu priliku da oseti njen životinjski miris.

„Dosta je da me gladiš na pravi način, Arti“, reče ona, prevlačeći rukom niz i uz krzno na ruci. „Zavisno od toga šta najvoliš.“

Godalming pogleda preko paba i ugleda jednog čoveka za šankom, u samom dnu prostorije. Oseti navalu uzbuđenja, jer je znao. Pritisnuo je lice uz Nelin vrat, pazeći da mu lice bude u senci. Čovek se okrenu, sa kriglom svinjske krvi u ruci i jednom nogom na šini ispod šanka i pogleda oko sebe. Bio je to narednik. Potegao je dobar gutljaj pića i nadlanicom obrisao lepljivi trag sa brkova. Iako je bio u kariranom odelu a ne u uniformi pozornika, bilo ga je nemoguće zameniti sa nekim drugim.

„Onaj čovek za šankom“, reče Godalming, „sa brčinama. Znaš li ga? Pazi da ne primeti da ga gledaš.“

Ako je primetila da je odjednom dvostruko inteligentniji i upola manje zainteresovan za nju, Nel je krotko prihvatila ove promene. Bila je navikla da ispunjava želje svojih kavaljera. Kao poslušna mala špijunka, bacila je pogled iz potaje i šapnula mu: „Redovni gost. Deni Drevot.“

Ime mu nije ništa značilo, ali je, kada ga je čuo, osetio grčeve uzbuđenja u stomaku. Njegova lovina imala je lice i ime. Drevot je praktično bio u Godalmingovim rukama.

„Učinilo mi se da ga poznajem iz vojske“, reče on.

„Bio je u Indiji, kol'ko sam čula. Il' u Avganistanu.“

„Mora da je bio narednik.“

„Neki ga tako zovu.“

Mari Žanet ih je slušala. Mora da se osećala izostavljeno, čekajući svojeg okasnelog zaštitnika.

„Oš da ga zovnem za sto?“ upita Nel.

Godalming pogleda u Drevotove svetlucave crvene oči. Iako su bile oštre i pronicljive, činilo se da ga nije primetio. „Ne“, reče kurvi. „Nije taj koji sam mislio da jeste.“

Drevot isprazni kriglu i izađe iz paba. Godalming sačeka trenutak pa i sam ustade, ostavivši dve kurve kao da ne postoje. Biće iznenađene, ali će se brzo okrenuti nekom drugom gostu. Kurve nisu predstavljale pretnju.

„Ej, 'de s' poš'o?" pobuni se Nel.

Zateturao se od stola, pretvarajući se da je pijan.

„U, ovaj je trešten“, Nel reče Mari Žanet.

Vrata se otvoriše baš u trenutku kada je stigao do njih i on se progura na ulicu, odgurnuvši pridošlicu u stranu. Drevot se žustro udaljavao u pravcu Starog Jaga. Godalming zakorači za njim, ali mu neko spusti ruku na rame.

„Arte?“

...od svih ljudi u kraljevini, da naleti baš na Džeka Sjuarda! Doktor se u međuvremenu mnogo promenio. I dalje tople krvi, činio se deset godina stariji, izbornog lica, kose prošarane sedim vlasima, nezdrave boje lica. Odeća na njemu nekada je bila kvalitetna, ali joj je sada nedostajalo nekoliko dugmadi i bila je prašnjava.

„Tako ti Boga, Arte, šta...?“

Drevot zastade da razgovara sa oštračem noževa. Godalming se zahvali Providenju i zapita se kako da se otrese ovog neželjenog starog prijatelja.

„Izgledaš...“ U nemoći da dovrši rečenicu, Sjuard odmahnu glavom i osmehnu se. „Ne znam šta da kažem.“

Godalming je bio siguran da Sjuard nije čist u glavi. Kada ga je poslednji put video - onomad u Purflitu kada se, kao toplokrvna budala, suprotstavio Drakuli i bio primoran da spasava život, ostavivši saborce da se suoče sa grofom

- Sjuard je bio nervozan, ali sabran. Sada je to bio slomljen čovek. Još je kucao, ali je bio kao sat koji preskače časove i ponekad po ceo minut ide unatrag.

Drevot je bio duboko u priči sa oštračem noževa. Čovek je verovatno bio jedan od njegovih saveznika.

„Pa ti si vampir!“ uzviknu Sjuard.

„Očigledno.“

„Kao *on*. Kao Lusi.“

Godalming se seti Lusi, kako je vrištala dok joj je ukucavao kolac u grudi. Jezivo škripanje testere na njenim vratnim pršljenima kada su joj Van Helsing i Sjuard odsekli glavu, prethodno napunjenu belim lukom. U njemu se ponovo javi stari bes. „A ne, ne kao Lusi.“

Drevot nastavi put. Godalming zaobiđe Sjuarda i zastade. Ako potrči, narednik će znati da ga prate i postaraće se da se otrese progonitelja. Ne obraćajući pažnju na Sjuarda, pošao je dalje, pretvarajući se da šepa a zapravo hodajući odmerenom brzinom, ne skidajući pogled sa Drevota. Lekar ga sustiže i pođe naporedo sa njim, uzvikujući da nadjača galamu nasrtljivog prosjaka. Iza njih, iz Deset Zvona izađe još neko. Bila je to Mari Žanet. Glasno je pozvala Sjuardovo ime. Sjuard je očigledno promenio navike otkako ga je Godalming poslednji put video.

„Arte, zašto si se preobratio? Zašto, posle svega što nam je uradio?“

Drevot zamaknu u bočnu ulicu. Godalming pomisli da je vika upozorila narednika.

„Zašto, Arte?“

Sjuard je bio na ivici histerije. Godalming ga odgurnu i zašišta. Morao je da se oslobodi napasnika. Lekar zastade, naslonjen na stub svetiljke, zaprepašćen i zgrožen.

„Ostavi me na miru, Džek.“

Lekar se tresao, ponovo obuzet starim strahovima. Godalming začu brzo kuckanje potpetica čizama Mari Žanet, koja je pojurila prema njima. Odlično. Kurva će zamajati Sjuarda. Okrenuo se i pošao za Drevotom. Narednik se žurno udaljivao od Jaga, rubom pijace prema Aldgejtu. Godalming je znao da će morati da sustigne novorođenog i obori ga. Imao je revolver napunjen srebrnim mecima. Drevot mu je bio potreban živ, ali je bio spreman da ga obogalji ako to bude potrebno da ga privede. Što teže bude povređen, to će biti spremniji da izda svoje saveznike. Drevot je bio ključ svega. Ako ga iskoristi kako treba, budućnost će biti ucrtana u njegovu korist. Bio je siguran u svoje sposobnosti i snagu. Njegovi povijeni očnjaci udobno su počivali u ležištima u vilici. Više ga nisu ozleđivali.

Kroz lavirintu sličan splet ulica oko pijace, Godalming je progonio narednika Denija Drevota. Čak i kada bi mu plen izmakao iz vida, činilo mu se da za njim ostaje svetleći trag u magli. Godalming je jasno čuo bat čizama nekoliko ulica dalje. Ovo je moglo da bude opasno. Narednik je prilikom atentata na inspektora Mekenzija pokazao savršenu mirnoću. Setivši se Kejt Rid, usmerio je samopouzdanje. Ne sme dozvoliti da mu preterana vera u sebe dođe glave.

Nastavio je oprezno da prati Drevota. Sada su već bili prošli pijacu i krivudali su prema Trgovačkoj ulici. Godalming zađe za ugao u ulicu Dorset, ali narednik nije bio tamo. Od ulice se odvajao niz dvorišta stambenih zgrada. Lisac mora da je šmugnuo u neko od njih. Oko jednog od ovih lučnih prolaza kovitlala se magla. Godalming je bio siguran da je svojeg čoveka saterao u ćorsokak. Iz dvorišta se moglo izaći samo kroz jedan od stanova.

Ponovo zviždućući, opijen blizinom pobede, bez žurbe se uputio prema dvorištu. Korak mu je bio lak i bio je spreman za veliki ispit svoje snage. Prvo će pretući novorođenog pesnicama, a revolver će izvući tek na kraju, kada se

budu svodili računi. Bilo je važno da dokaže svoju nadmoć nad nižim vampirom.

Na kraju Dorseta pojaviše se muškarac i žena koji su se kretali prema njemu. Bili su to Sjuard i njegova drolja. Oni nisu bili važni. Dobro će poslužiti, kao svedoci cele stvari. Džek Sjuard će na kraju biti od koristi Arturu Holmvudu.

„Džek”, reče, „ovde imam zarobljenog zločinca. Ostani na ulazu u dvorište i pozovi pozornika ako naiđe.”

„Zločinac!” uzviknu Mari Žanet. „Zar ovde, u Milerovom dvorištu?”

„Opasan očajnik”, reče im on. „Ovde sam u svojstvu poverenika predsednika vlade, po hitnom zvaničnom poslu.”

Sjuardovo lice bilo je mračno. Mari Žanet nije uspevala da pohvata konce događaja.

„Ja stanujem u Milerovom dvorištu”, reče kurva.

„Ko je taj čovek?” upita Sjuard.

Godalming je zurio u maglu. Činilo mu se da nazire narednika kako stoji u dvorištu i čeka ga.

„Šta je učinio?”

Godalming je znao šta će ostaviti najjači utisak na te budale. „On je Trbosek.”

Mari Žanet zasopta i pritisnu šaku na usta. Sjuard je izgledao kao da je primio udarac u stomak.

„Lusi”, reče lekar, sa rukom u džepu kaputa, „odmakni se.”

U Godalmingovom samopouzdanju pojavi se pukotina. Drevot ga je izazivao da uđe u Milerovo dvorište. Sjuard i Mari Žanet bili su nesnosne buve koje je trebalo otresti s leđa. Sudbina je pružala ruke prema njemu, smešeći se, ali se na putu do nje nalazila mala, ali zagonetna prepreka.

„Nazvao si je Lusi“, reče. „Ona se ne zove Lusi.“

Okrenuo se prema Sjuardu, koji mu hitro pristupi i načini pokret rukom. Godalming oseti ujed srebra u grudima. Nešto oštro ga je probolo i brzo i glatko mu je klizilo između rebara.

„Ni onaj tamo...“, reče Sjuard, odmahnuvši glavom prema dvorištu...

Godalmingovim grudima širio se džinovski bol. Bio je obložen ledom, ali se unutar njega nalazila usijana igla. Vid mu se zamuti, čuo je samo zamućenu zvonjavu, a ostala čula više nisu postojala.

„... ne zove se Džek.“

50. U SRCU TAME

Ponoć je bila odavno prošla. Ženevjev je sedela na Džekovoj stolici, zamišljeno posmatrajući razbacane hartije na stolu. Kada se vratila, Morison je nabrojao pet odvojenih kriza otkako je prethodnog popodneva napustila Hol. Mladić ju je krajnje učtivo optužio za zapostavljanje dužnosti, onako kao što je u poslednje vreme optuživao direktora. Hitac je pogodio metu. Nešto se moralo preduzeti. Džek je bio negde sa svojom vampirskom ljubavnicom, a ni ona sama nije bila bolja sa Čarlsom.

Namena Hola se menjala. Predavanja su posle Druitove smrti postala neredovna. Prevažodna svrha institucije, obrazovanje, prestajala je da postoji. U međuvremenu, zahvaljujući neprestanoj navali u ambulantu, Hol je primao sve više i više bolesnika. Učionice su se pretvarale u bolničke sobe. Kad god bi uspeo da se odvoji od ličnih interesovanja, Džek je upošljavao sve više medicinskog osoblja. Najveći problem bio je odvojiti dovoljno kvalifikovanih radnika za prijemnu komisiju. A novca je, kao i uvek, bilo nedovoljno. Oni koji su u prošlosti bili velikodušni odjednom su bili zaokupljeni drugim stvarima. Ili prelaskom u neumrle. Vampiri su bili poslovično nedarežljivi.

Osećala se rastrzano između već oslabiljene okrepe nedavnog hranjenja i hiljadu sitnih briga vezanih za Tojnbi Hol. U njenom životu je u poslednje vreme bilo previše događaja, previše sporednih stvari koje su joj oduzimale vreme. Zbog njih je zapostavljala one važne.

Ustala je i počela da šeta po sobi. Jedan zid je bio obložen Džekovim medicinskim knjigama i dokumentima. U uglu zida, pod staklenim poklopcem, nalazio se njegov dragoceni fonograf. Kao zamenici direktora, ovaj ured je trebalo da joj bude dom, ali je, umesto toga, nešto odvlačilo u Stari Jago i u Čelsi. Sada se pitala da li je bila u poteri za Džekom Trbosekom ili za Čarlsom Boregardom.

Zatekla je sebe kako stoji ispred prozorčića koji je gledao na Trgovačku ulicu. Magla je bila gusta, more uskomešanog žutila koje je zapljuskivalo zidove kuća. Novembar će za toplokrvne biti oštar kao britva. Ili kao skalpel.

Trbosek nije ubio još od poslednjeg vikenda u septembru. Nadala se da je zauvek prestao. Možda je pukovnik Moran bio u pravu, možda je Montegju Druit ipak bio Srebrni Nož? Ali ne, to nije bilo moguće. Ipak, Moran je te večeri rekao nešto što nije prestajalo da je kopka.

Preko puta Hola, umotan u crni ogrtač, stajao je čovek oko i iznad koga se kovitlala magla. Činilo se da se rve sa nekim unutrašnjim trvenjem, kao i ona. Bio je to Čarls.

Moran je rekao da je Hol stecište putanja, linija povučениh između mesta na kojima su se dogodila ubistva.

Sa iznenadnom rešenošću, Čarls pođe preko ulice, rasterujući maglu pred sobom.

51. OPROŠTAJ SA LUSI

Bila je ko god se prohte da bude. Ko god *muškarci* požele da bude. Meri Džejn Keli. Mari Žanet. Nećaka ujaka Henrija. Gospođica Lusi. Ma, bila bi i Elen Teri ako zatreba.

Džon je sedeo pored nje na postelji. Ponovo mu je pričala kako se preobratila. One noći kada joj je njegova neprežaljena Lusi podarila Mračni Poljubac. Sada je pričala o tome kao da *jeste* Lusi, a Meri Džejn neka druga osoba, neka bezvredna kurva...

„Bilo mi je tako hladno, Džone i bila sam tako gladna i *nova*...”

Bilo je lako zamisliti kako se Lusi osećala. Prilikom buđenja iz mrtvog sna obe su duboko u duši osetile paniku. I istu očajničku, bezdanu žeđ. S tim što se Lusi probudila u grobnici, propisno sahranjena i ožaljena. Meri Džejn je bila na kolicima, samo nekoliko minuta od jame sa krečom, na gomili sa drugim leševima za uklanjanje.

„Ona je bila prosta, bezvredna irska uličarka, Džone. Bila je, međutim, topla, sočna, živa. Puna krvi koja je pulsirala u njenoni slatkom vratu.”

Slušao ju je, ljuljajući glavom. Pretpostavljala je da je lud. Ali je i takav bio gospodin. I bio je dobar prema njoj, za nju. Ranije iste večeri, odbranio ju je od onog čudaka. Taj bezumni, sa pričom o Džeku Trboseku, izgledao je preteće, a Džon Sjuard mu se suprotstavio da je zaštititi. Nije očekivala da će biti tako hrabar zbog nje.

„Deca nisu bila dovoljna, Džone. Žeđ je bila užasna i izjedala me je iznutra.”

Meri Džejn je bila zbunjena novim željama. Trebale su joj nedelje da se prilagodi. To vreme joj se sada činilo kao san. Počela je da gubi sećanja Meri Džejn. Postajala je Lusi.

Nežnom rukom lekara, Džon joj je poravnao negliže na grudima. Bio je oličenje pažljivog ljubavnika. Maločas ga je videla u drugom svetlu. Kada je nožem oborio onog napasnika. Lice mu je bilo drugačije dok ga je ubadao. Džon joj je rekao da je osvećena i znala je da je mislio na Lusi. Nasilnik je bio čovek koji je upokojio Lusi. Sa njegovom smrću, taj deo prošlosti bio je ispran iz Džonovog uma. Možda će se vratiti njoj, kada postane još više Lusi a manje Meri Džejn. Sa Lusinim sećanjima koja su joj plavila um, Meri Džejn je polako tonula u mračno more.

Meri Džejn nije bila nimalo važna i nije imala zašto da žali za njom kada zauvek potone. U tim hladnim, mračnim dubinama biće joj lakše da zaspi i ponovo se probudi kao Lusi.

Ali njeno srce nije htelo da se preda...

Bilo je teško držati korak sa promenama, ali je znala da je važno da izdrži. Džon joj je bio najbolja nada da pobegne iz te sirotinjske sobe, sa tih opakih ulica. Na kraju će uspeti da ga ubedi da joj nađe kuću u boljem delu grada. Imaće finu odeću i sluškinje. I lepo vaspitanu decu sa čistom, slatkom krvlju.

Bila je sigurna da je nasilnik zaslužio da umre. Bio je to opak ludak. U Milerovom dvorištu se niko nije krio. Deni Drevot nije bio Trbosek. Bio je samo još jedan stari vojnik, pun laži o nevernicima koje je pobio i tamnoputim kučkama koje je povalio.

Kao Lusi, sećala se kako je Meri Džejn preplašeno skrivala vrat. Sećala se kako je Lusi kliznula između sarkofaga prema njoj.

„Trebala mi je, Džone“, nastavila je. „Trebala mi je njena krv.“

Sedeo je pored njene postelje, rezervisan i lekarski služben. Kasnije će ga zadovoljiti. I piti iz njega. Svaki put kada bi se napila postajala je manje Meri Džejn a više Lusi. Verovatno zbog nečega u Džonovoj krvi.

„Ta potreba bila je kao bol, bol za kakav pre toga nisam znala, koji mi je kidao želudac i plavio moj siroti mozak crvenom groznicom...“

Otkako se po drugi put rodila, ogledalo u njenoj sobi postalo je beskorisno. Niko nikad nije pozeleo da nacрта njen lik, te joj nije bilo teško da zaboravi sopstveno lice. Džon joj je pokazao Lusine slike, na kojima je izgledala kao devojčica, odevena u majčinu odeću. Kad god bi zamislila svoje lice, videla je samo Lusi.

„Prizvala sam je sa staze“, reče, nagnuvši se sa hrpe jastuka na postelji i približivši lice njegovom. „Tiho sam pevala i mahala joj. Pozelela sam da *pride* i ona je prišla...”

Pomilovala mu je obraz i položila glavu na njegove grudi. Setila se melodije i reči. 'Bejah samo ljubičica sa majčinog groba.' Džon je zadržavao dah, lako oznojen. Svako vlakno u njemu bilo je napeto.

Dok mu je pričala, u njoj je rasla žeđ prema njemu.

„Pred sobom sam videla crvene oči i glas koji me je dozivao. Sišla sam sa staze i našla je kako me čeka. Noć je bila tako hladna, ali je ona na sebi imala samo belu spavaćicu. Koža joj je bila bela na mesečini. Njena...”

Začutala je. Shvatila je da govori kao Meri Džejn, a ne Lusi. Meri Džejn, reče u sebi, pazi šta radiš...

Džon ustade, nežno je odgurnuvši i pređe preko sobe. Uhvatio se za ivice umivaonika i zagledao u ogledalo, kao da nešto traži u svojem odrazu.

Meri Džejn je bila zbunjena. Celog života je pružala muškarcima ono što su želeli. Sada je bila mrtva, ali su stvari ostale iste. Prišla je Džonu i zagrlila ga sa leđa. Poskočio je na njen dodir, iznenađen. Naravno, nije je video kako prilazi.

„Džone“, reče mazno, „dodi u krevet, Džone. Da me zagreješ.”

Ponovo ju je odgurnuo, ovaj put bez nežnosti. Bila je nenaviknuta na svoju vampirsku snagu. U glavi je i dalje bila nejakom žensko čeljade,

„Lusi“, reče on, prazno, ne obraćajući se njoj...

Ovo je razljuti. Ono malo od Meri Džejn, u naporu da održi usta i nos iznad površine mračnog mora, sada prasnu. „Ja nisam tvoja prokleta Lusi Vestenra“, povika. „Ja sam Meri Džejn Keli i nije me briga ko zna za to.“

„Ne“, reče on, posegnuvši rukom u sako, „zaista nisi Lusi...“

I pre nego što je ugledala srebrni nož, shvatila je koliko se nerazumno ponela. Zato što nije videla šta sledi. Osetila je slab bol u grlu. Tamo gde je bilo presečeno.

52. DŽEK U MAŠINI

Za stolom na recepciji sedela je starija gospođa tople krvi, zadubljena u najnoviji roman Mari Koreli, *Telma*. Boregard je čuo da je, posle preobražaja, proza slavne spisateljice postala manje kvalitetna. Vampiri su retko bili kreativni, jer su svu energiju usmeravali na prosto produženje života.

„Gde je gospođica Didone?”

„Menja direktora, gospodine. Trebalo bi da je u kabinetu doktora Sjuarda. Da vas najavim?”

„Ne treba, hvala.”

Gospođa se namršti i dodade još jednu mentalnu zabeležku u spisak 'stvari koje ne valjaju kod te vampirske namiguše'. Boregard je na trenutak bio iznenađen činjenicom da je u stanju da pročita njene prozirne i razvodnjene misli, ali je potisnuo ovo prolazno ometanje dok se peo prema direktorovom uredu na prvom spratu. Vrata su bila otvorena. Ženevjev nije bila iznenađena što ga vidi. Srce mu preskoči kada se setio kako je izgledala stisnuta uz njega, bele puti i crvenih usta.

„Čarlse”, reče ona.

Stajala je za Sjuardovim stolom, zatrpanom razbacanim hartijama. Zbog nečega se osećao nelagodno. Posle onoga što se dogodilo između njih, nije bio siguran kako da se ponaša u njenom prisustvu. Da je poljubi? Između njih je bio sto, pa bi zagrljaj preko njega bio nezgrapan. Tražeći nešto da mu skrene pažnju, ugledao je uređaj pod staklenim poklopcem, sklop mesinganih kutija sa krupnim dodatkom nalik na trubu.

„Ovo je Edison-Belov fonograf, zar ne?”

„Džek ga koristi za medicinske beleške. Voli da se igra napravama.”

Okrenuo se prema njoj. „Ženevjev...”

Bila mu je sasvim blizu. Nije je čuo kada je obišla sto. Lako mu je poljubila usne i ponovo je osetio u sebi, kao prisustvo u umu. Noge su ga jedva držale. Pretpostavljao je da je to od gubitka krvi.

„Sve je u redu, Čarlse“, reče ona, smešeći se. „Nisam nameravala da te začaram. Simptomi će nestati za nedelju ili dve. Veruj mi, imam iskustva sa tvojim stanjem.“

„*Nune scio quid sit Amor*“, citirao je Vergilija. Konačno saznao šta je Ljubav. Nije bio u stanju normalno da misli. Misli su mu lepršale po glavi poput leptira, nikad do kraja sagledane.

„Čarlse, ovo bi moglo da bude važno“, reče ona. „Radi se o nečemu što je pukovnik Moran rekao o Trboseku.“

Napregnuo je volju da se usredsredi na ono što mu je rekla.

„Zašto Vajtčepel?“ upitala je. „Zašto ne Soho ih Hajd Park ih neko treće mesto? Vampirizam nije ograničen na ovaj kraj, a nije ni prostitucija. Trbosek lovi ovde zato što mu je najzgodnije, zato što je i *sam* ovde. Negde u blizini...“

Odmah je shvatio. Njegove slabosti nestade.

„Malopre sam pregledala naše beleške“, reče ona, potapšavši jednu od hrpa na stolu. „Sve ubijene su u ovoj ili onoj prilici bile kod nas.“

Setio se Moranovog razmišljanja.

„Sve se vrti oko Tojnbi Hola“, reče on. „Druit i ti radite ovde. Strajdova je bila donesena ovamo, ubistva su se dogodila u krugu oko ove adrese. Rekla si da su sve ubijene bile ovde...“

„Da, u poslednjih godinu dana, ih tako nešto. Je li moguće da je Moran bio u pravu? Da je to stvarno bio Druit? Posle više nije bilo ubistava.“

Boregard odmahnu glavom. „Još nije gotovo.“

„Šteta što Džek nije ovde.“

Stegnuo je pesnicu. „Onda bismo imali ubicu.“

„Mislila sam na Džeka Sjuarda. On je lečio sve te žene. Možda bi znao šta bi moglo da bude zajedničko za sve njih.“

Ženevjevine reči mu se urezaše u mozak i odjednom mu sinu pred očima. Odjednom je *znao*...

„Sjuard je bio ono što im je zajedničko.“

„Ali...“

„Džek Sjuard.“

Vrtela je glavom, ali je znao da vidi isto što i on i da brzo dolazi do spoznaje. Umovi su im radili kao jedan. Znao je njene misli i ona njegove. Oboje su se setili kako je Elizabet Strajd uhvatila Sjuarda za članak noge. Želela je nešto da im poruči. Da pokaže čoveka koji ju je napao.

„Lekar“, reče ona. „Imale su poverenja u svojeg lekara. Eto kako je uspevao da im priđe, čak i kada je uveliko vladao strah...“

Razmišljala je unazad i prisećala se hiljadu pojedinosti koje joj prethodno ništa nisu značile. Mnoge male zagonetne bile su rešene. Stvari koje je Sjuard rekao ili radio. Odsustva, ponašanja. Sve je bilo objašnjeno.

„'Sa doktorom Sjuardom nešto nije u redu', rekli su mi“, reče ona. „Bog me ubio, budalu, Bog me ubio što ne slušam druge, Bog me ubio, Bog me ubio, Bog me ubio...“ Udarala se pesnicama po čelu. „Dičim se da mogu da čitam umove i srca muškaraca, a potpuno sam ignorisala Artura Morisona. Ja sam najgora budala koja se ikada rodila.“

„Ima li ovde nekakvih dnevnika?“ upita Boregard, pokušavajući da je odvрати od napada samooptuživanja. „Ličnih zapisa, beležaka, bilo čega? Te manijake često nešto vuče da zapisuju stvari.“

„Pregledala sam njegovu arhivu. Sadrži samo uobičajene materijale.“

„Zaključane fioke?“

„Samo ormarić sa fonografom. Voštani cilindri su osetljivi i moraju se čuvati od prašine."

Boregard čvrsto dohvati i iščupa poklopac sa naprave. Povukao je fioku ispod fonografa. Krhka brava popusti. Cilindri su bili u metalnim cilindrima, sa etiketama uredno ispisanim mastilom.

„Čepmen", čitao je glasno, „*Nikols, Šen, Strajd - Edouz, Keli, Keli, Keli, Lusi...*"

Ženevjev je stajala pored njega, preturajući dublje po fioci. „A na ovima... *Lusi, Van Helšing, Renjild, Lusina grobnica.*"

Svi su pamtili Van Helsinga; Boregard je čak znao da je Renfield bio prvi učenik princa mladoženje u Londonu. Ali..."

„Keli i Lusi. Čija su to imena? Neotkrivenih žrtava?"

Ženevjev je ponovo prelistavala hartije na stolu i usput govorila. „Lusi, pretpostavljam da je bila Lusi Vestenra, prvi plen Vlada Cepeša u Engleskoj. Doktor Van Helsing ju je upokojio, a Džek Sjuard je bio u njegovoj grupi. Neprestano je očekivao da Karpatska garda dođe po njega. Bio je maltene u bekstvu."

Boregard pucnu prstima. „I Art je bio u toj grupi. Lord Godalming. On će moći da nam otkrije pojedinosti. Sada se sećam. Lusi Vestenra. Upoznao sam je jednom prilikom, kada je još bila toplokrvna, kod Stokerovih. Pripadala je tom krugu."

Lepa, površna devojka, dosta nalik na Florens u mladosti. Svi muškarci su obletali oko nje. Pamelu se nije dopadala, ali se Penelopa, tada još dete, zalepila za nju. Palo mu je na pamet da je njegoova bivša verenica doterivala kosu po uzoru na Lusi. Tako je manje ličila na svoju rođaku.

„Džek je bio zaljubljen u nju", reče Ženevjev. „To ga je i privuklo u Van Helsingov krug. Ono što se dogodilo mora da ga je izbezumilo. Trebalo je da shvatim. *Nju* takođe zove Lusi."

„Nju?"

„Svoju ljubavnicu vampirku. To joj nije pravo ime, ali je on tako zove."

Ženevjev je preturala po izvučenoj fioci čvrstog ormana za spise, vešto prebirući po dosijeima."

„Što se tiče Keli", reče ona, „u našim knjigama ima mnogo žena po imenu Keli, ali samo jedna koja zadovoljava Džekove zahteve."

Pružila mu je list hartije, sa podacima o lečenju pacijenta. Keli, Meri Džejn, Milerovo dvorište broj 13."

Ženevjevino lice bilo je sivo kao pepeo. „To je to ime", reče ona. „Meri Džejn Keli."

53. VEZIVNO TKIVO

Devetog novembra 1888. godine, Ženevjev i Čarls Boregard napustili su zdanje Tojnbi Hola tačno u četiri *ante meridiem*. Zora je još bila satima daleko, a mesec zaklonjen oblacima. Iako se već bila pomalo proredila, magla je bila dovoljno gusta da omete čak i noćni vid vampira. Uprkos tome, brzo su stigli na odredište.

Prošli su Trgovačkom ulicom, kod paba 'Britanija' skrenuli u ulicu Dorset i potražili adresu navodnog prebivališta Meri Džejn Keli. U Milerovo dvorište moglo se ući samo kroz uski lučni prolaz od cigala na severnoj strani ulice Dorset, između broja 26 i svećarske radnje.

Nijedno od njih nije pobliže pogledalo odrpanu priliku koja se bila šćućurila odmah posle ulaza u dvorište, zbog inače velikog broja skitnica koje su spavale u budžacima, takozvanim 'štenarama', u tom kraju. Bilo je uobičajeno da oni koji nisu imali četiri penija za prenoćište prespavaju na ulici. Ta osoba je, međutim, bio Artur Holmvud, lord Godalming i nije spavao.

Ženevjev i Boregard potrošili su nekoliko minuta da utvrde koja vrata vode u broj 13, jednosobni dvorišni stan u prizemlju zgrade broj 26 u ulici Dorset. Privukla ih je tanka crvena linija svetlosti vatre na pragu.

Četvrt sata još nije bilo odzvonilo. U trenutku kada su stigli, doktor Sjuard je bio već dva sata u poslu. Vrata stana broj 13 u Milerovom dvorištu nisu bila zaključana.

54. JEBENI PAKAO!

Čarls je opsovao, boreći se da ne ostane bez daha, a Ženevjev, koju njegov izbor reči nimalo nije užasnua, morala je da se složi sa njim.

Masni miris krvi neumrle udario ju je poput metka u stomak. Morala je da se pridrži za dovratak da se ne obeznani. Nije joj bio prvi da vidi ono što su ubice ostavljale za sobom, kao i bojišta sa zemljom raskvašenom od krvi i kužne jazbine i sobe za mučenje i mesta pogubljenja. Milerovo dvorište broj 13 bilo je gore od svega.

Džek Sjuard klečao je usred jedva prepoznatljivih ostataka ljudskog bića. Još je bio u poslu, sa keceljom i rukavima košulje obojenim u crveno. Njegov srebrni skalpel svetlucao je na svetlosti ognjišta.

Soba Meri Keli bila je skućena i pretrpana nameštajem: postelja, stolica, kamin i jedva dovoljno poda da se čovek provuče. Džekovo operisanje rasprostrlo je devojčino telo preko postelje i poda i do visine od tri stope uz zidove. Jeftine muslinske zavese bile su isprskane tačkama veličine novčića od pola penija. U sobi je postojalo i ogledalo, sa prašnjavim staklom išaranim krvavim mrljama. U vatri je goreo svežanj odeće, bacajući crveni sjaj u Ženevjevine oči, osetljive od tame.

Džek nije pokazao naročitu zabrinutost zbog njihovog upada.

„Skoro je gotovo“, rekao je, izvlačeći nešto iz gomile u obliku pite koja je nekada bila lice. „Moram da bude siguran da je Lusi mrtva. Van Helsing kaže da joj se duša neće smiriti dok ne bude istinski mrtva.“

Govorio je mirno, kao da zna šta govori. U isto vreme kasapio je sa preciznošću hirurga. U njegovom umu očigledno je postojala svrha.

„Eto“, reče Džek. „Porodila se. Bog je milostiv.“

Čarls ga je držao na nišanu pištolja. Ruka mu je drhtala. „Baci nož i odstupi od nje“, reče.

Džek spusti nož na prekrivač sa postelje i ustade, brišući ruke o već krvavi deo kecelje.

„Vidite kako je spokojna“, reče. „Lepo spavaj, Lusi, voljena moja.“

Meri Džejn Keli bila je sasvim upokojena. Ženevjev je bila potpuno uverena u to.

„Svršeno je“, reče Džek. „Pobedili smo ga. Grof je poražen. Zaraza ne sme da se proširi.“

Ženevjev nije imala šta da kaže. Želudac joj je i dalje bio stegnuta pesnica. Džek tada kao da je prvi put primeti.

„Lusi“, reče, uzrujano. Video je nekog drugog, ko zna gde. „Lusi, sve je ovo bilo zbog tebe...“

Sagnuo se da podigne svoj srebrni skalpel i Čarls ga ustrelji u rame. Obrnuo se oko sebe, prstima grabeći vazduh i sudario se sa kaminom. Naslonio se rukom u rukavici na zid i kliznuo naniže, šireći kolena kao da želi da telom zauzme manji prostor. Čučajući uz ognjište, uhvatio se rukama za ranjeno mesto. Zrno je proletelo na drugu stranu i izbilo ubilački nagon iz njega.

Ženevjev zgrabi skalpel sa postelje. Ruka je svrbela od dodira srebra, pa je pomerila prste na emajliranu dršku. Bilo je teško verovati da je tako malena stvar nanela toliko bola.

„Moramo da ga izvedemo odavde“, reče Čarls. „Rulja će ga rastrgnuti.“

Ženevjev natera Džeka da se uspravi i zajedno ga odvukoše u dvorište. Odeća mu je bila lepljiva od krvi koja se sušila.

Bližilo se svitanje i Ženevjev je odjednom osećala umor. Hladan vazduh nije uspeo da joj izleči sevanje u glavi. Prizor unutrašnjosti stana u Milerovom

dvorištu broj 13 bio joj je urezan u um kao fotografija na papiru. I tamo će zauvek ostati, pomislila je.

Džek je bio potpuno krotak. Bio je voljan da bez opiranja pođe između njih do policijske stanice, ili do samog pakla.

55. LORD DŽEK

U sobi Meri Džejn Keli bilo je ošamućujuće toplo; mraz u dvorištu bio je otrežnjujući. Izašavši iz te klanice, Boregard postade svestan da je, uprkos tome što je misterija rešena, suočen sa dilemom. Žene su bile mrtve, a Sjuard beznadežno lud. Kakva bi pravda bila zadovoljena kada bi ga predao Lestrejdu? U čiju korist sada da dela? Ser Čarlsa Vorena, tako što će policiji pripasti zasluge za hapšenje? Princa mladoženje, tako što će se na kocu ispred Palate naći glava još jednog uništenog neprijatelja?

„Ujeo me je“, reče Trbosek, prisećajući se nekog trivijalnog incidenta, „ludak me je ujeo.“ Sjuard ispruži otečenu šaku u rukavici. Na dlanu je bila barica krvi.

„Vlad Tepeš će ga učiniti besmrtnim, da bi mogao večno da ga muči“, reče Ženevjev.

Neko izađe iz svećarske radnje i zastade u dovratku. Boregard ugleda crvene oči u tami i razazna siluetu krupnog muškarca u alster kaputu, sa okruglim šeširom. Koliko je taj vampir video? Zakoračio je u dvorište.

„Dobar posao, ser. Džek Trbosek je konačno zaustavljen.“

Bio je to narednik Drevot iz Diogenovog kluba.

„Sve vreme su postojala dva ubice koji su radili zajedno“, reče Drevot. „Bilo je toliko očigledno.“

Svet se ponovo okretao oko njega, a kaldrma mu propadala pod nogama. Boregard nije znao gde će se zaustaviti.

Drevot se sagnu i smaknu ćebe sa ljudskog zavežljaja gurnutog u ugao. Ukaza se belo mrtvačko lice koje je zurilo uvis, usana razvučenih u samrtno režanje.

„Pa to je Godalming!“ uzviknu Boregard.

„Lord Godalming, ser“, reče Drevot. „Bio je u dosluhu sa doktorom Sjuardom. Sinoć su se posvađali.“

Boregard nikako nije uspevao da sastavi sliku. Kleknuo je pored tela. Na grudima Godalmingove košulje bila je velika mrlja crne kivi. U sredini mrlje zjapila je rasevetana rana, tačno iznad srca.

„Koliko dugo ste ovo znali, Drevot?“

„Uхватili ste Trboseke, ser. Ja sam bio tu da vam čuvam leđa. Uprava me je odredila za vašeg anđela čuvara.“

Ženevjev je stajala po strani od njih, držeći Džeka Sjuarda za mišicu. Lice joj je bilo u senci.

„A Jago? Jeste li to bili vi?“ upita Boregard.

Drevot slegnu ramenima. „To je sasvim druga stvar, ser.“

Boregard ustade, uprevši štapom u kaldrmu i otrese kolena. „Izbiće strašan skandal. Godalming je bio veoma ugledan. Važio je za čoveka čije vreme dolazi.“

„Ime će mu biti potpuno obeščašćeno, ser.“

„Uz to je bio i vampir. To će izazvati velike potrese. Pretpostavljalo se da je Trbosek tople krvi.“

Drevot klimnu glavom.

„Imam utisak da će uprava biti zadovoljna“, nastavi Boregard. „Ovo će osramotiti mnoge. Biće lomova. Propalih karijera i izgubljenih časti. Premijer će ispasti budala.“

Ženevjev gorko primeti: „Sve je ispalo veoma zgodno, gospodo, ali šta će biti sa Džekom?“

Drevot i Boregard pogledaše prvo u nju, pa u Sjuarda. Trbosek je stajao naslonjen na dvorišni zid. Lice mu je bilo umorno i bezizražajno. Iz rane mu je kapala krv.

„Potpuno je sišao s uma", reče Ženevjev. „Ono malo lepka što ga je držalo na okupu sasvim se rastopilo."

„Bilo bi najbolje da mu gospodin Boregard presudi."

Ženevjev pogleda Drevota sa izrazom koji je odavao gnušanje. Boregard je osećao da nema izbora. Njegovim postupcima upravljali su drugi. Slutio je da je posao koji je trebalo da obavi za njih bio gotovo dovršen. Umorno je zaključio da je zapravo samo preskakao prepreke ka stazi koja je bila unapred pripremljena za njega.

„Pridrži ga", reče Boregard. „Neka ostane naslonjen na zid."

Ženevjevina šaka je bila na Sjuardovom vratu, sa noktima koji su narastali. „Čarlse", reče. „Ne moraš da budeš ti. Ako se već mora, mogu ja..."

Odmahnuo je glavom. Nije mogla da ga poštedi ovoga. Bilo je to isto kao sa Elizabet Strajd. Jednostavno je bio milosrdan. „U redu je, Ženevjev", reče. „Samo ga drži."

Znala je šta sledi i bila je saglasna. Uklonila je prste sa Sjuardovog grla. „Zbogom, Džek", reče. Ovaj ničim nije pokazao da ju je razumeo.

Boregard isuka mač iz štapa. Šištanje sečiva presekle je sitne šumove noći. Dženevjev klimnu glavom i Boregard probode Sjuardovo srce. Vrh mača zagreba po ciglama. Boregard izvuče oštricu i vrati je u štap. Na mestu mrtav, Sjuard se sroza niz zid. Pao je pored Godalminga. Dva monstruma jedan do drugoga.

„Dobro izvedeno, ser", reče Drevot. „Otkrili ste ubice i doktor Sjuard se uspaničio. Upokojio je svojeg partnera, a vi ste u bliskoj borbi savladali njega."

Boregarda je žestilo što se prema njemu odnose kao prema đaku koga drugovi podučavaju kako da se opravda.

„A šta ćete sa mnom?"

Boregard i Drevot se zagledaše u Ženevjev.

„Jesam li i ja 'nepodsećeni konac'? Kao Džek i Godalming? Kao ona sirota devojka unutra?" Pokazala je glavom prema vratima stana Meri Džejn Keli. „Pustili ste ga da je iskasapi, zar ne?"

Drevot je ćutao.

„Vi ili Džek ubili ste Godalminga, a onda ste, iako ste znali šta je, ostali da stojite u senci i pustili ga da obavi svoje sa njom. Tako je bilo zgodnije. Niste morali sami da prljate ruke."

Drevot ustuknu. Boregard je bio siguran da narednik negde kod sebe ima revolver napunjen srebrnim mecima.

„A mi smo se pojavili u pravom trenutku", nastavi ona. „Da upotpunimo priču." Ženevjev pokaza Sjuardov skalpel. „Hoće li vam trebati ovo? Da se sve uklopi."

„Ženevjev", reče Boregard, „ne razumem..."

„Naravno. Jadni moj Čarlse. Našavši se između krvopija kao što je bio Godalming i ovog stvorenja, Drevota, bio si žrtveno jagnje. Baš kao i Džek Sjuard."

Boregard je dugo zurio u Ženevjev pre nego što se okrenuo Drevotu. Ako bude došlo do toga, braniće je do smrti. Njegova odanost smicalicama Diogenovog kluba imala je granice preko kojih nije mogao da pređe.

Narednik je nestao. Tamo iza luka prolaza, magla se razilazila. Samo što se nije bilo razdanilo. Ženevjev mu priđe i on je zagrli. Svet je prestao da se ljulja i obrće. Zajedno su čvrsto stajali na njemu.

„Šta se dogodilo ovde", upita ona, „šta se zaista dogodilo?"

Još nije umeo da joj odgovori.

Umorni do kostiju, izađoše zajedno iz Milerovog dvorišta. Na drugoj strani ulice Dorset šetala su dva policajca u patroli, razgovarajući. Ženevjev zazvižda

da im privuče pažnju. Zvuk koji je proizvodila nije bio ljudski. Probo im je bubne opne poput igle. Izvukavši palice, policajci potrčaše prema njima.

„Bićeš heroj“, šapnu mu ona.

„Zašto?“

„Zato što nemaš izbora.“

Policajci su stigli do njih. Obojica su izgledali sasvim golobrado. Jedan od njih bio je Kolins, koga se sećala iz posete u koju joj je došao sa narednikom Tikom. Kolins prepoznade Boregarda i malo je nedostajalo da mu salutira.

„U onom dvorištu je ubijena žena“, saopšti im Boregard. „I dvojica ubica, takođe mrtvi. Džek Trbosek više neće ubijati.“

Kolins je izgledao zaprepašćeno. Onda se iskezi. „Znači, gotovo je?“

„Gotovo je“, reče Boregard i sam nesiguran, ali ubedljivim glasom.

Dvojica pozornika otrčaše u Milerovo dvorište. Trenutak kasnije, ponovo istrčaše na ulice i dunuše u pištaljke. Kraj će uskoro vrveti od policajaca, novinara i lovaca na senzacije. Boregard i Ženevjev će morati naširoko da objašnjavaju, dok im od toga ne pripadne muka.

Boregardu je u mislima bila slika Džeka Sjuarda kako kleči u onoj sobi u prizemlju, pored krvave stvari koja je nekada bila Meri Džejn Keli. Ženevjev zadrhta sa njim. Sećanje je bilo nešto što će zauvek deliti.

„Bio je lud“, reče ona, „i zato nije mogao da bude odgovoran.“

„Ko je onda“, upita on, „odgovoran?“

„Stvar koja ga je oterala u ludilo.“

Boregard diže pogled. Kroz proređenu maglu još je sijala sada već gotovo sasvim izbledela mesečina. Učinilo mu se da je video slepog miša, ogromnog i crnog, kako promiče naspram meseca.

Netli je nemilosrdno šibao upregnute konje. Visoka kočija provlačila se kroz prometne ulice kao panter u lavirintu Hempton Korta, sprečena da se kreće sa uobičajenom elegancijom i brzinom. Šire saobraćajnice grada brzo je prolazila. Vešanje trapa bilo je savršeno izvedeno i uljuljkivalo ju je u dremež bez krekjanja i škripe drveta i gvožđa. Kitnjasti grb na ulaštenim crnim vratima pratili su mračni pogledi prolaznika. Uprkos raskošnom enterijeru, Ženevjev se neugodno osećala u njegovoj udobnosti. Tapacirana u crno i sa prigušenim mesinganim svetiljkama, kraljevska kočija previše ju je podsećala na mrtvačka kola.

Prošli su kroz ulicu Flit, pored zatarabljenih i spaljenih prostorija velikih nacionalnih dnevnih listova. Večeras nije bilo magle, ali je duvao kao brijuč oštar vetar. Novine su i dalje izlazile, ali je Rutven postavio poslušne vampirske urednike. Čak su i zagriženim rojalistima dosadili nekritički napisi podrške poslednjim zakonima i beskrajno veličanje kraljevske porodice. Vrlo retko su se pojavljivali tekstovi koji bi se, u kombinaciji sa privatnim saznanjima, mogli nazvati vestima, kakva je bila nedavna zabeleška u *The Timesu* o isključenju pukovnika Sebastijana Morana iz Bagatel kluba, pošto su njegove bezmalo natprirodne veštine za stolom za vist, koje su neretko podrazumevale ne baš dozvoljene manipulacije kartama, sada bile prilično umanjene neobjašnjivim gubitkom malog prsta na obe šake.

Dok su prolazili kroz dvorišta sudova, tamne pločnike Stranda zasula je kiša letaka. Prolaznici, čak i oni koje je odeća obeležavala kao pripadnike gornjih slojeva, žurno su hvatali letke i trpali ih u džepove kaputa. Dežurni pozornik nastojao je da ih pokupi što više, ali su nastavili da padaju iz nekog tavanskog raja kao jesenje lišće. Ručno štampani u podrumima, bili su neiskorenjivi: bez obzira koliko je štamparija otkriveno racijama, koliko

sastavljača uhapšeno, hidri sličan duh otpora je opstajao. Kejt Rid, Čarlsova obožavateljka, postala je zvezda vodilja podzemne štampe. Prešavši u ilegalu, stekla je oreol anđela pobune.

Stigavši do Pel Mela, Netli, koga je Ženevjev ocenila kao strašljivca, zastao je kod Diogenovog kluba. Trenutak kasnije otvorila su se vrata i Čarls joj se pridružio u kabini. Pošto ju je poljubio hladnim usnama u obraz, seo je preko puta nje, obeshrabrujući svaku dalju intimnost. Nosio je besprekorno večernje odelo, skerletna postava njegovog ogrtača lila je krv na sedište kočije, a na reveru je imao savršenu belu ražu. Pogledala je prema vratima kada su se zatvarala i ugledala bezizražajno lice brkatog vampira iz Milerovog dvorišta.

„Laku noć, Drevot“, reče Čarls službeniku Diogenovog kluba.

„Laku noć, ser.“

Drevot je ostao da stoji na pločniku, u stavu mirno ali bez vojničkog pozdrava. Kočija je morala da ide zaobilaznim putem do Palate. Mel su tokom čitave nedelje držali u blokadi krstaši; ostaci barikada još nisu bili uklonjeni, a velike površine ulice Sent Džejms bile su razrovane, jer je kaldrma bila pretvorena u municiju za ulične okršaje.

Čarls se držao rezervisano. Od noći 9. novembra videla ga je nekoliko puta, čak je bila primljena u čuvenu Zvezdanu Komoru Diogenovog kluba da svedoči na tajnom sastanku koji je sazvala uprava. Čarls je bio pozvan da izvesti o smrti doktora Sjuarda, lorda Godalminga i usput, Meri Džejn Keli. Veće je odlučivalo koje istine treba da budu sakrivene, a koje date na uvid javnosti. Predsedavajući, toplokrvni diplomata koji je preživeo promene, saslušao je sve činjenice ali nije dao nikakvu presudu, jer je svaka informacija oblikovala politiku kluba koji je često bio više od kluba. Ženevjev je pretpostavljala da je klub, ako ne gnezdo pobunjenika, ono bar utočište za stubove *ancien regime*-a. Osim Drevota, u Diogenovom klubu bilo je malo vampira. Znala je da je za njenu diskreciju

garantovao sam Čarls. Da nije bilo tako, pretpostavljala bi da bi je narednik već posetio sa garotom od srebrne žice.

Čim su produžili put, Čarls se nagnuo napred i uzeo njene šake u svoje. Ozbiljno i napeto joj se zagledao u oči. Njih dvoje su dve noći ranije ponovo bili zajedno. Njegov okovratnik krio je tragove ujeda.

„Žene, preklinjem te“, reče, „dozvoli da zaustavim kočiju pre Palate i idi.“ Prsti su mu bih zariveni u njene dlanove.

„Ne budi smešan, dragi. Ne bojim se Vlada Cepeša.“

Pustio ju je i zavalio se nazad u naslon, očigledno obuzet nekakvom mukom. Očekivala je da joj se poveri. Već je naučila da se Čarlsove želje u mnogim stvarima sukobljavaju sa dužnostima. Trenutno je ona bila Čarlsova želja. Njegove dužnosti vodile su u pravcu koji još nije mogla da odredi.

„Nije u tome stvar...“

... nered u kojem je Boregard zatekao Majkrofta imao je ukus Konačnog Suda. Na ovom sastanku sam je bio uprava.

Predsedavajući se poigravao skalpelom. „Čuveni Srebrni Nož“, mrmljao je, oprobavajući sečivo na palcu. „Tako je oštar.“

Odložio je instrument i ispustio uzdah od koga su mu zaigrali obrazi. Izgubio je nešto od svoje poprilične težine i koža mu je visila, ali mu je pogled i dalje bio prodoran.

„Pozvani ste u Palatu. Pozdravite našeg prijatelja u kraljičinoj službi. Ne dozvolite da vas potrese njegov izgled. To je vrlo blagorodan čova. *Previše* blagorodan, zapravo.“

„Čuo sam da se pohvalno izražavaju o njemu.“

„Bio je veliki miljenik pokojne princeze Aleksandre. Sirota Aleks.“ Majkroft preplete debele prste i spusti podvaljke na njih. „Zahtevi koje

postavljamo našim ljudima veoma su visoki. U ovom krvavom poslu ima premalo slave, ali neko mora da ga obavlja."

Boregard pogleda u blistavi nož.

„Žrtve su neophodne", dodade Majkroft.

Boregard se priseti Meri Džejn Keli. I drugih, od kojih su neki bili samo imena u novinama, a neki zauvek zaleđena lica: Sjuard, Jago, Godalming, Kostaki, Mekenzi, fon Klatka.

„Svaki od nas učinio bi isto što tražimo od vas", nastavi Majkroft.

Boregard je znao da je to istina.

„Malo nas je preostalo."

Ser Mendevil Meservi očekivao je pogubljenje zbog izdaje, zajedno sa drugim uglednicima: dramskim piscem Gilbertom, finansijskim magnatom Vilkoksom, reformatoricom Beatris Poter, radikalnim urednikom Anrijem Labušerom.

„Predsedniče, jedna stvar mi nikako ne ide u glavu. Zašto baš ja? Šta sam to uradio što ne bi mogao Drevot? Pustili ste me da trčim kroz lavirint, ali je on uvek bio u blizini. Sve je to mogao i sam da postigne."

Majkroft odmahnu glavom. „Drevot je valjan čovek, Boregarde. Odlučili smo da vas ne opterećujemo znanjem o njegovoj ulozi u našim planovima, dokle god nisu ugroženi..."

Boregard uspešno proguta ovu pilulu.

„Ali Drevot nije isto što i vi. Nije džentlmen. Šta god da je učinio, nikada, ali baš nikada, ne bi bio pozvan pred njihova kraljevska veličanstva."

Boregardu je tek sada bilo sve jasno...

... dvojica karpatskih gardista u kompletnim uniforama uručili su Ženevjev graviranu pozivnicu; Martin Kuda, koji se pravio da je se ne seća i obarao glavu

i Rupert Hencau, Ruritanac čiji je sardonični osmejak neprestano pretio da pređe u okrutni smeh. Kao više-manje stalni vršilac dužnosti upravnika Tojnbi Hola, imala je više posla nego ikad, ali se kraljičin poziv nije mogao odbiti. Pretpostavljala je da treba da primi priznanje za svoj udeo u okončanju karijere Džeka Trboseka. Privatno priznanje, možda, ali svejedno počast.

Njihova imena nisu se pojavila u javnosti. Čarls je insistirao da zvanične zasluge pripadnu policiji. Javnost je bila ubeđena da je pozornik Kolins naleteo na Godalminga i Sjuarda kada su napuštali sobu u kojoj su zajedno raščerečili Meri Džejn Keli. Hitno pozvana pojačanja zarobila su ih u Milerovom dvorištu i u nastaloj gužvi obojica su bili ubijeni. Nije se znalo samo da li su koljači presudili jedan drugom da bi izbegli kolac, ih su ih policajci, obuzeti gnevom i užasom, zatakli tamo gde su ih zatekli. Podučena najnovijim običajima u sprovođenju pravde u Londonu, većina je verovala u ovo drugo objašnjenje, iako je u Odaji užasa madam Tiso već bila postavljena živopisna restauracija događaja, sa originalnom odećom i sa dva Trboseka koji rasparaju jedan drugoga.

U Skotland Jardu je ser Čarls Voren dao ostavku u zamenu za službu preko mora, a zamenio ga je Kejleb Kroft, drevni sa reputacijom vampira za prljave poslove. U gradu je trajala potera za novim manijakom, toplokrvnim ubicom zverske naravi i spoljašnjosti po imenu Edvard Hajd. Prvo je izgazio malo dete, a zatim pojačao ambicije tako što je probio slomljenim štapom srce novorođenog člana Parlamenta, ser Danversa Kerjua. Kada Hajd bude uhvaćen, pojaviće se novi ubica, pa sledeći, a za njim opet sledeći...

Dok su prolazili preko Trafalgar Skvera, u kabini kočije treperila je crvena svetlost. Iako je policija gasila lomače, pobunjenici su ih uvek iznova palih. Drvo je nalazilo puta da se pronese, a za potpaljivanje su korišćeni čak i delovi odeće. Sujeverno zazirući od vatre, novorođeni se nisu usuđivali da se previše približe. Grupe građana su se rvale sa policijom pored lomača, dok su

vatrogasci, reklo bi se preko volje, pokušavali da upere šmrkove prema njima. Kapetan Ejer Masi Šo, popularni zapovednik londonske vatrogasne brigade, nedavno je bio smenjen sa položaja, zbog navodnog odbijanja da se postara za paljevine na Trafalgar Skveru; umesto Šoa postavljen je doktor Kalistratus, tmurni Transilvanac bez iskustva i interesovanja za gašenje požara; pričalo se da ne može da uđe u svoju ured od gomile ostavki nagomilanih ispred vrata.

Ženevjev je posmatrala kroz prozor lomače naložene oko kamenih lavova i plamen koji je lizao gotovo do trećine Nelsonovog obeliska. Prethodno simbol sećanja na žrtve Krvave nedelje, lomače su sada imale novo značenje. Iz Indije su stizale vesti o novom ustanku. Sepoji su izvukli ser Frensisu Vormiju iz Crvene tvrđave u Delhiju i vezali ga ispred otvora cevi jednog od njegovih topova. Pošto su mu razneli grudi punjenjem od starog gvožđa i soli srebra, bacili su ga na lomaču i spalili do pepela i kostiju. Mnogi britanski vojnici i oficiri tople krvi prešli su na stranu domorodačkih pobunjenika. Prema lecima, iza kojih su očigledno stajali dobro obavešteni izvori, Indija je bila u otvorenoj pobuni, a nemiri su počinjali i u Africi i na istoku.

Mahalo se transparentima i uzvikivali su se slogani. Jedan od grafita poručivao je DŽEK I DALJE PARA. Pisma su i dalje stizala, nažvrljana crvenim mastilom i potpisana sa 'Džek Trbosek'. Dobijala ih je štampa, policija, ugledni pojedinci. Sada su pozivala žive da se udruže protiv svojih vampirskih gospodara i britanske novorođene da se odupru tuđinskim drevnima. Kad god bi bio ubijen neki vampir, 'Džek Trbosek' je preuzimao odgovornost. Čarls ništa nije govorio, ali je Ženevjev slutila da su mnoga od ovih pisama bila napisana u Diogenovom klubu. U odajama vlade u senci igrala se opasna igra. Čak je i to što je bezumnik postao heroj imalo svoju svrhu. Oni koji su Džeka Trboseka videli kao mučenika imali su Džeka Sjuarda, koji je srebrnim nožem sudio vampirskim tlačiteljima. Oni za koje je Džek Trbosek bio obično čudovište, imali su lorda Godalminga, arogantnog neumrlog koji je uklanjao žene iz najnižih slojeva koje je smatrao ološem. Priča je u svakom prepričavanju imala

drugo značenje, a Trbosek drugo lice. Za Ženevjev će to lice uvek biti lice Denija Drevola kako stoji po strani, prstiju krvavih od mastila, dok Meri Džejn Keli komadaju.

Javni red u gradu pretio je da se raspadne. Ne samo u Vajtčepelu i Lajmhausu, već i u Vajtholu i Mejferu. Što je teža bila ruka vlasti, ljudi su se više opirali. Najnovija moda kod Londonaca tople krvi iz svih društvenih slojeva bila je da zacrne lica kao minstrela i sebe nazivaju 'domorocima'. Petoricu armijskih oficira čekao je vojni sud i nabijanje na kolac za odbijanje da naredi svojim vojnicima da pucaju na mirne demonstracije lažnih crnokožaca.

Posle izvesnog pregovaranja i poprilične količine uvreda kojima ga je obasula postarija žena za crnjenog lica, Netliju su dozvolili da proveze kočiju kroz Kapiju Admiraliteta. Kočijaš je verovatno poželeo da može da prefarba grb na svojem vozilu.

Kao vampirka različite loze od one Vlada Cepeša, Ženevjev je, kao i uvek, ostala po strani. Isprva je za nju bilo olakšanje, posle vekovnog skrivanja, što ne mora da se pretvara da je tople krvi, ali je princ mladoženja na kraju postigao da situacija za većinu neumrlih postane jednako nepodnošljiva kao za žive koje je nazivao stokom. Na svakog plemićkog murgatrojda sa haremom dobrovoljnih krvnih ropkinja dolazilo je dvadeset Meri Džejn Keli, Lili Majlet ih Ketii Edouz, ubogijih nego ikad, kojima su vampirski atributi više predstavljali porok i breme nego moć i prednost...

... zajedno sa Ženevjev, otišao je u posetu Čerčvordovima. Penelopa više nije bila u postelji. Pronašli su je ispruženu u baštenskoj ležaljci u salonu zastrtom debelim zavesama, nogu pokrivenih kariranim ćebetom. Nedavno kupljeni sanduk, postavljen belim satenom, stajao je na nogarama tamo gde se obično nalazio sto.

Penelopi se vraćala snaga. Oči su joj bili bistre. Bila je, međutim, ćutljiva.

Boregard je na kaminu opazio Godalmingovu fotografiju; kruto je pozirao pored ukrasne biljke, ispred studijske pozadine; fotografija je bila ukrašena crnim krepom.

„Bio mi je nešto kao otac“, objasnila je Penelopa.

Ženevjev ju je razumela više nego što će Boregard ikada moći.

„Da li je zaista bio čudovište kao što se priča?“ upita Penelopa.

Boregard reče istinu: „Da, bojim se da jeste.“

Penelopa se gotovo osmehnu. „Dobro. Drago mi je. Jer i ja ću biti čudovište.“

Sedeli su zajedno, sa netaknutim šoljama na niskom stočiću, dok se spuštala tama...

... kočija je sada neometano klizila niz Šetalište Ptičjeg Kaveza prema Bakingemskoj Palati. Duž puta su na krstovima visili lancima okovani pobunjenici. Neki su još bili živi. U poslednje tri noći je u Parku svetog Džejmisa besnela otvorena bitka između živih i nemrtvih.

„Vidi“, reče Čarls, sa tugom, „eno Van Helsingove glave.“

Ženevjev izviri i ugleda nekakav jadni grumen na vrhu šiljka na zidinama. Bilo je takvih koji su tvrdili da je Van Helsing još živ, pod činima princa mladoženje, postavljen dovoljno visoko da gleda Drakulinu vladavinu nad Londonom. Bila je to laž; od njega je ostala samo movama zagađena lobanja.

Pred njima se uzdigla glavna kapija, sa vrhovima šipki odnedavno omotanim bodljikavom žicom. Karpaćani u uniformama crnim kao ponoć sa poprečnom grimiznom prugom, razvukli su ogromna gvozdena krila kao da su svilene zavese i kočija je ujezdila u dvorište. Ženevjev je zamišljala Netlija kako se znoji poput prestravljenog praseta na balu indijskih oficira. Osvetljena stražarskim vatrama i svetiljkama, Palata je rigala crni dim u nebo, demonska kao lik Moloha Žderača.

Čarlsovo lice bilo je bez izraza, ali mu je um bio usredsređen. „Možeš da ostaneš u kočiji“, reče, žurno i tonom nagovaranja. „Na sigurnom. Ja ću se već snaći. Ovo neće dugo trajati.“

Ženevjev odmahnu glavom. Vekovima je izbegavala susret sa Vladom Cepešom, ali je sada bila rešena da se suoči sa onim što je čekalo u Palati.

„Žene, preklinjem te.“ Glas mu se gotovo slomio.

Dve noći pre toga bila je sa Čarlsom, nežno lapćući krv sa posekotina na njegovim grudima. Sada je poznavala i shvatala njegovo telo. Vodili su ljubav. Poznavala ga je i razumela.

„Čarlse, zašto se toliko brineš? Nas dvoje smo junaci i nema razloga da strahujemo od princa. Osim toga, ja sam drevna kao i on.“

Kočija se zaustavila pored trema nalik na mračne ralje i sluga sa perikom priđe da im otvori vrata. Ženevjev siđe prva, uživajući u tihom škripanju sveže nasutog šljunka pod cipelama. Čarls je sišao za njom, napet kao tetiva luka, prikupljajući ogrtač oko sebe. Uхватила ga je za mišicu i priljubila se uz njega, ali on nije hteo da se opusti. Bio je nestrpljiv da se suoči sa onim što će zateći u Palati, ali je njegovo nestrpljenje bilo zatrovano zebnjom.

Sa druge strane ograde oko Palate, kao i obično, stajala je svetina. Mrgodni posmatrači zurili su kroz rešetke, čekajući da vide smenu gardijske straže. Ženevjev ugleda poznato lice nedaleko od kapije, Kineskinju iz Starog Jaga. Stajala je u društvu visokog kosookog starca koji je izgledao nekako zlokobno. Iza njih, u senci, stajala je viša, starija istočnjačka prikaza i Ženevjev oseti nalet minulog užasa, obnovljen. Kada je ponovo pogledala, grupa Istočnjaka bila je nestala, ali je srce nastavilo da joj ubrzano tuče. Čarls joj još nije ispričao celu priču o svojoj nagodbi sa drevnim ubicom.

Sluga, vampir dečakog lica, obojenog zlatnom bojom, poveo ih je uz široke stepenište i dugačkim štapom udario po vratima. Otvorila su se kao da ih

pokreće nekakav nečujni mehanizam i ukazalo se mermerom obloženo predvorje pod zalučenom tavanicom.

Pošto je njena jedina pristojna haljina bila upropašćena, morala je da kupi drugu. Sada ju je prvi put obukla, jednostavnu balsku haljinu bez kamera, čipke i volana. Sumnjala je da Vlad Cepeš mari za etikeciju, ali je pretpostavljala da je red da se upristoji iz poštovanja prema kraljici. Pamtila je njenu porodicu kao osnivače Hanovera. Jedini nakit na njoj bilo je malo zlatno raspeće na poslednjem od bezbrojnih nosećih lančića. Bilo je to sve što joj je ostalo iz vremena kada je bila tople krvi. Dao joj ga je njen prirodni otac, tvrdeći da ga je blagosloвила Jovanka Orleanka. Nije verovala u to, ali je nekako uspjela da ga sačuva kroz vekove. Mnogo puta je ostavljala čitave živote za sobom - kuće, uspomene, garderobe, imanja, bogatstva - i sa sobom nosila samo krstić koji Devica Orleanska verovatno nikada nije dotakla.

Deset metara visoke, prozirne svilene zavese razmaknule su se na promaji i ona i Čarls prođu između njih. Osećaj je bio kao da su prošli kroz džinovsku paukovu mrežu koja se razmiče da propusti neopreznu muvu. Pojaviše se sluge kojima je zapovedala vampirska dvorska dama i oslobodiše Čarlsa i Ženevjev ogrtača. Karpaćanin krznom prekrivenog lica postarao se da uzme Čarlsov štap. Srebro je bila zabranjeno na dvoru. Ženevjev nije imala šta da preda...

... pokušao je sve ne bi li je ubedio da ne ide s njim, osim da joj poveri kakav mu je zadatak dat da ga izvrši. Boregard je znao da će umreti. Njegova smrt će imati svrhu i bio je spreman na nju. Užasavalo ga je, međutim, ono što bi moglo zadesiti Ženevjev. Ovo nije bio njen rat. Kada bi to bilo moguće, pomogao bi joj da se spase po cenu sopstvenog života, ali je njegova dužnost bila važnija od oboje.

Dok su ležali zajedno, zagrejani obostranim pričešćem, rekao joj je ono što nije rekao nijednoj ženi posle Pamele.

„Volim te, Žene.“

„I ja tebe, Čarlse. I ja tebe.“

„Šta to?“

„Volim, Čarlse. Volim te.“

Njena usta su se ponovo našla na njemu i zakotrljali su se zajedno, spojeni...

... oko nogu joj se muvao mravojed, zadnjih nogu uprljanih sopstvenom pogani. Vlad Cepeš je izvršio upad u kraljevski zoološki vrt i pustio egzotične vrste da slobodno vršljaju po Palati. Ovaj siroti edentat bio je jedan od njegovih bezazlenijih ljubimaca.

Dvorska dama koja ih je vodila kroz predvorje koje je ličilo na katedralu bila je odevena u crnu somotsku livreju sa kraljevskim grbom na grudima. Sa uskim čakširama i zlatom okovanim čizmama do kolena, ličila je na dečaka-glumca. Mada ženstveno, lice joj je izgubilo svu žensku mekotu koju je moglo da ima dok je bila tople krvi.

„Gospodine Boregarde, vi ste mene zaboravili“, rekla je.

Prenut iz misli, Čarls se trgnuo kao da su ga uboli. Zagledao se u damu.

„Upoznali smo se kod Stokerovih“, objasnila je. „Pre nekoliko godina. Pre promena.“

„Gospođica Marej?“

„Sada udovica Harker. Vilhelmina. Mina.“

Ženevjev je znala ko je ta žena: jedna od preobraćenica Vlada Cepeša. Posle Sjuardove Lusi, prve pobede princa mladoženje u Britaniji. Kao i Džek i Godalming, bila je u Van Helsingovoj grupi.

„Taj strašni ubica bio je, znači, doktor Sjuard“, reče Mina Harker zamišljeno. „Bio je pošteđen samo da bi patio i da bi drugima donosio patnju. Lord Godalming takođe. Kako bi Lusi bila razočarana u svoje udvarače.“

Ženevjev je videla Mini Harker u dušu i shvatila da je ta žena osuđena - da je osudila sebe - da trpi posledice neuspeha. Neuspeha da odoli Vladu Cepešu i neuspeha njenih prijatelja da ulove i unište osvajača.

„Nisam očekivao da vas nađem ovde“, izlete Čarlsu.

„Kako služim u paklu?“

Bili su stigli do kraja predvorja. Nad njima su se nadnosile nove dveri. Mina Harker, sa očima poput užarenog leda, netremice ih je posmatrala dok je udarala u ploču, a zvuci udaraca zglobova njene pesnice u tom rezonantnom prostoru bili su glasni kao pucnji iz revolvera...

... Boregard je pamtio toplokrvnu Minu Harker, neizveštačenu i neposrednu u poređenju sa Florens, Penelopom ili Lusi, istomišljenicu Kejt Rid u pogledu vere da žena treba da zarađuje za život i da bude više od ukrasa. Ta žena je bila mrtva, a ova dvorska sluškinja belog lica bila je samo njena bleđa avet. Sjuard je takođe bio duh, kao i Godalming. A princ mladoženja i ona lobanja na šiljku bih su krivci za veliki deo sadašnjih ljudskih stradanja.

Unutrašnje dveri su se raskrilile, trzavo i škripeći i poslužitelj šokantnog izgleda pustio ih je u dobro osvetljeno predsoblje. Brojne i groteskne deformacije njegovog tela bile su naglašene specijalno skrojenom odećom živih boja. To nije bila novorođena žrtva katastrofalno neuspešnog menjanja oblika, već živ čovek sa strašnim urođenim nakaznostima. Kičma mu je bila strahovito iskrivljena, tako da su mu leđa bila sastavljena od više grba, a udovi, svi osim leve ruke, bili su naduveni i izvitopereni. Glava mu je bila otečena od isturenih kostiju lobanje, iz kojih su izbijali čuperci kose, a crte lica bile su gotovo sasvim neprepoznatljive od bradavičastih izraslina. Majkroft je pripremio Boregarda za ovo, ali je ipak osetio kako mu srce probada sažaljenje.

„Dobro veče", reče. „Merik, zar ne?"

Kroz mesnate preklope Merikovog lica probio se osmeh. Uzvratio je pozdrav, glasom zamućenim od viška tkiva oko usta.

„Kako je Njeno Veličanstvo večeras?"

Merik nije odgovorio, ali je Boregard mogao da zamisli izraz na neodgonetljivom prostranstvu njegovog lica. U jednom vidljivom oku i položaju iskrivljenih usta prepoznavala se tuga.

Pružio je Meriku posetnicu i rekao: „Šaljem vam pozdrave od Diogenovog kluba." Čovek je shvatio i zaklimao ogromnom glavom. Bio je to još jedan sluga uprave.

Merik ih povede kroz predsoblje, povijen kao gorila, otiskujući se dugačkom rukom nalik na batinu. Princa mladoženju je očigledno zabavljalo da ima ovo siroto stvorenje pred očima. Boregard ponovo oseti gađenje prema vampiru. Merik kucnu na vrata tri puta viša od njega...

... sinulo joj je, sa apsurdnim zakašnjenjem, da se Čarls zapravo ne boji onoga sa čim će se suočiti u Palati. Strahovao je za nju, za posledice nečega što bi uskoro trebalo da se dogodi. Uzeo ju je za ruku i čvrsto je stegnuo.

„Žene", reče, glasom jedva glasnijim od šapata, „ako ti ono što činim nanese zlo, molim te da mi oprostiš."

Nije ga razumela. Dok joj se um naprezao da ga shvati, on se sagnu i poljubi je u usta, na način živih ljudi. Okusila ga je i setila se svega...

... njen glas bio je miran u tami.

„Ovo može da bude zauvek, Čarlse. Doslovno zauvek."

Setio se svojeg sastanka sa Majkroftom.

„Ništa ne traje zauvek, dušo moja..."

... prekinuo je poljubac i odmakao se, ostavivši je zaprepašćenu. Tada se otvoriše vrata i njih dvoje uđoše da se poklone kraljevskim veličanstvima.

Mutno osvetljena slomljenim kandelabrima, prestoni dvorana bila je paklena štala za ljude i životinje, a njeni nekada svetli zidovi bili su okrnjeni i opoganjani. Uprljane i oštećene slike visile su nakrivo ili bile nabacane iza nameštaja. Na divanima i tepisima logorovala su stvorenja koja su se smejala, ridala, stenjala, cvilela i vrištala. Gotovo potpuno go Karpaćanin rvao se sa džinovskim majmunom, upirući i klizajući se tabanima po mermernom podu, debelo zasutom izmetom. Smrad usirene krvi i pogani bio je jednako jak kao u Milerovom dvorištu broj 13.

Merik objavi njihov dolazak skupu, mučeći se da izgovori njihova imena. Neko izvali prostakluk na nemačkom. Larma se pretvori u talase bezdušnog smeha, a onda ih preseče pokret ruke debele kao šunka. Rulja zamuknu; Karpaćanin iskoristi priliku da nabije majmunsku njušku u pod i životinji slomi kičmu, prevremeno okončavši odmeravanje snage.

Na podignutoj šaci, ogroman prsten sa dragim kamenom prikupljao je odraze sedam ognjišta. Ženevjev prepozna Koh-i-Nor, ili Jezero Svetlosti, najveći dijamant na svetu i najvredniji primerak u zbirci poznatoj kao Krunski nakit. Nije mogla da skrene pogled sa njegovog blistavog sjaja i vampira koji se njime razmetao. Princ Drakula sedeo je na svojem tronu, masivan kao komemorativni kip. Njegovo neprirodno podbulo lice bilo je jarko crveno ispod smežuranog sivila. Brkovi ukrućeni od nedavno popijene krvi visili su mu do grudi, gusta kosa padala je u bičevima po ramenima, a brada obrasla crnom strnjikom bila je poprskana česticama poslednjeg obroka. Leva ruka je labavo držala kraljevsko žezlo, koje u njegovoj šaci nije izgledao veće od loptice za tenis.

Čarls se tresao u prisustvu svojega neprijatelja, a smrad ga je ljuljao poput udaraca pesnicom. Ženevjev ga je pridržavala i osmatrala okolinu.

„Nisam sanjao da...“, mrmljao je, „nikada nisam...“

Crni somotski plašt sa okovratnikom od hermelina, iskrzanih krajeva, visio je sa Drakulinih ramena kao krila džinovskog šišmiša. Ispod je bio go, tela gusto obraslog umršenim čekinjama, sa usirenom krvlju na grudima i udovima. Njegova bela muškost bila mu je savijena u krilu, sa vrhom grimiznim kao jezik otrovnice. Telo mu je bilo nadošlo od krvi, a na vratu i mišićama pulsirale su vene debele kao konopci. Vlad Cepeš je za života jedva bio srednje visine, a sada je bio džin.

Devojka tople krvi protrča preko odaje, bežeći od jednog od Karpaćana. Bio je to Rupert od Hencaua, u pocepanoj unifomi, tamno crvenog lica. Kosti njegove lobanje su se pomerale dok je bauljao, izobličujući i preobražavajući mu lice. Oborio je devojku zamahom šape, oderavši joj svilu i kožu sa leđa. Onda poče da joj rastrže leđa i bokove trozglobnim čeljustima, proždirući meso zajedno sa krvlju. Hraneći se tako, Hencau je zadobijao vučji izgled, izvlačeći se iz čizama i čakšira, sa smehom koji se pretvarao u zavijanje. Devojka je ostala na mestu mrtva.

Drakula se smešio, pokazujući žute zube veličine i oblika zašiljenih palaca. Ženevjev je zurila u lice Kralja Vampira.

Kraljica je klečala pored prestola, sa bodljikavom ogrlicom oko vrata i teškim lancem koji se pružao od nje do labave narukvice na zglobu Drakuline šake. Bila je u negližeu i čarapama, smeđa kosa bila joj je raspuštena, a lice umrljano krvlju. U ovoj izmučenoj, kukavnoj prikazi bilo je nemoguće prepoznati onu oblu sredovečnu ženu kakva je nekada bila. Ženevjev se nadala da je Viktorija sišla s uma, ali je strahovala da je svesna onoga što se dešava oko nje. Kraljica je okretala glavu od prizora Karpaćanina koji se hranio.

„Vaša veličanstva“, reče Čarls, sagnuvši glavu.

Iz Drakulinih krokodilskih ralja prosu se gromoglasan prdež smeha. Smrad njegovog daha ispuni dvoranu. Zaudarao je na sve što je mrtvo i trulo.

„Ja sam Drakula“, reče, na iznenađujuće tečnom i mekom engleskom. „A ko bi trebalo da budu ovi dragi i dobrodošli gosti?“

... glava mu se nalazila u središtu košmarnog kovitlaca, a u srcu mu je carovala čelična rešenost. Ono što je video oko sebe činilo ga je *justum et tenacem propositi virum*, čovekom uverenim i odlučnim u onome što smeru. Kasnije će, ako bude živ, možda dozvoliti da ga obuzme mučnina, ali sada, u ovom odsutnom trenutku, mora da sačuva punu kontrolu nad sobom.

Iako nikada nije bio vojnik, Boregard je učio strategiju, u školi i na bojištu. Zapamtio je, automatski, položaj svih prisutnih u prestonoj dvorani. Većina mu nije bila važna, ali je bio naročito svestan Ženevjev, Merika i mada nije znao zašto, Mine Harker. Svi oni su stajali iza njega.

U središtu njegove pažnje bili su muškarac i žena na prestolu; kraljica, čije su mu vidno duševne muke stezale srce i princ, koji je opušteno sedeo na prestolu, kao duša haosa oko njega. Drakulino lice kao da je bilo naslikano na vodi; povremeno skamenjeno u tvrdi led, ali najveći deo vremena u pokretu. Boregard je razaznavao lica ispod površine. Crvene oči i vučji zubi nisu se menjali, ali je oko njih, ispod čekinjave kože obraza, ležalo obličje koje se neprestano menjalo: čas je to bila čupava, vlažna njuška, čas tanka, glatka lobanja.

Na stepenik ispred prestola pope se besprekorno odeveni vampir mladićkog lika, sa erupcijom čipke oko vrata.

„Ovo su heroji Vajtčepela“, objasni, mašući maramicom ispred usta i nosa. Boregard prepozna predsednika vlade.

„Njima možemo da se zahvalimo za uništenje očajničkih ubica poznatih kao Džek Trbosek“, nastavi lord Rutven. „Zloglasnog doktora Sjuarda i avaj, Artura Holmvuda, nezahvalnog izdajnika...“

Princ se krvožedno iskezi, a brkovi mu zaškripaše kao kožno remenje. Kao Godalmingov otac u tami, Rutven je očigledno bio bolno pogođen podsećanjem na jeziva nedela pripisana njegovom štićeniku.

„Odano ste nam i čestito služili, podanici moji“, Drakula izreče pohvalu koja je zvučala kao pretnja...

... Rutven je stajao pored princa Drakule, upotpunjujući trijumvirat vladalaca, drevnih vampira i novorođene kraljice. Nije bilo nikakve sumnje da je Vlad Cepeš sam vrh ovog trojstva moćnih.

Ženevjev je upoznala Rutvena vek ranije, na putovanju kroz Grčku. Ostavio je utisak pomodara, koji se očajnički zabavljao romantičnim trivijalnostima da zaboravi na pustoš vekovanja. Postavši premijer, menjao je dosadu za neizvesnost, pošto je morao biti svestan da su izgledi da se sunovrati u ambis srazmerni visini na koju se uzdigne. Pitala se da li još ko vidi strah koji se poput pacova gnezdio u grudima lorda Rutvena.

Drakula je gotovo dobroćudno odmeravao Čarlsa. Ženevjev je osećala kako u njenom voljenom kipi krv i opazila da je zauzela preteće držanje, iskeženih zuba i prstiju zgrčenih u kandže. Primorala je sebe da zauzme ponizan stav ispred trona.

Princ okrenu lice prema njoj i izvi debelu obrvu. Lice mu je bilo mreža zaceljenih ožiljaka, koja je prekrivala njegove glatke crte.

„Ženevjev Didone“, reče on, kotrljajući njeno ime na jeziku, pokušavajući da iscedi značenje iz slogova. „Čuo sam priče o vama, još u davna vremena.“

Ispružila je prazne šake.

„Kada sam još bio nov u ovom blaženom stanju“, nastavi on, izražajno gestikulirajući, „o vama se već pričalo sa poštovanjem. Bio je to zamoran posao, voditi računa o grananjima naše vrste. S vremena na vreme do mene su stizali glasovi o vama.“

Govoreći to, princ kao da se nadimao. Pretpostavljala je da je go ne samo zato što mu se može, već zato što odeća sputava njegovo obličje koje ne miruje.

„Jednu moju dalju rođaku ubrajali ste u prijateljice, čini mi se.”

„Karmilu? Istina je”, reče Ženevjev.

„Delikatni cvetak i nikad prežaljen.”

Ženevjev klimnu glavom. Ljubaznost ovog čudovišta bila je otužna i teška za gutanje. Jednako toplo i nesvesno kao što gospodar miluje starog lovačkog kera, princ ispruži ruku i pomilova kraljičinu umršenu kosu. U Viktorijinim očima pojavi se panika. Oko stepenika prestonog uzvišenja baškario se čopor ženskih *nosferatua* u crnim pokrovima, supruga koje je Drakula odbacio. Listom lepotice, bestidno su zadizale haljine, pokazujući udove i grudi i bedra. Šištale su i pohotno se protezale kao mačke. Kraljica ih se očigledno užasavala. Drakulini ogromni prsti obuhvatiše Viktorijinu krhku lobanju i lako je stegnuše.

„Moja gospo”, nastavio je, „zašto ste toliko čekali da dođete na moj dvor? Bili biste dobrodošli u naš zamak u Transilvaniji, koji nam toliko nedostaje, kao i na naše ovdašnje, savremenije imanje. Svi drevni dobro su mi došli.”

Drakulin osmeh bio je uverljiv, ali je iza njega kezio zube.

„Vređaju li vas moje reči, gospo? Stotinama godina lutali ste sa jednog na drugo mesto, večno u strahu od ljubomore živih. Kao svi neumrli, bili ste prokaženi na zemaljskom šaru. Nije li to bila nepravda? Progonjeni od nižih, bili ste lišeni utehe crkve i okrilja zakona. I vi i ja ostali smo bez devojaka koje smo voleli, palih kao žrtve gejačkih kolaca i srpova. Iako me zovu Nabijač, nisam bio taj koji je probo srce Karmile Kamštajn, niti Lusi Vestenra. Moj mračni poljubac daruje život, večan i opojan, a srebrni noževi hladnu smrt, praznu i beskonačnu. Te crne noći su, srećom, prošlost, a mi konačno zauzesmo mesto koje nam po pravu pripada. Učinio sam to za dobro svih koji su *nosferatu*. Niko više ne mora da krije svoju pravu prirodu među toplokrvnima, ih da trpi moždanu groznicu crvene žeđi. I sami ove blagodeti uživajte, Šandanjakova kćeri u tami, pa ipak u

vama za Drakulu ljubavi nema. Nije li to za žaljenje? Nije li to držanje površne i nezahvalne žene?"

Drakulina šaka obuhvatala je Viktorijin vrat, palcem joj milujući grlo. Kraljičin pogled bio je oboren.

„Niste li nikada bih sami na svetu, Ženevjev Didone? I niste li sada među prijateljima? Među sebi ravnima?"

Postala je neumrla pola veka pre Vlada Cepeša. U vreme kada se preobratala, princ je bio beba u naručju, koja će uskoro biti predata u život u ropstvu.

„Nabijaču", reče, „sebi ravnoga još ne pronađoh."

... dok je princ streljao pogledom Ženevjev, Boregard zakorači napred.

„Nosim vam poklon", reče, sa rukom ispod revera fraka, „suvenir iz našeg istraživanja Ist Enda."

U Drakulinim očima zasja filistinska pohlepa istinskog varvarina. Uprkos zvučnim titulama, samo ga je jedna generacija delila od njegovih brutalnih gorštačkih predaka. Ovaj princ nije ništa toliko voleo kao lepe stvari. Šarene, šljašteće igračke. Boregard izvadi iz unutrašnjeg džepa nešto umotano u platno i razmota ga.

Sinu Srebrna svetlost.

Vampiri su se dotle hranili u senkama, glasno sisajući i mljackajući krv i meso mladića i devojaka. Sada je sve utihnulo. Verovatno se radilo o pričini, ali je maleno sečivo blistalo, osvetljavalo čitavu dvoranu kao minijturni ekskalibur. Drakulino lice se iskrivi od besa, a onda mu poruga i omalovažavanje pretvoriše lice u iskeženu masku. Boregard je držao srebrni skalpel Džeka Sjuarda.

„Misliš da mi prkosiš tom iglicom, Englezu?"

„Ovo je poklon", odvrati Boregard. „Ali ne za tebe."

Ženevjev poče da uzmiče, nesigurna o čemu se radi. Merik i Mina Harker bili su predaleko da bi mogli da utiču na to što se dešavalo. Karpaćani prekinuše svoje zabave i stadoše u polukrug sa jedne strane. Nekoliko žena iz harema ustadoše, crvenih usta vlažnih i gladnih. Između Boregarda i prestola nije bilo nikoga, ali je znao, ako pođe prema Drakuli, da će naići na zid od vampirskih kostiju i mesa.

„Za moju kraljicu“, reče Boregard i baci nož u luku u vazduh.

Sjaj prevrćućeg srebra odražavao se u Drakulinim očima, u kojima se ponovo rascvetao mrak pomame. Viktorija uhvati skalpel u letu...

... sve je bilo planirano za ovaj trenutak, da dovede Čarlsa u prisustvo kraljevskih visočanstava, da mu omogući da izvrši ovaj jedan zadatak. Ženevjev, koja je i dalje osećala njegov ukus u ustima, sada je to znala...

... Kraljica gurnu sebi oštricu ispod dojke, prikucavši negliže za rebra i probivši srce. Bila je to brza i milosrdna smrt za nju. Radosno jeknuvši, stropoštala se sa platforme, krvareći iz smrtonosne rane i skotrljala niz stepenice, uz zvečanje lanca koji je klizio za njom. *Sic transit Victoria Regina.*

Predsednik vlade se probio kroz harem, gurajući harpije u stranu i uzeo kraljičino telo u naručje. Glava joj se zabacila kada je jednim pokretom izvukao skalpel. Rutven je pritisnuo dlan na ranu kao da će je tako vratiti u život. Uzalud. Ustao je i dalje držeći Srebrni nož u ruci. Prsti počеше da mu se dime i on odbaci skalpel, jauknuvši sada od sopstvenog bola. Okružen Drakulinim naložnicama, čija su se lica preobražavala od gladi i besa, premijer se tresao u svojim murgatrojdskim čipkama.

Boregard je čekao potop.

Princ - koji više nije bio i mladoženja - bio je na nogama, u ogrtaču koji se kovitlao oko njega kao olujni oblak. Iz usta mu izbiše kljove, a šake se pretvoriše u grozdove kopljastih šiljkova. Njegovoj moći bio je zadatak udarac od kojega nikada neće moći da se oporavi. Albert Edvard, princ od Velsa, sada je

bio kralj, a očuh koji ga je poslao u Pariz, u prijatno ali isprazno izgnanstvo, više nije mogao da upravlja njegovim postupcima kao pre. Imperija koju je Drakula uzurpirao sada će se podići protiv njega.

Boregard je bio spreman da umre, jer je učinio ono što je bilo potrebno.

Drakula podiže ruku, sa lancem koji mu se beskorisno ljuljao sa zgloba i pokaza prstom prema Boregardu. Suviše izbezumljen da bi mogao da govori, bljuvao je mržnju i bes.

Pokojna kraljica bila je baba Evrope. Sedmoro njene dece još je bilo živo, a četvoro među njima još je bilo tople krvi. Brakovima i nasleđem povezali su preostale kraljevske kuće Evrope. Čak i ako Berti bude uklonjen, ostalo je više nego dovoljno punopravnih kandidata za presto. Bila bi to fina ironija da Kralja Vampira svrgne šačica krunisanih hemofiličara.

Boregard zakorači unazad. Iznenada otrežnjeni, vampiri počеше da mu se približavaju. Žene iz harema i oficiri garde. Žene navališe prve i oboriše ga na pod, kidajući...

... Čarls je pokušao da je sačuva odmazde držeći je dalje od planova Diogenovog kluba, ali je ona tvrdoglavo ustrajala da vidi Drakulu u njegovoj jazbini. Sada će verovatno oboje umreti,

Drakuline žene su je isprva odgurnule u stranu. Sada su bile na Čarlsu, crvenih kandži i usta. Osećala je kao žilet oštre poljupce njihovih noktiju na njegovom Licu i rukama. Odvukla je jednu - onu stirijsku kučku, groficu Barbaru de Sili od Graca, ako se nije varala - sa gomile i bacila je, uzvrištalu, preko dvorane. Iskezila je zube i zašiškala na palu ženu.

Gnev joj je umnogostručio snagu.

Odmarširala je do gužve iznad Čarlsa i išćupala ga odatle, udarajući i bodući rukama. Naložnice su u svojem gnezdu postale meke od obilja. Bilo je relativno lako razbacati Drakuline žene. Ženevjev se dohvatila sa drugim kučkama i sama sikćući i vrišteći i čupajući pune šake kose i pokušavajući da

iskopa crvene oči. Čarls je bio krvav, ali živ. Borila se za njega kao što se majka vučica bori za svoje mladunce.

Paklene mačke uzmaoše od nje i oslobodiše prostor. Čarls je stajao kraj nje i dalje ošamućen. Pred njih iskorači Hencau, Drakulin najbolji borac. Donji deo njegovog tela bio je ljudski, ali je imao zube i kandže zveri. Stegnuo je šaku u pesnicu i iz zglobova je kliznuo koštani šiljak. Izrastao je dugačak i prav i oštar.

Ženevjev uzmaknu, izvan domašaja koštanog rapira. Dvorani se povukoše, načiniše krug kao da nameravaju da prate ulični dvoboj. I dalje vezan za svoju mrtvu kraljicu, Drakula je posmatrao. Hencau se okrete oko sebe, zamahnuvši mačem brže nego što je oko moglo da prati. Začula je šapat sečiva i trenutak kasnije shvatila da joj je rame rasečeno i da se joj niz haljinu spušta crvena linija. Dograbila je tronožac i podigla ga ispred sebe kao štit da dočeka sledeći zamah. Hencau zaseče kroz postavu i punjenje i sečivo mu se zaglavi u drvetu. Kada ga je izvukao, iz rasekotine prokrvari konjska dlaka.

„Boriš se nameštajem, a?“ naruga se Hencau.

Hencau zamaha oko njenog lica i pramenovi kose poleteše u vazduh, odsečeni. Sa vrata dvorane začu se uzvik i nešto dolete na pod i dokliza do Čarlsa...

... onaj zagušeni glas pripadao je Džonu Meriku. Kraj Boregardovih nogu ležao je njegov mač u štapu. Siroto stvorenje ga je otelo iz gardistinih ruku. Boregard nije očekivao da će nadživeti svoju kraljicu. Za njega su ove sekunde bile zagrobni život.

Gardista koji je koristio mač od sopstvenih kostiju primicao se Ženevjev. Hencau nije smatrao da je toplokrvni vredan brige. Bio je lak na nogama, sa gipkim mišićima mačevaoca oko kolena, a njegov koštani mač bio je dovoljno oštar da odrubi glavu.

Boregard podiže štap i isuka sečivo. Razumeo je osećaj koji je Ruritanac morao da ima sa oružjem kao produžetkom ruke.

Hencau zamahom sečiva izbi Ženevjev tronožac iz ruke. Naceri se i povuče ruku unazad za probod kroz srce. Boregard zamahnu naniže, skrenuvši vrh Hencauovog mača i ponovo potegnuvši uvis, zari oštricu ispod gardistine vilice, zaseče kroz krute čekinje, otvori kožu i zastruga po kosti.

Ruritanac zaurla, ranjen srebrom i okrenu se Boregardu. Napao je, a vrh njegovog mača leteo je okolo kao vilin konjic. Čak i u agoniji bio je brz i precizan. Boregard je jedva parirao kiši brzih udarac. Odjednom dođe probod. Osetio je ujed ispod rebara kao da ga je zakačila udica. Bacio se unazad, pola sekunde pre nego što ga je sečivo probolo, ali mu se pete okliznuše na mermeru. Teško je pao, svestan da će Hencau priskočiti i otvoriti mu arterije. Žene iz harema piće iz fontane njegovih rana.

Hencau podiže ruku-mač kao kosu; oštrica zazvižda postrance. Boregard je znao da će kraj tog luka biti njegov vrat. Pomisli na Ženevjev. Na Pamelu. Istovremeno nagonski podiže ruku da odbije udarac. Drška njegovog mača malo otkliza u njegovoj ozojenoj šaci i on je čvršće prihvati.

Potres udarca prošao mu je kroz celo telo. Hencauova ruka nalete na Boregardovo srebro. Gardista se zatetura unazad. Njegova ruka-mač pade na pod, glatko presečena ispod lakta. Kada je prsnula krv, Boregard se otkotrlja dalje.

Podigao se na noge. Gardista se uhvati za patrljak i zatetura. Lice mu ponovo postade ljudsko, topeći čekinje. Kada je Hencauov urlik prešao u niz pridavljenih jecaja, iza Boregarda se začu resko zvečanje. On i Ženevjev se okrenuše prema njegovom izvoru.

Princ Drakula je stajao ispred prestola. Bio je skinuo kraljičin lanac sa ruke i bacio ga na pod...

... pošao je niz stepenice, ispuštajući paru iz nozdrva. Vekovima je sebe smatrao višim bićem, moćnijim od smrtnika; manje zaslepljena egoističnim maštarijama, Ženevjev je znala da je samo buva na koži toplokrvnih. U svojem prežderanom stanju, princ je postao gotovo letargičan.

Ženevjev privuče Čarlsa uz sebe i okrenu se prema vratima. Pred njima je stajao predsednik vlade. Izgledao je civilizovano, čak mekušasto, u ovom društvu.

„Sklanjaj se, Rutvene“, prosiktala je.

Rutven nije znao šta da radi. Sada kada je kraljica bila upokojena, stvari će se promeniti. Spreмна da pokuša bilo šta, Ženevjev podiže svoje raspeće. Iznenaden, Rutven se gotovo nasmeja. Nameravao je da im prepreči put, ali se onda predomisli - veran svojoj duši političara - i zakorači u stranu.

„Mudra odluka, gospodine“, reče mu ona, sasvim tiho.

Rutven slegnu ramenima. Znao je da je carstvo pred padom. Ženevjev je pretpostavljala da će se odmah posvetiti sopstvenom spasu. Drevni su bili vični veštini preživljavanja.

Merik im je pridržavao vrata. U predsoblju je stajala zbunjena Mina Harker, neodlučna u pometenosti. Svi su se ponašali kao pijani, nastojeći da se održe na nogama pred silovitim naletom promena. Neki od dvorana su odustali i ponovo se posvetili nasladi.

Drakulina senka je rasla, a gnev se širio kao magla.

Ženevjev izvede Čarlsa iz prestone dvorane. Olizala mu je krv sa lica i osetila snagu u srcu. Zajedno će prebroditi kovitlac.

„Nisam mogao da ti kažem“, pokušao je da joj objasni.

Ućutkala ga je.

Merik je zatvorio vrata i naslonio ogromna leđa na njih. Ispustio je otegnuto zavijanje koje je moglo da znači 'Bežite!' Nešto tresnu iznutra u vrata i

kandžama naoružana šaka ih probi iznad Merikove glave, tri metra od poda, rascepivši drvo. Šaka se stegnu u pesnicu i proširi otvor. Vrata se zatresoše kao da je nosorog grunuo u njih. Jedna od gornjih šarki se raspade.

Mahnula je Meriku u pozdrav i odšepala dalje, pridrživajući Čarlsa...

... ponavljao je sebi da se ne osvrće.

Dok su bežali, Boregard je čuo kako se vrata ruše unutra, kako Merika zatipava drvo i gaze stopala. Još jedan olako potrošeni heroj, izgubljen prebrzo da bi bio ožaljen.

Protrčavši pored Mine Harker, izašli su iz predsoblja u predvorje, puno vampira u livrejama. Uzbunilo ih je desetak oprečnih glasina o onome što se dogodilo.

Ženevjev ga povuče dalje.

Čuo je tutnjavu potere. U topotu čizama nešto je lepršalo. Osetio je udar vazduha od zamaha džinovskih krila.

Izbezumljeni stražari propustili su ih kroz dveri Palate...

... krv joj brže zastruja. Kočija, naravno, nije bila tamo. Moraće da nastave da beže pešice i da pokušaju da se izgube među svetom. U najmnogoljudnijem gradu na svetu ne bi trebalo da bude teško sakriti se.

Dok su posrtali niz široko stepenište, videše da prema njima žurno maršira kadar Karpaćana, zveckajući mačevima u kanijama. Vodio ih je general kome su se svi smejali iza leđa, Jorga.

„Brzo!“ doviknu im Ženevjev, „Princ mladoženja, kraljica! Sve će biti izgubljeno!“

Jorga je nastojao da izgleda odlučno, zabrinut zbog nepoznate opasnosti koja je pretila njegovom vrhovnom zapovedniku. Kadar udvostruči brzinu i zaglavi se na velikim vratima baš kada je Drakulina svita pokušala da prođe napolje. Dok se Karpaćani raspetljaju, njih dvoje će već biti sa one strane kapije.

Već pribraniji posle drame dvoboja, Čarls obrisa rukavom lice. Ona ga uhvati ispod mišice i udaljiše se, ruku pod ruku i teturavo od pometnje na vratima Palate.

„Žene, Žene, Žene“, mrmljao je on kroz krv.

„Tiho sad“, reče ona, vodeći ga dalje. „Moramo da požurimo.“

... narod, toplokrvni i neumrli, slivao se sa svih strana prema ogradi. Palata je u isto vreme bila napadnuta i primala braniocce. U parku je hor demonstiranata pevao himne, sprečavajući pristup vatrogasnim kolima. Unutar ograde Palate galopirali su konji bez jahača, kopitama razbacujući gomile šljunka.

Boregard je osećao da je bez daha. Bolno ga stežući za mišicu, Ženevjev mu dopusti da predahne. Istog trenutka kada je prestao da trči postao je svestan obima povreda koje je zadobio. Oslonio se o goli mač i počeo da guta ledeni vazduh. Telo i um bih su mu u potresu. Činilo mu se da je umro tamo u prestonoj dvorani i da je sada u ektoplazmatičnom obliku, oslobođen zemaljske puti.

Ispred njih, ljudi su se verali preko kapije Palate. Njihov broj i težina naterali su krila da se otvore unutra i obore nekoliko gardista. Ovi nemiri izbili su u pravi čas. Diogenov klub starao se za svoje. Ili se to drugi krug njegovih prijatelja, onaj iz Lajmhausa, umešao da mu pomogne. Ili je bio prepušten plimi istorije, a ovo je bio naprosto srećan sticaj okolnosti.

U dvorište se progura grupa snažnih ljudi, lica nagaravljenih nagorelom plutom, sa upaljenim bakljama i krstovima. Predvodila ih je opatica čija je kukuljica otkrivala porcelanske crte lica Kineskinje. Sićušna i okretna, prikupila je svoje sledbenika i pokazala prema nebu.

Na dvorište se spustila tama dublja od noćne. Nad svime je lebdela džinovska senka. U visini su gorela dva crvena meseca blizanca. Sporo lepršanje krila poobaralo je sve na zemlji sa nogu. Nebo iznad Palate ispunjavalo je obličje šišmiša.

Na trenutak je sve utihnulo, a onda neko podiže glas na prikazu. Pridružiše mu se drugi. Baklje poleteše prema nebu, ali im je domašaj bio prekratak. Poče da leti izvađena kaldrma. Odjeknuše pucnji. Džinovska senka odlebde na veću visinu.

Jorgini ljudi, okupljeni posle onog dostojanstvenog gužvanja, napadoše svetinu, obarajući oko sebe sabljama. Rulja je za tili čas bila poterana nazad kroz kapiju. Povratna struja iznese Boregarda i Ženevjev iz dvorišta. Bila je napravljena velika gužva i galama, ali stvarna šteta nije bila velika. Opatica je bila prva koja je šmugnula u noć, praćena svojim raštrkanim sledbenicama.

Kada su se dovoljno udaljili od kapije, dozvolio je sebi da se osvrne. Senka se spustila na krov Bakingemske Palate. Obličje slično gargojlu gledalo je odozgo, omotano krilima kao plaštom. Boregard se pitao koliko će dugo princ moći da čuči na svojem ispustu.

Noć je bila osvetljena lomačama. Vesti će se uskoro proširiti, kao šibica prinesena buretu baruta. Čuće se u Čelsiju i Vajtečepelu i Kingstedu, u Egzeteru i Pjurflitu i Vitbiju, u Parizu i Moskvi i Njujorku i izazvaće potrese koji će izmeniti lice sveta. Park je odzvanjao od vike. Mračne figure su igrale i borile se...

... osetila je žaoku žaljenja zbog izgubijenog zvanja. Neće se vraćati u Tojnbi Hol i njen rad će nastaviti drugi. Sa ili bez Čarlsa, u ovoj zemlji ili van nje, otvoreno ili krijući se, počće da gradi život od nule. Sa sobom je ponela samo očevo raspeće. I novu haljinu, ponegde poprskanu krvlju.

Bila je sigurna da ih stvorenje na krovu Palate, uprkos noćnom vidu i uzdignutom položaju, ne vidi. Što su dalje odmicali, izgledalo je manje. Kada su prošli ispod nataknete lobanje Abrahama Van Helsinga, Ženevjev se ponovo osvrnu, ali je sada videla samo tamu.

REČ AUTORA I ZAHVALNICE

Kada sam napunio jedanaest godina, bilo mi je dopušteno da pogledam kasnu večernju projekciju filma Drakula, verzije iz 1930. godine u režiji Toda Brauninga, na televiziji. Ovim ne precenjujem uticaj koji je taj jednostavni događaj imao na potonji tok mojeg života. Ovo je razlog što se prvo zahvaljujem svojim roditeljima, Brajanu i Džuliji Njumen, koji su tokom mojih tinejdžerskih godina i kasnije stojički trpeli moja bizarna interesovanja. Jedan od mojih prvih pokušaja da pišem bio je skeč od jedne strane teksta zasnovan na pomenutom filmu, koji sam napisao, režirao i u kome sam odigrao glavnu ulogu na časovima drame u gimnaziji 'Doktor Morgan', koje nam je u jesen 1970. godine držao Tom Kolins. Malo posle toga, pročitao sam (više puta) roman Brema Stokera i pošao u kampanju da odgledam sve filmove o Drakuli koje budem mogao. Nabavio sam čak i Aurorin komplet fluorescentnih figurica na sklapanje ('Munja koja se šunja!') po Lugošijevom liku iz filma. Od mojih tadašnjih i današnjih drugova, koji su preživeli ovo ludilo i gledali filmove sa mnom, dugujem zahvalnost Aleksu Dunu (Young Frankenstein), Rodniju Džonsu (The Satanic Rites of Dracula), Dinu Sklitonu (Blacula) i Brajanu Smedliju (Dracula AD 1972). Za kraj sedamdesetih i početak osamdesetih, kada sam uspeo da vidim Muranuovog Nosferatua i da uporedim nove verzije sa Lujem Žurdenom, Klausom Kinskim, Frenkom Landželom i Džordžem Hamiltonom, zahvaljujem Dejvidu Krosu (Plan 9 From Outer Space), Stivu Rou, (The Games of the Countess Dolingen of Graz), Stefanu Javoreinu (Dracula Frankenstein), Najdželu Flojdu (The Monster Squad) i Tomu Taniju (najvećem obožavaocu Medlin Smit). Kada sam jednom svratio u zgradu koja je u februaru 1989. služila kao svečana dvorana gimnazije 'Doktor Morgan', pozornica je bila postavljena upravo za dramu po romanu Drakula, koja je te godine izabrana za školsku predstavu, što sam shvatio kao lično priznanje.

Evo kako je ova knjiga evoluirala: početkom osamdesetih došao sam na ideju za drugačiji završetak priče o Drakuli - sećam se da sam ga negde oko 1984. godine razmatrao sa Nilom Gejmenom i Fejt Bruker- ali su okvir priče i pokoji lik ostali da skupljaju prašinu, sve dok Stiven Džons nije zatražio od mene da napišem nešto za antologiju na kojoj je radio 1991. godine, 'Mamutsku knjigu o vampirima' (The Mammoth Book of Vampires). Stivov zahtev nagnao me je da konačno postavim parametre za roman Anno Dracula, s tim što sam smatrao da bi u mamutskoj knjizi o vampirima morao da se pojavi i kralj neumrlih. Ishod je bila novela 'Crvena vladavina' (RedReign), koja se prvo pojavila u Stivovoj knjizi i koja je bila najstrašnije kanibalizovana - i da bi čitalac dobio jare za pare, lukavo proširena - ovde. U međuvremenu sam se već bio primio na vampire u knjigama koje sam pod pseudonimom Džek Jeovil pisao za GW Books i razvio ne samo sistem vampirizma koji ukršten sa Stokerovim, u ovoj knjizi drži vodu, već i lik Ženevjev, koja je nešto poput transdimenzionalne rođake Ženevjev iz ovog romana. Želeo bih takođe da zahvalim Brajanu Anelu, Filu Galaheru, Nilu Džouns, Tomu Kirbiju, Martinu Meken, Lindziju Patonu i Dejvidu Pringlu za uticaj koji su izvršili i za ohrabrenje koje su dali ovoj žici moga rada i da obožavaocima Ženevjev i njoj bližnjih poručim da potraže romane Drachenfels and Beasts in Velvet Džeka Jeovila i priče 'No Gold in the Grey Montains' i 'Red Thirst', kao i predstojeći naslov Genevieve Undead, koji se sastoji od novela 'Stage Blood', 'The Cold Stark House' i 'Unicom Ivory'.

Naravno, da nije bilo Stokerovog Drakule iz 1987. godine, ovaj roman ne bi postojao. U upoznavanju sa materijalom koji je postavio Stoker, od velike su mi pomoći bili brojni učeni ljudi, kojima se ovom prilikom zahvaljujem. Najviše sam se konsultovao sa knjigama Lionarda Volfa The Anndtated Dracula i Kristofera Frejlinga, Vampyres: Lord Byron to Count Dracula, jer ukazuju na mnoge sporedne staze koje sam u međuvremenu počeo da istražujem, ali nipošto ne potcenjujem značaj knjiga The Vampire in Legend, Fact and Art Bejzila

Kupera, Dracula 's Brood Ričarda Dalbija, The Man Who Wrote Dracula Denijela Farsona, The Dracula Book Donalda F. Glata, The Dracula Centenary Book Pitera Hajninga, In Search of Dracula Rejmonda T. Meknelij i Radua R. Floreskua, The Rivals of Dracula Majkla Perija, The Seal of Dracula Berija Patisona, The Vampire Cinema Dejvida Pirija, The Penguin Book of Vampire Stories Alana Rajana, The Vampire Film Alena Silvera i Džejsma Ursinija, Hollywood Gothic: The Tangled Web of Dracula from Novel to Stage to Screen i The Living and the Undead Gregorija Volera. Pored toga, za brojne istorijske, književne i sočne detalje moram da zahvalim knjigama Sherlock Homes: A Biography i The Annotated Sherlock Holmes V.S. Bering-Guida, dragocenoj knjizi Pola Bega, Martina Fajda i Kejt Skinner The Jack the Ripper A to Z, kao i knjigama Oscar Wylde Ričarda Elmana, Tarzan Alive i Doc Savage: His Apocalyptic Life Filipa Hozea Famiera, Gilbert and Sullivan 's London Endrua Gudmena, prevodu dela The Lulu Plays Franka Vedekinda koji je uradio Stiv Guč, The Ripper File Melvina Harisa, The World of Sherlock Holmes Majkla Harisona, Murder and Moral Decay in Victorian Popular Literature Bet Kalikof, The Victorians Lorensa Lemera, The Time Traveller: The Life of H.G. Wells Normana i Džin Mekenzi, Victorian Britain: An Encyclopedia Seli Mičel, A Child of the Jago Artura Morisona (sa biografskom studijom P.Dž. Kitinga) i Imaginary People: A Who 's Who of Modern Fictional Characters. Posebno se zahvaljujem Normanu Mekenziju i Lorensu Lemeru; ovo je drugi roman (prvi je bio Jago) koji je proistekao iz onoga što sam naučio na kursu 'Pobune u kasnoj viktorijanskoj eri' održanom 1979. godina na Univerzitetu u Saseksu. Što se tiče prijateljskih očiju koje su osmatrale rukopis u njegovim različitim oblicima, hteo bih da se zahvalim Judžinu Bernu, za detaljne istorijske popravke, Stivu Džonsu, Entoniju Harvudu, Lusi Parsons i Morin Voler.

O vremenskim odrednicama Drakule: Stoker ne navodi u kojoj godini bi radnja romana trebalo da se odigrava. Frejling ubedljivo tvrdi da je mislio na

1893, dok se Volf i Hajning opredeljuju za 1887. Činjenica je da nijedan od ova dva izbora nije sasvim precizan. Objavljen 1897., roman se završava poglavljem u sadašnjem vremenu koji najveći deo priče pomera sedam godina ranije, ali brojne sitne pojedinosti - kao što je upotreba izraza 'nova žena', iskovanog 1892, ili relativna sofisticiranost fonografa doktora Sjuarda - odudaraju od toga. Ja sam navijao - kao i Džimi Sengster, Terens Fišer i Hammer Films u njihovom Drakuli iz 1958. (za neprosvećene Amerikance Horror of Dracula) - za 1885, ali sam se na 249. strani dvadeset prvog poglavlja Volfvog dopunjenog izdanja Stokerovog romana opredelio za alternativnu vremensku liniju. Stokerov Drakula je sam po sebi priča iz alternativnog sveta, postavljenog u vremenski sled gde je društveni i naučni progres malo ispred našega, gde su ulica Čiksend i Pikadili znatno duže saobraćajnice nego one koje znamo i gde London u kraju oko Hemsted Hita ima groblje Kingsted, koje je verovatno parnjak našem groblju Hajgejt. U prerađivanju istorije, ja sam kao polaznu tačku uzeo Stokerov izmišljeni svet, a na ovaj naš, u toj meri da sam javnosti konačno predstavio Kejt Rid, lik koga je Stoker smislio za Drakulu, ali ga je izostavio iz romana. Ostale ključne odrednice koje su doprinele postanju sveta u kome se doktor Džekil i doktor Moro zajednički bave naučnim istraživanjem, a inspektori Lestrejd i Mekenzi rade u prijateljskom rivalstvu, trebalo bi da budu dovoljno prepoznatljive da ne moraju dodatno da se objašnjavaju, ali ipak moram, s obzirom na značaj koji su neki sporedni likovi zadobili narastanjem knjige, da uputim zainteresovanog čitaoca na Aleksandra Dimu (u Bledolikoj Dami), Erika grofa od Stenboka (u 'Istinitoj priči o vampiru', koju sam pronašao u antologiji Neumrli Džejmsa Dikija), Džordža A. Romera (u Martinu) i uvek pouzdanog Nepoznatog Autora (u 'Tajanstvenom strancu') za poreklo naših karpatskih uglednika Kostakija, Vardaleka, Kude i fon Klatke. Majke i očevi u tami drugih vampira koji se pojavljuju na ovim stranama prihvaćiće, nadam se, slobodu koju sam dao sebi i razumeti da sam svesrdno vodio računa o njihovim krvnim lozama.

Kao i obično, osećam potrebu da pomenem osobe koje su bile blagonaklone prema meni tokom nastanka ovog romana, neprimetno utičući na tekst posredstvom kasnih noćnih telefonskih poziva, spremno odgovarajući na bizama pitanja prilikom razgovora uz večeru koji su vremenom postajali sve više poremećeni i odvijali se na sve neobičnijim lokacijama. Suzan Bem me je, recimo, provela prečicom kroz poteškoće koje sam imao sa poglavljem 14. Zahvaljujem se, takođe, Džuli Ekharst, Pitu Etkinsu, Klajvu Barkem (za popodne kada sam se, u pripitom stanju, potužio na dužinu njegove knjige Imajica), Saskiji Beron, Klajvu Benetu, En Bilson (uskoro će se pojaviti njen roman o vampira), Stivu Bisetu, Piteru Bliču, Skotu Bredfieldu, Moniki Broklzbi (više krvi, više krvi), Džonu Brosnanu, Moli Braun (poglavljje 47!), Alanu Brajsu, Marku Burmanu, Remziju Kembelu, Džonatanu Kerolu, Kentu Kerolu, Dejvu Karsonu (našem čoveku), Tomu Čeritiju, Stivu Koramu, Džeremiju Klarku, Džonu i Džudit Khit (više paronomasije, molim!), Lin Krejnier, Stjuartu Kroskelu, Kolinu Dejvisu, Meg Dejvis, Filu Deju, Elejn di Kampo, Vejnu Druu, Aleksu Danu, Denisu i Kris Ečison, Tomu Ficdžeraldu, Džou Flečeru, Kristoferu Faulem, Beriju Foršou, Edrijanu i En Frejzer, Ketu Gejl (kuće koje klima glavom), Stivu Galaheru, Dejvidu Garnetu, Lizi Gej, Džonu Gilbertu (za popodne kada sam se, u pripitom stanju, potužio da mi nije plaćeno), Čarliju Grantu, Kolinu Grinlendu, Bet Gvin, Robu Hakvilu, Gaju Henkoku, Filu Hardiju (Udruženje banketara u Krauč Endu), Lujzi Hartli-Dejvis, Elizabet Hikling, Suzani Hikling, Robu Holdstoku, Dejvidu Houvu, Sajmonu Ingsu, Piteru Džejmsu, Trevom Džonstonu, Alanu Džonsu, Grejemu Džojisu (Večno Zlo u Lesteru), Rouz Kavenej, Džoani Kej (jednoj od onih vitkih i mračnih), Liroju Ketlu, Marku Kermodu (žao mi je, ništa od Linde Bler), Rouz Kid (za zanimljivo popodne u Ajlingtonu), Aleksandru Korženjevskom, Karen Križanović (sladak nosić), Endiju Lejnu (za istorijat Lajmhauskog Kruga), Džou Lensdejlu, Stivenu Louzu (koji bi sigurno pio kod Deset Zvona), Kristoferu Liju (i Giti, za dve nedelje u drugom gradu), Amandi Lipmen, Polu Dž. Mekoliju

(partner u brojnim zločinima), Dejvu Mekinu, Timu Manderu, Najdželu Metisonu, Marku Morisu, Alanu Morisonu (i Goenu, za to što me je ukrcao u voz), Sindi Mol (poljupci), Dermotu Mumahanu (za Džorda Formbija), Saši Njumen, Dejvidu Njutnu, Teriju Pračetu, Dejvidu Roperu, Džonatanu Rosu, Niku Rojlu, Džofu Rajmanu, Kler Saksbi, Trevoru Šoleru, Skipu i Spektoru, Ejdrijenu Sibliju, Dejvu Simpsonu, Brajanu Stejblfordu, Dženet Stori (na neki način), Dejvu i Danuti Tamlin, Lizi Tatl, Aleksiji Vemon, Karlu Edvardu Vagnem, Huardu Voldropu (nisam dostojan!), Majku i Di Voten, Sju Vebster, Krisu Vajkingu, F. Polu Vilsonu, Dagu Vintem, Mirandi Vud, Džonu Retholu i svim murgatrojdima.

Slučajnost je htela da pišem ovaj pogovor 3. maja, istog dana kada roman Drakula započinje, dolaskom Džonatana Harkera u Transilvaniju. Ovo je dakle mesto gde smo i mi ušli...

Kim Njumen, Krauč End, 1992.

Kim Njumen: Serijal ANNO DRACULA

Jedna od možda najzanimljivijih činjenica o Njumenovom serijalu Anno Dracula (Godina Drakule), Krvavo crveni baron (Blood Red Baron) i Drakula ča-ča-ča: Anno Dracula 1959 (Dracula cha-cha-cha: Anno Dracula 1959), jeste ta da su ove knjige imale uspeha i kod onih što se gade i da pipnu neku od knjiga naučne fantastike, fantastike i horora.

Razlog za ovo, na sreću čitalaca, jeste njihov kvalitet i pitkost proistekla iz poštenog obavljenog spisateljskog, ali prevashodno pripovedačkog posla, a ne odsustvo motiva koji se vezuju za ove literarne žanrove, ili potajni izlazak, na mala vrata, u neke druge vode. Kim Njumen za to nema razloga: previše se dobro oseća pišući romane o vampirima. To je, uostalom i njegova opsesija. Po njegovom kazivanju, prvi roman o vampirima pokušao je da napiše kada mu je bilo samo četrnaest godina.

Ukratko, razlog za uspeh trilogije o Drakulinim godinama kod konzervativnih čitalaca je to što se, jednostavno rečeno, radi o dobrom štivu. To ne znači, međutim, da je ona druga, izopačena publika, koja čita radi zadovoljenja mračnih i neprirodnih strasti, ostala kratkih rukava. Možda donekle, pošto se ove knjige mogu svrstati u laki, dakle umereni horor. Što znači da su na njih primenjeni filteri dobrog ukusa i ironije koji često, po prirodi stvari, manjkaju žanru horora. To opet znači, iako u njima još kako prska krv, da se piščeva kamera radije zadržava na nekim drugim detaljima, koje on smatra zanimljivijim i značajnijim za priču koju nastoji da nam ispriča. Efekti su tu sredstvo, što i treba da budu, a nikako cilj.

A kakvu to priču Kim Njumen nastoji da nam ispriča?

Anno Dracula

Radnja prvog romana u serijalu, Anno Dracula, smeštena je u viktorijansku Englesku, tačnije London i njegovu neposrednu okolinu, u doba vladavine kraljice Viktorije. To je jedan od mogućih Londona, spoj vizija iz romana Brema Stokera i Artura Konana Dojla.

Njumen polazi od pretpostavke da grof Drakula nije pobjegao od svojih progonitelja u rodnu Transilvaniju (i tamo, na kraju Stokerovog romana Drakula bio ulovljen) već da se suočio sa Van Helsingom i porazio ga, a zatim ostao u Londonu da očara i oženi se vindzorskom udovicom, kraljicom Viktorijom. Kao kraljevski mladoženja, Drakula vlada Engleskom i uskoro vampiri, novi i stari, kao klasa u usponu preplavljaju London, dok se ispred Bakingemske palate na kocu dižu glave Drakulinih nesuđenih uništitelja, među njima i Van Helsingova.

Pre početka romana i celog serijala, stoje dva odlomka iz zapisa ova dva ljuta protivnika. U prvom, Drakula govori o veličini svoje krvne linije, stečenoj kroz istoriju. U drugom, doktor Van Helsing govori o Drakuli i praktično uvodi čitaoca u doba koje dolazi.

Helsingove upozoravajuće reči o Vladu Cepešu nagoveštaj su onoga što smo već rekli da se dogodilo: nastanka nove, legitimne društvene klase, vampira. Vampiri gube oreol misterije i zla, a sa njim i žig otpadnika i progonjenih. Njihove nadmoćne fiziološke osobine, dugovečnost, snaga, percepcija i moć preuzimanja oblika - shapeshifting -postaju prednosti zbog kojih smrtna ljudska bića odjednom teže da prime Mračni Poljubac i steknu ih. Vampirizam postaje društveni trend, pa čak i nepisani preduslov za više domete u karijeri i politici. (Ne znam da li je analogija na mestu, ali ovo me je podsetilo

na ne tako davno vreme kada je bilo moderno, poželjno i isplativo dobiti izvesnu crvenu knjižicu...)

Drakula, dakle, vlada Engleskom i to čeličnom šakom. Političke nemire koji neminovno nastaju posle svih velikih društvenih promena smiruje nasilno, slanjem vojske sastavljene od vampira Drakuline Karpatske garde i toplokrvnih žandarma na demonstrante, 13. novembra 1887., dana koji će istorija pamtiti kao Bloody Sunday, „Krvavu nedelju“.

Njumen ovim od samog početka, sa predumišljajem i sa uživanjem, uplovljava u vode, kako neki tvrde, alternativne istorije, „šta bi bilo da je bilo“, tačnije „šta bi bilo da vampiri postoje“ i u njima ostaje u sve tri knjige serijala. Zašto? Sasvim jednostavno. Zato što je to jedno od najprimamljivih vežbališta spisateljske mašte. Njumen se ponaša kao dete pušteno da se neometano zabavlja na igralištu punom već odigranih igara i igračaka kojima se više niko ne igra. Ovo poslednje je razlog zbog kojeg bih ovaj serijal pre svrstao u „alternativnu fantastiku“.

Istovremeno sa Drakulinom vladavinom u duhu srednjevekovnog terora bliskom njegovom istorijskom poreklu i karakteru, u jednoj ne baš uglednoj ali svakako znamenitoj četvrti Londona, Vajtčepelu, neko počinje da ubija prostitutke, ali isključivo novorođene vampirice. Zbog oruđa kojim to čini i hirurške preciznosti kojom secira kada ubija, štampa ga naziva Srebrnim Skalpelom. Mi ga, naravno, u paralelnoj stvarnosti, znamo kao Džeka Trboseka.

Njumen nema nameru da krije identitet lika koji u njegovom svetu igra ulogu jednog od najčuvenijih masovnih ubica svih vremena. Ovde je to Džek Sjuard, jedan od protagonista iz Stokerovog Drakule. Tamo je to bio jedan od brojnih udvarača Lusi Vestetra, lekar koji je radio u sanatorijumu gde je Drakula, bez njegovog znanja, potčinio svojoj volji jednog od pacijenata, Renfilda.

Roman počinje Sjuardovim dnevnikom, gde on opisuje svoj poslednji susret sa jednom od vampirskih prostitutki i najnovije ubistvo, nazivajući ga, sa ironijom medicinara, deliverv - dakle, porođaj ili oslobađanje.

Selektivna serija ubistava prostitutki dobija veliki društveni i posredno, politički publicitet. U narodu, nezadovoljnom Drakulinim terorom, šuška se o povratku doktora Van Helsinga. Prirodno je, dakle, što slučaj zadobija pažnju i samog kraljevskog mladoženje, kome je stalo da ućutka nepovoljne glasine koje bi mogle da raspire čak i plamen pobune.

Po direktnom Drakulinom nalogu, policijski inspektor Lestrej, koga znamo kao lik koji je u rešavanju kriminalnih zagonetki najčešće tapkao nekoliko koraka iza Šerloka Holmsa, sada vampir, dolazi da zatraži pomoć od Ženevjev Didon, jednog od drevnih vampira, računajući na njeno vekovno iskustvo i mudrost, delimično poznavanje medicine i popularnost među siromašnim žiteljima Londona. Ženevjev Didon, od vampirske krvne linije Šandanjak, jeste lik koji se pojavljuje u nekoliko prethodnih Njumenovih romana, napisanih pod pseudonimom Džek Jeovil.

Na Ženevjevino prirodno pitanje zašto nisu zatražili pomoć od Šerloka Holmsa, Lestrej odgovara da „gospodin Holms nije u mogućnosti da istražuje, pošto je imao nekih nesuglasica sa sadašnjim vlastima." To praktično znači da je bio uklonjen, zajedno sa brojnim drugim uglednim i mislećim ljudima tog vremena u Đavolju Jarugu, duboku i suhu dolinu u Safok Daunsu, prirodno mesto za organizovanje koncentracionih logora za političke neistomišljenike.

Ženevjev, koja inače pomaže u Tojnbi Holu, utočištu i bolnici za siromašne, odlazi da o svojem učešću u istrazi obavesti upravnika bolnice, doktora Džeka Sjuarda...

Sa druge strane, Čarls Boregard, pripadnik otmenih krugova društva, čovek nejasnog zanimanja, koji se ne odvajava od štapa sa skrivenim posrebrenim mačem, dobija poziv da hitno dođe u Diogenov klub, čiji je član. On zna da se

radi o novom zadatku. Diogenov klub je neobična društvena institucija, najveće stecište ekscentrika, čovekomrzaca i ludaka na slobodi pored Doma Lordova. Mesto gde se druže najnedruštveniji i najneklupskih ljudi u Londonu. Jedno od pravila kluba je apsolutna ćutnja i tišina; onaj ko bi se prevario da sriče ispod glasa rešavajući ukrštene reči bio bi nemilosrdno izbačen iz kluba bez nadoknade godišnje članarine. Ljudi koji su se šezdeset godina vldali u klubu ponekad se uopšte nisu poznavali.

Razgovor je bio dozvoljen samo u dve prostorije. U onoj drugoj, zvučno izolovanom salonu na poslednjem spratu, okupljao se upravni savet kluba, petočlana grupa ljudi povezanih nekim od nižih administrativnih položaja sa vladom Njenog Veličanstva. Boregard je za ove ljude obavljao različite poverljive poslove i za svoje zanimanje je pretpostavljao da je nešto između zvanja diplomate i kurira, a povremeno i istraživača, provalnika, varalice i javnog službenika. Profesija koja će se u neko potonje vreme zvati tajni agent. Grupa za koju je radio, a u kojoj je bio i izvesni gospodin Majkroft Holms, sastavljena isključivo od toplokrvnih, bila je zapravo vlada u senci, kabal koji je iz senke uticao na događaje u kraljevstvu, ali uvek iz perspektive odanosti Kruni. Posao koji će dati Boregardu biće, naravno, vezan za ubistva u Vajčepelu...

Posle poziva u klub i sastanka na najvišem spratu, Boregradu stiže i drugi poziv... iz podzemlja. Kočijom ga odvoze u ozloglašeni deo grada, gde Temza svake noći izbacila na obalu više bezimernih leševa nego što se Srebrnom Skalpelu pripise za tri meseca. Boregarda odvede, kroz lavirint katakombi, pred mračni kolegijum njemu dobro poznatih protivnika, sa kojima se sretao u svojim misijama širom sveta, u Madrasu, Egiptu, Kašmiru i Šangaju. Prisutni su prastari Kinez sa čelom Šekspira i osmehom Sotone, poznat kao „Đavolski doktor" ili „Gospodar neobjašnjivih smrti", ih, iako se to u romanu ne pominje, Fumanču, zatim izvesni profesor o kome bi Šerlok Holms umeo da kaže neku reč, po imenu Morijarti i na kraju, najočigledniji kriminalac među njima, prasećeg lica,

u napadnom prugastom sakou i nauljene kose, topao, nizak, zdepast i brutalan, a ime mu je Sajks. To ime verovatno treba povezati sa likom iz Dikensovog romana Oliver Twist.

Sastanak se odvija pod zastavom primirja, jer je i svetu sa one strane zakona stalo da prestanu policijske racije tamo gde se upražnjavaju zanati od kojih žive, neko bolje a neko lošije.

Boregard praktično i sa drugog kraja društvene lestvice dobija isti zadatak kao i od svojih poslodavaca: da pokuša da rasvetli misteriju ubistava prostitutki u Vajtčepelu...

Počinja, ukratko, opšti lov na rasparača sa Srebrnim skalpelom, koji je, gađajući nisko, uspeo da uzdrma čitavu društvenu piramidu.

Učešće u istrazi neminovno približava Čarlsa Boregarda i Ženevjev Didone, živog muškarca i drevnu vampirku i između njih se neminovno rada ljubav, a roman dobija i elemente melodrame, tek da se ne zaobiđu ni sestre Bronte.

Lik direktno pogođen ovim obrtom, a značajan za Njumenov serijal, je Čarlsova verenica, Penelopa Čerčvord, rođena sestra njegove pokojne i nikad prežaljene žene Pamele, u kojoj je Boregard pokušao da pronađe njene osobine. Ali Penelopa je nešto sasvim drugo. To je ličnost koja stoji sa obe noge, tačnije štikle, na zemlji, snažna, samovoljna i proračunata. Jedna od onih žena kojoj ne možete da prodate muda za bubrege. Sa jasno zacrtanim ciljevima u životu, za sebe i za svojeg verenika. U njenoj viziji oboje planski prelaze u vampire i time otvaraju vrata uspehu u karijeri i ugledu u društvu. Kada ostane bez verenika, njena hladnoća postaće oklop i oružje protiv spoljnog sveta i proračunato će dopustiti lordu Godalmingu, jednom od svojih udvarača, da je preobrazi u vampira, ne bi još uspešnije i bezobzirnije nastavila da ostvaruje svoje ambicije. Po mom mišljenju, njen lik predstavlja izvanrednu psihološku i socijalnu studiju određenih društvenih krugova i određenog tipa žene unutar njih, gde je pitanje

preobraćanja u vampire samo još jedan društveni trend, koji je lako mogao da bude zamenjen nekim drugim. Ovde je upečatljivo opisano kako se, u različitim slojevima društva, postaje vampir. Društvena hijerarhija ostaje netaknuta pojavom novog, dramatično različitog društvenog sloja. Imućni i ugledni mogu da biraju krvnu liniju pomoću koje će se preobratiti, a siromašni su najčešće prinuđeni da radi toga odu upravo u Vajtčepel, prijateljicama noći, novorođenim vampirkama, kojima, uz pojenje vampira obuzetih crvenom žeđi, to postaje jedna od glavnih delatnosti. A biti u nemrtvom srodstvu sa starim, proverenim vampirskim krvnim linijama važno je i zbog toga što je jaka krv garant da će preobražaj u potpunosti uspeti. Slaba krvna linija daje bolesne, nepotpuno formirane, kratkovečne vampire, koje pre ili kasnije ubija sam čin preobražaja. Biti vampir, po tome, nije stanje koje oslobađa svih problema.

Još jedan lik u Njumenovoj Godini Drakule značajan je i prisutan u čitavom serijalu. To je Katarina, ili Kejt Rid, novorođena vampirka, novinar i politički aktivista, žena beznadežno zaljubljena u Čarlsa Boregarda, pomalo prezrena prijateljica iz detinjstva Čarlsove verenice Penelope i u pogledu društvenog položaja i izbora životnog puta, njena suštinska suprotnost. Radi se o liku koji je Brem Stoker prvobitno nameravao da ubaci u svoj roman Drakula, ali to nikad nije učinio. Kejt Rid, dakle, dobija drugu priliku da živi u Godini Drakule i kao neka vrsta nedonoščeta, prinuđena je da se kroz taj život probija sopstvenim snagama, u društvenom okruženju gde se na to još ne gleda baš najpovoljnije. Vampirizam je, međutim, u ovom slučaju oruđe društvene emancipacije, jer žene po sposobnostima u mnogome izjednačava sa muškarcima, pa ili čak čini i nadmoćnijima od onih koji su ostali toplokrvni, otvarajući im vrata dojučerašnjih muških profesija, kao što je, u slučaju Kejt Rid, novinarstvo.

Istraga i potera za Srebrnim Skalpelom, dakle, traju. Medicinski veštaci kojima se istražitelji u svojem radu obraćaju za pomoć su, gle slučajnosti, uvažena gospoda doktor Džekil i doktor Moro. U međuvremenu, Drakulina

Karpatska garda i policija vrše racije po Londonu, koje nisu uvek povezane sa traženjem ubice. Na meti je, recimo, izvesna kuća u kojoj se, prema saznanjima policije, upražnjava sodomija i koju, takođe prema saznanjima policije, posećuje i poznati pisac Oskar Vajld, koji ionako nije u milosti vlasti. Princ Drakula u raciju na ovu kuću bluda šalje elitnu jedinicu svoje Karpatske garde. Zainteresovanost lorda zaštitnika Engleske za ovaj slučaj objašnjava se njegovim srednjevekovnim poreklom i činjenicom da je kao dečak bio u turskom zarobljeništvu, gde je verovatno protiv svoje volje morao da učestvuje u radnjama koje se dešavaju u pomenutoj kući. Kazna za uhvaćene u upražnjavanju neprirodnih zadovoljstava je, u duhu legende o Vladu Tepešu, nabijanje na kolac. Ista kazna se u Drakulinom Londonu primenjuje i za mnoge druge, prvenstveno političke, zabranjene aktivnosti. Oskar Vajld je u nemilosti Krune ne samo zbog svojeg nepopularnog seksualnog opredeljenja, već i zbog oštrog jezika koji ne štedi mete.

Srebrni Skalpel u međuvremenu konačno dobija ono svoje čuveno ime, Džek Trbosek, jer policiji stiže pismo potpisano ovim imenom navodno napisano rukom ubice, ali zapravo sročeno u Diogenovom klubu, kao deo planova koje tamošnja grupa ljudi kuje, ovaj put, protiv Drakule. Razlog je to što se zna da je kraljica Viktorija doslovno pretvorena u robinju i pseto svojeg supruga. A odanost ovih službenika Kruni i Kraljevstvu oduvek je bila njihovo najsvetije opredeljenje. Nešto je trulo u državi Engleskoj i trulež se mora iskoreniti.

U organizaciji Diogenovog kluba priprema se ustanak u Londonu, u kome će učestvovati podjednako toplokrvni i vampiri, jer je nezadovoljstvo Drakulinom vladavinom izbrisalo društvene i klasne razlike i ujedinilo ljude i vampire u težnji da se oslobode tiranije.

Njumen potpuno svesno uvodi ironiju prisutnu u istorijskim zbivanjima u našem svetu, da oslobodiocima često sude upravo oni koje su oslobodili. U

ovom slučaju, vampiri će ustati protiv Drakule, onoga koji im je zapravo doneo slobodu i društvenu emancipaciju. Revolucija jede svoju decu, ali deca na kraju pojedu revoluciju.

Pre toga, međutim, Boregard i Ženevjev, ujedinjeni u istrazi i ljubavi, otkrivaju vezu između svih ubijenih prostitutki. To je doktor Sjuard, upravnik Tojnbi Hola, koji ih je sve lečio i kome bi u svakoj prilici bez straha dopustile da im priđe. Ne znajući da u džepu krije srebrni skalpel.

Njih dvoje zatiču Sjuarda na delu, kako razuđuje svoju poslednju žrtvu, Meri Keli, koju je dugo čuvao u životu i štitio jer je u njoj video lik svoje voljene Lusi, žene koju mu je Drakula oteo i uprljao pretvorivši je u vampira. Ubijajući prostitutke, on zapravo uništava kužnu zarazu koju je započeo Drakula i oslobađa i Lusi. Ubistvo Meri Keli, koja je mogla da bude njegovo pomirenje sa svetom i vampirima u njemu, da je uspeła da postane vaskrsnuta Lusi, jeste njegov završni čin borbe protiv kuge vampirizma i konačni oproštaj od mrvica razuma koje su ga održale na putu osvete.

Godina Drakule se završava završnim Boregardovim zadatkom, kada će ovaj upotrebiti Sjuardov posrebrni skalpel da oslobodi kraljicu Viktoriju ponižavajućeg robovanja tiranskom i varvarskom Drakuli tako što će je osloboditi života.

Ubrzo zatim izbija pobuna, koja će biti začetak opšteg ustanka, u Britaniji i van nje, koji će još jednom izmeniti Lice sveta. Gomila pobunjenika sa bakljama opkolila je Bakingemsku palatu, na čijem krovu širi krila džinovski slepi miš, nastojeći da odleti u noć.

Roman Godina Drakule je bez sumnje najpotpunija knjiga u serijalu o Drakulinim vremenima, što je inače česta pojava kod romana koji dožive svoje nastavke. Čini se da je ovde postignut najveći sklad svih elemenata koji su zajedno čine ovo vanserijsko delo, stila koji je oštar i duhovit, maštovitosti u zamišljanju i kreiranju alternativne stvarnosti u kojoj su među nama vampiri i

atmosfera, koja je zadržala duh viktorijanskog vremena i gotskih romana koji su bih tako zahvalan uzor i praelement nastanka Njumenovog univerzuma. Bezbrojni detalji vezani za prisustvo vampira u dojučerašnjem ljudskom svetu svedoče o dubini koju je autor dosegao u promišljanju jedne na takav način pomerene stvarnosti, a mnogobrojni gostujući likovi iz literature viktorijanskog doba čine je živopisnijom i prepoznatljivijom, ali predstavljaju i pomak od pomalo suvoparnog termina „alternativna istorija" kojim kritika najčešće opisuje ovaj roman i čitav serijal, pomak ka neuhvatljivijim i nestvarnijim sferama fantastike, pa neka bude i alternativna, gde mašta ipak ima prevagu nad činjenicama.

Krvavo crveni baron

Roman Bloody Red Baron (Krvavo crveni baron) druga je epizoda serije o godinama Drakule. Ovo je možda najbolji sažeti opis dometa ovog romana. Iako njegov najveći kvalitet i privlačnost leže u opisu konkretnog vremena i događaja koji su izabrani da budu prikazani u njemu, njegovo postojanje je nemoguće bez prethodnika u kome su za to postavljeni temelji, Godine Drakule i tu se javlja psihološki fenomen drugog u nizu, koji nikada nije prvi. Prvi je uvek prvi. Bio bolji ih lošiji, prvi je. Original. Sve drugo što liči na njega su kopije, ih nastavci.

S druge strane, opet, onaj ko je pročitao i zavoleo prvu knjigu, drugu će dočekati sa radošću i zadovoljstvom. Dobrih stvari nikad nije dosta. Što se tiče romana Krvavo crveni baron, ovo je neosporna činjenica. Koliko mu prethodno delo oduzima od kvaliteta, toliko mu i dodaje. Ko hoće da ih poredi, pronaći će mane. Ko želi da čita, još jednom, dobro štivo od dobrog pisca, pronaći će ga napretek.

Godina o kojoj govori Krvavo crveni baron je 1918. Dvadeset godina posle događaja iz prve knjige. Prvi svetski rat uveliko besni, iako trenutno zaglavljen u blatu rovova u istočnoj Francuskoj. U srcu smo razdoblja najveće ljudske gluposti i tragedije od postanja naovamo.

Zvanično svrgnut i primoran da pobegne iz Engleske, grof fon Drakula je sada u najbližem Kajzerovom okruženju. On je sada, zapravo, Kajzerov kancelar i vrhovni zapovednik nemačkih i austrougarskih oružanih snaga i gori od želje da do nogu potuče Saveznike i osveti se svojim nekadašnjim britanskim podanicima. Čarls Boregard, toplokrvni junak Godine Drakule, u međuvremenu se uzdigao u sam vrh Diogenovog kluba i još je aktivan u „petokolonaškim“ aktivnostima protiv Drakule. Došavši do podataka o tome da Drakula priprema neku novu đavolsku strategiju - nešto u šta će biti uključen čuveni „Leteći cirkus“ barona Manfreda fon Rihthofena - Boregard šalje Edvina Vintropa, mladog obaveštajnog oficira, na zapadni front da istraži o čemu se radi. Plan koji Vintrop otkriva je zaista monstruozan -u svakom smislu te reči. Hoće li snage dobra ponovo osujetiti Drakuline mračne planove, ih će se Kralj Vampira trijumfalno vratiti u poraženu Englesku na čelu nemačke carske armije?

Zaplet romana se vrti oko prilično zanimljive ideje - obe strane u ratu koriste vampire, ali Nemci pokušavaju da iskoriste sve prednosti natprirodnih moći vampira. Oni, naime, ukrštaju različite krvne linije vampira nastojeći da svoje najbolje pilote pretvore u džinovska leteća čudovišta koja će iskoristiti svoje moći da seju užas na nebu. Zamislite džinovske slepe miševе koji će od veštačkih pomagala nositi samo stabilizaciona krila i okačene mitraljeze, sa punim manevarskim sposobnostima krilatih životinja i naoružani priđe kandžama i zubima.

Ovo je suština pomenutog plana koji počinje da se realizuje u dvorcu Malinboa i da donosi ogromnu prevagu u vazдушnim bitkama sa Savezničkom avijacijom, naročito nad doskora najopasnijim protivnicima, eskadrilom Kondor,

sastavljenom od savezničkih vazdušnih asova. Saveznici su do tog trenutka potpuno gospodarili nebom, ali situacija počinje da se menja...

Saveznici dolaze do podataka o planu od zarobljene Gertrude Zele, u štampi poznatije po svojem pozorišnom imenu, Mata Hari, koja je i sama svojom krvnom linijom doprinela nastanku čudovišnih vampirskih letećih tvrđava.

Istovremeno, kao vampir vaskrsli Edgar Alan Po, koga je početak rata zatekao u Nemačkoj, dobija zadatak od doktora Mabuzea, direktora obaveštajne i propagandne službe pri nemačkoj kraljevskoj komandi avijacije, da napiše biografiju najvećeg nemačkog vazdušnog asa, barona Manfreda fon Rihthofena, koji je i sam pretvoren u jedno od čudovišta iz nemačke genetske kuhinje. Jedine mane ove ratne mašine su osobine koje je nasledio iz pređašnje letačke karijere: pilotska čast i odsustvo animalne krvožednosti koju je trebalo da zadobije preobražajem u svoj nadmoćni čudovišni oblik.

Ton i priroda ove knjige, međutim, radikalno se razlikuju od prethodnog dela. U Godini Drakule, data nam je distopijska vizija Londona pod kandžom grofa Drakule, preplavljenog vampirima, bilo dobrim, zlim ili prozaičnim. Jedna od najvećih privlačnosti prve knjige je kombinacija alternativnog završetka priče o Drakuli sa ogromnim brojem pozajmljenih likova i referenci na gotovo svaki poznati lik iz literature viktorijanskog doba.

Krvavo crveni baron se potpuno razlikuje. Ovo je znatno ozbiljnija knjiga, sa manje duhovitih referenci i gostujućih likova, ali je to čini donekle bezličnijom. Jako pomerena, vampirima krcata pozornica zamenjena je svetom koji je gotovo identičan sa istorijskim Velikim Ratom, s tim što su u sve to ubačeni i vampiri. Njumen je, međutim, dobro naslikao atmosferu tog perioda, sa mnoštvom anegdotskih pojedinosti o ratu za nebo iznad zapadnog fronta i užasima rovovskih borbi i „ničije zemlje". Akcija je gotovo neprekidna i knjiga je povremeno veoma uzbudljivo avanturističko štivo. Njumen i u ovoj knjizi

primenjuje tehniku koju je tako dobro upotrebio u Godini Drakule: majstorsko kombinovanje fikcionalnih (književnih i filmskih) likova sa istorijskim ličnostima. Protagonisti Krvavo crvenog barona su doktor Mabuze, Edgar Alan Po, Rotvang, doktor Kaligari, Vinston Čerčil, Herman Gering, Kapetan Ponoć, Franz Kafka (koji je ovde činovnik u birokratskom aparatu nemačke vojske), Lavkraftov reanimator Herbert Vest, general „Blekdžek" Peršing, Mata Hari, doktor Moro, baron Manfred fon Rihthofen i mnogi drugi. Tu su takođe likovi iz dela pisaca kao što su Vudhaus, Hismans, Lorens, Sinkler Luis, Hemingvej, kao i iz filmova Nosferatu, Laboratorija doktora Kaligarija, Žil i Džim. Ali u samom srcu ove knjige su vazdušne bitke između savezničkih asova i džinovskih krilatih vampira; Kim Njumen je pošteno obavio istraživanje, tako da su bitke prikazane verodostojno i uzbudljivo.

Verovatno zbog opsega i značaja događaja i vremena koje opisuje, ova knjiga je izvestan pomak od alternativne fantastike prema alternativnoj istoriji, od književnog prema kvazifaktografskom. Ovo nije roman o vampirima, koliko o vremenu sa vampirima. Pretpostavljam da je autor bio suviše zatrpan i opčinjen bibliografskim materijalom o Prvom svetskom ratu da bi dao dovoljno prostora mašti, ali i onoliko koliko je dao dovoljna je i velika preporuka za ovu knjigu.

Drakula ča-ča-ča: Anno Dracula 1959.

Treći i za sada poslednji u serijalu je roman Drakula ča-ča-ča: Anno Dracula 1959. Evo šta sam Njumen kaže o svom radu na ovom romanu:

„Dovršio sam prvu verziju još jednog nastavka u serijalu Leto Drakule, pod radnim naslovom Drakula ča-ča-ča. Dešava se u Italiji, 1959. godine i u duhu je filma *La dolce vita*, Slatki život. Prisutan je i element italijanskih kriminalističkih misterija, kao u ranim radovima Darija Ardentia. Komplikovani

zločini. Ali pošto je poslednja knjiga, Krvavo crveni baron, bila veoma nevesela i sumorna knjiga, o ratu u kome je poginulo toliko ljudi - veoma muška knjiga - odlučio sam da ova bude zabavnija, opuštenija i romantičnija. Tri glavna lika su ženski i u svemu ima pomalo i atmosfere iz Tri novčića u fontani. I, kao i prethodnim knjigama, tu su likovi pozajmljeni iz literature. U ovoj knjizi ću raditi ono što obično ne radim: opisivaću odeću koju nose. U drugoj verziji ću se malo više pozabaviti time, pogledaću šta je bilo moderno 1959. godine..."

Godina je dakle 1959. Sedamdeset godina vampirizma i istorijskih promena trebalo je da utiču na Njumenov svet, ali nisu. Dogodile su se neke manje promene, ali su glavni događaji protekli bez značajnijih izmena. Drugi svetski rat je počeo tačno kada je trebalo, pomor Jevreja i Cigana bio je proširen pomorom vampira. Edvard VIII je abdicirao sa engleskog prestola zarad svoje ljubavi sa Volis Simpson i tako dalje. *Presuda suza* je manje roman alternativne istorije nego prethodni, ali nije ništa manje zabavan zbog autorove odluke da samo u manje važnim stvarima izmeni svoje viđenje istorije.

Presuda suza je više od pukog poigravanja sa istorijom 1959. godine. Njumen ponovo uvodi misteriozna ubistva da upotpune složenu podlogu romana. Nepoznati ubica, zvani Grimizni Dželat, počinje da ubija one najstarije među vampirima, čije se krvne linije protežu duboko u Srednji Vek i to najčešće čini u gužvi oko čuvenih rimskih fontana. Njumenovi vampiri bivaju uvučeni u misteriju odmah na početku romana, kada žurnalistkinja Kejt Rid po dolasku u Rim postaje svedok dvostrukog ubistva grofa Kamasija i njegove „nećake“, prsate starlete Malenke (zapravo Anite Ekberg). Ubistva su, međutim, kod Njumena u drugoj ravni interesovanja i nisu fokusna tačka romana.

Ono što njega interesuje je da dočara sliku Rima 1959. godine i dekadentnog vremena koje su obeležili slatki život, novčići u fontani, randevui u kafićima, ponoćne bahanalije i žurke bez konca, u koje nije mogao da odoli da ne ubaci vampire i da sa nasladom posmatra šta će se sve dogoditi ili šta bi sve

moglo da se dogodi. Krv ponovo više nije samo hrana već i opojno sredstvo, koje se u kafićima srkuće na cevčicu iz vena mladih konobara i konobarica. Ceo Rim pijano igra uz refren Drakula ča-ča-ča, ispevan povodom oktobarskog venčanja Vlada, grofa Drakule, prinudno nastanjenog u Italiji, sa moldavijskom princezom Asom Vajdom. Drakula je, inače, Drugi svetski rat proveo na strani saveznika, podstaknut Hitlerovom odlukom da očisti svet od Jevreja, Cigana i vampira. Stavivši svoj potpis na sporazum sa savezničkim snagama u Kroglin Grejndžu 1943. godine, pokrenuo je podzemni pokret otpora sastavljen od drevnih i novorođenih vampira na jugoistoku Evrope da bi pomogao invaziju na Grčku i karpatskih država. Po okončanju rata, Drakuli su oprošteni pređašnji gresi pod uslovom da pristane da živi povučeno, u nekoj vrsti nezvaničnog pritvora, u palati Otranto u Rimu.

Kao i prethodna i ovo venčanje je iz interesa, a ne iz ljubavi ili strasti. Govorka se da je taj brak deo kampanje koja priprema Drakulin povratak na presto Kralja Vampira. Svuda sevuju blicevi paparaca, jer se svetski džet-set okupio povodom znamenitog događaja. Među mnogobrojnim novinarima iz sveta je i Kejt Rid, novorođena vampirka, na zadatku da izveštava o predstojećem hit-venčanju, ali zbog ubistava drevnih preuzima i drugi zadatak, da prikuplja materijal o ubistvima. Ona usput upoznaje novinara Marčela (da li je potrebno da dodamo prezime Mastrojani?), toplokrvnog ali i okorelog usred sveopšte dekadencije, koji postaje njena ljubav za jedno leto.

U Rimu su i Ženevjev i Čarls Boregard, čija ljubav još traje, ali joj se bliži kraj jer je Čarls sada u dubokoj starosti i umire, uporan u svojoj rešenosti da ne primi Tamni Poljubac i sa njim večni život.

Tu je, konačno i škotski obaveštajac Hemiš Bond, vampir sa dozvolom da ubije, poslat da istraži slučaj ubistava drevnih. Beskrajno je zabavno posmatrati Bondovo nesnalaženje u halucinantnom okruženju Felinijevih filmova.

Površinski zaplet romana kulminira u veče venčanja, kada mladoženju, grofa Drakulu, pronalaze ubijenog u njegovog podzemnom prebivalištu. Ubistvo je, naravno, pripisano Grimiznom Dželatu, ali je među osumnjičenima i Kejt Rid, koja se, prateći tragove ubistava, sticajem okolnosti zatiče u blizini konačno mrtvog Drakule.

Glavni junaci ovog romana su žene-vampiri, Kejt Rid, Ženevjev Didon i Penelopa Čerčvord, koju zatičemo na poslu Drakulinog šefa protokola, a posle Drakuline smrti i izvršioca njegove zaostavštine. One su te koje se bore, rešavaju zagonetku ubistava i na kraju krajeva, dolaze glave samom Drakuli.

Jer je, zapravo, Penelopa bila ta koja je ubila Drakulu. Bio je to zapravo čin milosrđa, jer su istorijski prevrati bila previše čak i za samog Drakulu. U poslednjim godinama pre smrti uglavnom je spavao, a kada je bio budan, hranio se i lutao u mislima po prohujalim vremenima. Drakula zaverenik i osvajač bio je mrtav. Penelopa je postala gospodarica njegovog imanja, čuvar aveti nekadašnjeg kralja vampira. Ona kaže da ne zna šta ga je promenilo. Možda Hirošima i Nagasaki. Sav njegov porod koji je nestao u nacističkim logorima smrti. Laburistička vlada u Engleskoj. Pad Gvozdene Zavesse. Ili možda neka infekcija zarađena od morti viventi, živih mrtvacu u Rimu, poznatijih kao zombiji, u Njumenovom univerzumu vampira, nemrtvih kojima je epidemija nekakve groznice spržila mozak. U Drakulinom padu, novo vreme je pregazilo simbol starog vremena. Čin ubistva koji je Penelopa preduzela bio je samo pokušaj da se očuva njegova legenda.

Što se tiče Grimiznog Dželata, ispostavlja se da je on bio oruđe, Majke Suza, Mater Lakrimatrum, prastarog mitološkog bića čija je legenda usko povezana sa istorijom Rima i koje je u stvari demonska čuvarica Rima i njegove sirotinje, koja drevne vampire vidi kao opasnost za njenu decu, glavne krivce za nastanak bezumnih živih mrtvacu i onih drugih besmrtnika, koje ona smatra lišenim svake ljudske toplote i saosećanja.

Bez obzira na ovako šturo prepričanu radnju, Presuda Suza je izuzetno zabavna i raskošna knjiga, u kojoj će svako naći nešto od magije koja knjige čini nezaboravnim. Možda je najzabavnije, ponovo, tražiti i prepoznavati sve likove iz fikcije koje je Njumen tako genijalno utkao u tapiseriju romana, pomirivši takve krajnosti kao što su Orson Vels, u crno odeveni i filozofski nastrojeni bračni par Adams, izvesni Tom, koga ćemo prepoznati kao Talentovanog gospodina Riplija, doktor Herbert Vest, doktor Pretorijus iz Frankeštajnovе neveste i egzoterist iz istoimenog romana Viljhema Pitera Blatija, otac Merin. Edgar Alan Po radi u Rimu kao pisac scenarija, jer je kao vampir potpuno izgubio spisateljsku inspiraciju. U romanu se čak pominje i Stokerov roman Drakula, napisan kao alternativna istorija na osnovu događaja iz Drakulinog doba. U Rim je zarad istrage ubistava pozvan i inspektor pariske policije, koji je odmah po dolasku napravio nekoliko takvih trapavih ispada da je bio hitno opozvan i poslat da radi kao saobraćajac na Martiniku. Naravno, nigde se ne pominje, jer nije ni potrebno, ime Kluzo.

Šta, na kraju, reći o serijalu o Godinama Drakule?

Možda kratku informaciju iz pera samog autora, zapravo obećanje novih nastavaka ove uspešne serije:

„Pored ova tri romana, serijal Godina Drakule obuhvata i 'Kopolinog Drakulu', novelu objavljenu u 'Mamutskoj knjizi o Drakuli' Stivena Džounsa (i njegovoj 'Mamutskoj knjizi najboljeg u novom hororu: 1998'), koja se takođe može preuzeti na Web-u, na sajtu Infinity Plus. Uskoro ću započeti rad na još jednoj noveli, 'Drakula Endija Vorhola', koja produžava serijal do kasnih 70-tih godina. Trenutno planiram da spojim ova dva dela, zajedno sa epizodom smeštenom u Los Anđeles, u roman sa radnim naslovom 'Džoni Alukard: Leta Drakulina 1976-1979'. To bi, za neko naredno vreme, bilo sve. Ovi složeni istorijski romani zahtevaju obimno istraživanje, koje postaje još teže kada na red dođe nedavna prošlost (rođen sam na značajan datum u vreme radnje Presude

suza, tako da sećanja počinju da smetaju činjenicama), a do kraja godine treba da dovršim i jedan vrlo zahtevan projekt na Ostrvu (Život je lutrija, priču tipa 'izaberi svoju avanturu' za odrasle), pa bih posle toga želeo da radim nešto opuštajuće i jednostavno."

Dajem ovo umesto zaključka zato što je očigledno da priča još nije gotova. Zato bi valjalo da sačekamo nove nastavke i da se nadamo, ovdašnjeg čitalaštva radi, da je naišlo takvo vreme kada nećemo uzalud čekati da ih pročitamo na srpskom jeziku.

Aleksandar Marković